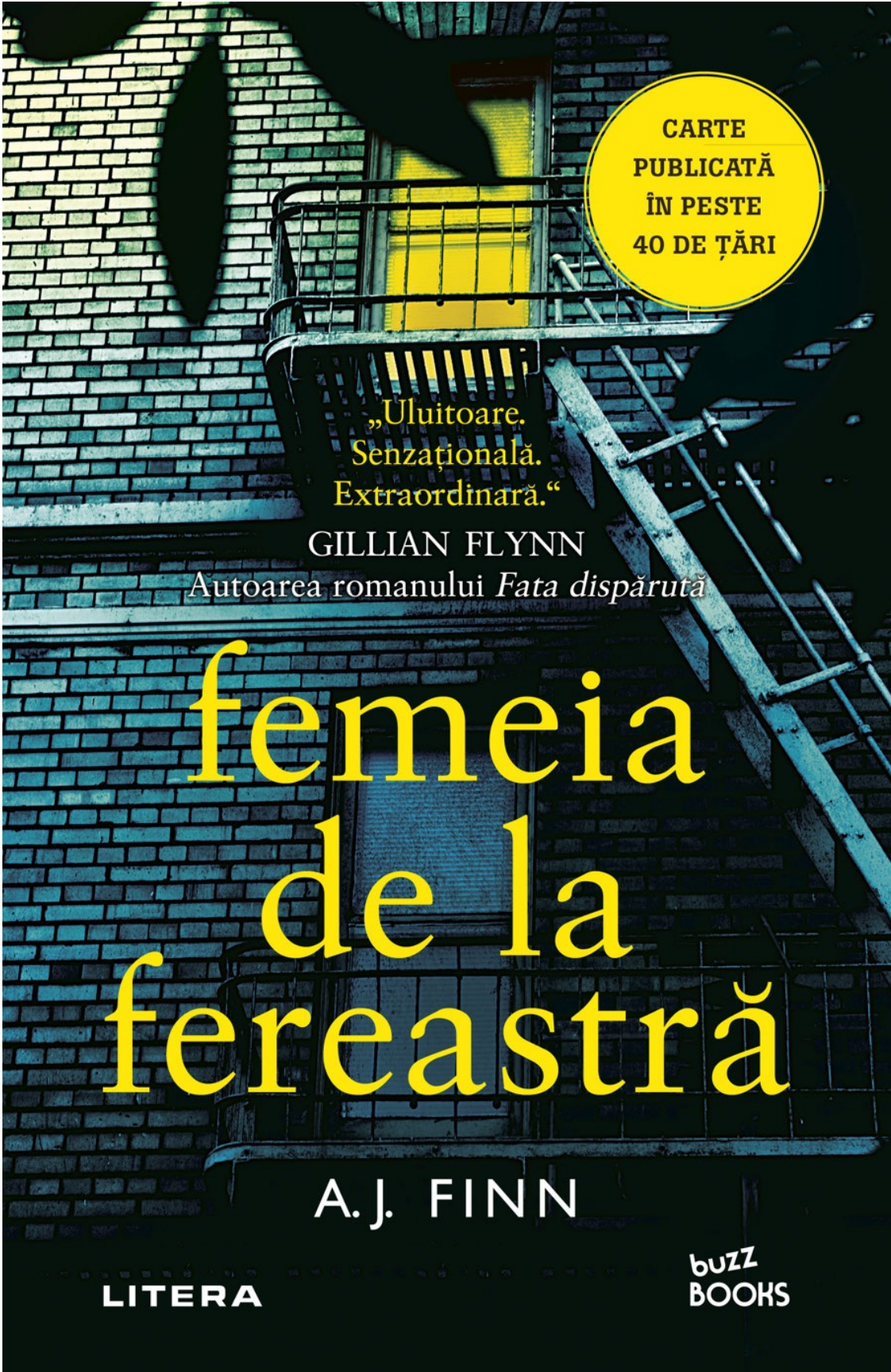

CARTE
PUBLICATĂ
ÎN PESTE
40 DE ȚĂRI

„Uluitoare.
Senzatională.
Extraordinară.“

GILLIAN FLYNN

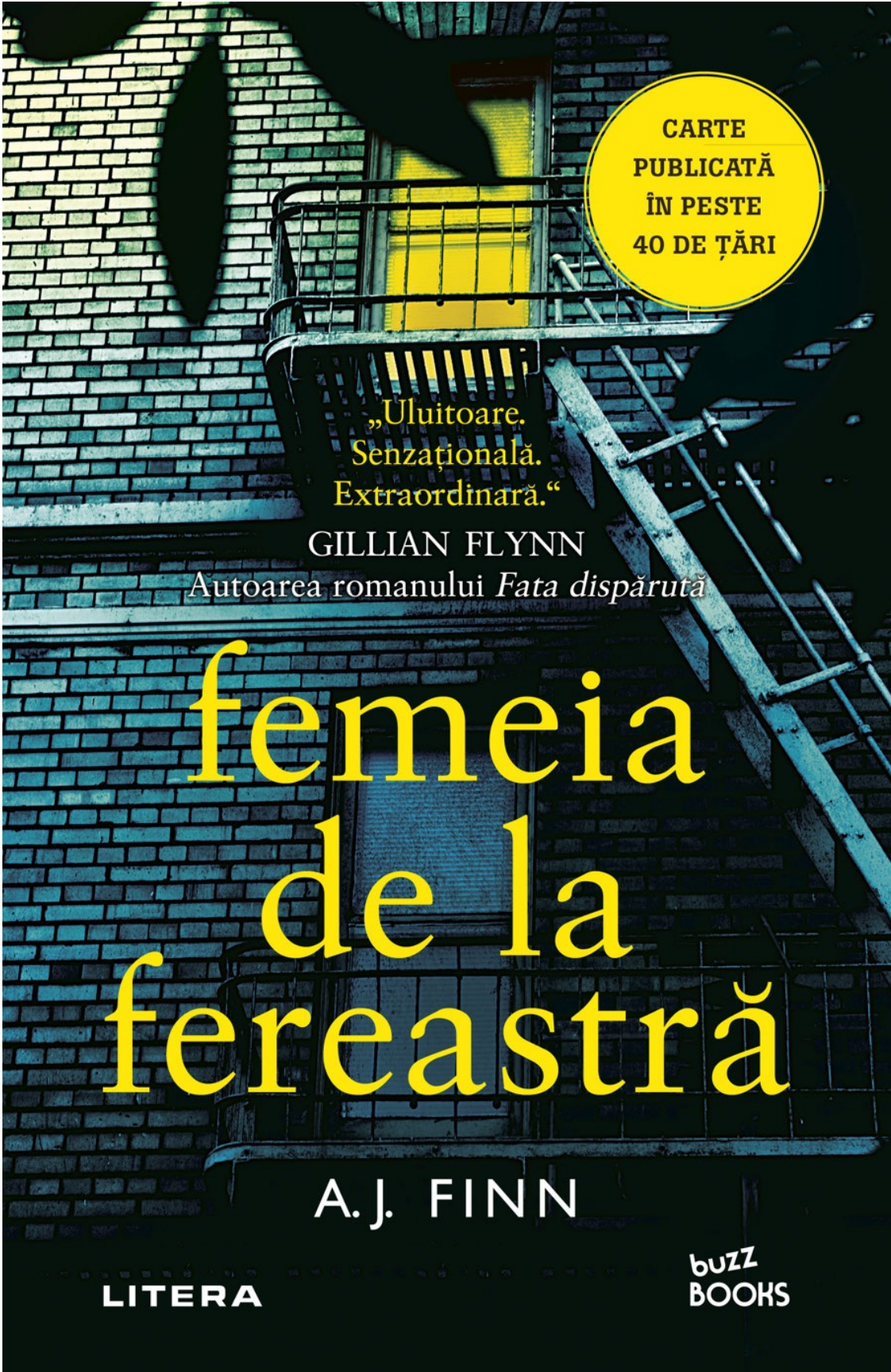
Autoarea romanului *Fata dispărută*

femeia de la fereastră

A.J. FINN

LITERA

buzz
BOOKS

CARTE
PUBLICATĂ
ÎN PESTE
40 DE ȚĂRI

„Uluitoare.
Senzatională.
Extraordinară.“

GILLIAN FLYNN

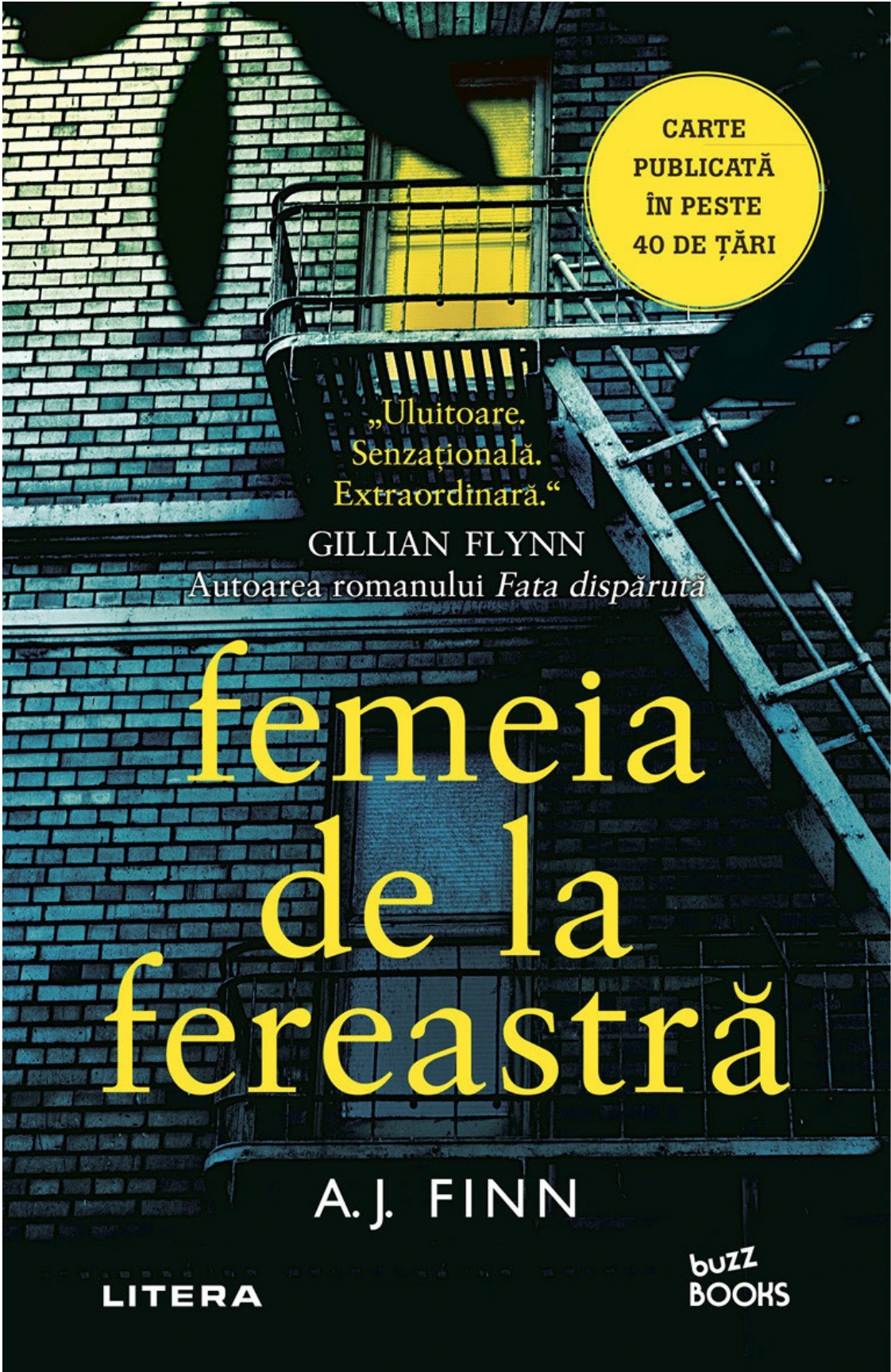
Autoarea romanului *Fata dispărută*

femeia de la fereastră

A.J. FINN

LITERA

buzz
BOOKS

CARTE
PUBLICATĂ
ÎN PESTE
40 DE ȚĂRI

„Uluitoare.
Senzatională.
Extraordinară.“

GILLIAN FLYNN

Autoarea romanului *Fata dispărută*

femeia de la fereastră

A.J. FINN

LITERA

buzz
BOOKS

Cuprins

[DUMINICĂ, 24 octombrie](#)

[LUNI, 25 octombrie](#)

[MARȚI, 26 octombrie](#)

[MIERCURI, 27 octombrie](#)

[JOI, 28 octombrie](#)

[VINERI, 29 octombrie](#)

[SÂMBĂȚĂ, 30 octombrie](#)

[DUMINICĂ, 31 octombrie](#)

[LUNI, 1 noiembrie](#)

MARȚI, 2 noiembrie

MIERCURI, 3 noiembrie

JOI, 4 noiembrie

VINERI, 5 noiembrie

SÂMBĂȚĂ, 6 noiembrie

DUMINICĂ, 7 noiembrie

LUNI, 8 noiembrie

MARȚI, 9 noiembrie

MIERCURI, 10 noiembrie

JOI, 11 noiembrie

VINERI, 12 noiembrie

SÂMBĂTĂ, 13 noiembrie

DUMINICĂ, 14 noiembrie

LUNI, 15 noiembrie

Şase săptămâni mai târziu

Mulțumiri

„Uluitoare. Senzațională. Extraordinară... Finn a creat un roman noir pentru noul mileniu, plin de personaje fascinante, răsturnări de situație uimitoare, narațiune frumos scrisă și o povestitoare cu care mi-ar plăcea să împart o sticlă de pinot. Poate două sticle – am multe întrebări pentru ea.“

Gillian Flynn

„Femeia de la fereastră este cel mai captivant thriller pe care l-am citit de la Fata dispărută. A.J. Finn este un talent nou și îndrăzneț și scrie cu o tușă de maestru.

Tess Gerritsen

„Tensiune la cote maxime. Suspans hitchcockian într-o ambianță de secol XXI.

Val McDermid

„Femeia de la fereastră este una dintre acele cărți rare pe care cu adevărat nu le poți lăsa din mână. Scriitura este fluidă și adesea remarcabilă. Felul în care Finn își plasează povestea originală pe un fundal de film noir încântă și dă fiori în același timp.“

Stephen King

„Femeia de la fereastră se citește ca un film clasic de Hitchcock sub formă de

roman; chiar m-am așteptat la o scurtă apariție a maestrului. Plină de suspans. Mustind de amenințare. Frumos scrisă. S-a creat o agitație extraordinară în jurul acestei cărți, pe deplin justificată.“

Simon Toyne

Un debut cu adevărat fenomenal. O poveste plină de suspans, absolut convingătoare. Inteligentă, emoționantă și cu adevărat înfricoșătoare.“

Nicci French

„Femeia de la fereastră este un tur de forță. O odisee halucinantă în mintea unei femei, cu iluziile, amăgirile și realitatea sa. Mi-a provocat mintea și mi-a făcut inima să-mi bată cu putere. Un thriller absolut captivant.“

Louise Penny

„O poveste întunecată și plină de răsturnări de situație, cu o premisă irezistibilă de film noir. Hitchcock ar fi cumpărat drepturile de ecranizare fără să stea prea mult pe gânduri.“

Ruth Ware

„Uimitoare. Fascinantă. Pur și simplu fantastică!“

Tess Gerritsen

„Plină de suspans și de surprize, dar și emoționantă.“

Jane Harper

„Uimitor. Ce thriller elegant și frumos scris. Mi-a plăcut la nebunie dr. Fox, iar răsturnările de situație sunt extrem de rafinate. E rar să găsești o poveste atât de convingătoare, și totuși spusă cu atâta grație – flerul și clasa lui Hitchcock sunt prezente pe fiecare pagină. E un clișeu să spun asta, dar pur și simplu m-am plimbat în jurul casei / am răspuns la ușă / am mâncat cu cartea în mână.“

Joanna Cannon

„Densă, strălucitoare și de neuitat.“

Jenny Colgan

„A.J. Finn m-a atras în lumea Femeii de la fereastră atât de tare, încât mi-am ținut respirația până la ultima pagină. Protagonista vulnerabilă, Anna, este izolată de prieteni, familie, comunitate și realitate în acest roman captivant, impresionant și fascinant, care cu siguranță îi va seduce pe cititori.“

Liz Nugent

„Nu a mai apărut un thriller de debut atât de bun de la Un plan simplu de Scott Smith, acum douăzeci și cinci de ani. Femeia de la fereastră este un roman convingător, înspăimântător și captivant – am fost copleșit.“

Joe Hill

buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepti să le citești

A.J. Finn a scris pentru numeroase publicații, printre care Los Angeles Times, Washington Post și Times Literary Supplement (Marea Britanie). Romanul lui de debut, Femeia de la fereastră (The Woman in the Window, 2018), a fost publicat în peste patruzeci de țări din întreaga lume și este în curs de producție cinematografică sub licența Fox. Născut în New York, Finn a locuit în Anglia timp de zece ani înainte să se întoarcă în New York.

A. J. FINN

femeia de la fereastră

Traducere din limba engleză
ALINA SIMUȚ

LITERA

București
2020

The Woman in the Window

A.J. Finn

Copyright © 2018 A.J. Finn, Inc.

Toate drepturile rezervate

Design copertă: Claire Ward © 2018 HarperCollinsPublishers Ltd

Fotografie copertă © Robert Jones/Arcangel Images

WITRA

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Femeia de la fereastră

A.J. Finn

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Davidescu

Corector: Păunița Ana

Prepress copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINN, A.J.

Femeia de la fereastră / A.J. Finn;

trad. din lb. engleză: Alina Simuț. –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2863-3

ISBN EPUB 978-606-33-5670-4

I. Simuț, Alina (trad.)

821.111

pentru George

„Am sentimentul că undeva, în interiorul tău, există ceva despre care nu știe
nimeni.“

Îndoiala (1943)

DUMINICĂ, 24 octombrie

1

Soțul ei e aproape de casă. O va prinde de data asta.

Nu e nici urmă de draperie sau de jaluzele la numărul 212 – casa de un roșu-ruginiu, în care au locuit soții Mott de când s-au căsătorit și până de curând, când s-au despărțit. Nu i-am întâlnit niciodată pe soții Mott, dar, din când în când, verific on-line profilul lui de LinkedIn și pagina ei de Facebook. Lista lor de căsătorie apare, în continuare, înregistrată la Macy's; încă aș mai putea să le cumpăr un set de tacâmuri.

După cum spuneam: nimic care să acopere fereastra. Clădirea de la numărul 212 privește oarbă spre partea opusă a străzii, arămie și nefinisată, iar eu o privesc la rândul meu și mă uit cum stăpâna casei îl conduce pe contractorul ei în dormitorul pentru oaspeți. Ce e cu casa aceea? E locul în care dragostea merge să-și găsească moartea.

Ea e drăguță, o roșcată autentică, cu ochii verzi ca firul ierbii și cu un arhipelag de mici alunițe care i se întind pe spate. Mult mai drăguță decât soțul ei, un anume dr. John Miller, psihoterapeut – da, el oferă consiliere cuplurilor – și unul dintre cei 436 000 de bărbați cu numele de John Miller de pe internet. Acest individ lucrează lângă Gramercy Park și nu oferă consultații decontate de asigurări. Conform contractului de vânzare, a plătit 3,6 milioane de dolari pe casa lui. Înseamnă că afacerile îi merg bine.

Știu destul de multe lucruri despre soție. Evident, nu e o adevărată femeie de casă; soții Miller s-au mutat aici în urmă cu opt săptămâni și, cu toate astea, ferestrele acelea sunt goale, ț ț. Ea face yoga de trei ori pe săptămână, coborând cu pași mărunți pe trepte, cu covorașul ei magic făcut sub braț și purtând colanți Lululemon. Și probabil că face voluntariat undeva – iese din casă la câteva minute după ora unsprezece luna și vinerea, cam pe la ora la care mă trezesc eu, și se întoarce între cinci și cinci și jumătate, chiar atunci când eu mă fac comodă pentru filmul de seară. (Pentru seara aceasta am ales, pentru a nu știu câta oară, Bărbatul care știa prea multe. Eu sunt femeia care a văzut prea multe.)

Am observat că îi place să bea câte un pahar după-amiaza, la fel cum îmi place și mie. Oare îi place să bea câte ceva și dimineața? Cum îmi place mie?

Dar vârsta ei e un mister, deși e cu siguranță mai tânără decât dr. Miller și mai tânără decât mine (și mai sprintenă); în ceea ce-i privește numele, nu aș putea decât să-mi dau cu presupusul. Mă gândesc la ea ca la o Rita, pentru că arată ca Hayworth din Gilda. „Nu mă interesează câtuși de puțin“ – ador replica aceea.

Eu însămi sunt foarte interesată. Nu de corpul ei – linia abia perceptibilă a coloanei vertebrale, osatura umerilor ca niște aripi pipernicite, sutienul albastru-deschis, care îi ține sânii strânși; îmi întorc privirea ori de câte ori acestea intră în raza obiectivului meu –, ci de viața pe care o duce. Viețile. Cu două mai multe decât am eu.

Soțul ei a cotit-o pe stradă acum o clipă – e abia trecut de amiază –, nu la mult timp după ce soția lui a închis ușa de la intrare, însoțită de contractor. E o aberație: în zilele de duminică, dr. Miller se întoarce acasă la trei și un sfert, negreșit.

Cu toate astea, acum bunul doctor merge cu pași mari în jos, pe trotuar, cu respirația întretăiată, cu servieta legănându-i-se într-o mână și verigheta făcând parcă cu ochiul de pe degetul lui. Măresc imaginea asupra picioarelor lui: pantofi eleganți, bordo, lucioși, de lac, atrăgând lumina soarelui de toamnă și răspândind-o iute, cu fiecare pas pe care îl face.

Ridic aparatul spre capul lui. Aparatului meu, Nikon D5500, nu-i scapă prea multe, cu lentilele acelea Opteka: păr de diferite nuanțe, dezordonat, ochelari înguști și ieftini, insule de barbă abia mijită în heleșteiele puțin adânci ale obrazilor. Are mai multă grijă de pantofi decât de fața lui.

Înapoi la numărul 212, unde Rita și contractorul se dezbracă rapid. Aș putea apela serviciul de informații telefonice ca să o sun acasă, să o avertizez. Nu voi face asta. Urmărirea e ca și fotografia în natură: nu te amesteci în viața sălbatică.

Dr. Miller se află poate la jumătate de minut distanță de ușa de la intrare. Gura soției lui acoperă cu ruj gâtul contractorului. Bluza îi cade de pe ea.

Încă patru pași înainte. Cinci, șase, șapte. Au mai rămas cel mult douăzeci de secunde. Ea îi prinde cravata cu dinții și îi zâmbește larg. Mâinile ei bâjbâie după cămașa lui. El o atinge ușor pe ureche.

Soțul ei sare peste o dală desprinsă din trotuar. Cincisprezece secunde.

Aproape că pot auzi cravata alunecându-i de pe guler. Ea i-o aruncă în cealaltă parte a camerei.

Zece secunde. Focalizez din nou, obiectivul aparatului efectiv zvâcnește. Își vâără mâna în buzunar și scoate un pumn de chei. Șapte secunde.

Ea își desface părul prins în coadă și îl lasă să-i cadă pe umeri.

Trei secunde. El urcă pe trepte.

Ea îl cuprinde cu brațele și îl sărută pătimaș.

El bagă cheia în broască. O răsuțește.

Focalizez obiectivul asupra feței ei, a ochilor larg deschiși. A auzit.

Fac repede un instantaneu.

Apoi servieta lui se deschide zgomotos.

O grămadă de foi cad brusc din ea și se împrăștie în bătaia vântului. Mut repede obiectivul înapoi spre dr. Miller, la acel clar „La naiba“ pe care îl conturează buzele lui; el își așază servieta în fața ușii, calcă pe câteva foi cu pantofii săi lucioși și le ridică pe altele în brațe. O foaie neascultătoare s-a agățat între ramurile unui copac. El n-o observă.

Rita își vâără repede brațele în mânecile bluzei, strângându-și părul înapoi la spate. Iese grăbită din cameră. Contractorul, părăsit, sare jos din pat și își recuperează cravata, apoi și-o îndeasă în buzunar.

Eu expir, aerul șuierând parcă dintr-un balon. Nu realizasem că îmi țineam respirația.

Ușa din față se deschide: Rita se năpustește pe trepte în jos, strigându-l pe soțul ei. El se întoarce; presupun că îi zâmbește – nu pot vedea lucrul acesta. Ea se apleacă și culege câteva hârtii de pe trotuar.

Contractorul apare în ușă, cu o mână adâncită în buzunar, și cealaltă ridicată, în

semn de salut. Dr. Miller îi face, la rândul lui, semn cu mâna. Urcă până pe palier, își ridică servieta și cei doi bărbați dau mâna. Intră amândoi, urmați de Rita.

Ei bine, poate data viitoare.

LUNI, 25 ottobre

2

Mașina a trecut huruind acum o clipă, asemenea unui dric, cu stopurile strălucind în întuneric.

– Vecini noi, îi spun fiicei mele.

– În ce casă?

– Peste drum de parc. La 207.

Sunt acolo acum, palizi ca niște stafii la apus, dezgropând cutii din portbagaj.

Ea soarbe zgomotos.

– Ce mănânci? o întreb.

E seara de mâncare chinezească, desigur; mănâncă lo mein.

– Lo mein.

– Nu și în timp ce vorbești la telefon cu mami.

Ea soarbe din nou și mestecă.

– Maa-mă.

Purtăm o luptă serioasă pe tema asta; a înlocuit cuvântul mami, împotriva dorinței mele, cu ceva grosolan și tăios.

– Dă-i pace, mă sfătuiește Ed – dar el încă este tati.

– Ar trebui să te duci să-i saluți, sugerează Olivia.

– Mi-ar plăcea să fac asta, scumpete. Urc scările fără nici un chef, la etajul întâi, unde priveliștea este mai frumoasă. Oh, sunt dovleci peste tot. Toți vecinii au

câte unul. Familia Gray are patru. Am ajuns pe palier, cu paharul în mână, vinul îmi atinge buza. Îmi doresc să pot alege un dovleac pentru tine. Spune-i lui taică-tău să-ți ia unul. Sorb din vin, înghit. Spune-i să-ți ia doi, unul pentru tine și unul pentru mine.

– Bine.

Arunc o privire în oglinda întunecată a băii de serviciu.

– Ești fericită, iubito?

– Da.

– Nu te simți singură?

Ea nu a avut niciodată prieteni adevărați în New York; era prea timidă, prea mică.

– Nu.

Mă uit atentă la întunericul de sus, de la capătul scărilor, la bezna de deasupra. În timpul zilei, soarele trece prin luminatorul în formă de cupolă de deasupra; noaptea, se transformă într-un ochi larg deschis, care privește insistent spre adâncurile scării.

– Ți-e dor de Punch?

– Nu.

Nici ea nu s-a înțeles cu motanul acela. A zgâriat-o într-o dimineată de Crăciun, a trecut ca un fulger cu ghearele peste încheietura mâinii ei, două zgârieturi rapide, nord-sud–est-vest; o rețea strălucitoare de sânge i-a izbucnit pe piele, ca pentru X și 0, și Ed aproape că l-a aruncat pe fereastră.

Acum îl caut, îl găsesc adunat pe canapeaua din bibliotecă, urmărindu-mă.

– Dă-mi-l pe tati la telefon, dovlecel.

Urc următorul set de trepte, simțind covorul aspru sub tălpi. Ratan. Ce-o fi fost în capul nostru? Se pătează atât de ușor.

– Hei, gatico, spune el. Vecini noi?

– Da.

– Nu mi-ai mai spus și mai de mult că avem vecini noi?

– Asta a fost acum două luni. La 212. Familia Miller.

Mă întorc pe călcâie, coborând scările.

– Și ceilalți unde sunt?

– La 207. Vizavi de parc.

– Cartierul se schimbă.

Ajung pe palier și îl ocolesc.

– N-au adus multe cu ei. Doar o mașină.

– Presupun că cei de la firma de mutări vor veni mai târziu.

– Da.

Tăcere. Mai sorb o gură de vin.

Acum sunt din nou în camera de zi, lângă foc, cu umbrele cufundate adânc în colțuri.

– Uite... începe Ed.

– Au un fiu.

– Poftim?

– Se vede un fiu, repet, apăsându-mi fruntea de geamul rece al ferestrei. Felinarele cu vapori de sodiu încă nu au apărut în această zonă din Harlem, iar strada este luminată doar de un corn de lună, galben-lămâie, totuși, le pot desluși siluetele: un bărbat, o femeie și un băiat înalt, cărând cutii spre ușa de la intrare. E adolescent, adaug eu.

– Ia-o ușurel, panteră ce ești.

– Mi-aș dori să fii aici, spun eu înainte de a mă putea opri.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Și pe Ed, după cum a sunat. Intervine o pauză. Apoi:

– Ai nevoie de mai mult timp, spune el.

Rămân tăcută.

– Medicii spun că prea mult contact nu e sănătos.

– Eu sunt medicul care a spus asta.

– Tu ești unul dintre ei.

Se aude o trosnitură în spatele meu – o scânteie în șemineu. Flăcările se liniștesc, murmurând în cămin.

– De ce nu-i inviți pe oamenii ăia la noi? întreabă el.

Îmi beau paharul până la ultima picătură.

– Cred că e destul pentru seara asta.

– Anna.

– Ed.

Aproape că îl pot auzi cum respiră.

– Ne pare rău că nu suntem acolo cu tine.

Aproape că îmi pot auzi inima.

– Și mie îmi pare rău.

Punch m-a urmărit la parter. Îl ridic cu un braț și mă retrag în bucătărie. Pun telefonul pe blat. Încă un pahar înainte de culcare.

Prinzând sticla de gât, mă întorc la fereastră, spre cele trei fantome care bântuie trotuarul, și o ridic ca și cum aş închina în cinstea lor.

MARȚI, 26 octombrie

3

Anul trecut pe vremea asta plănuiam să vindem casa, angajaserăm chiar și un agent; Olivia urma să se înscrie la o școală din centrul orașului în septembrie, iar Ed îmi găsisse un loc de muncă ușor în Lenox Hill.

– Va fi distractiv, a promis el. Voi monta un bideu numai pentru tine.

L-am lovit peste umăr.

– Ce este un bideu? a întrebat Olivia.

Dar apoi el a plecat, iar ea s-a dus cu el. Așa că am simțit că îmi plesnește, din nou, inima în piept, când, noaptea trecută, mi-am amintit primele cuvinte ale anunțului nostru ratat: clĂDIRE DE PATRIMONIU, bijuterie a secolului al XIX-lea restaurată cu atenție, în Harlem! O minunată locuință de familie! Cred că termenii clădire de patrimoniu și bijuterie pot fi puși sub semnul îndoielii. Harlemul e incontestabil, la fel și secolul al XIX-lea (1884). Restaurată cu atenție, pot confirma acest lucru, și încă o restaurare foarte costisitoare. Minunată locuință de familie, e adevărat.

Domeniul meu și avanposturile lui:

Subsol: Sau maisonette, conform agentului nostru. Sub nivelul străzii, întins sub tot parterul, cu intrare separată; bucătărie, baie, dormitor, birou mic. Spațiul de lucru al lui Ed timp de opt ani – el umplea masa cu schițe, prindea în piuneze pe perete documente ale contractorilor. În prezent, închiriat.

Grădină: Terasă, în adevăratul sens al cuvântului, accesibilă de la parter. O întindere de lespezi din calcar; două scaune Adirondack, învechite; un frasin tânăr aplecat în colțul îndepărtat, deșirat și singur, ca un adolescent fără prieteni. Din când în când mi se face dor să-l îmbrățișez.

Parter: Ground floor, dacă sunteți britanici, sau rez-de-chausée, dacă sunteți francezi. (Eu nu sunt nici una, nici alta, dar am petrecut o vreme la Oxford în

timpul rezidențiatului – întâmplător tot într-o casă cu etaj – și acum, în luna iulie, am început să studiez français on-line). Bucătărie – plan deschis și „grațios“ (agentul, din nou), cu o ușă în spate, care dă spre grădină, și o ușă laterală, spre parc. Podele din lemn de mesteacăn alb, acum cu pete mari de merlot. Pe hol, o toaletă – eu îi spun „camera roșie“. „Roșu de tomate“, după catalogul Benjamin Moore. Cameră de zi echipată cu o canapea și măsuță de cafea și acoperită cu un covor persan, încă fin sub picioare.

Etajul întâi: Biblioteca (a lui Ed; rafturi pline, cotoare rupte și supracoperte îngălbenite, toate îngrămădite ca sardelele) și biroul (al meu; de rezervă, aerisit, un iMac așezat frumos pe o masă IKEA – câmpul meu de luptă pentru șahul on-line). Cea de-a doua baie, de serviciu, colorată în albastru „Răpirea la cer“, niște cuvinte ambițioase pentru o încăpere cu o toaletă. Și o debara adâncă, pe care poate o voi transforma într-o bună zi într-o cameră obscură, dacă voi trece vreodată de la digital la film. Cred că îmi pierd interesul.

Etajul al doilea: Dormitor matrimonial (sau doar al doamnei?) și baie. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în pat anul acesta; are o saltea din aceea cu sistem special pentru dormit, dublu ajustabilă. Ed și-a programat partea lui pentru o moliciune aproape pufoasă; a mea este fixată să fie fermă.

– Dormi pe o cărămidă, mi-a spus el odată, bătând cu degetele în cearșaf.

– Tu dormi pe un nor cumulus, i-am spus.

Apoi m-a sărutat îndelung și încet.

După ce au plecat, în acele luni negre și goale, când abia dacă puteam să mă smulg dintre cearșafuri, mă rostogoleam încet, ca un val ondulat, dintr-o parte în cealaltă, înfășurând și desfăcând așternuturile în jurul meu.

De asemenea, la acest etaj este dormitorul pentru oaspeți, cu baie proprie.

Etajul al treilea: Pe vremuri, camerele servitorilor, acum dormitorul Oliviei și o a doua cameră de oaspeți. În unele nopți bântui prin camera ei ca o stafie. În unele zile stau în pragul ușii și urmăresc mișcarea înceată a particulelor de praf în lumina soarelui. În unele săptămâni nu merg deloc la etajul al treilea, și începe să mi se estompeze în memorie, asemenea atingerii ploii pe piele.

Oricum, voi vorbi cu ei mâine, din nou. Între timp, nici un semn de la oamenii de

peste drum de parc.

MIERCURI, 27 octombrie

4

Un adolescent sprinten apare brusc în cadrul ușii de la numărul 207, asemenea unui cal la linia de start, și o ia la galop spre est pe stradă în jos, pe lângă ferestrele mele din față. Nu reușesc să mă uit bine – m-am trezit devreme, după o noapte târzie cu *Out of the Past*¹, și încerc să mă hotărăsc dacă o înghițitură de merlot ar fi o chestie înțeleaptă; dar reușesc să văd o șuviță de păr blond și un rucsac atârnat pe un umăr. Apoi dispare.

Iau o înghițitură de vin, urc scările plutind și mă așez la birou. Întind mâna după aparatul meu Nikon.

În bucătăria de la 207 îl pot vedea pe tatăl lui, mare și lat, luminat din spate de ecranul unui televizor. Țin aparatul apăsat pe ochi și măresc: the Today show. Mă gândesc să mă duc jos și să pornesc și eu televizorul, să mă uit împreună cu vecinul meu. Sau aș putea să mă uit la emisiune chiar de aici, la televizorul lui, prin obiectiv.

Hotărăsc să fac asta.

A trecut ceva vreme de când am măsurat fațada cu privirea, dar Google pune la dispoziție o vedere panoramică asupra străzii: piatră zugrăvită cu var, care aduce ușor a Beaux-Arts, încununată cu o platformă pe acoperiș. De aici, bineînțeles, pot să urmăresc doar partea laterală a casei; prin ferestrele ei din est, am un unghi clar spre bucătărie, spre un salon de la etajul întâi și spre un dormitor de deasupra.

Ieri a sosit un pluton de angajați de la firma de mutări, transportând canapele, televizoare și un șifonier vechi. Soțul a direcționat traficul. N-am mai văzut-o pe soția lui din noaptea în care s-au mutat. Mă întreb cum arată.

Sunt pe punctul de a-i da șah mat lui Rook&Roll în această după-amiază, când aud soneria. Îmi târșâi picioarele până la parter, apăs butonul interfonului, deschid ușa de la hol și îl găsesc pe chiriașul meu stând acolo, părând, după cum se spune, dat peste cap. Este frumos, cu maxilarul său lung, cu ochii ca niște obloane, întunecați și adânci. Henry Fonda după o seară târzie. (Nu sunt singura care crede asta. Am observat că lui David îi place să le distreze pe prietenele lui ocazionale. Am auzit și asta, serios.)

– Plec în Brooklyn în seara asta, mă anunță el.

Eu îmi trec o mână prin păr.

– Bine.

– Ai nevoie să mă ocup de ceva înainte să plec?

Sună a propunere, ca o replică dintr-un roman noir. Doar îți apropii buzele și sufli.

– Mersi. Sunt bine.

Se uită lung, dincolo de mine, și privește chiorâș.

– Trebuie schimbate becurile? E întuneric aici.

– Îmi place așa întunecat, îi spun eu. Așa cum sunt și bărbații mei, aș vrea să adaug. Asta e o glumă din Avionul bucluș²!? Să... te distrezi? Să ai vreme bună? Să faci sex? ... te distrezi.

Dă să plece.

– Știi că poți veni și pe ușa dinspre subsol, îi spun, încercând un ton glumeț. Probabil că voi fi acasă.

Sper că va zâmbi. E aici de două luni și nu l-am văzut nici măcar o dată zâmbind.

El încuviințează cu o mișcare a capului. Pleacă.

Închid ușa în urma lui.

Mă analizez în oglindă. Riduri ca spițele unei roți de bicicletă în jurul ochilor. O pată de păr întunecat, vărgată ici-colo cu gri, desfăcută pe lângă umeri; părul puțin ieșit din adâncitura subrațului. Abdomenul îmi atârână. Gropițele îmi punctează coapsele. Pielea, aproape îngrozitor de palidă; venele îmi curg violet în brațe și picioare.

Gropițe, desen cu puncte, păr ușor crescut, riduri; am nevoie de exerciții fizice. Cândva aveam farmec, după părerea unora, după părerea lui Ed.

– Eu te priveam ca pe fata din vecini, a spus el cu tristețe, spre sfârșit.

Mă uit în jos, la degetele de la picioare cum se mișcă pe gresie – lungi și delicate, una (sau zece) dintre caracteristicile mele mai bune –, dar mi se pare că acum arată ca ale unui mic prădător. Scotocesc prin dulăpiorul de medicamente, plin cu flacoane cu pastile îngrămădite unele peste altele, ca niște stâlpi totemici, și scot o unghieră. În sfârșit, o problemă pe care o pot rezolva.

Film cu Robert Mitchum și Jane Greer în rolurile principale (n.red.)

Film-parodie cu Leslie Nielsen (n.red.)

JOI, 28 octombrie

Ieri s-a publicat contractul de vânzare-cumpărare. Noii mei vecini sunt Alistair și Jane Russell; au plătit 3,45 de milioane de dolari pentru umila lor locuință. Google mă informează că el este partener la o firmă de consultanță, care a avut înainte sediul în Boston. Despre ea nu se poate afla nimic – încercați să introduceți numele de Jane Russell într-un motor de căutare.

Și-au ales un cartier plin de viață.

Casa familiei Miller de vizavi – lăsați orice speranță, voi, cei care intrați – este una dintre cele cinci case din oraș pe care le pot supraveghea din locuința mea, de la ferestrele care dau spre sud. La est se înalță Surorile Gray, gemenele identice: aceleași cornișe dreptunghiulare, care încoronează ferestrele, aceleași uși de intrare, de culoare verde-închis. În cea din dreapta – sora ușor mai gri, cred – stau Henry și Lisa Wasserman, locatari de mult timp; „Patru decenii și numărătoarea continuă“, s-a lăudat doamna Wasserman când ne-am mutat noi. Trecuse pe la noi să ne spună („în față“) cât de mult le-a displicut ei („și lui Henry al meu“) venirea „unui alt clan de tineri ambițioși“ în ceea ce „obișnuia să fie un cartier adevărat“.

Ed spumega. Olivia și-a botezat iepurele împăiat Yuppie.

Wasser-oamenii, așa cum i-am poreclit noi, nu mi-au mai vorbit de atunci încoace, chiar dacă eu sunt acum pe cont propriu, fac singură cât un clan. Nu par mult mai prietenoși față de locuitorii celeilalte Surori Gray, o familie numită, cum nu se poate mai potrivit, Gray. Fete gemene, adolescente, tatăl partener la o mică firmă de avocatură, M&A, mama, amfitrioana pasionată a unui club de lectură. Cartea selectată luna aceasta, căreia i s-a făcut reclamă pe pagina lor de Meetup și se află chiar acum în curs de analiză în camera din față a familiei Gray, de către opt femei de vârstă mijlocie: Jude neștiutul³.

Am citit-o și eu și mi-am imaginat că fac parte din grup și că mănânc cu poftă tort de cafea (nu am așa ceva la îndemână) și savurez vin (ceea ce am reușit să procur).

„Ce părere ai despre Jude, Anna?“, m-ar întreba Christine Gray, iar eu i-aș răspunde că mi se pare destul de neștiută. Am râde. De fapt, ele râd chiar acum. Încerc să râd cu ele. Mai iau o înghițitură.

La vest de familia Miller stă familia Takeda. Soțul este japonez, mama albă, fiul lor supranatural de frumos. E violoncelist; în lunile călduroase repetă cu ferestrele de la salon deschise, așa că Ed obișnuia să o închidă pe a noastră, în schimb. Într-o noapte, într-un iunie de mult trecut, am dansat, eu și Ed, pe acordurile unei suite de Bach, legănându-ne în bucătărie, eu ținându-mi capul pe umărul lui, cu degetele lui împletite pe după mijlocul meu, în timp ce băiatul de vizavi cânta la instrument.

Vara aceasta care a trecut, muzica lui a venit agale spre casă, s-a apropiat de camera mea de zi și a bătut politicos în geam: Lasă-mă să intru. N-am lăsat-o, n-am putut – niciodată nu deschid ferestrele, niciodată –, dar tot o auzeam murmurând, stăruind: Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru!

Numărul 206–208 e o casă goală, din piatră roșiatică, cu două corpuri de clădire, care încadrează casa familiei Takeda. A cumpărat-o o firmă în luna noiembrie, în urmă cu doi ani, dar nu s-a mutat nimeni în ea. Un puzzle. Timp de aproape un an, schelăria a stat agățată de fațada ei ca o grădină suspendată; a dispărut peste noapte – asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte ca Ed și Olivia să plece –, și de atunci înapoi, nimic.

Priviți imperiul meu sudic și supușii lui. Nici unul dintre acești oameni nu a fost prieten cu mine; pe majoritatea dintre ei nu îi întâlnisem mai mult de o dată sau de două ori. Așa e viața la oraș, presupun. Poate că Wasser-oamenii știau ei ceva. Mă întreb dacă ei știu ce s-a ales de mine.

În partea de est, casa mea se învecinează cu o școală catolică abandonată, practic se reazemă de ea: școala St. Dymphna s-a închis de când ne-am mutat. O amenințam pe Olivia că o vom trimite acolo când nu era cuminte. Piatră brună, poroasă, ferestre întunecate de murdărie. Sau, cel puțin, asta este ceea ce îmi amintesc; a trecut ceva vreme de când am privit-o.

Și direct spre vest este parcul – mic, două parcele lățime și două lungime, cu o cărare îngustă din cărămidă, care leagă strada noastră de cea care dă direct spre nord. La fiecare capăt stă santinelă un platan cu frunzele parcă în flăcări; un gard

scund de fier, până la pământ, înconjoară parcul din ambele părți. Este, așa cum spunea agentul acela care merită citat, foarte demodat.

Apoi este casa de dincolo de parc: numărul 207. Lorzii au vândut-o în urmă cu două luni și au eliberat-o imediat, luând avionul spre sud, către vila lor din Vero Beach, unde o să locuiască la pensie. Căutați Alistair și Jane Russell.

Jane Russell! Fizioterapeuta mea nu auzise niciodată de ea.

– Domnii preferă blondele⁴, i-am spus.

– Nu din experiența mea, mi-a răspuns ea.

Bina e mai tânără; poate acesta este motivul.

Toate astea s-au întâmplat azi, mai devreme; înainte ca eu să mă pot împotrivi, mi-a legat un picior peste celălalt și m-a răsturnat pe partea dreaptă. Durerea m-a lăsat fără suflare.

– Tendoanele tale au nevoie de așa ceva, m-a asigurat ea.

– Afurisito! i-am spus eu cu respirația întretăiată.

Ea mi-a apăsat genunchiul la podea.

– Nu mă plătești ca să mă port blând cu tine.

Am tresărit de durere.

– Pot să te plătesc să pleci?

Bina vine o dată pe săptămână ca să mă ajute să urăsc viața, după cum îmi place mie să spun, și să mă țină la curent cu ultimele noutăți despre aventurile ei sexuale, care sunt aproximativ la fel de palpitante ca ale mele. Doar că, în cazul Binei, motivul este faptul că ea e pretențioasă.

– Jumătate dintre tipii de pe aplicațiile astea folosesc poze vechi de cinci ani, se plânge ea, cu cascada ei de păr revărsată peste un umăr, și cealaltă jumătate sunt căsătoriți. Iar cealaltă jumătate au toate motivele să fie singuri.

Asta înseamnă trei jumătăți, dar nu discuți despre probleme de matematică cu

cineva care îți răsucește coloana vertebrală.

Mi-am făcut cont pe Tinder în urmă cu o lună, „doar ca să văd“, mi-am spus eu. Tinder, îmi explicase Bina, te cuplează cu oameni cu care te-ai intersectat. Dar dacă nu te-ai intersectat cu nimeni? Dar dacă navighezi mereu în aceeași 400 de metri pătrați dispuși vertical și nimic mai departe de-atât?

Nu știu. Primul profil pe care l-am văzut a fost al lui David. Mi-am șters contul imediat.

Au trecut patru zile de când am zărit-o pe Jane Russell. Cu siguranță nu era proporționată ca originalul, cu sânii ei ca niște torpile și talia de viespe, dar, pe de altă parte, nici eu nu sunt. Pe fiul ei nu l-am văzut decât o dată, ieri-dimineață. Totuși, soțul – cu umeri lați, sprâncene inegale și nas ca o paletă – este permanent la vedere în casa lui: bătând ouă în bucătărie, citind în salon, aruncând, din când în când, câte o privire în dormitor, ca și cum ar căuta pe cineva.

Roman de Thomas Hardy (n.red.)

Film cu Jane Russell și Marilyn Monroe în rolurile principale (n.red.)

VINERI, 29 octombrie

6

Astăzi, prima mea leçon de franceză, și Diabolicele în seara asta. Un nemernic de soț, „micuța catastrofă“ de soție, o amantă, o crimă, un cadavru dispărut. Ce poate fi mai captivant decât un cadavru dispărut?

Dar, mai întâi, mă cheamă datoria. Îmi înghit pastilele, mă trântesc la birou, fac click pe mouse, introduc parola. Și mă conectez la Agora.

La orice oră, oricând, sunt înregistrați cel puțin câteva zeci de utilizatori, o pleiadă din întreaga lume. Pe unii dintre ei îi cunosc pe nume: Talia din Bay Area; Phil din Boston; Mitzi, un avocat din Manchester cu un nume mai puțin potrivit pentru meseria lui; Pedro, un bolivian a cărui engleză șovăitoare nu este, probabil, mai rea decât franceza mea stricată. Alții își aleg porecle, inclusiv eu – într-un moment drăguț, mi-am ales numele Annagorafoba, dar apoi am dezvăluit unui alt utilizator că sunt psiholog și s-a dus vestea rapid. Deci acum sunt doctorulesteaici. Ea vă va primi acum.

Agorafobie: în traducere literală, frica de piața publică, în practică, termen pentru o serie de tulburări de anxietate. Prima oară documentată la sfârșitul anilor 1800, apoi „considerată o entitate de diagnostic independentă“ un secol mai târziu, deși în mare parte comorbidă cu atacurile de panică. Puteți citi totul despre ea, dacă doriți, în Manualul de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale, ediția a cincea. DSM-5 pe scurt. Întotdeauna m-a distrat titlul acesta; sună ca o franciză de film. V-a plăcut Tulburările mintale 4? Vă va plăcea la nebunie și continuarea!

Literatura medicală este neobișnuit de imaginativă atunci când vine vorba de diagnosticare. „Printre fricile agorafobe... se numără să te afli singur în afara casei; să te afli într-o mulțime sau să stai la coadă; să te afli pe un pod.“ Ce n-aș da să stau pe un pod. La naiba, ce n-aș da să stau la coadă. Îmi place și asta: „Să fii în mijlocul unui rând la teatru“. Nu m-ar deranja deloc să stau pe un scaun central.

De la pagina 113 la 133, dacă sunteți interesați.

Mulți dintre noi – cei mai grav afectați, cei care se luptă cu tulburarea de stres posttraumatic – sunt obligați să rămână în casă, ascunși de lumea dezordonată și enormă de afară. Unii se tem de mulțimile în mișcare; alții, de freamătul din trafic. Pentru mine, e vorba de cerul întins, orizontul fără sfârșit, expunerea totală, presiunea strivitoare a exteriorului. „Spații deschise“, le numește DSM-5 vag, nerăbdător să ajungă la cele 186 de note de subsol ale sale.

Ca medic, consider că pacientul caută un mediu pe care să-l poată controla. Aceasta este abordarea clinică. În calitate de suferindă (și acesta este cuvântul), spun că agorafobia nu mi-a devastat viața atât de mult pe cât a devenit chiar viața mea.

Mă întâmpină pagina de bun venit de la Agora. Cercetez cu atenție căsuțele cu mesaje, mă uit la conversații. 3 luni BLOCATĂ în casă. Te înțeleg, Kala88; eu sunt blocată de aproape zece luni și încă nu s-a terminat. agora DEPINDE de starea de spirit? Sună mai mult a fobie socială, EarlyRiser. Sau o tiroidă cu probleme. încă nu pot obține UN LOC DE MUNCĂ. Oh, Megan – știu, și îmi pare rău. Mulțumită lui Ed, eu nu am nevoie de un loc de muncă, dar mi-e dor de pacienții mei. Îmi fac griji pentru pacienții mei.

O nou-venită mi-a trimis un e-mail. O îndrum spre manualul de supraviețuire pe care l-am încropit în primăvară: „Deci, ai un atac de panică“ – cred că sună potrivit de vesel.

Î: Cum îmi procur mâncarea?

R: Blue Apron, Plated, HelloFresh... există o mulțime de opțiuni de livrare disponibile în SUA! Cei din străinătate pot găsi probabil servicii similare.

Î: De unde îmi procur medicația?

R: Toate farmaciile importante din SUA vin acum direct la ușa voastră. Rugați-l pe medicul vostru să vorbească la farmacia locală dacă există vreo problemă.

Î: Cum păstrez casa curată?

R: Faceți curățenie! Angajați o firmă de curățenie sau faceți singuri.

(Eu nu fac nici una, nici alta. Locuinței mele i-ar prinde bine o curățenie generală.)

Î: Cum se procedează cu aruncarea gunoiului?

R: Firma voastră de curățenie poate să se ocupe de asta sau puteți aranja ca un prieten să vă ajute.

Î: Cum fac să nu mă plictisesc?

R: Ei bine, aceasta este întrebarea dificilă...

Et cetera. Sunt mulțumită de document, în ansamblu. Mi-ar fi plăcut să-l fi avut eu însămi.

Apare o fereastră de discuții pe ecran.

Sallynr.4: salut, doamna doctor!

Simt un zâmbet zvâcnindu-mi pe buze. Sally: douăzeci și șase de ani, cu domiciliul în Perth, a fost atacată la începutul acestui an, în Duminica Paștelui. S-a ales cu un braț rupt și contuzii grave la ochi și la față; violatorul ei nu a fost niciodată identificat sau reținut. Sally a petrecut patru luni în interior, izolată în cel mai izolat oraș din lume, dar a început să iasă din casă în urmă cu mai bine de zece săptămâni – bravo ei, cum ar spune ea. Un psiholog, terapia aversiunii și Propranolol. Nimic nu se compară cu un betablocant.

doctorulesteaici: Salut! Totul e în regulă?

Sallynr.4: da! am ieșit la picnic azi-dimineață!!

Ea a fost întotdeauna îndrăgostită de semnele de exclamație, chiar și în adâncurile depresiei.

doctorulesteaici: Cum a fost?

Sallynr.4: am supraviețuit! :)

Îi plac și emoticoanele.

doctorulesteaici: Ești o supraviețuitoare! Cum te simți după Inderal?

Sallynr.4: bine, am redus doza la 80 mg

doctorulesteaici: De 2 ori pe zi?

Sallynr.4: 1 dată!!

doctorulesteaici: Doza minimă! Fantastic! Efecte secundare?

Sallynr.4: ochi uscați, atâta tot

E norocoasă. Eu iau un medicament asemănător (printre altele), și, din când în când, durerile de cap aproape îmi perforează creierul. Propranololul poate cauza migrenă, aritmii, dificultăți de respirație, depresie, halucinații, reacții cutanate severe, greață, diaree, scăderea libidoului, insomnie și somnolență.

– Medicamentul ăla are nevoie de mai multe efecte secundare, mi-a spus Ed.

- Combustie spontană, am sugerat eu.
- Diaree zgomotoasă.
- Moarte înceată și lungă.

doctorulesteaici: Vreo recidivă?

Sallynr.4: am avut o ezitare săptămâna trecută

Sallynr.4: dar i-am ținut piept

Sallynr.4: exerciții de respirație

doctorulesteaici: Vechiul truc cu punga de hârtie.

Sallynr.4: mă simt ca o idioată, dar funcționează

doctorulesteaici: Într-adevăr, funcționează. Bravo.

Sallynr.4: mersi :)

Sorb din vin. Apare o altă fereastră de dialog: Andrew, un bărbat pe care l-am cunoscut pe un site pentru entuziaștii filmelor clasice.

Seria Graham Greene @ Angelika weekendul acesta?

Mă opresc. Idolul căzut este unul dintre filmele mele preferate – majordomul condamnat; avionul de hârtie fatidic – și au trecut cincisprezece ani de când m-am uitat la Ministerul groazei. Și, desigur, filmele vechi ne-au adus pe mine și pe Ed împreună.

Dar eu nu i-am explicat situația mea lui Andrew. Statusul de Indisponibil rezolvă

totul.

Mă întorc la Sally.

doctorulesteaici: Ții legătura cu psihologul tău?

Sallynr.4: da :) mersi. am redus până la una pe săptămână. ea mi-a spus că fac un progres excelent

Sallynr.4: medicamentele și odihna sunt cheia

doctorulesteaici: Dormi bine?

Sallynr.4: încă mai am coșmaruri

Sallynr.4: tu?

doctorulesteaici: Eu dorm foarte mult.

Prea mult, probabil. Ar trebui să-i spun asta doctorului Fielding. Nu sunt sigură că o voi face.

Sallynr.4: și tu cum progresezi? ești pregătită de luptă?

doctorulesteaici: Nu sunt la fel de rapidă ca tine! TSPT e o fiară. Dar eu sunt tare.

Sallynr.4: da, ești!

Sallynr.4: am vrut doar să verific ce mai fac prietenii mei de aici – m-am gândit la voi toți!!!

Chiar în momentul în care îmi iau rămas-bun de la Sally, profesorul meu mă

sună pe Skype.

– Bonjour, Yves, bolborosesc eu, ca pentru mine.

Mă opresc o clipă înainte de a răspunde; îmi dau seama că abia aștept să mă întâlnesc cu el – părul acela negru ca smoala, nuanța aceea întunecată a pielii lui. Sprâncenele acelea care se năpustesc una asupra celeilalte și se curbează ca un accent circonflexe atunci când accentul meu îl lasă perplex, ceea ce se întâmplă deseori.

Dacă Andrew intră din nou, îl voi ignora deocamdată. Poate pentru totdeauna. Cinematografia clasică: pe asta o împărtășesc cu Ed. Cu nimeni altcineva.

Întorc clepsidra de pe birou și urmăresc cum piramida cea mică de nisip pare să pulseze pe măsură ce firele de nisip creează adâncituri în ea. Atât de mult timp. Aproape un an. Nu am părăsit casa de aproape un an.

Ei bine, aproape. De cinci ori în opt săptămâni am reușit să mă aventurez afară, în spate, în grădină. „Arma mea secretă“, așa cum o numește dr. Fielding, este umbrela – umbrela lui Ed, serios, o drăcie London Fog șubredă. Dr. Fielding, el însuși o drăcie șubredă, stă ca o sperietoare de ciori în grădină, în timp ce eu deschid ușa și flutur umbrela în fața mea. O mișcare a arcului și se desface; eu mă uit fix, cu atenție, la adâncitura corpului ei, la coaste și la piele. Tartanul întunecat, patru pătrate de negru aranjate dintr-o parte în cealaltă a cupolei, patru linii albe în fiecare îndoitură și țesătură. Patru pătrate, patru linii. Patru negre, patru albe. Inspiră, numără până la patru. Expiră, numără până la patru. Patru. Numărul magic.

Umbrela se proiectează în afară, direct în fața mea, ca o sabie, ca un scut.

Și apoi pășesc afară.

Expir, doi, trei, patru.

Inspir, doi, trei, patru.

Nailonul strălucește în lumina soarelui. Cobor prima treaptă (în mod normal sunt patru) și înclin umbrela spre cer, doar un pic, mă uit pe furiș la pantofii lui, la

tibiile lui. Lumea forfotește în vederea mea periferică, la fel ca apa pe punctul de a inunda un clopot de scafandru.

– Nu uita că ai arma ta secretă, strigă dr. Fielding.

Nu e un secret, îmi vine să plâng; e o nenorocită de umbrelă, mânuită în plină zi.

Expir, doi, trei, patru; inspir, doi, trei, patru – și, pe neașteptate, funcționează; sunt condusă în jos, pe trepte (expir, doi, trei, patru) și peste câțiva metri de peluză (inspir, doi, trei, patru). Până când panica țâșnește în interior, un flux în creștere care îmi inundă vederea, acoperind vocea doctorului Fielding. Și apoi... e mai bine să nu mă gândesc la asta.

SÂMBĂȚĂ, 30 octombrie

Furtună. Frasinul se ghemuiește, calcarul se uită urât, întunecat și umed. Îmi aduc aminte că, odată, am scăpat un pahar pe terasă; a explodat ca o bulă, merlotul împrăștiindu-se pe jos și inundând nervurile suprafeței din piatră, negru și sângeros, târându-se spre picioarele mele.

Uneori, când cerurile sunt joase, mă imaginez că sunt deasupra, într-un avion sau pe un nor, cercetând insula de sub mine: podurile răsfirate de pe coasta ei de est; mașinile atrase spre ea ca muștele care roiesc în jurul unui bec.

A trecut atât de mult timp de când am simțit ploaia. Sau vântul – mângâierea vântului, aproape că am spus asta, doar că asta sună ca un lucru pe care l-ai citi într-o carte de dragoste cumpărată dintr-un supermarket.

Cu toate acestea, e adevărat. Și zăpada, dar nu vreau să mai simt zăpada vreodată.

Printre produsele de la Granny Smiths din livrarea de azi-dimineață de la Fresh-Direct s-a amestecat o piersică. Mă întreb cum s-a întâmplat asta.

Noaptea în care ne-am cunoscut, la o proiecție a celor Treizeci și nouă de trepte dintr-un cinematograf de artă, eu și Ed ne-am comparat istoriile personale. Mama mea, i-am spus eu, m-a obișnuit cu romane vechi de suspans și cu stilul noir clasic; când eram adolescentă, preferam compania lui Gene Tierney și Jimmy Stewart celei a colegilor mei de clasă.

– Nu mă pot hotărî dacă asta e o chestie drăguță sau tristă, a spus Ed, care, până în seara aceea nu văzuse niciodată un film alb-negru.

În două ore, buzele lui le căutau pe ale mele.

Vrei să spui că buzele tale le căutau pe ale mele, îmi imaginez că ar spune el.

În anii dinainte de a se naște Olivia, ne uitam la câte un film cel puțin o dată pe săptămână – toate filmele de suspans, vechi, din copilăria mea: Asigurare de moarte, Lumina de gaz, Sabotorul, Orologiul cel mare⁵... Trăiam în alb-negru în acele nopți. Pentru mine, era o șansă să îmi revăd niște prieteni vechi; pentru Ed, era o ocazie de a-și face alții noi.

Și făceam liste. Franciza Subțirelul, clasificată de la cel mai bun film (originalul) până la cel mai slab (Cântecul Subțirelului). Filme de top din multitudinea de filme create în 1944. Cele mai frumoase momente ale lui Joseph Cotten.

Bineînțeles, și eu pot face propriile liste. De exemplu: cele mai bune filme Hitchcock care nu au fost făcute de Hitchcock. Să-i dăm drumul:

Măcelarul, filmul de la începutul carierei lui Claude Chabrol, pe care Hitch, din câte se știe, și-ar fi dorit să-l regizeze. Dark Passage, cu Humphrey Bogart și Lauren Bacall – o poveste de dragoste din San Francisco, țesută fin cu ceață și un precedent la orice film în care un personaj își face o operație pentru a se deghiza. Niagara, cu Marilyn Monroe; Șarada, cu Audrey Hepburn; Sudden Fear!, în care joacă sprâncenele lui Joan Crawford. Așteaptă până se întunecă: Hepburn, din nou, o femeie oarbă, abandonată în apartamentul ei de la subsol. Eu aș înnebuni într-un apartament la subsol.

Acum, filmele care sunt ulterioare epocii lui Hitch: Disparația, cu finalul lui neașteptat. Căutare disperată, oda lui Polanski către maestru. Efecte secundare, care începe ca o tiradă antifarmacologie înainte de a șerpui ca un țipar într-un alt gen, cu totul diferit.

Bine.

Citate greșite, faimoase, din filme. „Mai cânt-o o dată, Sam“ – din Casablanca, se pare, cu mențiunea faptului că nici Bogie, nici Bergman nu au spus vreodată chestia asta. „El trăiește“: Frankenstein nu îi dă un gen monstrului său; din nefericire, a spus doar „Trăiește“. „Elementar, dragul meu Watson“ apare, într-adevăr, în primul film despre Holmes din era filmului sonor, dar nu apare nicăieri în scrierile lui Conan Doyle.

Bine.

Ce urmează?

Îmi deschid laptopul, vizitez Agora. Un mesaj de la Mitzi din Manchester; un raport de progres de la Gropițe2016 din Arizona. Nimic de luat în seamă.

În salonul de la numărul 210, băiatul familiei Takeda își trage arcușul peste violoncel. Mai departe, spre est, cei patru Gray fug de ploaie, urcând în fugă treptele din față, râzând. De cealaltă parte a parcului, Alistair Russell își umple un pahar la robinetul din bucătărie.

Filme americane dramatice și thrillere din anii '40 (n.red.)

8

Mai târziu, după-amiază, îmi torn pinot noir de California într-un pahar mare de apă, când, dintr-odată, se aude soneria. Scap paharul din mână.

Acesta se sparge, o limbă lungă de vin lingând lemnul cel alb de mestecăn.

– Futu-i, strig eu. (Am observat ceva: în absența altora, înjur mai des și mai zgomotos. Ed ar fi îngrozit. Eu sunt îngrozită.)

Tocmai luasem un pumn de șervețele de hârtie, când soneria sună din nou. Cine naiba e? mă gândesc – sau oare chiar am întrebat asta? David a plecat în urmă cu o oră pentru un proiect în East Harlem – l-am urmărit din biblioteca lui Ed cum pleacă – și nu mă aștept la vreo livrare. Mă aplec, absorb lichidul vărsat cu șervețele de hârtie, apoi dau fuga spre ușă.

Încadrat în ecranul de la interfon stă un puști înalt, într-o jachetă subțire, ținând strâns în mâini o cutie mică, albă. Este băiatul familiei Russell.

Apăs butonul de convorbire.

– Da! strig eu.

E mai puțin îmbietor decât Salut, mai binevoitor decât Cine naiba ești?

– Locuiesc peste drum de parc, spune el aproape urlând, cu vocea lui neverosimil de drăguță. Mama m-a trimis să-ți dau asta.

Mă uit la el cum împinge cutia spre difuzor; apoi, nesigur de locul în care ar putea fi camera, se întoarce, încet, pe călcâie, învârtindu-și brațele deasupra capului.

– Poți să... încep eu. Oare să-l rog să o lase pe hol? Nu e o abordare foarte prietenoasă, presupun, dar nu mi-am făcut baie de două zile, iar pisica ar putea să-l muște. E încă pe verandă, ținând cutia ridicată. ... intră, termin eu și apăs butonul.

Aud încuietoarea cum se desface și mă apropii de ușă cu prudență, la fel cum Punch se apropie de oameni necunoscuți – sau cum obișnuia să o facă demult, când oameni necunoscuți vizitau casa.

Pe geamul acoperit cu chiciură se înalță o umbră palidă și slabă, ca un pom tânăr. Răscesc mânerul.

Este cu adevărat înalt, cu o față de copil și ochi albaștri, o şuviță de păr blond-roșcat și o cicatrice vagă care îi crestează o sprânceană, întinzându-se în sus, pe frunte. Poate că are vreo cincisprezece ani. Arată ca un băiat pe care l-am cunoscut odată și pe care l-am sărutat – într-o tabără de vară în Maine, în urmă cu un sfert de secol. Îmi place de el.

– Eu sunt Ethan, spune el.

– Intră, repet eu.

El intră.

– E întuneric aici.

Apăs întrerupătorul de pe perete.

În timp ce-l analizez cu atenție, el cercetează cu interes încăperea: picturile, pisica tolănită de-a lungul șezlongului, grămada de șervete ude care se topesc pe podeaua de la bucătărie.

– Ce s-a întâmplat?

– Un accident, îi spun eu. Eu sunt Anna. Fox, adaug, în caz că îl pasionează formalitățile.

Sunt suficient de în vârstă cât să-i fiu mamă (tânără).

Dăm mâna, apoi el îmi oferă cutia, strălucitoare și compactă, legată cu o panglică.

– Pentru tine, spune el, cu timiditate.

– Așaz-o acolo. Să-ți aduc ceva de băut?

Se îndreaptă spre canapea.

– Ai putea să-mi dai niște apă?

– Sigur.

Mă întorc în bucătărie, adun mizeria făcută înainte.

– Cu gheață?

– Nu, mersi.

Umplu un pahar, apoi altul, ignorând sticla de pinot noir de pe blat.

Cutia stă lipită de măsuța de cafea, lângă laptopul meu. Nu m-am deconectat încă de pe Agora după ce am vorbit cu DiscoMickey, într-un atac de panică incipient, cu puțin timp în urmă; mesajul lui de mulțumire este scris mare, pe tot ecranul.

– În regulă, spun eu, stând lângă Ethan, așezându-i paharul în față. Închid brusc computerul și întind mâna după cadou. Să vedem ce avem aici.

Trag panglica, ridic capacul și, dintr-o grămadă de pânză, scot o lumânare – genul acela cu flori și tulpini prinse înăuntru, ca insectele în chihlimbar. Mi-o apropiu de față, etalând-o.

– Levănțică, îndrăznește Ethan să spună.

– Așa m-am gândit și eu. Inhalez. Ador levănțica. Încerc din nou. Ador levănțica.

El zâmbește ușor, ridicând un colț al gurii, ca și cum ar fi tras de o sfoară. Îmi dau seama că, peste câțiva ani, va fi un bărbat frumos. Cicatricea aceea – va fi adorată de femei. Fetelor probabil că le place deja la nebunie. Sau băieților.

– Mama m-a rugat să-ți dau asta. Acum câteva zile.

– E un gest foarte amabil. Noii vecini ar trebui să vă dea vouă cadouri.

– A trecut deja pe la noi o doamnă, spune el. Ne-a spus că nu avem nevoie de o casă atât de mare dacă suntem o familie atât de mică.

– Pariez că era doamna Wasserman.

– Da.

– Ignorați-o.

– Așa am făcut.

Punch a sărit de pe șezlong pe podea și se apropie cu băgare de seamă de noi. Ethan se apleacă în față, pune mâna pe covor, cu palma în sus. Pisica se oprește, apoi vine unduindu-se spre noi, adulmecând degetele lui Ethan, lingându-le. Ethan chicotește.

– Îmi plac tare mult limbile pisicilor, spune el, ca și cum ar face o confesiune.

– Și mie. Sorb din paharul cu apă. Sunt acoperite cu papile – ca niște ace mici, spun eu, în cazul în care nu cunoaște cuvântul papilă. Îmi dau seama că nu sunt sigură cum să vorbesc cu un adolescent; cei mai în vârstă pacienți ai mei aveau doisprezece ani. Să aprind lumânarea?

Ethan ridică din umeri, zâmbește.

– Sigur.

Găsesc o cutie cu chibrituri în birou, o cutie de un roșu-cireșiu, pe care sunt scrise cuvintele PISICA ROȘIE; îmi aduc aminte că am luat cina acolo cu Ed în urmă cu mai bine de doi ani. Sau trei. Tajine de pui, cred, și, din câte îmi amintesc, el a lăudat vinul. Eu nu beam atât de mult pe atunci.

Scapăr un chibrit și aprind fitilul.

– Ia uite, spun eu în timp ce o gheară mică de flacără zgârie aerul; strălucirea înflorește, florile strălucesc. Ce drăguț!

Se lasă o tăcere ușoară.

Punch face un opt în jurul picioarelor lui Ethan, apoi îi sare în poală. Ethan râde cu o răgușeală vioaie.

– Cred că te place.

– Așa se pare, spune el, îndoind un deget după urechea pisicii și frământând-o ușor.

– Majoritatea oamenilor nu-i plac. Are un temperament urât.

Se aude un hârâit scăzut, ca un motor liniștit. Punch efectiv toarce.

Ethan zâmbește larg.

– E un motan doar de interior?

– Are o trapă pentru pisici în ușa de la bucătărie. Arăt cu degetul spre ea. Dar, în cea mai mare parte a timpului, stă în casă.

– Ce băiat cuminte! murmură Ethan când Punch se ascunde la subrațul lui.

– Cum vă place casa cea nouă? întreb eu.

El se oprește, frământând cu încheieturile degetelor capul motanului.

– Mi-e dor de cea în care am stat, spune el, o clipă mai târziu.

– Îmi imaginez. Unde ați locuit înainte?

Eu știu deja răspunsul, desigur.

– În Boston.

– Ce v-a făcut să vă mutați în New York?

Știu răspunsul și la asta.

– Tatăl meu are un loc de muncă nou. Un transfer, strict vorbind, dar nu am de gând să-l contrazic. Camera mea e mai mare aici, spune el, ca și cum gândul acesta tocmai i-a trecut prin minte.

– Oamenii care au trăit acolo înaintea ta au făcut o renovare considerabilă.

– Mama mea spune că a fost o renovare radicală.

– Exact. O renovare radicală. Și au unit unele dintre camerele de la etaj.

– Ai fost acasă la mine? întrebă el.

– Am fost de câteva ori. Nu-i cunoșteam foarte bine pe cei din familia Lord. Dar dădeau câte o petrecere de vacanță în fiecare an, așa că atunci am mers și eu în vizită.

De fapt, am fost ultima oară în vizită cu aproape un an în urmă. Ed a fost acolo cu mine. A plecat două săptămâni mai târziu.

Am început să mă relaxez. Pentru o clipă cred că motivul este compania lui Ethan – are o voce blândă și relaxată; chiar și pisica e de acord –, dar apoi îmi dau seama că revin la postura de psihanalist, la agitația întrebărilor și a răspunsurilor. Curiozitate și compasiune: instrumentele meseriei mele.

Și, într-o clipă, pentru un moment, mă întorc acolo, în biroul meu de pe strada 88 Est, în cămăruța liniștită, cufundată în lumină slabă, cu două scaune adânci, unul în fața celuilalt, cu un heleșteu sub forma unui covor albastru între ele. Caloriferul şuieră.

Ușa se deschide și acolo, în zona de așteptare, se află canapeaua, masa din lemn; teancurile împrăștiate de Highlights și Ranger Rick; coșul de gunoi umplut cu piese de Lego; mașinăria de zgomot alb în colț.

Și ușa lui Wesley. Wesley, partenerul meu de afaceri, mentorul meu de la școala de studii postuniversitare, omul care m-a cooptat în practica privată. Wesley Brill – Wesley cel Brilliant, așa l-am numit, cu părul neglijent și șosete desperecheate, cu creierul ca fulgerul și vocea ca tunetul. Parcă îl văd în birou, gârbovit în șezlongul său Eames, cu picioarele lungi îndreptate spre centrul încăperii, cu o carte sprijinită în poală. Fereastra este deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru aerul rece de iarnă. Fumează de ceva vreme. Își ridică privirea.

– Salut, Fox, spune el.

– Camera mea este mai mare decât vechea mea cameră, repetă Ethan.

Mă așez înapoi la loc, cu un picior încrucișat peste celălalt. Simt că stau într-o poziție aproape absurdă. Mă întreb când am stat ultima dată cu picioarele încrucișate.

– Unde mergi la școală?

– Fac școala acasă, spune el. Îmi predă mama.

Înainte ca eu să pot răspunde, face un semn cu capul spre o fotografie de pe o masă laterală.

– Aceea este familia ta?

– Da. Aceia sunt soțul meu și fiica mea. Ed și Olivia.

– Sunt acasă?

– Nu, nu locuiesc aici. Suntem despărțiți.

– Oh! Îl mângâie pe Punch pe spate. Câți ani are ea?

– Opt. Tu câți ani ai?

– Șaisprezece. Șaptesprezece, în februarie.

E genul de lucru pe care l-ar spune Olivia. E mai mare decât pare.

– Fiica mea s-a născut în februarie. De Ziua Îndrăgostiților.

– Eu m-am născut pe 28.

– Atât de aproape de anul bisect, spun eu.

El încuviințează cu o mișcare a capului.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt psiholog. Lucrez cu copiii.

El strâmbă din nas.

– De ce ar avea nevoie copiii de un psiholog?

– Din tot felul de motive. Unii dintre ei au probleme la școală, alții întâmpină dificultăți acasă. Unii au dificultăți când se mută într-un loc nou.

El nu spune nimic.

– Deci presupun că, dacă tu înveți la domiciliu, te întâlnești cu prietenii în afara orelor.

El oftează.

– Tata a găsit o ligă de înot în care să mă înscriu.

– De cât timp practici înotul?

– De când aveam cinci ani.

– Înseamnă că ești bun.

– Destul de bun. Tatăl meu spune că sunt capabil.

Încuviințez din cap.

– Sunt destul de bun, recunoaște el, cu modestie. Predau înotul.

– Tu predai?

– Oamenilor cu dizabilități. Adică, nu cu dizabilități fizice, adaugă el.

– Dizabilități de dezvoltare.

– Mda. Am lucrat mult în domeniul acesta în Boston. Vreau să o fac și aici.

– Cum ai început să faci asta?

– Sora prietenului meu are sindrom Down, a văzut olimpiada în urmă cu câțiva ani și a vrut să învețe să înoate. Așa că am învățat-o pe ea și apoi pe alți copii de la școala ei. M-am implicat în acea întreagă... – bâjbâie, căutându-și cuvintele – scenă, ca să spun așa.

– Grozav.

– Mie nu-mi plac petrecerile sau chestiile de genul acesta.

– Nu sunt genul tău.

– Nu. Zâmbește. Deloc. Întoarce capul și se uită spre bucătărie. Pot să-ți văd casa

din camera mea, spune el. E acolo sus.

Mă întorc. Dacă el poate vedea casa, asta înseamnă că are o priveliște dinspre est, cu fața spre dormitorul meu. Pentru o clipă, îmi trece prin minte un gând enervant – la urma urmei, e un adolescent. Pentru a doua oară mă întreb dacă ar putea fi gay.

Și apoi văd că privirea îi devine sticloasă.

– Oh...

Mă uit în dreapta mea, unde ar trebui să fie șervețelele, unde obișnuiau să fie în biroul meu. În schimb, este o ramă de tablou, din care Olivia îmi zâmbeste fericită, cu strungăreață.

– Scuze, spune Ethan.

– Nu, să nu-ți ceri scuze, îi spun eu. Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Se freacă la ochi.

Aștept o clipă. E un copil, îmi reamintesc mie însămi – înalt și cu vocea groasă, dar tot un copil.

– Mi-e dor de prietenii mei, spune el.

– Mă gândesc că ți-e dor. Bineînțeles.

– Nu cunosc pe nimeni aici.

O lacrimă i se prelinge pe un obraz. O șterge cu dosul palmei.

– E dificil să te muți. Mi-a trebuit ceva timp să cunosc oameni noi când m-am mutat aici.

Trage aer pe nas, zgomotos.

– Când te-ai mutat?

– Acum opt ani. Sau, de fapt, se fac nouă ani. Din Connecticut.

Inspiră din nou adânc, se șterge la nas cu degetul.

– Dar nu e atât de departe ca Bostonul.

– Nu. Dar e dificil să te muți de oriunde.

Mi-aș dori să-l îmbrățișez. Nu voi face asta. LOCALNICĂ IZOLATĂ ATINGE COPILUL UNOR VECINI.

Pentru o clipă stăm în tăcere.

– Pot să-mi mai iau niște apă? întreabă el.

– Îți aduc eu.

– Nu, e în regulă.

Dă să se ridice; Punch se dă jos de pe piciorul lui și se tolănește sub măsuța de cafea.

Ethan se îndreaptă spre chiuveta de la bucătărie. În timp ce robinetul curge, mă ridic, mă apropiu de televizor și deschid larg sertarul de sub acesta.

– Îți plac filmele? strig eu către el.

Nici un răspuns; mă întorc și-l văd stând în ușa de la bucătărie, privind îndelung spre parc. Lângă el, sticlele din cutia cu gunoi reciclabil strălucesc fluorescente.

După o clipă, se întoarce cu fața la mine.

– Poftim?

– Îți plac filmele? repet.

Schițează un gest aprobator cu capul.

– Vino să vezi. Am o bibliotecă mare cu DVD-uri. Foarte mare. Prea mare, spune soțul meu.

- Credeam că sunteți despărțiți, mormăie el, traversând încăperea spre mine.
- Da, dar e încă soțul meu. Cercetez verigheta de pe mâna mea stângă și o răsucesc. Dar ai dreptate. Fac un semn cu mâna spre sertarul deschis. Dacă vrei să împrumuți orice, ești bine-venit. Ai un DVD-player?
- Tatăl meu are un dispozitiv atașat la laptop.
- E bun.
- Poate mă lasă să-l împrumut.
- Să sperăm.

Încep să-mi dau seama cum e Alistair Russell.

- Ce fel de filme? întreabă el.
- În mare parte, filme vechi.
- De genul alb-negru?
- Majoritatea alb-negru.
- Nu am văzut niciodată un film alb-negru.

Fac ochii mari.

- Îți vor plăcea foarte mult. Cele mai bune filme sunt alb-negru.

Pare nesigur, dar se uită atent în sertar. Aproape două sute de carcase, Criterion și Kino, setul în cutie cu filmele lui Hitchcock produse de Universal, colecții diferite de filme noir, Războiul stelelor (sunt om, la urma urmei). Analizez cotoarele: Noaptea și orașul. Whirlpool. Murder, My Sweet.

- Uite, îi semnalez eu, scoțând o carcasă de acolo și dându-i-o lui Ethan.
- Night Must Fall, citește el.
- E un film bun pentru început. Plin de suspans, dar nu înspăimântător.

– Mersi. Își drege vocea, tușește. Scuze, spune el, sorbind din apă. Sunt alergic la pisici.

Îl fixează cu privirea.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Mă uit urât spre pisică.

– E atât de prietenos. N-am vrut să-l supăr.

– E absurd, îi spun eu. Absurd, într-un mod drăguț.

El zâmbeste.

– Ar trebui să plec, spune el. Se întoarce spre măsuța de cafea, își așază paharul pe ea, se apleacă să i se adreseze lui Punch prin sticlă. Nu din cauza ta, amice. Băiat cuminte.

Își îndreaptă spatele și își scutură mâinile de coapse.

– Vrei o rolă de scame?

Nici măcar nu sunt sigură că mai am una.

– Nu, e în regulă. Se uită în jur. Pot să merg la baie?

Arăt cu degetul spre încăperea cea roșie.

– E toată a ta.

Cât timp el e încă acolo, verific oglinda de la bufet. Sigur voi face duș diseară. Măine, cel mai târziu.

Mă întorc la canapea și deschid laptopul. „Mersi de ajutor“, a scris DiscoMickey. „Ești eroina mea.“

Mă grăbesc să răspund repede în timp ce se aude apa de la toaletă. Ethan apare din baie o clipă mai târziu, frecându-și palmele de blugi.

– Am terminat, mă informează el.

Se îndreaptă cu pași mari spre ușă, cu mâinile îndesate în buzunare și mersul târșăit al unui școlar.

Îl urmez.

– Mulțumesc mult că ai trecut pe la mine.

– Ne mai vedem, spune el, deschizând ușa.

Nu, nu cred, spun eu, în gând.

– Sunt sigură că o să ne mai vedem, îi răspund.

9

După ce pleacă Ethan, mă uit din nou la Laura. Nu ar trebui să aibă efect: Clifton Webb savurând peisaje, Vincent Price testând un accent sudic, cu inflexiuni culinare. Dar funcționează, și, vai, muzica aceea.

– Mi-au trimis scenariul, nu partitura, s-a tânguit odată Hedy Lamarr.

Las lumânarea aprinsă, stropul mic de flacără pulsând.

Și apoi, fredonând tema din Laura, deschid telefonul și intru pe internet în căutarea pacienților mei. Foștii mei pacienți. În urmă cu zece luni, i-am pierdut pe toți: am pierdut-o pe Mary, în vârstă de nouă ani, care se lupta cu divorțul părinților ei; l-am pierdut pe Justin, de opt ani, al cărui frate geamăn murise de melanom; am pierdut-o pe Anne Marie, în vârstă de doisprezece ani, căreia încă îi era frică de întuneric. L-am pierdut pe Rasheed (de unsprezece ani, trans-gender) și pe Emily (de nouă ani, victimă a hărțuirii); am pierdut o micuță nefiresc de deprimată, în vârstă de zece ani, numită, în mod paradoxal, Joy. Am pierdut lacrimile, problemele, furia și ușurarea lor. Am pierdut în total nouăsprezece copii. Douăzeci, dacă o adăugați la numărătoare și pe fiica mea.

Știu unde este acum Olivia, desigur. Pe ceilalți i-am urmărit. Nu prea des – un psiholog nu ar trebui să-și investigheze pacienții, inclusiv pacienții din trecut –, dar în fiecare lună sau cam așa ceva, copleșită de dor, apelez la internet. Am la dispoziție câteva instrumente de căutare pe internet: un cont-fantomă de Facebook; un profil de LinkedIn învechit. Totuși, când vine vorba de tineri, Google e suficient, serios.

După ce am citit despre campionatul de ortografie al Avei și despre alegerea lui Jacob în consiliul elevilor de la gimnaziu, după ce am analizat albumele de pe Instagram ale mamei lui Grace și am parcurs noutățile de pe contul de Twitter al lui Ben (chiar ar trebui să-și activeze setările de confidențialitate), după ce mi-am șters lacrimile de pe obraji și am dat pe gât trei pahare de vin roșu, mă aflu înapoi în dormitorul meu, uitându-mă la fotografiile de pe telefon. Și apoi, încă o dată, vorbesc cu Ed.

- Ghici cine-i! spun eu, așa cum fac întotdeauna.
- Ești destul de amețită, gagico, îmi atrage el atenția.
- A fost o zi lungă. Mă uit la paharul gol, simt o înțepătură de vinovăție. Ce trăsni mai face Livvy?
- Se pregătește pentru mâine.
- Oh. În ce se costumează?
- În fantomă, spune Ed.
- Ai avut noroc.
- Ce vrei să spui?

Râd.

- Anul trecut a fost mașină de pompieri.
- Vai, mi-a luat zile întregi.
- Mie mi-a luat zile întregi.

Îl aud cum râde ștrengărește.

Peste drum de parc, la etajul al doilea, prin geam și în adâncurile unei camere întunecate, se vede strălucirea unui ecran de calculator. Se face lumină, un răsărit de soare brusc; văd un birou, o veioză și apoi pe Ethan scoțându-și puloverul. Afirmativ: dormitoarele noastre chiar sunt față în față.

Se întoarce, cu ochii în jos, și își scoate cămașa. Eu îmi întorc privirea într-o parte.

DUMINICĂ, 31 octombrie

10

Prin fereastra dormitorului meu se strecoară lumina slabă a dimineții. Mă întorc pe o parte; mă lovesc cu șoldul de laptop. O noapte târzie, petrecută jucând șah de amatori. Caii mei s-au poticnit și turele s-au prăbușit.

Mă târăsc spre și dinspre duș, îmi șterg părul cu un prosop și mă dau cu deodorant la subraș. Gata de luptă, cum spune Sally. Halloween fericit!

Nu voi răspunde la sonerie diseară, desigur. David va pleca la șapte – în centru, cred că așa a spus. Pariez că va avea parte de distracție.

A sugerat mai devreme să lăsăm un bol cu bomboane pe verandă.

– Orice copil îl va lua într-o clipă, cu tot cu bol, îi spun eu.

Pare îmbufnat.

– Eu nu am fost psiholog de copii, spune el.

– Nu e nevoie să fi fost psiholog de copii. Trebuie pur și simplu să fi fost copil.

Deci voi stinge luminile și mă voi preface că nu este nimeni acasă.

Vizitez site-ul meu de filme. Andrew e online; a postat un link către un eseu de Pauline Kael despre Vertigo – „prostesc“ și „superficial“ – și, sub link, face o listă: Cel mai bun noir la care să vă țineți de mână? (Al treilea om. Doar ultima secvență.)

Citesc eseul lui Kael, îi las un mesaj. După cinci minute, el se deconectează.

Nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când m-a ținut de mână cineva.

11

Trosc.

Din nou, ușa de la intrare. De data asta, sunt ghemuită pe canapea și mă uit la Rififi – secvența lungă a jafului, o jumătate de oră fără pic de dialog sau notă muzicală, doar sunet diegetic și vâjâitul sânelui în urechile tale. Yves mi-a sugerat să petrec mai mult timp uitându-mă la filme franțuzești. Probabil nu se referea tocmai la un film semimut. Quel dommage!

Apoi acel trosc plictisitor la ușă, a doua oară.

Îmi dau la o parte pătura de pe picioare, îmi caut echilibrul, găsesc telecomanda, pun filmul pe pauză.

Afară se lasă asfințitul. Mă duc la ușă și o deschid.

Trosc.

Înaintez pe hol – singura zonă din casă care-mi displace și în care nu am încredere, zona gri, rece dintre tărâmul meu și lumea exterioară. Chiar acum e încețoșat la amurg, iar zidurile întunecate sunt ca niște mâini care parcă vor să mă prindă când se lovesc între ele.

Pe ușa de la intrare sunt aliniate fâșii de sticlă cu zăbrele de plumb. Mă apropii de una și mă uit prin ea.

Se aude o pocnitură, iar fereastra trepidează. A lovit un proiectil mic: un ou spart, cu conținutul împrăștiat pe sticlă. Mă aud cum răsuflu greu. Prin pata lăsată de gălbenuș văd trei puști pe stradă, cu fețele lor strălucitoare, grimasele îndrăznețe, unul dintre ei pregătit cu un ou în mână.

Ezit în locul în care mă găsesc și pun o mână pe perete.

Aceasta este casa mea. Aceea e fereastra mea.

Gâtul mi se îngustează. Mi se adună lacrimile în ochi. Mă simt surprinsă, apoi rușinată.

Trosc.

Apoi furioasă.

Lovesc cu podul palmei în ușă.

O lovesc cu pumnul.

Bombăn, apoi urlu, vocea mea săltând între ziduri, micul hol întunecat devenind o cameră a ecourilor.

Sunt neajutorată.

Nu, nu ești, parcă îl aud pe dr. Fielding spunând.

Inspir, doi, trei, patru.

Nu, nu sunt.

Nu sunt. Am muncit din greu aproape un deceniu făcând studii postuniversitare. Am petrecut cincisprezece luni de pregătire în școlile din cartierele sărace din oraș. Am profesat timp de șapte ani. Sunt tare, i-am promis lui Sally.

Dându-mi părul pe spate, mă retrag în camera de zi, trag repede o gură de aer și apăs interfonul cu un deget.

– Plecați din fața casei mele, mă răstesc la ei.

Cu siguranță vor auzi afară protestul meu zgomotos.

Trosc.

Degetul ezită pe butonul de la interfon.

– Plecați din fața casei mele!

Trosc.

Mă poticnesc dintr-o parte în alta a camerei, urc cu pas rapid scările, dau fuga în birou, spre fereastră. Sunt acolo, adunați pe stradă, ca prădătorii, luându-mi casa cu asalt, umbrele lor părând nesfârșite în lumina ce pălește. Bat în geam.

Unul dintre ei arată cu degetul spre mine și râde. Își răsuțește brațul ca un aruncător de baseball.

Scoate alt ou.

Bat mai tare în geam, suficient de tare cât să mișc din loc o bucată de sticlă. Aceea este ușa mea. Aceasta este casa mea.

Vederea mi se încețoșează.

Și, dintr-odată, mă grăbesc pe scări în jos; brusc m-am întors în întunericul holului, cu picioarele goale pe gresie și mâna pe clanță. Mi se pune un nod în gât de furie; vederea mi se încețoșează. Respir cu greu o dată, apoi încă o dată.

Inspir, doi, trei...

Deschid ușa cu o zguduitură. Lumina și aerul mă lovesc.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, aceeași tăcere ca în film, înceată precum apusul de soare. Casele de peste drum. Cei trei puști dintre casa mea și acele case. Strada din jurul lor. Liniște și nemișcare, un ceas oprit.

Aș fi putut să jur că aud un trosnet, asemenea unui copac tăiat.

Și apoi...

... Și apoi se proiectează spre mine, umflându-se, repezindu-se acum, un bolovan aruncat dintr-o praștie; mă lovește în burtă cu o asemenea forță încât mă îndoi. Gura mi se deschide ca o fereastră. Vântul bate în ea. Sunt o casă goală, cu căpriorii putreziți și aerul care urlă prin ea. Acoperișul mi se prăbușește cu un vaiet...

... și eu gem, alunec, mă prăbușesc, o mână zgâriind de-a lungul cărămizii, cealaltă făcând o mișcare rapidă în spațiu. Ochii mi se învârt și se dau peste cap: roșul țipător al frunzelor, apoi întuneric; lumini, în sus, pe o femeie în negru, vederea îmi pălește, se albește, până când albul topit îmi împânzește ochii și bălțește acolo, gros și adânc. Încerc să strig, ating cu buzele mizeria de pe jos. Gust betonul. Gust sângele. Îmi simt membrele prinse de pământ. Pământul se răscolește sub corpul meu. Corpul meu se unduiește în aer.

Undeva, în podul creierului meu, îmi amintesc că acest lucru s-a mai întâmplat o dată în trecut, chiar pe aceste trepte. Îmi amintesc fluctuația joasă a vocilor, cuvântul ciudat străbătând aerul, intens și clar: căzută, vecină, oricine, nebună. De data asta, nimic.

Brațul atârnat în jurul gâtului cuiva. Părul, mai aspru decât al meu, îmi freacă fața. Picioarele mi se târăsc ușor pe pământ, pe podea; și acum sunt înăuntru, în frigul holului, în căldura camerei de zi.

12

– Ai făcut o tumbă!

Vederea mi se umple ca o fotografie Polaroid. Mă uit la tavan, la o priză de curent încastrată, care se uită înapoi la mine, ca un ochi perlat.

– Îți aduc ceva... o secundă...

Îmi las capul rezemat într-o parte. Catifeaua îmi fâșâie în ureche. Șezlongul din camera de zi – canapeaua cu spătar, pentru terapie. Ha!

– O secundă, o secundă...

La chiuveta din bucătărie stă în picioare o femeie, s-a întors cu spatele la mine, o frânghie de păr negru atârându-i pe gât în jos.

Îmi duc mâinile la față, mi le țin căuș peste nas și gură, inspir, expir. Calmează-te! Calmează-te! Mă doare buza.

– Tocmai pornisem să mă duc în vecini, când i-am văzut pe nemernicii ăia mici aruncând ouă, explică ea. Le-am spus: „Ce puneți la cale, mizerabili mici ce sunteți?” Și apoi tu oarecum ai... te-ai împleticit prin ușă și ai căzut ca un sac de...

Nu termină propoziția. Mă întreb dacă urma să spună rahat.

În schimb, ea se întoarce cu câte un pahar în fiecare mână, unul plin cu apă, unul cu ceva gros și auriu. Sper că e coniac, din bufetul cu băuturi.

– N-am idee dacă coniacul are, într-adevăr, efect, spune ea. Mă simt ca și cum aș fi în Downton Abbey. Eu sunt Florence Nightingale a ta!

– Tu ești femeia de vizavi de parc, bâigui eu.

Cuvintele mi se clatină de pe limbă precum bețivii dintr-un bar. Sunt tare.

Patetic.

– Ce e aceea?

Și apoi, împotriva voinței mele:

– Tu ești Jane Russell.

Ea se oprește, uitându-se uimită la mine, apoi râde, și dinții îi strălucesc în penumbră.

– De unde știi asta?

– Ai spus că mergeai în vecini? Încerc să articulez. Ceas de mână irlandez, cred. Unic în New York. Fiul tău a trecut pe la mine.

O analizez prin rețeaua genelor mele. Ea este ceea ce Ed ar putea numi, în mod aprobator, o femeie voluptuoasă: cu șoldurile și buzele pline, bustul amplu, pielea suavă, fața veselă, ochii de un albastru ca flacăra de la aragaz. Poartă blugi indigo și un pulover negru, cu gâtul jos, cu un pandantiv de argint care i se odihnește pe piept. Se apropie de patruzeci de ani, după părerea mea. Mai mult ca sigur că ea însăși era un copil când a avut copilul.

La fel cum s-a întâmplat cu fiul ei, îmi place pe loc.

Se mișcă spre șezlong, se lovește cu genunchiul de genunchiul meu.

– Ridică-te. Să n-ai cumva o contuzie.

Mă simt obligată să fac acest lucru și mă forțez să mă ridic, în timp ce ea pune paharele pe masă, apoi se așază în fața mea, unde a stat fiul ei ieri. Se întoarce spre televizor și își încruntă sprâncenele.

– La ce te uiți? La un film alb-negru?

E buimăcită.

Mă întind după telecomandă și apăs butonul de pornire/oprire. Ecranul se golește.

– E întuneric aici, remarcă Jane.

– Poți să aprinzi lumina? întreb eu. Mă simt puțin...

Nu pot termina propoziția.

– Sigur.

Se întinde peste spătarul canapelei, aprinde lampadarul. Camera strălucește. Îmi las capul pe spate, mă uit la mulajul tăiat oblic pe tavan.

Inspir, doi, trei, patru.

I-ar prinde bine un retuș. O să-l rog pe David.

Expir, doi, trei, patru.

– Deci, spune Jane, cu coatele pe genunchi, analizându-mă. Ce s-a întâmplat afară?

Închid ochii.

– Atac de panică.

– Oh, draga mea... Cum te cheamă?

– Anna. Fox.

– Anna. Erau doar niște copii proști.

– Nu, nu e vorba de asta. Eu nu pot să ies din casă.

Mă uit în jos, mă întind după coniac.

– Dar tu ai ieșit. Nu te grăbi să bei chestia aia, adaugă ea, în timp ce eu dau băutura pe gât.

– N-ar fi trebuit. Să ies.

– De ce nu? Ești vampir?

Practic, așa cred, uitându-mă la mâna mea – albă ca burta unui pește.

– Sunt agorafobă? îi spun.

Se uită la mine cu buzele ȕuguiate.

– Era o întrebare?

– Nu, doar că nu eram sigură că vei înȕelege la ce mă refer.

– Sigur că înȕeleg. Nu-ȕi plac spaȕiile deschise.

Închid din nou ochii și încuviinȕez cu o mișcare a capului.

– Dar eu credeam că agorafobie înseamnă că, pur și simplu, nu poȕi, știi tu, să mergi în drumeȕii. Chestii în aer liber.

– Nu pot să merg nicăieri.

Jane își sugă dinȕii.

– De cât timp durează asta?

Storc ultimele picături de coniac.

– De zece luni.

Nu mai zice nimic. Inspir adânc, tușesc.

– Ai nevoie de un inhalator sau ceva de genul ăsta?

Scutur dezaprobat din cap.

– Așa ceva doar ar înrăutăȕi lucrurile. Mi-ar crește ritmul cardiac.

Stă pe gânduri.

– Dar o pungă de hârtie?

Las jos paharul și mă întind după apă.

– Nu. Adică, uneori, da, dar acum nu. Îȕi mulȕumesc că m-ai adus înăuntru. Mă simt foarte stânjenită.

– Oh, nu...

– Nu, chiar sunt. Foarte stânjenită. Nu va deveni un obicei, promit.

Din nou buzele ȕuguiate. O gură foarte activă, observ. Posibil fumătoare, deşi miroase a unt de shea.

– Deci s-a mai întâmplat înainte? Când ai ieşit din casă şi...?

Fac o grimasă.

– În primăvară. Tipul de la livrări mi-a lăsat cumpărăturile pe treptele de la intrare şi am crezut că pot, pur şi simplu, să le... prind.

– Şi nu ai putut.

– Nu am putut. Dar erau mulţi oameni în trecere la ora aceea. Le-a trebuit un minut să decidă că nu sunt nebună sau fără adăpost.

Jane aruncă o privire de jur împrejurul încăperii.

– Categorie nu eşti fără adăpost. Locul ăsta e... uau! Măsoară lucrurile cu privirea, apoi îşi scoate telefonul din buzunar şi verifică ecranul. Trebuie să mă întorc acasă, spune ea, ridicându-se.

Încerc să mă ridic cu ea, dar picioarele nu vor să mă asculte.

– Fiul tău e un băiat foarte drăguţ, îi spun. El mi-a lăsat aia. Mulţumesc, adaug eu.

Se uită la lumânarea de pe masă şi îşi atinge lanţul de la gât.

– E un copil cuminte. Întotdeauna a fost.

– E şi foarte arătos.

– Întotdeauna a fost!

Strecoară o unghie în medalion; acesta se deschide, iar ea se lasă spre mine, medalionul legănându-se în aer. Văd că se aşteaptă ca eu să-l iau. E ciudat de intim, cu străina aceasta aplecată deasupra mea şi mâna mea pe lanţul ei. Sau,

poate, pur și simplu, nu sunt eu foarte obișnuită cu atingerea umană.

În interiorul medalionului e o fotografie mică, lucioasă și radioasă: un băiețel de aproximativ patru ani, cu părul blond vâlvoi și dinții ca un gard din țărui după un uragan. O sprânceană despicate de o cicatrice. Evident, e Ethan.

– Câți ani are aici?

– Cinci. Dar pare mai mic, nu-i așa?

– Aș fi zis că are patru.

– Exact.

– Când a apucat să se facă atât de înalt? Întreb, dând drumul medalionului.

Ea îl închide cu grijă.

– Cândva între atunci și acum! Râde. Apoi, spune brusc: Pot să plec? Nu vei intra în hiperventilație?

– Nu voi intra în hiperventilație.

– Mai vrei coniac? Întreabă ea, aplecându-se spre măsuta de cafea – e un album de familie acolo, neobișnuit; mai mult ca sigur că l-a adus cu ea. Și-l îndeasă sub braț și arată cu degetul spre paharul gol.

– Cred că o să beau doar apă, mint eu.

– Bine. Face o pauză, cu privirea fixată asupra ferestrei. Bine, repetă ea. Deci, un bărbat foarte frumos tocmai a venit pe alee. Se uită la mine. Acela e soțul tău?

– Oh, nu. E David. Chiriașul meu. De la subsol.

– E chiriașul tău? strigă Jane. Mi-aș dori să fi fost al meu!

Sonerie nu a sunat în seara aceasta nici măcar o dată. Poate că ferestrele întunecate au ținut la distanță toți copiii care vin după dulciuri de Halloween. Poate că a fost de vină gălbenușul uscat.

Mă retrag în pat devreme.

La jumătatea cursurilor postuniversitare am cunoscut un băiat de șapte ani afectat de așa-numita iluzie Cotard, un fenomen psihologic prin care individul crede că este mort. O tulburare rară, cu cazuri pediatrice încă și mai rare, tratamentul recomandat fiind un regim antipsihotic sau, în cazurile încăpățânate, terapie electroconvulsivă. Dar eu am reușit să-l vindec. A fost primul meu mare succes și m-a adus în atenția lui Wesley.

Mai mult ca sigur că băiețelul este adolescent acum, aproape de vârsta lui Ethan, nu tocmai jumătatea vârstei mele. Mă gândesc la el în seara aceasta în timp ce privesc în gol la tavan, simțindu-mă eu însămi moartă. Moartă, dar nu dispărută, privind viața cum se dezlănțuie în jurul meu și fiind lipsită de puterea de a interveni.

LUNI, 1 noiembrie

13

Când cobor la parter de dimineată, împleticindu-mă prin bucătărie, găsesc un bilet strecurat pe sub ușa de la subsol. Ouă.

Îl studiez confuză. Oare David vrea micul dejun? Apoi îl întorc și văd cuvântul spălate dedesubtul îndoiturii. Mulțumesc, David.

Că veni vorba, ouăle sunt, într-adevăr, o idee bună, așa că sparg trei într-o tigaie și mă servesc cu niște ochiuri prăjite doar pe o parte. Câteva minute mai târziu, sunt la biroul meu, mâncând ultimul gălbenuș și tastând energic mesaje în Agora.

Dimineata este o oră de vârf aici – persoanele agorafobe deseori manifestă anxietate acută după ce se trezesc. Fără îndoială, astăzi suntem într-un impas. Petrec două ore oferind consolare și sprijin; eu îi îndrum pe utilizatori spre medicamente combinate (Imipramina este medicamentul pe care îl prefer în perioada aceasta, deși Xanax nu se demodează niciodată); mediez o dispută despre beneficiile (indiscutabile) ale terapiei aversiunii; urmăresc, la cererea lui Gropițe2016, un videoclip în care o pisică bate tobele.

Sunt pe cale să mă deconectez, să intru pe forumul de șah, să-mi iau revanșa pentru înfrângerile de sâmbătă, când îmi apare pe ecran o fereastră de mesaj.

DiscoMickey: Mulțumesc încă o dată pentru ajutorul de zilele trecute, doc.

Atacul de panică. Am manevrat tastatura aproape o oră, în timp ce DiscoMickey, după cum a spus el însuși, „a cedat nervos“.

doctorulesteaici: Oricând. Ești mai bine?

DiscoMickey: Mult mai bine.

DiscoMickey: Îți scriu pentru că vorbesc cu o doamnă care este nouă și ea întreabă dacă există profesioniști aici. Trimite-i întrebările tale frecvente.

O recomandare. Verific ceasul.

doctorulesteaici: S-ar putea să nu am prea mult timp astăzi, dar trimite-o spre mine.

DiscoMickey: Minunat.

DiscoMickey a părăsit discuția.

O clipă mai târziu, apare o a doua fereastră de chat. BunicuțaLizzie. Dau clic pe nume, mă uit în treacăt la profilul utilizatorului. Vârsta: șaptezeci. Domiciliul: Montana. Înregistrată: în urmă cu două zile.

Arunc încă o privire la ceas. Șahul poate aștepta în favoarea unei bătrâne de șaptezeci de ani din Montana.

O bandă de text din partea de jos a ecranului raportează că BunicuțaLizzie scrie un mesaj acum. Aștept o clipă, apoi încă una; sau încropește un mesaj lung, sau este un caz de senioritis. Amândoi părinții mei obișnuiau să lovească tastatura cu degetele arătătoare, ca niște flamingi care calcă cu grijă printre bancurile de nisip; le lua jumătate de minut doar pentru a scrie un salut.

BunicuțaLizzie: Salut!

E prietenoasă. Înainte să pot răspunde, ea adaugă:

BunicuțaLizzie: DiscoMickey mi-a dat numele tău. Sunt disperată să primesc câteva sfaturi!

BunicuțaLizzie: Și niște ciocolată, dar asta e o altă problemă...

Reușesc să spun și eu ceva.

doctorulesteaici: Salut! Ești nouă pe forumul ăsta?

BunicuțaLizzie: Da!

doctorulesteaici: Sper că DiscoMickey te-a făcut să te simți bine-venită.

BunicuțaLizzie: Da, așa e!

doctorulesteaici: Cu ce te pot ajuta?

BunicuțaLizzie: Ei bine, mi-e teamă că nu mă poți ajuta cu ciocolata!

E o persoană energică sau e agitată? Aștept să văd ce mai zice.

BunicuțaLizzie: Chestia e că...

BunicuțaLizzie: Și urăsc să spun asta...

Bătăi de tobe...

BunicuțaLizzie: Nu am putut să ies din casă în ultima lună.

BunicuțaLizzie: Deci ASTA este problema!

doctorulesteaici: Îmi pare rău să aud asta. Pot să-ți spun Lizzie?

BunicuțaLizzie: Normal.

BunicuțaLizzie: Locuiesc în Montana. Sunt bunică, mai întâi de toate, apoi profesoară de arte!

Vom ajunge la toate astea, dar deocamdată:

doctorulesteaici: Lizzie, s-a întâmplat ceva deosebit în urmă cu o lună?

O pauză.

BunicuțaLizzie: A murit soțul meu.

doctorulesteaici: Înțeleg. Cum îl chema pe soțul tău?

BunicuțaLizzie: Richard.

doctorulesteaici: Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, Lizzie. Richard îl chema și pe tatăl meu.

BunicuțaLizzie: Tatăl tău a murit?

doctorulesteaici: El și mama au murit amândoi în urmă cu patru ani. Ea a avut cancer, iar el a făcut un accident vascular cerebral cinci luni mai târziu. Dar am crezut întotdeauna că unii dintre cei mai buni oameni poartă numele de Richard.

BunicuțaLizzie: Așa l-a chemat și pe Nixon!!!

Bine; începem să creăm o legătură.

doctorulesteaici: Cât timp ați fost căsătoriți?

BunicuțaLizzie: Patruzeci și șapte de ani.

BunicuțaLizzie: Ne-am întâlnit la serviciu. APROPO, A FOST DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE!

BunicuțaLizzie: El predă chimie. Eu, artele. Extremele se atrag!

doctorulesteaici: E un lucru extraordinar! Și ai copii?

BunicuțaLizzie: Am doi băieți și trei nepoți.

BunicuțaLizzie: Băieții mei sunt destul de drăguți, dar nepoții sunt frumoși de-a dreptul!

doctorulesteaici: Ai mulți băieți.

BunicuțaLizzie: Mie îmi spui!

BunicuțaLizzie: Câte lucruri am văzut eu!

BunicuțaLizzie: Câte lucruri am mirosit!

Observ tonul vioi și insistent optimist; urmăresc limbajul, neoficial, dar încrezător și punctuația exactă, erorile rare. E inteligentă, sociabilă. Și minuțioasă – scrie numerele în litere și scrie apropo în loc de btw⁶, deși poate că este o chestiune ce ține de vârstă. Oricare ar fi motivul, este un adult cu care pot lucra.

BunicuțaLizzie: Apropo, TU ești băiat?

BunicuțaLizzie: Scuze dacă ești, doar că și fetele sunt uneori medici! Chiar și aici, în Montana!

Zâmbesc. Îmi place de ea.

doctorulesteaici: Sunt, într-adevăr, o femeie medic.

BunicuțaLizzie: Bine! Avem nevoie de mai multe ca tine!

doctorulesteaici: Spune-mi, Lizzie, ce s-a întâmplat de când a murit Richard?

Și începe să-mi spună. Îmi povestește cum, întorcându-se de la înmormântare, s-a simțit prea înspăimântată ca să-i conducă pe cei îndoliați dincolo de ușa de la intrare; îmi spune că, în zilele care au urmat, i se părea că exteriorul încerca să-i intre în casă, așa că a tras jaluzelele; îmi spune despre fiii ei de departe, din sud-est, despre deruta lor, despre îngrijorarea lor.

BunicuțaLizzie: Trebuie să-ți spun, lăsând gluma la o parte, că toată chestia asta este foarte supărătoare.

E timpul să-mi suflec mânecile.

doctorulesteaici: E firesc să fie așa. Ceea ce cred eu că se întâmplă este faptul că moartea lui Richard a modificat fundamental lumea ta, dar lumea de afară a mers mai departe fără el. Și e foarte dificil să te confrunți și să accepți asta.

Aștept un răspuns. Nimic.

doctorulesteaici: Ai amintit faptul că nu ai aruncat nici unul dintre lucrurile lui Richard, ceea ce înțeleg. Dar aş vrea să te gândești la chestia asta.

Tăcere în eter.

Și apoi:

BunicuțaLizzie: Sunt atât de recunoscătoare că te-am găsit. Foarte, foarte.

BunicuțaLizzie: Așa spun nepoții mei. Au auzit chestia asta în Shrek. Foarte, foarte.

BunicuțaLizzie: Nădăjduiesc că pot să mai vorbesc cu tine în curând?

doctorulesteaici: Foarte, foarte mult!

Nu m-am putut abține.

BunicuțaLizzie: Îi sunt foarte foarte (!!) recunoscătoare lui DiscoMickey că m-a îndrumat spre tine. Ești o scumpă.

doctorulesteaici: Plăcerea e de partea mea.

Aștept să iasă de pe chat, dar ea încă mai scrie.

BunicuțaLizzie: Tocmai mi-am dat seama că nici măcar nu știu cum te cheamă!

Ezit. Nu mi-am spus niciodată numele pe Agora, nici măcar lui Sally. Nu vreau să mă găsească cineva, să îmi asocieze numele cu profesia și să-și dea seama cine sunt, să mă descopere; totuși, ceva din povestea lui Lizzie mă copleșește: această văduvă în vârstă, singură și îndoliată, care afișează o atitudine curajoasă sub imensitatea cerului. Poate să facă glume câte vrea, dar e legată de casă, și asta e o chestie înspăimântătoare.

doctorulesteaici: Sunt Anna.

În timp ce mă pregătesc să mă deconectez, pe ecran îmi apare un ultim mesaj.

BunicuțaLizzie: Mulțumesc, Anna.

BunicuțaLizzie a părăsit discuția.

Simt că îmi pulsează sângele în vene. Am ajutat pe cineva. Am luat legătura cu cineva. Doar am luat legătura. Unde am mai auzit asta?

Merit ceva de băut.

Acronim de la by the way – traductibil prin „apropo“, „în altă ordine de idei“ (n.red.)

14

Merg poticnindu-mă până în bucătărie, îmi trosnesc cu zgomot oasele gâtului. Ceva îmi reține privirea spre plafon: în adânciturile întunecate ale tavanului, chiar în capul scărilor, două etaje mai sus, este o pată întunecată care se uită urât la mine – de la trapa acoperișului, cred, chiar lângă lucarnă.

Bat la ușa lui David. Se deschide o clipă mai târziu; e desculț, într-un tricou decolorat și blugi uzați. Îmi dau seama că tocmai l-am trezit.

– Scuze, spun eu. Erai în pat?

– Nu.

Era.

– Ai putea să te uiți la ceva pentru mine? Cred că am văzut o pată de apă pe tavan.

Ne îndreptăm spre ultimul etaj, trecând pe lângă birou, pe lângă dormitorul meu, până la palierul dintre camera Oliviei și cea de-a doua cameră de oaspeți.

– O lucarnă mare, spune David.

Nu-mi dau seama dacă e un compliment.

– E originală, îi răspund, doar pentru a spune ceva.

– Ovală.

– Da.

– N-am văzut prea multe de felul ăsta.

– Ovale?

Dar schimbul de cuvinte e gata. Se uită țintă la pată.

– E mucegai, spune el liniștit, ca un medic care îi comunică veștile cu blândețe unui pacient.

– Putem, pur și simplu, să-l ștergem?

– Asta n-o să rezolve problema.

– Ce o s-o rezolve?

Oftează.

– Mai întâi trebuie să verific acoperișul.

Întinde mâna după lanțul de la trapă și trage. Ușa se deschide, trepidând; o scară alunecă spre noi, scârțâind; razele de soare se năpustesc înăuntru. Eu pășesc într-o parte, departe de lumină. Poate că sunt vampir, la urma urmei.

David trage scara în jos până când aceasta se lovește de podea. Îl urmăresc cum urcă treptele, cu blugii întinși pe fund; apoi dispare.

– Vezi ceva? strig eu.

Nici un răspuns.

– David?

Aud un zăngănit. O dâră de apă, strălucitoare ca o oglindă în lumina soarelui, se scurge pe palier. Eu fac un pas în spate.

– Scuze, spune David. O stropitoare.

– Nu-i nimic. Vezi ceva?

O pauză, apoi aud din nou vocea lui David, aproape reverențioasă.

– E o junglă aici sus.

A fost ideea lui Ed, acum patru ani, după ce a murit mama. „Ai nevoie de un proiect“, a hotărât el; așa că ne-am propus să transformăm acoperișul într-o

grădină – cu straturi de flori, o porțiune cu legume, un rând de arbuști ornamentali în miniatură. Și, elementul central, ceea ce agentul acela a numit la pièce de résistance: un spalier arcuit, lat de aproape doi metri și lung de patru, plin de frunze primăvara și vara, un tunel umbros. Mai târziu, când tatăl meu a avut atacul cerebral, Ed a pus o bancă memorială în grădină. Ad astra per aspera, era scris pe inscripție. Pe căi anevoioase până la stele. Stăteam acolo în serile de primăvară și de vară, în lumina verde-aurie, citind o carte și sorbind dintr-un pahar.

În ultimul timp nu m-am gândit aproape deloc la grădina de pe acoperiș. Mai mult ca sigur că s-a sălbăticit.

– E total năpădită, confirmă David. E ca o pădure.

Îmi doresc să coboare.

– E un fel de spalier acolo? Întreabă el. Acoperit cu o prelată?

Îl înveleam în prelata lui în fiecare toamnă. Nu răspund nimic; doar îmi aduc aminte.

– Ar trebui să ai grijă aici sus. Să nu calci pe lucarnă.

– Nu intenționez să urc acolo, îi reamintesc.

Sticla huruie sub bătaia ușoară a piciorului său.

– E fragilă. Dacă o să cadă ramuri pe ea, o să smulgă toată fereastra. Trece încă o clipă. Este de-a dreptul incredibil. Vrei să fac o fotografie?

– Nu, mulțumesc. Ce-o să facem cu umezeala?

Un picior înaintează pe scară, apoi celălalt, în timp ce coboară.

– Avem nevoie de un profesionist. Ajunge pe podea și aranjează scara la loc. Ca să izoleze acoperișul. Dar pot folosi un răzuitor de vopsea ca să îndepărtez mușgaiul. Pliază trapa înapoi în tavan. Să sableze zona. Apoi să aplice o substanță care oprește infiltrațiile și niște vopsea lavabilă.

– Tu ai toate lucrurile astea?

– Fac rost de substanță și de vopsea. Ar fi de ajutor dacă am putea aerisi aici.

Încremenesc.

– Ce vrei să spui?

– Să deschidem niște geamuri. Nu trebuie să fie neapărat la acest etaj.

– Eu nu deschid geamurile. Nicăieri.

El ridică din umeri.

– Ar fi de folos.

Mă întorc spre scări. El mă urmează. Coborâm în tăcere.

– Mulțumesc că ai curățat mizeria de afară, îi spun odată ce ajungem în bucătărie, mai ales ca să fac conversație.

– Cine a făcut mizeria?

– Niște copii.

– Știi cine?

– Nu. Mă opresc. De ce? Ai putea să-i intimidezi pentru mine? Clipește. Eu continui. Sper că stai confortabil jos acolo.

E aici de două luni, de când dr. Fielding a sugerat că un chiriaș ar fi util: cineva care să fie trimis după cumpărături, să ducă gunoiul, să ajute la cheltuielile generale de întreținere și altele, toate în schimbul unei chirii modeste. David a fost primul care a răspuns la anunțul meu, postat pe Airbnb; îmi amintesc că am crezut că e-mailul lui era succint, chiar sec, până când l-am cunoscut pe omul acesta și mi-am dat seama că fusese de-a dreptul prietenos. Tocmai ce se mutase din Boston, un om priceput la toate, cu experiență, nefumător, 7 000 de dolari în bancă. Am încheiat un contract de închiriere în după-amiaza aceea.

– Mda. Se uită în sus, la lumina care trece prin tavan. Există vreun motiv să-l păstrezi atât de întunecat? Un motiv medical sau ceva de genul ăsta?

Simt că mă fac roșie la față.

– O mulțime de oameni în... – care este cuvântul în cazul ăsta? – ... situația mea se simt expuși dacă lumina este prea intensă. Fac un gest cu mâna spre ferestre. Și, în orice caz, există suficientă lumină naturală în casa asta.

David analizează ce i-am spus și încuviințează din cap.

– Intră destulă lumină în apartamentul tău? îl întreb.

– E bine.

Acum eu încuviințez din cap.

– Dacă mai găsești schițe de-ale lui Ed, acolo jos, anunță-mă. Le păstrez.

Aud zgomotul fantei de la ușa lui Punch și îl văd cum se strecoară în bucătărie.

– Chiar apreciez tot ce faci pentru mine, continui, deși nu mi-am sincronizat cuvintele – el se îndreaptă spre ușa de la subsol. Cu... gunoiul și treburile casnice și toate celelalte. Ești un adevărat colac de salvare, adaug, ezitând.

– Sigur.

– Dacă nu te deranjează să chemi pe cineva să se ocupe de tavan...

– Sigur.

Punch se îndreaptă spre insula din mijlocul bucătăriei și lasă să-i cadă ceva din gură. Mă uit mai atentă.

Un șobolan mort.

Mă dau înapoi de frică. Sunt mulțumită să văd că David face și el la fel. Este unul mic, cu blana unsuroasă și o coadă ca un vierme negru; corpul i-a fost sfâșiat.

Punch ne urmărește mândru.

– Nu, îl cert.

Își ține capul semeț.

– Chiar l-a făcut ferfeniță, spune David.

Analizez șobolanul.

– Tu ai făcut asta? îl întreb pe Punch, înainte să-mi amintesc că interoghez o pisică.

El sare de pe insulă.

– Uită-te la asta, spune David.

Mă uit în sus: în partea opusă a insulei, el s-a aplecat în față, ochii săi întunecați strălucind.

– Îl îngropăm undeva? întreb eu. Nu vreau să putrezească în gunoi.

David își drege vocea.

– Mâine e marți, spune el. Ziua de gunoi. Îl scot eu afară acum. Ai vreun ziar?

– Mai are cineva ziare? Remarca asta a sunat mai incisiv decât mi-am dorit. Continui repede. Am o pungă de plastic.

Găsesc o pungă într-un sertar. David întinde mâna, dar pot să fac și eu asta. Întorc punga pe dos, bag mâna înăuntru, apuc cu grijă cadavrul șobolanului. Tremur ușor.

Trag punga peste șobolan și o leg la gură. David îl ia de la mine și deschide coșul de gunoi de sub insulă, apoi aruncă șobolanul mort înăuntru. Odihnească-se în pace!

În timp ce smucește sacul de gunoi din coș, se aude un sunet de jos; țevile răsună, pereții încep să vorbească unii cu alții. Dușul.

Mă uit la David. Nici măcar nu tresare; în schimb înnoadă sacul la gură și îl atârână peste umăr.

– Îl scot eu afară, spune el, îndreptându-se cu pași mari spre ușa de la intrare.

Oricum nu aveam de gând să-l întreb cum o cheamă.

15

– Ghici cine-i!

– Mamă.

Deschid subiectul.

– Cum a fost de Halloween, scumpete?

– Bine.

Mestecă ceva. Sper că Ed își aduce aminte să îi supravegheze greutatea.

– Ai primit multe bomboane?

– Foarte multe. Mai multe ca oricând.

– Care au fost preferatele tale?

M&M's cu alune, firește.

– Snickers.

Îmi dau seama că am greșit.

– Sunt mici, explică ea. Sunt ca niște Snickers în miniatură.

– Și ai mâncat mâncare chinezească la cină sau Snickers?

– Amândouă.

Voi discuta cu Ed.

Dar când vorbim, el e defensiv.

– E singura noapte din an când are ocazia să mănânce bomboane la cină, spune el.

– Nu vreau să aibă probleme.

Tăcere.

– Cu dentistul?

– Cu greutatea.

El oftează.

– Sunt în stare să am grijă de ea.

Oftez, la rândul meu.

– Nu insinuez că nu poți.

– Așa pare.

Mă plesnesc cu mâna pe frunte.

– Chestia e că are opt ani și o mulțime de copii se confruntă cu o creștere semnificativă în greutate la această vârstă. Mai ales fetele.

– O să fiu atent.

– Și nu uita că a trecut deja printr-o fază în care a fost plinuță.

– Vrei să fie slabă cât un fus?

– Nu, asta ar fi la fel de grav. Vreau să fie sănătoasă.

– Bine. Îi voi da un sărut cu puține calorii în seara asta, spune el. O îmbrățișare dietetică.

Zâmbesc. Totuși, când ne luăm la revedere, suntem reci unul cu celălalt.

MARȚI, 2 noiembrie

În mijlocul lunii februarie – după aproape șase săptămâni de reclusiune în casă și după ce mi-am dat seama că nu mă făceam mai bine –, am luat legătura cu un psihiatru la a cărui prelegere („Antipsihoticele atipice și tulburarea de stres posttraumatic“) participasem în cadrul unei conferințe de la Baltimore, cu cinci ani în urmă. Atunci nu mă cunoștea. Acum mă cunoaște.

Cei care nu sunt familiarizați cu terapia deseori presupun că terapeutul are, în mod implicit, o voce blândă și e grijuliu; te întinzi pe canapeaua lui ca untul pe pâinea prăjită și te topești. Nu este neapărat așa, după cum spune și cântecul. Proba A: dr. Julian Fielding.

În primul rând, nu există canapea. Ne întâlnim în fiecare marți în biblioteca lui Ed, dr. Fielding în scaunul capitonat de lângă șemineu, eu într-un scaun înalt, lângă fereastră. Și, cu toate că vorbește încet, cu o voce scârțâind ca o ușă veche, este precis și minuțios, așa cum ar trebui să fie un bun psihiatru. „Genul de tip care iese din duș să se ușureze“, a spus Ed de mai multe ori.

– Deci, începe dr. Fielding scrâșnind. O săgeată din lumina după-amiezii l-a nimerit în față, transformându-i ochelarii în niște sori minusculi. Spui că tu și Ed v-ați certat ieri în legătură cu Olivia. Sunt utile aceste conversații?

Întorc capul, mă uit la casa Russell. Mă întreb ce pune Jane Russell la cale. Aș vrea ceva de băut.

Degetele mele îmi mângâie linia gâtului. Mă uit înapoi la dr. Fielding. El mă urmărește, cu niște cute adânc înfipite în frunte. Poate că e obosit – cu siguranță eu sunt. A fost o ședință plină de evenimente: l-am pus la curent cu atacul meu de panică (mi s-a părut îngrijorat), cu înțelegerile mele cu David (a părut neinteresat), cu discuțiile mele cu Ed și cu Olivia (din nou îngrijorat).

Acum mă uit încă o dată într-o parte, fără să clipesc, fără să gândesc, la cărțile de pe rafturile lui Ed. O istorie a detectivilor Pinkerton. Două volume despre Napoleon. Arhitectura din Bay Area. Un cititor eclectic, soțul meu. Soțul meu

înstrăinat.

– Mi se pare că aceste conversații îți provoacă niște sentimente amestecate, spune dr. Fielding.

Acesta este argoul clasic al unui terapeut: Mi se pare. Din ceea ce aud. Cred că vrei să spui că. Suntem interpreți. Suntem traducători.

– Eu mă tot... încep eu, cuvintele formându-mi-se spontan în gură. Pot să reiau? Pot; așa și fac. Mă tot gândesc... nu pot să mă opresc din asta... mă tot gândesc la excursie. Urăsc faptul că a fost ideea mea.

Nici o reacție din cealaltă parte a încăperii, chiar dacă – sau poate pentru că – știe asta, știe totul, a auzit asta de nenumărate ori. Ba chiar mai mult de atât.

– Îmi doresc în continuare să nu fi fost. Să nu fie a mea. Îmi doresc să fi fost ideea lui Ed. Sau a nimănui. Să nu fi plecat niciodată. Îmi întrepătrund degetele. Evident.

Se aude o voce blândă:

– Dar ai plecat. Mă simt atacată. Ai organizat o vacanță în familie. Nimeni nu ar trebui să se simtă rușinat de așa ceva.

– În New England, iarna.

– Mulți oameni merg în New England iarna.

– A fost o idee prostească.

– A fost o chestie atent gândită.

– A fost incredibil de prostească, insist eu.

Dr. Fielding nu răspunde. Încălzirea centrală își drege glasul, expiră.

– Dacă n-aș fi făcut-o, am fi încă împreună.

El ridică din umeri.

– Poate.

– Cu siguranță.

Îi simt privirea ațintită asupra mea ca pe o greutate.

– Am ajutat pe cineva ieri, îi spun eu. Pe o femeie din Montana. O bunică. Stă în casă de o lună.

E obișnuit cu aceste abateri bruște – „salturi sinaptice“ le numește el, deși știm amândoi că schimb în mod intenționat subiectul. Dar eu o țin în continuare cu ale mele, spunându-i despre BunicuțaLizzie, despre faptul că i-am spus cum mă cheamă.

– Ce te-a împins să faci asta?

– Am simțit că încerca să stabilească o conexiune cu mine. Nu-i așa că asta – ba da, așa e: asta este ceea ce ne-a îndemnat Forster să facem? „Pur și simplu să ne conectăm“? *Howards End*⁷ – titlul oficial ales de clubul de carte pentru luna iulie. Am vrut s-o ajut. Am vrut să fiu accesibilă.

– A fost un act de generozitate, spune el.

– Presupun că da.

Își schimbă poziția pe scaun.

– Mi se pare că ajungi într-un loc în care îi poți cunoaște pe alții în condițiile stabilite de ei, nu doar de tine.

– E posibil să fie așa.

– Asta înseamnă progres.

Punch a intrat pe furiș în cameră și dă târcoale picioarelor mele, cu privirea spre genunchii mei. Îmi ridic un picior sub cealaltă coapsă.

– Cum merge terapia fizică? întreabă dr. Fielding.

Îmi analizez cu atenție picioarele și trunchiul cu mâna, ca și cum aș prezenta un premiu la un concurs televizat. Și tu poți câștiga acest trup în vârstă de treizeci și opt de ani și scos din uz!

– Am arătat și mai bine. Și apoi, înainte ca el să mă poată corecta, adaug: Știu că nu e un program de fitness.

Oricum, el mă corectează:

– Nu este doar un program de fitness.

– Nu, știu asta.

– Atunci merge bine?

– Sunt vindecată. Totul e mai bine.

Se uită la mine fără nici o reacție.

– Serios. Coloana e bine, nu mai am coaste rupte. Nu mai șchiopătez.

– Da, am observat.

– Dar am nevoie de puțin exercițiu. Și îmi place Bina.

– V-ați împrietenit.

– Într-un fel, recunosc eu. E o prietenă pe care o plătesc.

– Vine miercurea, nu-i așa?

– De obicei.

– Bine, spune el, ca și cum miercuri este o zi deosebit de potrivită pentru aerobic. Nu a întâlnit-o niciodată pe Bina. Nu mi-i pot imagina pe ei doi împreună; nu par să locuiască în aceeași dimensiune.

E timpul să ne oprim. Știu asta fără să mă uit la ceasul de deasupra șemineului, la fel cum știe și dr. Fielding – după ani de practică, amândoi putem să cronometrăm cincizeci de minute aproape cu precizie de secunde.

– Vreau să continui cu betablocantul în aceeași doză, spune el. Ești pe 150 mg de Tofranil. Vom crește doza la 250. Se încruntă. Asta ca urmare a ceea ce am discutat astăzi. Ar trebui să te ajute cu schimbările de dispoziție.

– Și la doza actuală totul devine destul de încețoșat, îi reamintesc.

– Încețoșat?

– Sau întunecat, presupun. Sau amândouă.

– Te referi la vedere?

– Nu, nu la vedere. E mai mult... Am discutat despre asta – nu-și amintește? Dar am discutat oare? Încețoșat. Întunecat. Chiar mi-ar prinde bine băutura aia. Câteodată am prea multe gânduri în același timp. E ca și cum ar exista o intersecție cu patru direcții în creierul meu, prin care toată lumea încearcă să meargă în același timp.

Chicotesc, puțin incomodată.

Dr. Fielding se încruntă, apoi oftează.

– Ei bine, nu e o știință exactă. După cum știi.

– Da. Știu.

– Iei câteva medicamente diferite. Le vom ajusta unul câte unul până când vom găsi doza potrivită.

Încuviințez cu o mișcare a capului. Știu ce înseamnă asta. Crede că situația mea se înrăutățește. Simt o gheară în piept.

– Încearcă cu 250 și vezi cum te simți. Dacă situația devine problematică, putem să ne gândim la ceva care să te ajute să te concentrezi.

– Un medicament nootrop?

Adderall. De câte ori m-au întrebat părinții dacă Adderallul le-ar face bine copiilor lor, de atâtea ori i-am refuzat cu răceală – și acum eu însămi mă îndrept spre așa ceva. Plus ça change.

– Hai să discutăm cum și când, spune el.

Își flutură stiloul peste un bloc de foi de rețete, desprinde foaia de deasupra și mi-o întinde. Hârtia îi zvâcnește în mâini. Tremor sau glicemie scăzută? Sper că

nu e un început precoce de Parkinson. Nu e momentul să întreb. Iau hârtia.

– Mulțumesc, îi spun în timp ce el se ridică, netezindu-și cravata. O să-mi fie cu siguranță de folos.

El încuviințează din cap.

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare. Se îndreaptă spre ușă. Anna?

Se întoarce.

– Da?

El dă din nou din cap.

– Te rog să iei rețeta aia de la farmacie.

După ce pleacă dr. Fielding, înregistrez rețeta online. O vor livra până la ora cinci după-amiază. E suficient timp pentru un pahar de ceva. Sau chiar deux.

Nu chiar în clipa asta. Mai întâi, trag mouse-ul într-un colț neglijat al desktopului și, ezitând, dau dublu-clic pe un document Excel: meds.xlsx.

Aici am detaliat toate medicamentele pe care le iau, toate dozele, toate instrucțiunile... toate ingredientele din farma-cocktailul meu. Nu l-am mai actualizat din august, din câte văd.

Dr. Fielding are, ca de obicei, dreptate: iau destul de multe medicamente. Am nevoie de degetele de la două mâini ca să le număr pe toate. Și știu... – mă cutremur când mă gândesc la asta – știu că nu le iau așa cum ar trebui sau când ar trebui, nu întotdeauna. Dozele duble, dozele omise, dozele luate cu băutură... dr. Fielding ar fi furios. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Nu vreau să-mi scape situația de sub control.

Apăs Command + Q și ies din Excel. E timpul pentru băutura aceea.

Roman de E.M. Forster, ecranizat în 1992 (n.red.)

Cu un pahar mare într-o mână și cu aparatul foto Nikon în cealaltă, mă așez în colțul biroului meu, încadrată între ferestrele de la sud și de la vest, și cercetez cartierul – fac inventarul, așa cum îi place lui Ed să spună. Iat-o pe Rita Miller, care se întoarce de la yoga lucind de transpirație și cu un telefon mobil lipit de ureche. Reglez obiectivul și măresc imaginea: zâmbește. Mă întreb dacă vorbește cu contractorul ei. Sau cu soțul. Sau cu nici unul.

În vecini, afară, la numărul 214, doamna Wasserman și Henry al ei coboară cu atenție treptele de la intrare. Au plecat să răspândească farmec și lumină.

Îmi mișc aparatul spre vest: doi pietoni zăbovesc în fața celor două intrări, unul dintre ei arătând cu degetul spre jaluzele.

– O locuință pe cinste! Îmi imaginez că spune el.

Pentru numele lui Dumnezeu! Acum inventez conversații.

Cu grijă, ca și cum nu aș vrea să fiu prinsă – și, într-adevăr, nu vreau –, trec cu privirea peste parc, până la casa familiei Russell. Bucătăria este cufundată în întuneric și goală, jaluzelele, parțial lăsate jos, ca niște ochi pe jumătate închiși; dar, un etaj mai sus, în salon, încadrați frumos în fereastră, îi zăresc pe Jane și pe Ethan pe o canapea de două locuri, în dungi viu colorate. Ea poartă un pulover galben ca untul, care lasă să se vadă un decolteu scurt și la obiect; medalionul îi atârnă acolo, ca un alpinist deasupra unui defileu.

Răsucesc obiectivul; imaginea devine mai clară. Vorbește repede, dinții văzându-i-se într-un zâmbet larg; gesticulează. El privește în jos, dar zâmbetul acela timid îi strâmbă buzele.

Nu i-am spus doctorului Fielding de familia Russell. Știu ce va zice; mă pot analiza singură: am asociat cu această celulă de bază a familiei – această mamă, acest tată și singurul lor copil – un ecou al propriei mele familii. La o casă depărtare, cu o ușă mai jos, există familia pe care am avut-o eu, viața care a fost

a mea – o viață considerată pierdută în mod irecuperabil, doar că, iată, e acolo, chiar peste drum de parc. Și ce dacă? Gândesc asta. Poate că o spun; în zilele astea nu sunt sigură.

Îmi sorb vinul, îmi șterg buza, ridic din nou Nikonul. Mă uit prin obiectiv.

Ea se uită înapoi la mine.

Scap camera în poală.

Nu e o greșeală: chiar și cu ochiul liber, îi văd clar privirea dreaptă, buzele întredeschise.

Ea ridică o mână, mă salută.

Vreau să mă ascund.

Ar trebui să-i fac și eu cu mâna? Să mă uit într-o parte? Pot să clilesc spre ea, în gol, ca și cum aș fi ațintit camera foto spre altceva, ceva de lângă ea? Nu te-am văzut acolo?

Nu.

Mă ridic brusc în picioare, cu aparatul rostogolindu-se pe podea.

– Lasă-l, spun eu – categoric spun asta – și fug din cameră în întunericul scării.

Nimeni nu m-a prins vreodată până acum. Nici doctorul sau Rita Miller, nici familia Takeda, nici familia Wasserman, nici cârdul de găște din familia Gray. Nici familia Lord înainte să se mute, nici familia Mott înainte de a se despărți. Nici taxiurile aflate în trecere, nici trecătorii. Nici măcar poștașul, pe care obișnuiam să-l fotografiez în fiecare zi, la fiecare ușă. Și luni de zile cercetam cu atenție acele imagini, retrăind acele momente, până când, în cele din urmă, nu am mai putut ține pasul cu lumea de dincolo de fereastra mea. Dar încă mai există o excepție ciudată, desigur – familia Miller mă interesează. Sau, mai exact, m-au interesat înainte să sosească cei din familia Russell.

Și acest teleobiectiv Opteka este mai bun decât binoclul.

Dar acum îmi simt corpul străbătut de rușine ca de o tensiune electrică. Mă gândesc la toată lumea și la tot ceea ce am surprins cu aparatul foto: vecinii, străinii, sărutările, crizele, unghiile roase, mărunțișul aruncat, pașii mari, poticnirile. Băiatul din familia Takeda, cu ochii închiși și cu degetele tremurând pe corzile violoncelului său. Familia Gray, cu paharele de vin ridicate într-un toast buimac. Doamna Lord în camera ei de zi, aprinzând lumânări pe un tort. Tinerii din familia Mott, în zilele muribunde ale căsătoriei lor, urlând unul la celălalt din capetele opuse ale salonului de un roșu pasional, cu o vază făcută zob pe podeaua dintre ei.

Mă gândesc la hard diskul meu, burdușit cu imagini furate. Mă gândesc la Jane Russell când s-a uitat la mine, fără să clipească, de cealaltă parte a parcului. Nu sunt invizibilă. Nu sunt moartă. Sunt vie, la vedere, și mi-e rușine.

Mă gândesc la dr. Brulov în Fascinație: „Draga mea fată, nu poți să te tot lovești cu capul de realitate și să spui că nu este acolo“.

Trei minute mai târziu intru înapoi în birou. Canapeaua familiei Russell este goală. Mă uit la dormitorul lui Ethan; el e acolo, aplecat peste calculatorul său.

Ridic, cu grijă, camera. E intactă.

Apoi se aude soneria.

18

– Mai mult ca sigur că te plictisești de moarte, spune ea când deschid ușa de la hol. Apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare. Râd, agitată. Pariez că ți-e lehamite de toate acele filme alb-negru. Trece năvalnic pe lângă mine. Eu încă nu am spus nici un cuvânt. Ți-am adus ceva. Zâmbește, băgând o mână în geantă. E și rece.

O sticlă transpirată de Riesling. Îmi lasă gura apă. A trecut foarte mult timp de când nu am mai băut vin alb.

– Oh, nu trebuia...

Dar ea deja înaintează spre bucătărie.

În zece minute dăm pe gât vinul. Jane aprinde o Virginia Slim, apoi alta și în curând aerul se învoldurează cu fum, rostogolindu-se deasupra capetelor noastre, învârtindu-se sub luminile din tavan. Rieslingul meu are gust de fum. Descopăr că nu mă deranjează; îmi amintește de școala postuniversitară, cu nopți fără stele în fața tavelor din New Haven și bărbați cu gurile ca cenușa.

– Ai foarte mult merlot acolo, spune ea, uitându-se țintă spre blatul de bucătărie.

– Îl comand angro, îi explic. Îmi place.

– Cât de des îți înnoiești stocul?

– Doar de câteva ori pe an.

Cel puțin o dată pe lună.

Ea încuviințează din cap.

– Ești așa – de cât timp ai spus? întreabă ea. De șase luni?

– De aproape unsprezece.

– Unsprezece luni! I se văd buzele ținute într-un „o” minuscul. Nu știu să fluier. Dar consideră că tocmai am făcut-o. Își îndeasă țigara într-un bol de cereale, își apropie degetele ca într-un turn, se apleacă în față, ca în rugăciune. Și ce faci toată ziua?

– Sfătuiesc oamenii, îi spun cu demnitate.

– Pe cine?

– Oamenii care sunt on-line.

– Ah!

– Și iau lecții de franceză on-line. Și joc șah, adaug.

– On-line?

– On-line.

Își trece un deget de-a lungul urmei de vin din paharul ei.

– Deci, internetul, spune ea, este oarecum... fereastra ta către lume.

– Ei bine, la fel este și fereastra mea reală.

Fac un semn cu mâna spre suprafața de sticlă din spatele ei.

– Binoclul tău, spune ea, și eu roșesc. Glumesc.

– Îmi pare foarte rău pentru...

Ea face un gest cu mâna, apoi trage din țigară.

– Oh, liniștește-te. Fumul i se prelinge din gură. Ai o tablă de șah adevărată?

– Știi să joci?

– Știam. Sprijină țigara de bol. Arată-mi ce ai.

Suntem cufundate adânc în primul nostru joc când sună soneria. E cinci fix – livrarea de la farmacie. Jane face onorurile.

– Medicamente cu livrare la ușă! se exprimă ea zgomotos, venind în grabă de pe hol.

– Sunt bune de ceva astea?

– Sunt de calitate superioară, spun eu, scoțând dopul celei de-a doua sticle. De data aceasta, merlot.

– Începem să dăm o petrecere.

În timp ce bem și jucăm șah, discutăm. Suntem amândouă mame cu un singur copil, după cum știam; suntem amândouă marinari, ceea ce nu știam. Jane preferă ambarcațiunile solo, mie îmi plac mai mult cele la două mâini – sau, oricum, îmi plăceau.

Îi povestesc despre luna mea de miere cu Ed: cum am închiriat un iaht Alerion de zece metri și am mers într-o croazieră în insulele grecești, parcă jucând pinball între Santorini și Delos, Naxos și Mykonos.

– Doar noi doi, îmi aduc aminte, am navigat în jurul Mării Egee.

– Ca în Liniște apăsătoare, spune Jane.

Înghit niște vin.

– Cred că în Liniște apăsătoare erau în Pacific.

– Ei bine, în afară de asta, e ca în Liniște apăsătoare.

– Iar acolo au navigat ca să recupereze pe cineva în urma unui accident.

– Bine, ai dreptate.

– Au salvat un psihopat care a încercat să-i omoare.

– Vrei să mă lași să-ți spun la ce mă refeream sau nu?

În timp ce se încruntă spre tabla de șah, scotocesc prin frigider după un baton de Toblerone și îl tai la întâmplare cu un cuțit de bucătărie. Ne așezăm la masă și mestecăm. Dulciuri la cină. Exact ca Olivia.

Mai târziu:

– Ai mulți vizitatori?

Mângâie nebunul, îl mută de-a lungul tablei.

Eu clatin din cap și dau vinul pe gât.

– Nu am nici unul. Tu și fiul tău.

– De ce? Sau de ce nu?

– Nu știu. Părinții mei au murit, iar eu am muncit prea mult ca să am mulți prieteni.

– Nimeni de la serviciu?

Mă gândesc la Wesley.

– Era vorba de un stagiu de practică pentru două persoane, îi spun eu. Așa că acum el are o responsabilitate dublă, care să-l țină ocupat.

Se uită la mine.

– Asta-i trist.

– Mie-mi spui.

– Ai măcar telefon?

Arăt cu degetul spre telefonul fix, care stă ascuns într-un colț pe blatul de bucătărie și mă bat ușor cu mâna peste buzunar.

– Un iPhone vechi, vechi de tot, dar funcționează. În cazul în care mă sună psihiatrul meu. Sau oricine altcineva. Chiriașul meu.

– Chiriașul tău cel chipeș.

– Da, chiriașul meu cel chipeș.

Mai iau o înghițitură de vin, apoi îi iau regina.

– Asta a fost o mișcare dură.

Dă un bobârnac unei fărâme de scrum de pe masă și se prăpădește de râs.

După cea de-a doua partidă, ea cere să facă un tur al casei. Ezit, dar doar o clipă; ultima persoană care a cercetat locul, de sus până jos, a fost David și, înainte de asta... sincer, nu-mi amintesc. Bina nu a fost niciodată dincolo de parter; dr. Fielding este limitat la bibliotecă. Ideea însăși mi se pare intimă, ca și cum urmează să-mi conduc un nou iubit de mână.

Dar sunt de acord și o însoțesc dintr-o cameră în alta, etaj după etaj.

Camera roșie:

– Mă simt ca și cum aș fi prinsă într-o arteră.

Biblioteca:

– Câte cărți! Le-ai citit pe toate?

Schițez un semn de negație cu capul.

– Ai citit vreuna dintre ele?

Chicotesc.

Dormitorul Oliviei:

– Nu e cam mic? Prea mic. Are nevoie de o cameră în care să poată crește, cum e camera lui Ethan.

Pe de altă parte, biroul meu:

- Ooh și aah, spune Jane. O fată ar putea face multe lucruri într-un loc ca ăsta.
- Ei bine, eu mai mult joc șah și vorbesc cu cei închiși în casă. Dacă poți să spui că asta înseamnă să faci multe lucruri.
- Uite. Își așază paharul pe pervaz și își strecoară mâinile în buzunarele de la spate. Se reazemă de fereastră. Acolo e casa mea, spune ea cu vocea înceată, aproape răgușită, privind lung spre propria casă.

A fost atât de jucăușă, atât de veselă, încât faptul că o văd serioasă îmi produce un fel de tresărire, ca un ac ce zgârie un disc de vinil.

- Acolo e casa ta, consimt eu.
- Drăguță, nu-i așa? Un loc pe cinste.
- Așa este.

Mai stăruie cu privirea preț de un minut. Apoi ne întoarcem la bucătărie.

Și mai târziu:

- Ți-e de folos chestia asta? întreabă Jane, hoinărind prin camera de zi în timp ce eu mă gândesc la următoarea mișcare.

Soarele coboară rapid; în puloverul ei galben, în lumina fragilă, seamănă cu o fantomă care plutește prin casa mea.

Arată cu degetul spre umbrelă, rezemându-se ca un bețiv de un perete îndepărtat.

- Mai mult decât ai putea să crezi, îi răspund.

Mă las pe spate, pe scaun, și îi descriu terapia din spatele casei, susținută de dr. Fielding, ieșitul pe ușă și mersul instabil de-a lungul treptelor, clopotul de nailon care mă apără de uitare; aerul curat de afară, forța vântului.

- Interesant, spune Jane.
- Cred că „ridicol“ e cuvântul potrivit.

– Dar funcționează? întrebă ea.

Ridic din umeri.

– Oarecum.

– Ei bine, spune ea, mângâind mânerul umbrelei ca și cum ar fi mângâiat un câine pe cap, ține-o tot așa.

– Hei, când e ziua ta de naștere?

– Vrei să-mi cumperi ceva?

– Ia-o încetișor.

– De fapt, chiar se apropie, spun eu.

– La fel și a mea.

– Unsprezece noiembrie.

Rămâne cu gura căscată.

– Asta e și ziua mea de naștere.

– Glumești.

– Nu. Unșpe a unșpea.

Ridic paharul.

– Pentru unșpe a unșpea.

Ținem un toast.

– Ai un stilou și o bucată de hârtie?

I le aduc dintr-un sertar și le pun în fața ei.

– Stai acolo, îmi spune Jane. Fă o mutră drăguță.

Clipesc repede din gene.

Ea mișcă repede stiloul de-a lungul foii, cu linii scurte și clare. Privesc cum chipul meu prinde formă: ochii adânci, pomeții moi, maxilarul lung.

– Asigură-te că îmi prinzi și mușcătura inversă, o îndemn eu, dar ea mă face să tac din gură.

Timp de trei minute schițează, ridicându-și de două ori paharul spre buze.

– Voilà, spune ea, arătându-mi hârtia.

O privesc cu atenție. Asemănarea e uimitoare.

– Deci, asta e o șmecherie grozavă.

– Nu-i așa?

– Poți să faci și altele?

– Vrei să spui, alte portrete în afară de al tău? Nu știu dacă-ți vine să crezi, dar pot.

– Nu, vreau să spun... animale, știi, sau natură moartă. Sau vie.

– Nu știu. Sunt mai interesată de oameni. La fel ca tine. Cu o înfloritură, își mângălește semnătura într-un colț. Ta-da. Un desen Jane Russell original.

Strecor schița într-un sertar de bucătărie, cel în care păstrez fețele de masă mai bune. Altfel, se va păta probabil.

– Uită-te la toate alea. Sunt împrăștiate pe masă ca niște pietre prețioase. Aia la ce e bună?

– Care?

– Cea roz. Octogonală. Nu, șasegonală.

– Hexagonală.

– Bine.

– Țsta e Inderal. Betablocant.

Se uită cruciș la el.

– E pentru atacurile de cord.

– Și pentru atacuri de panică. Țți încetinește ritmul cardiac.

– Și aia ce-i? Cea mică, albă și ovală?

– Aripiprazol. Antipsihotic atipic.

– Sună grav.

– Sună și este, în unele cazuri. Pentru mine e doar un supliment. Mă menține sănătoasă la minte. Mă îngrașă.

Ea încuviințează din cap.

– Și aia ce e?

– Imipramină. Tofranil. Pentru depresie. De asemenea, împotriva udării patului.

– Tu uzi patul?

– În seara asta e posibil.

Sorb din vin.

– Și ăla?

– Temazepam. Somnifer. Țsta e pentru mai târziu.

Ea dă din cap, aprobator.

– E permis să iei vreuna din astea cu alcool?

Înghit în sec.

– Nu.

Doar când pastilele mi se îngheșuie în jos pe gât îmi amintesc că le-am luat deja azi-dimineață.

Jane își lasă brusc capul pe spate, gura ei asemănându-se cu o fântână de fum.

– Te rog să nu spui șah mat. Chicotește. Egoul meu nu poate suporta trei la rând. Amintește-ți că nu am jucat de ani întregi.

– Se vede, îi spun eu.

Ea pufnește, râde, lăsând să se vadă o multitudine de plombe argintii.

Îmi analizez prizonierii: amândouă turele, amândoi nebunii, un lanț de pioni. Jane a capturat un singur pion și un cal singuratic. Mă vede că mă uit, lovește ușor calul într-o parte.

– Cal la pământ, spune ea. Cheamă veterinarul.

– Îmi plac caii, îi spun.

– Ia te uită! Recuperare miraculoasă.

Îndreaptă calul și îl mângâie pe coama de marmură.

Zâmbesc, storc ultima picătură de vin roșu. Ea îmi toarnă mai mult în pahar. Mă uit la ea.

– Îmi plac la nebunie și cerceii tăi.

Își trece unul printre degete, apoi pe celălalt – un ansamblu mic de perle în fiecare ureche.

– Cadou de la un iubit de demult, spune ea.

– Alistair nu se supără că îi porți?

Ea se gândește la asta, apoi râde.

– Mă îndoiesc că Alistair știe.

Învârte roțița brichetei cu degetul mare, apoi atinge țigara, ca într-un sărut.

– Nu știe că îi porți sau nu știe de la cine sunt?

Jane trage din țigară, apoi îndreaptă fumul într-o parte.

– Oricare. Amândouă. Poate fi dificil din când în când. Își lovește țigara de bol. Nu mă înțelege greșit – e un om bun și un tată bun. Dar are tendința de a controla.

– De ce?

– Dr. Fox, mă analizezi? întreabă ea.

Are o voce delicată, dar ochii îi sunt reci.

– Mai curând îl analizez pe soțul tău.

Trage din nou din țigară și se încruntă.

– A fost întotdeauna așa. Nu e prea încrezător. Cel puțin nu cu mine.

– Și de ce se întâmplă asta?

– Oh, eu am fost un copil sălbatic, spune ea. Dez-mă-ța-tă. ăsta e cuvântul. Așa spune el – oricum, ăsta e cuvântul lui Alistair. Anturaje proaste, alegeri proaste.

– Până când l-ai cunoscut pe Alistair?

– Chiar și atunci. Mi-a luat puțin timp să mă potolesc.

Nu avea cum să dureze atât de mult, cred – după cum arată, trebuie să fi avut puțin peste douăzeci de ani când a devenit mamă.

Acum clatină din cap.

– Am fost cu altcineva o vreme.

– Cine era?

O grimasă.

– Era e un cuvânt corect. Nu merită menționat. Cu toții am făcut greșeli.

Nu spun nimic.

– Oricum, s-a încheiat. Dar viața mea de familie este în continuare... Degetele ei ciupesc aerul... provocatoare. Acesta este cuvântul.

– Le mot juste.

– Lecțiile alea de franceză categoric dau roade.

Scrâșnește din dinți într-un zâmbet ștrengăresc, ridicând țigara.

Eu insist.

– Ce face ca viața ta de familie să fie provocatoare?

Ea expiră. O coroană perfectă de fum se învârte prin aer.

– Mai fă o dată, îi spun eu fără să vreau.

Ea face. Îmi dau seama că sunt beată.

– Știi – spune ea, dregându-și vocea –, nu e vorba doar de un singur lucru. E complicat. Alistair e o provocare. Familiile sunt o provocare.

– Dar Ethan e un copil bun. Și spun asta din perspectiva cuiva care recunoaște un copil bun atunci când îl vede, adaug eu.

Mă privește în ochi.

– Mă bucur că spui asta. Asta e și părerea mea. Își scutură țigara de buza bolului încă o dată. Cred că ți-e dor de familia ta.

– Da. Teribil de mult. Dar vorbesc cu ei în fiecare zi.

Ea încuviințează din cap. Ochii îi par puțin încețoșați; mai mult ca sigur că și ea e beată.

– Totuși, nu e același lucru ca atunci când ei sunt aici, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

Schițează un gest de aprobare cu capul, pentru a doua oară.

– Deci, Anna. Observi că nu te întreb ce te-a adus în starea asta.

– Plinuță? întreb eu. Cu părul cărunt înainte de vreme?

Chiar sunt moleșită.

Ea își soarbe vinul.

– Agorafobă.

– Ei bine... Dacă tot ne facem una alteia confidențe, pot să spun: Trauma. La fel ca pe oricine. Mă agit. M-a făcut să fiu deprimată. Grav deprimată. Nu e ceva ce-mi place să-mi amintesc.

Dar ea clatină din cap.

– Nu, nu, înțeleg – nu e treaba mea. Și bănuiesc că nu poți invita oamenii la tine la o petrecere. Dar cred că trebuie să-ți găsim mai multe hobby-uri. Pe lângă șah și filmele tale alb-negru.

– Și spionaj.

– Și spionaj.

Mă gândesc la ideea asta.

– Îmi plăcea să fac fotografii.

– Se pare că încă îți mai place.

Asta merită un zâmbet malițios.

- Corect. Dar mă refer la fotografia în aer liber. Mi-a plăcut foarte mult.
- Ceva de genul Oamenii din New York?
- Mai degrabă fotografie în natură.
- În New York?
- În New England. Obişnuiam să mergem acolo uneori.

Jane se întoarce spre fereastră.

– Uită-te acolo, spune ea, arătând cu degetul spre vest, iar eu fac întocmai; un apus catifelat de soare, rămăşiţele de amurg, clădiri parcă decupate în hârtie în contrast cu strălucirea intensă. O pasăre dă târcoale în apropiere. Acea e natură, nu-i aşa?

– Tehnic vorbind. O parte din ea. Dar mă refer la...

– Lumea este un loc minunat, insistă ea şi e serioasă; privirea îi este echilibrată, vocea calmă. Îi întâlnesc privirea şi rămân acolo. Nu uita asta. Se apleacă, stingând ţigara în gaura bolului. Şi nu lăsa să treacă viaţa pe lângă tine.

Îmi scot telefonul din buzunar, îl îndrept spre geam, fac un instantaneu. Mă uit la Jane.

– Bravo! mormăie ea.

19

O conduc pe holul din față la șase și câteva minute.

– Am lucruri foarte importante de făcut, mă informează ea.

– Și eu, îi răspund.

Două ore și jumătate. Când am vorbit ultima oară cu cineva, cu oricine, timp de două ore și jumătate? Încerc să-mi aduc aminte, ca și cum aş arunca o undiță de-a lungul lunilor, de-a lungul anotimpurilor. Nimic. Nimeni. De la prima întâlnire cu dr. Fielding, cu mult timp în urmă, în mijlocul iernii – și, chiar și atunci, nu am putut să vorbesc atât de mult; traheea mea era încă afectată.

Mă simt din nou tânără, aproape năucită. Poate e din cauza vinului, dar bănuiesc că nu. Dragă jurnalule, astăzi mi-am făcut un prieten.

Mai târziu în acea seară, sună soneria, în timp ce mă uit la Rebecca și moșai.

Îmi dau pătura la o parte și rătăcesc spre ușă.

– De ce nu pleci? spune Judith Anderson batjocoritor în spatele meu. De ce nu pleci de la Manderley?⁸

Verific ecranul interfonului. Un bărbat înalt, cu umeri lați și șolduri înguste, cu un „V” îndrăzneț de păr crescut în jos, spre frunte. Îmi ia o clipă – sunt obișnuită să-l văd în culori vii –, dar apoi îl recunosc pe Alistair Russell.

– Acum oare ce pui la cale? spun eu sau gândesc asta.

Cred că o spun. Categorie sunt încă beată. N-ar fi trebuit să dau pe gât nici pastilele alea înainte.

Apăs soneria. Încuietoarea trosnește; ușa scârțâie; aștept să se închidă.

Când deschid ușa de la hol, el stă acolo, palid și radios în întuneric. Zâmbitor. Dinții puternici țâșnesc din gingiile la fel de puternice. Ochii limpezi, ridurile brăzdându-le marginile.

– Alistair Russell, spune el. Noi locuim la 207, pe partea cealaltă a parcului.

– Intră. Întind o mână. Eu sunt Anna Fox.

El nu bagă în seama mâna mea și rămâne neclintit.

– Chiar nu vreau să dau buzna – și îmi pare rău să te deranjez. E seară de filme?

Încuviințez din cap.

Zâmbește din nou, strălucitor ca o vitrină de Crăciun.

– Voiam doar să știu dacă ai avut vizitatori în seara asta.

Mă încrunt. Înainte să pot răspunde, o explozie bubuie în spatele meu – scena naufragiului.

„Navă la țärm!“ se vaită localnicii. „Toată lumea în jos spre golf!“ Foarte multă învălmășeală.

Mă întorc la canapea, pun filmul pe pauză. Când dau din nou cu ochii de el, Alistair a făcut un pas în cameră. Scăldat în lumină albă, umbrele adunate în golurile obrazilor, arată ca un cadavru. În spatele lui ușa se deschide la perete, ca o gură întunecată.

– Vrei să închizi ușa? El face întocmai. Mersi, îi spun, și cuvântul îmi alunecă de pe limbă; mi se împleticește limba.

– Te-am prins într-un moment nepotrivit?

– Nu, e bine. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

– Oh, nu, mersi.

– Mă refeream la apă, îi explic.

El refuză politicos, cu o mișcare a capului.

– Ai avut vreun vizitator în seara asta? repetă Alistair.

Ei bine, Jane m-a avertizat. Nu pare a fi genul de om căruia îi place să controleze, cu ochii lui mărgelați și buzele subțiri; este mai mult genul de leu bătrân, jovial, cu barba lui grizonantă, cu linia părului în retragere rapidă. Îmi imaginez că el și Ed s-ar înțelege, ca băieții, într-un mod excesiv de prietenos, dar nesincer, dând pe gât whisky și împărtășind povești de război. Dar aparențele etc.

Nu e treaba lui, bineînțeles. Totuși, nu vreau să par defensivă.

– Am fost singură toată seara, îi spun. Sunt în toiul unui maraton al filmelor.

– Ce-i ăsta?

– Rebecca. Unul dintre preferatele mele. Ești...

Îl văd că se uită peste umărul meu, încruntat. Mă întorc.

Setul de șah.

Am așezat paharele în ordine în mașina de spălat vase, am curățat bolul cu scrum în chiuvetă, dar tabla de șah e încă acolo, umplută cu cei vii și cu cei morți, cu regele căzut al lui Jane rostogolit într-o parte. Mă întorc spre Alistair.

– Oh, aia. Chiriașului meu îi place să joace șah, îi explic.

Cu indiferență.

El se uită la mine, mijește ochii. Nu-mi dau seama ce gândește. De obicei, asta nu este o provocare pentru mine, după șaisprezece ani petrecuți în mințile altor oameni; dar poate că mi-am pierdut antrenamentul. Sau, dacă nu, băutura e de vină. Și medicamentele.

– Tu joci?

Preț de o clipă nu răspunde.

– N-am mai jucat de mult timp, spune el. Stați aici doar tu și chiriașul tău?

– Nu, eu... da. Sunt despărțită de soțul meu. Fiica noastră este cu el.

– Bine atunci. Aruncă o ultimă privire spre tabla de șah, spre televizor; apoi se îndreaptă spre ușă. Apreciez timpul pe care mi l-ai acordat. Scuză-mă pentru deranj.

– Nici o problemă, îi spun, în timp ce el iese pe hol. Și te rog să-i mulțumești soției tale pentru lumânare. El se întoarce pe călcâie și se uită la mine. Ethan a adus-o.

– Când a fost asta? Întreabă el.

– Cu câteva zile în urmă. Duminică. Stai puțin – ce zi este astăzi? Sau sâmbătă? Simt că mă enervez; de ce ar trebui să-i pese când s-a întâmplat? Are vreo importanță?

Se oprește, cu gura întredeschisă. Apoi afișează un zâmbet absent și pleacă fără să mai spună vreun alt cuvânt.

Înainte să mă aplec pe pat, mă uit pe fereastră la numărul 207. Sunt acolo, familia Russell, adunată în salon: Jane și Ethan pe canapea, Alistair așezat într-un fotoliu în fața lor, vorbind concentrați. Un om bun și un tată bun.

Cine știe ce se întâmplă într-o familie? Am învățat asta când eram studentă la școala postuniversitară.

– Poți petrece ani întregi cu un pacient și totuși te va surprinde, mi-a spus Wesley după ce a dat mâna cu mine pentru prima dată, cu degetele lui îngălbenite de nicotină.

– Cum așa? am întrebat.

El s-a așezat în spatele biroului și și-a strâns părul la spate.

– Poți auzi secretele cuiva, temerile și dorințele sale, dar adu-ți aminte că acestea există alături de secretele și temerile altor oameni, oameni care trăiesc în aceleași încăperi. Știi replica aia că toate familiile fericite sunt la fel?

– Război și pace, i-am spus.

– Anna Karenina, dar nu asta era important. Ideea e că nu e adevărată. Nici o familie, fericită sau nefericită, nu seamănă una cu alta. Tolstoi era plin de baliverne. Să ții minte asta.

Acum îmi aduc aminte de cuvintele lui, în timp ce mânuiesc ușor inelul de focalizare, în vreme ce încadrez o fotografie. Un portret de familie.

Dar pun aparatul foto jos.

Replici rostite de actrița care interpretează rolul cameristei în filmul Rebecca (1940) (n.red.)

MIERCURI, 3 noiembrie

Mă trezesc cu Wesley în minte.

Wesley și o mahnireală câștigată cu mari eforturi. Mă îndrept spre birou, ca prin ceață, apoi alerg în baie și vomit. Fericire sublimă.

Din câte mi-am dat seama, vomit cu o mare precizie. Aș putea trece la categoria profesioniști, cum spune Ed. Trag apa o dată și mizeria alunecă în jos; îmi clătesc gura, mă lovesc ușor peste obraji ca să le dau puțină culoare și mă întorc în birou.

În partea cealaltă a parcului, ferestrele familiei Russell sunt goale, cu camerele slab luminate. Mă uit îndelung la casă, iar casa mă privește la rândul său. Descopăr că mi-e dor de ei.

Mă uit spre sud, unde un taxi rablagit se târăște în jos pe stradă; o femeie se îndreaptă cu pași repezi în urma lui, cu o ceașcă de cafea în mână și cu un câine Goldendoodle în lesă. Verific ceasul de pe telefon: 10.28. Cum de m-am trezit atât de devreme?

Exact: Am uitat de Temazepam. Ei bine, am căzut lată înainte să-mi pot aminti de el. Mă menține inconștientă, mă apasă ca o stâncă.

Noaptea trecută mi se învâрте și acum în creier, amețitoare ca o lumină intermitentă, precum caruselul din Străini în tren. Oare chestia asta s-a întâmplat cu adevărat? Da, am destupat vinul lui Jane; am vorbit despre ambarcațiuni; am devorat ciocolată; am făcut o fotografie; am discutat despre familiile noastre; mi-am aranjat pastilele pe toată masa; am mai băut ceva. Nu în ordinea asta.

Trei sticle de vin – sau patru? Chiar și așa, pot să fac față la mai mult, am făcut față la mai mult.

– Pilulele! exclam, așa cum un detectiv strigă „Evrice!“ – doza mea.

Îmi aduc aminte că am dublat doza ieri. Trebuie să fie pastilele.

– Pariez că te vor pune la pământ, a chicotit Jane după ce am dat pe gât tot pumnul și mi-am spălat gâtulejul cu o înghițitură de vin.

Capul mi se cutremură; mâinile îmi devin agitate. Găsesc un tub de Advil, de genul celor pe care le iei în călătorie, ascuns în spatele sertarului de la birou, arunc trei capsule pe gât în jos. Data expirării e depășită cu nouă luni. În timpul ăsta, mă gândesc eu, s-au conceput și s-au născut copii. Au fost create vieți întregi.

Înghit o a patra pastilă, pentru orice eventualitate. Și apoi... Apoi ce? Da: apoi a venit Alistair, întrebând de soția lui.

Mișcare dincolo de fereastră. Îmi ridic privirea. Este dr. Miller, care pleacă la serviciu.

– Ne vedem la trei și un sfert, îi spun eu. Să nu întârzii.

Să nu întârzii – aceea era regula de aur a lui Wesley.

– Pentru unii oameni, acestea sunt cele mai importante cincizeci de minute din săptămână, mi-ar aminti el. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, orice altceva faci sau nu reușești să faci, nu întârzia.

Wesley Genialul. Au trecut trei luni de când l-am verificat. Pun mâna pe mouse și intru pe Google. Cursorul clipește în câmpul de căutare ca un impuls.

Din câte văd, încă ocupă același scaun de adjunct capabil; publică în continuare articole în Times și în diferite jurnale de profil. Și încă profesează, bineînțeles, deși îmi amintesc că biroul s-a mutat în Yorkville pe timpul verii. Spun „biroul“, dar mai mult ca sigur că s-au mutat doar Wesley și recepționera lui, Phoebe, și cititorul ei de carduri, marca Square. Și șezlongul acela de la Eames. El își adoră Eames-ul.

Acel șezlong Eames, dar nu multe altele în plus. Wesley nu s-a căsătorit niciodată; postul de lector a fost dragostea lui, iar pacienții au fost copiii lui.

– Să nu începi să îl compătimești pe bietul dr. Geniu, Fox, m-a avertizat el.

Îmi amintesc perfect: Central Park, lebedele cu gâtul lor în formă de semnul întrebării, în amiaza mare, dincolo de ulmii dantelați. Tocmai îmi ceruse să mă alătur lui ca asociat secund în practică.

– Viața mea este prea plină, a spus el. De aceea am nevoie de tine sau de cineva ca tine. Împreună putem ajuta mai mulți copii.

Avea, ca întotdeauna, dreptate.

Dau clic pe Imagini Google. Căutarea generează o mică galerie de fotografii, nici una mai recentă, nici una măgulitoare în mod deosebit.

– Nu ies bine în poze, a observat el odată fără să se plângă, cu o aureolă tulbure de fum de țigară învolburată deasupra capului, cu unghiile pătate și despicate.

– Așa e, am încuviințat.

A ridicat doar o sprânceană zbârlită.

– Adevărat sau fals: ești la fel de dură cu soțul tău.

– Nu este strict adevărat.

L-a pufnit râsul.

– Ceva nu poate fi strict adevărat, a spus el. Sau e adevărat, sau nu. E real sau nu.

– Destul de adevărat, i-am răspuns.

21

– Ghici cine-i! spune Ed.

Mă mișc pe scaun.

– Asta e replica mea.

– Ai o voce ca naiba, gagico.

– Sunet și sentiment.

– Ești bolnavă?

– Am fost, îi răspund.

N-ar trebui să-i spun despre noaptea trecută, știu, dar sunt prea slabă. Și vreau să fiu sinceră cu Ed. Merită asta.

E nemulțumit.

– Nu poți face așa ceva, Anna. Nu atâta timp cât iei medicamente.

– Știu.

Deja regret că i-am spus.

– Vorbesc serios.

– Știu.

Când vorbește din nou, vocea lui este mai moale.

– Ai avut mulți vizitatori în ultima vreme, spune el. Multă stimulare. Se oprește. Poate că oamenii ăștia de pe partea cealaltă a parcului...

– Familia Russell.

– ... poate că ar putea să te lase în pace pentru o vreme.

– Atâta timp cât nu mă duc să leșin pe afară, sunt sigură că o vor face.

– Nu e treaba lor ce faci tu. Și nu e treaba ta ce fac ei, pariez că gândește asta. Ce spune dr. Fielding? continuă el.

Am început să bănuiesc că Ed întreabă asta ori de câte ori nu știe ce să mai spună.

– El e mai interesat de relația mea cu tine.

– Cu mine?

– Cu voi amândoi.

– Ah!

– Ed, mi-e dor de voi. Nu intenționasem să o spun – nici măcar nu îmi dădusem seama că gândeam asta. Subconștient nefiltrat. Îmi pare rău, vorbește doar sinele meu, îi explic.

El tace pentru o clipă.

În cele din urmă îmi spune:

– Ei bine, acum vorbește Ed, spune el.

Mi-e dor și de asta – de jocurile lui stupide de cuvinte. Obişnuia să-mi spună că eu am pus cuvântul „Anna“ în „psih-ana-list“.

– E îngrozitor, îi spuneam, înecându-mă în cuvinte.

– Știi că-ți place, răspundea el și, într-adevăr, îmi plăcea.

E din nou tăcut.

Apoi:

– Deci, de ce anume ți-e dor de la mine?

Nu mă așteptasem la asta.

– Mi-e dor de... Încep, sperând că propoziția se va completa de la sine. Și țâșnește din mine ca într-un torent, ca apa dintr-un canal de scurgere, ca un baraj rupt: Mi-e dor de felul în care joci bowling, spun, pentru că aceste cuvinte idioate îmi vin primele pe limbă. Mi-e dor de faptul că nu poți niciodată să legi corect un nod marinăresc. Mi-e dor de cum te iriți de la aparatul de ras. Mi-e dor de sprâncenele tale.

În timp ce vorbesc, mă trezesc urcând pe scări, trecând de palier și ajungând în dormitor.

– Mi-e dor de pantofii tăi. Mi-e dor să-mi ceri cafea dimineața. Mi-e dor de atunci când ai folosit rimelul meu și toată lumea a observat. Mi-e dor de atunci când mi-ai cerut să cos ceva. Mi-e dor de cât de politicoși ești cu chelnerii.

Sunt în patul meu acum, patul nostru.

– Mi-e dor de cum mănânci ouăle. Jumări, chiar și atunci când sunt prăjite doar pe o parte. Mi-e dor de poveștile tale de la culcare. Eroinele respingeau prinții, alegând, în schimb, să facă doctoratul. Mi-e dor de cum îl imiți pe Nicolas Cage. A devenit mai șocant după Omul de răchită. Mi-e dor de faptul că ai crezut foarte mult timp că nu se spune indus în eroare, ci indus în oroare.

– Vorbă plină de oroare. M-a indus în eroare.

Râsul meu pare umed și descopăr că plâng.

– Mi-e dor de glumele tale foarte, foarte stupide. Mi-e dor de cum rupi mereu o bucată dintr-o tabletă de ciocolată, înainte să o mănânci, în loc să muști pur și simplu din tableta aia nenorocită de ciocolată.

– Ai grijă la limbaj.

– Scuze.

– În plus, are un gust mai bun așa.

– Mi-e dor de inima ta, îi spun.

O pauză.

– Mi-e dor de tine atât de mult.

O altă pauză.

– Te iubesc atât de mult. Îmi recapăt răsuflarea întretăiată. Vă iubesc pe amândoi.

Nici un tipar aici, din câte se vede – și sunt instruită să discern tipare. Pur și simplu mi-e dor de el. Mi-e dor de el, îl iubesc. Îi iubesc.

Se lasă o tăcere lungă și adâncă. Respir.

– Dar, Anna, îmi spune cu blândețe, dacă...

Un sunet la parter.

E liniște, doar o rostogolire mică. Poate că scârțâie casa.

– Stai puțin, îi spun lui Ed.

Apoi se aude clar, o tuse uscată, un grohăit.

E cineva în bucătăria mea.

– Trebuie să plec, îi spun lui Ed.

– Ce...

Dar eu am plecat deja pe furiș spre ușă, ținând strâns telefonul într-o mână; degetele alunecă peste ecran – 911 – și degetul mare stăruie deasupra butonului de apelare. Îmi amintesc de ultima oară când am sunat. Am sunat de mai multe ori de fapt sau am încercat să sun. Cineva va răspunde de data asta.

Cobor scările tiptil, cu mâna alunecându-mi pe balustradă, iar treptele de sub picioare sunt invizibile în întuneric.

Mă duc după colț și lumina se abate spre scară. Mă strecur în bucătărie.

Telefonul tremură în mâna mea.

E un bărbat lângă mașina de spălat vase, cu spatele lui lat întors spre mine. Se întoarce. Apăs butonul de apelare.

– Salut! spune David.

Pentru numele lui Dumnezeu! Expir și anulez repede apelul. Îndes telefonul înapoi în buzunar.

– Îmi pare rău, adaugă el. Am sunat la sonerie în urmă cu vreo jumătate de oră, dar cred că dormeai.

– Probabil că eram la duș, îi spun.

Nu reacționează. Poate se simte jenat de situația în care mă aflu; părul meu nu este nici măcar ud.

– Așa că am urcat prin subsol. Sper că e în regulă.

– Bineînțeles că e în regulă, îi spun. Ești bine-venit oricând. Mă duc până la chiuvetă, umplu un pahar cu apă. Sunt cu nervii la pământ. De ce aveai nevoie de mine?

– Caut un X-Acto.

– Un X-Acto?

– Un cuțit X-Acto.

– Un fel de cutter.

– Exact.

– X-Acto, spun eu.

Ce se întâmplă cu mine?

– Am verificat sub chiuvetă, continuă el pe un ton compătimator, și în sertarul ăla

de lângă telefon. Apropo, telefonul tău nu funcționează. Cred că e mort.

Nici măcar nu-mi amintesc ultima oară când am folosit telefonul fix.

– Sunt sigură că așa e.

– Poate vrei să-l reperi.

Nu e nevoie, mă gândesc.

Mă întorc spre scări.

– Am un cutter în debaraua de sus, îi spun eu, dar el vine deja în urma mea.

Pe palier, mă întorc și deschid ușa de la debara. În interior e întuneric beznă. Trag de sfoara de lângă becul fără abajur. E podul adânc și îngust al unei încăperi, cu scaune de plajă pliate prăbușite în capătul celălalt al încăperii, cutii de vopsea ca niște ghivece cu flori pe podea – și, puțin probabil, tapet din pânză, păstorițe și nobili, un ștrengar sărac. Cutia cu scule a lui Ed e așezată pe un raft, curată.

„Nu sunt deloc util“, spunea el. „Cu un corp ca al meu, nu e nevoie să fiu.“

Desfac cutia și scotocesc prin ea.

– Uite! David arată cu degetul – o teacă argintie din plastic; dintr-un capăt al ei iese la iveală o lamă. Îl iau. Ai grijă!

– N-am de gând să te tai.

I-l înmânez cu grijă, cu lama îndreptată spre mine.

– Nu vreau ca tu să te tai, spune el.

O mică tresărire de plăcere în mine, ca mugurul unei flăcări.

– Până la urmă, ce faci cu el?

Trag sfoara și se face, din nou, noapte aici. David nu se mișcă.

Îmi trece prin minte, așa cum stăm acolo în întuneric, eu în halatul meu și David

cu un cuțit, că niciodată nu am stat mai aproape de el ca acum. Ar putea să mă sărute. Ar putea să mă omoare.

– Tipul din vecini m-a rugat să-l ajut cu ceva. Să deschid niște cutii și să pun niște lucruri deoparte.

– Care tip din vecini?

– Cel de pe partea cealaltă a parcului. Russell.

Iese, se îndreaptă spre scări.

– Cum te-a găsit? Îl întreb, urmându-l.

– Am împrăștiat eu niște fluturași. A văzut unul în cafenea sau undeva. Se întoarce și se uită la mine. Îl cunoști?

– Nu, îi răspund. A trecut ieri pe aici, atâta tot.

Suntem din nou în bucătărie.

– Are niște cutii care trebuie despachetate și ceva mobilă pe care să o asambleze la subsol. Ar trebui să mă întorc cândva după-amiaza asta.

– Nu cred că sunt acasă.

Se uită chiorâș la mine.

– De unde știi?

Pentru că le urmăresc casa.

– Nu pare că ar fi cineva acasă.

Arăt cu degetul spre numărul 207 prin fereastra de la bucătărie, și, în timp ce fac asta, camera lor de zi este inundată de lumină. Alistair stă acolo, cu un telefon sprijinit între obraz și umăr, cu părul ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat.

– El e tipul, spune David, îndreptându-se spre ușa de la hol. Mă întorc mai târziu. Mulțumesc pentru cutter.

23

Dau să reiau convorbirea cu Ed...

– Ghici cine-i! o să spun; e rândul meu de data asta – dar se aude o bătaie în ușa de la hol, o clipă după ce David ieșise pe acolo. Mă duc să văd ce vrea.

De cealaltă parte a ușii stă o femeie zveltă și cu ochii mari: Bina. Mă uit la telefon – e exact ora prânzului. X-act. Dumnezeuule!

– David m-a lăsat să intru, explică ea. De fiecare dată când îl văd este mai frumos. Unde se va sfârși chestia asta?

– Poate ar trebui să faci ceva în legătură cu asta, îi spun eu.

– Poate că ar trebui să taci din gură și să te pregătești de exerciții. Du-te să te schimbi în haine adevărate.

Mă conformez și, după ce mi-am desfăcut salteaua, începem chiar acolo, pe podeaua din living. Au trecut aproape zece luni de când am cunoscut-o pe Bina – aproape zece luni de când am ieșit din spital, cu coloana vertebrală plină de cicatrici și cu gâtul distrus – și, în tot acest timp, ne-am atașat una de alta. Poate am devenit chiar prietene, așa cum a spus dr. Fielding.

– E cald azi afară. Pune o greutate în adâncitura spatelui meu; coatele mi se clatină. Ar trebui să deschizi un geam.

– Nu vreau să fac asta, mormăi eu.

– Tu pierzi.

– Eu pierd foarte multe.

O oră mai târziu, cu tricoul lipit de pielea transpirată, mă trage să mă ridic în picioare.

– Vrei să încerci trucul cu umbrela? întreabă ea.

Scutur din cap. Părul mi se lipește de gât.

– Nu azi. Și nu e un truc.

– E o zi bună pentru așa ceva. E vreme frumoasă și blândă afară.

– Nu – eu nu... nu.

– Ești mahmură.

– Și asta.

Un mic oftat.

– L-ai încercat cu dr. Fielding săptămâna asta?

– Da, o mint eu.

– Și cum a fost?

– Bine.

– Cât ai reușit?

– Treisprezece pași.

Bina mă analizează.

– În regulă. Nu e rău pentru o tipă de vârsta ta.

– Pe deasupra, o tipă care și îmbătrânește.

– De ce? Când e ziua ta de naștere?

– Săptămâna viitoare. În unșpe. Unșpe a unșpea.

– Va trebui să-ți oferi o reducere pentru seniori. Se apleacă, își împachetează greutatea în cutia lor. Hai să mâncăm.

Niciodată nu am gătit prea mult – Ed era bucătarul –, și acum FreshDirect îmi livrează alimentele la ușă: mâncarea pentru cină, congelată, mâncăruri la microunde, înghețată, vin. (Vinul la vrac.) De asemenea, câteva porții de proteine din carne slabă și fructe, spre binele Binei. Și spre propriul meu bine, ar replica ea.

Prânzurile noastre sunt în afara serviciului ei – se pare că Bina se bucură de plăcerea companiei mele.

– Nu ar trebui să te plătesc pentru asta? am întrebat-o odată.

– Deja gătești pentru mine, a răspuns ea.

Pun o bucată de carne pe farfuria ei.

– Așa se cheamă asta?

Astăzi avem pepene galben cu miere și câteva fâșii de bacon uscat.

– Sigur e neafumată carnea? întreabă Bina.

– Categorie.

– Mulțumesc, doamnă. Bagă niște fructe în gură și își șterge mierea de pe buză. Citeam un articol despre cum pot călători albinele aproape zece kilometri de la stupul lor în căutarea polenului.

– Unde ai citit asta?

– În The Economist.

– Ooh, The Economist.

– Nu-i așa că e uimitor?

– E deprimant. Eu nici măcar casa nu mi-o pot părăsi.

– Articolul nu se referea la tine.

– Nu sună așa.

– Și dansează și ele. Se numește...

– Dansul legănat.

Rupe o fâșie de bacon în două.

– De unde știai asta?

– A fost o prezentare despre albine la Pitt Rivers, în Oxford, când eram acolo. E muzeul lor de istorie naturală.

– Ooh, Oxford.

– Îmi amintesc dansul legănat în mod deosebit, pentru că am încercat să-l imităm. Foarte mult bâzâit și bățai din picioare. În mare parte seamănă cu modul în care fac eu exerciții.

– Erați beți?

– Nu eram treji.

– De când am citit articolul, am visat albine, spune ea. Ce crezi că înseamnă asta?

– Nu sunt freudiană. Nu interpretez vise.

– Dar dacă ai face-o.

– Dacă aș face-o, aș spune că albinele reprezintă nevoia ta imperioasă de a nu mă mai întreba ce înseamnă visele tale.

Mestecă.

– Te voi face să suferi data viitoare.

Mâncăm în tăcere.

– Ți-ai luat pastilele astăzi?

– Da.

Nu le-am luat. Le iau după ce pleacă ea.

O clipă mai târziu, apa se năpustește prin conducte. Bina se uită spre scări.

– S-a auzit o toaletă?

– Da.

– Mai e cineva aici?

Scutur din cap, apoi înghit.

– Se pare că David are o prietenă în vizită.

– Ce târfă!

– David nu e un înger.

– Știi cine e?

– Niciodată nu știu. Ești geloasă?

– Categorie nu.

– Nu ți-ar plăcea să dansezi legănat cu David?

Mișcă o bucată de bacon spre mine.

– Am un conflict miercură viitoare. Același ca săptămâna trecută.

– Sora ta.

– Da. Mai vrea o ședință. Joi îți convine?

– Șansele sunt maxime.

– Uraaa! Mestecă, își învârte paharul de apă. Arăți obosită, Anna. Te odihnești?

Încuviințez din cap, apoi fac un gest de negație.

– Nu. Eu... adică, da, dar am avut multe pe cap în ultima vreme. E greu pentru mine, știi tu. Toate... chestiile astea.

Brațul meu descrie o mișcare largă, spre toată camera.

– Știi că trebuie să fie. Știi că este.

– Și exercițiile fizice sunt grele pentru mine.

– Te descurci grozav. Te asigur de asta.

– Și terapia e grea pentru mine. E greu să fii de cealaltă parte a acestei experiențe.

– Îmi imaginez.

Respir. Nu vreau să mă înfierbânt. Un ultim lucru:

– Și mi-e dor de Livvy și de Ed.

Bina își lasă jos furculița.

– Bineînțeles că ți-e dor, spune ea, iar zâmbetul ei e atât de cald încât aș putea să plâng.

BunicuțaLizzie: Bună, doamnă doctor Anna!

Mesajul îmi apare pe ecran cu un țârâit. Las paharul deoparte, îmi întrerup jocul de șah. Sunt la 3–0 de când a plecat Bina. O zi memorabilă.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie! Cum te simți?

BunicuțaLizzie: Mă simt mai bine, mulțumesc.

doctorulesteaici: Mă bucur să aud asta.

BunicuțaLizzie: Am donat hainele lui Richard la biserica noastră.

doctorulesteaici: Sunt sigură că au apreciat gestul.

BunicuțaLizzie: Așa este, iar Richard și-ar fi dorit să fac asta.

BunicuțaLizzie: Iar elevii din clasa a treia mi-au făcut o felicitare mare, cu o urare să mă fac bine. E enormă. Cu sclipici și biluțe de bumbac peste tot.

doctorulesteaici: Ce gest drăguț!

BunicuțaLizzie: Sincer, i-aș fi dat un 6, dar intenția contează.

Râd. Scriu LOL, dar apoi îl șterg.

doctorulesteaici: Am lucrat și cu copii.

BunicuțaLizzie: Serios?

doctorulesteaici: Psihologia copilului.

BunicuțaLizzie: Câteodată simt că în asta a constat munca mea...

Râd din nou.

BunicuțaLizzie: Oh! Aproape că am uitat!

BunicuțaLizzie: Am reușit să fac o mică plimbare afară azi-dimineață! Una dintre fostele mele eleve a trecut pe la mine și m-a scos din casă.

BunicuțaLizzie: Doar un minut, dar a meritat.

doctorulesteaici: Ce pas grozav! De aici încolo, lucrurile vor deveni mai ușoare.

S-ar putea să nu fie adevărat, dar, de dragul lui Lizzie, sper să se întâmple contrariul.

doctorulesteaici: Și cât de minunat este faptul că elevii tăi te plac atât de mult.

BunicuțaLizzie: Așa e Sam. Nu are nici un simț artistic, dar a fost un copil foarte drăguț și acum e un bărbat foarte simpatic.

BunicuțaLizzie: Deși mi-am uitat cheia de la casă.

doctorulesteaici: E de înțeles!

BunicuțaLizzie: Pentru o clipă nu am fost în stare să intru înapoi în casă.

doctorulesteaici: Sper că nu a fost prea înspăimântător.

BunicuțaLizzie: Puțin ciudat, dar țin o cheie de rezervă în ghiveciul cu flori. Am violete frumoase înflorite.

doctorulesteaici: Noi nu avem luxul acesta în NYC!

BunicuțaLizzie: Râd cu voce tare!

Zâmbesc. Nu se pricepe chiar atât de bine la limbajul de pe internet.

BunicuțaLizzie: Trebuie să merg să pregătesc prânzul. Vine o prietenă în vizită.

doctorulesteaici: Du-te. Mă bucur că ai companie.

BunicuțaLizzie: Îți mulțumesc!

BunicuțaLizzie: :)

Se deconectează, iar eu simt că radiez. „Poate că voi face și eu ceva bine înainte să mor.“ – Jude, Partea a șasea, capitolul 1.

Ora cinci și totul e bine. Îmi termin meciul (4–0!), sorb ultimele picături de vin și merg jos, la televizor. În timp ce deschid dulapul cu DVD-uri, mă gândesc să mă uit la două filme de-ale lui Hitchcock unul după altul în seara asta; poate că Funia (o peliculă subestimată) și Străini în tren (crime încrucișate!). În amândouă joacă actori homosexuali – mă întreb dacă de asta le-am asociat. Sunt încă în starea mea de psihanalist. „Crime încrucișate“, îmi spun. În ultima vreme am ținut multe monologuri. Asta trebuie să-i dea de gândit lui dr. Fielding.

Sau poate La nord, prin nord-vest.

Sau Femeia dispăr...

Un țipăt, intens și îngrozit, din gât.

Mă întorc spre ferestrele de la bucătărie.

Încăperea este cufundată în tăcere. Inima îmi bate cu putere.

De unde a venit?

Lumina serii se conturează afară în valuri de culoarea mierii, iar vântul se mișcă prin copaci. Venea de pe stradă sau...

Și apoi din nou, scos din adânc, sfâșiind aerul, viguros și frenetic: strigătul acela. Venind de la numărul 207. Ferestrele de la salon sunt deschise, cu perdelele mișcându-se în bătaia vântului.

E cald azi afară, spusese Bina. Ar trebui să deschizi un geam.

Mă uit fix spre casă, iar privirea mi se mișcă repede de la bucătărie la salon, ridicându-se spre dormitorul lui Ethan și înapoi spre bucătărie.

Este agresiv cu ea? Foarte autoritar.

Nu am numărul lor. Îmi scot iPhone-ul din buzunar, îl scap pe podea – La naiba! – și sun la serviciul de informații.

– Ce adresă?

Un ton rezervat. Răspund; o clipă mai târziu, o voce automată recită zece cifre și se oferă să le repete în limba spaniolă. Închid, formez numărul.

Țârâitul telefonului îmi murmură în ureche.

Încă un apel.

Al treilea.

Al pa...

– Alo?

Ethan. Nesigur, tăcut. Cercetez cu atenție partea laterală a casei, dar nu-l văd.

– Sunt Anna. De vizavi de parc.

Se aude cum respiră pe nas.

– Bună!

– Ce se întâmplă acolo? Am auzit un țipăt.

– Oh. Nu... nu. Tușește. E în regulă.

– Am auzit pe cineva țipând. Era mama ta?

– E în regulă, repetă el. Tata și-a pierdut cumpătul, pur și simplu.

– Aveți nevoie de ajutor?

O pauză.

– Nu.

Două tonuri îmi murmură în ureche. A închis.

Casa lui mă privește neutră.

David... David este acolo astăzi. Sau s-a întors? Bat în ușa de la subsol, îl strig pe nume. Pentru o clipă mă tem că o străină va deschide ușa, îmi va explica somnoroasă că David trebuie să se întoarcă peste puțin timp și mă va întreba dacă mă deranjează că ea se întoarce „la culcare, mulțumesc foarte mult“.

Nimic.

El a auzit ce s-a întâmplat? A văzut? Îl sun pe mobil.

Patru țârâituri lungi și rare, apoi un salut generic, înregistrat: „Ne pare rău. Persoana apelată...“ Vocea unei femei – întotdeauna e o femeie. Poate că noi suntem mai smerite.

Apăs pe butonul Anulare. Mângâi telefonul ca și cum ar fi o lampă magică și un duh va țâșni afară, gata să-și împărtășească înțelepciunea, să-mi îndeplinească dorințele.

Jane a țipat. De două ori. Fiul ei a negat că ar fi ceva în neregulă. Eu nu pot chema poliția; dacă nu vrea să fie sincer cu mine, cu siguranță nu va spune nimic oamenilor în uniformă.

Unghiile parcă îmi sapă niște seceri în palmă.

Nu. Trebuie să vorbesc din nou cu el – sau, și mai bine, cu ea. Apăs butonul cu apelurile recente de pe ecranul meu și apelez numărul familiei Russell. Sună o singură dată înainte să fie ridicat receptorul.

– Da, zice Alistair cu vocea lui plăcută, de tenor.

Brusc, mi se taie respirația.

Ridic privirea: e acolo, în bucătărie, cu telefonul la ureche. Și cu un ciocan în cealaltă mână. Nu mă vede.

– Sunt Anna Fox, de la numărul 213. Ne-am cunoscut săptămâna...

– Da, îmi amintesc. Bună!

– Bună! spun eu, apoi regret că am spus asta. Am auzit un țipăt de curând, așa că am vrut să verific...

Întorcându-se cu spatele la mine, pune ciocanul pe blatul de bucătărie – ciocanul; oare acesta a alarmat-o? – și se lovește cu mâna peste ceafă, ca și cum s-ar consola.

– Scuze... ce ai auzit? întreabă el.

Nu mă așteptasem la asta.

– Un țipăt? îi spun. Nu: spune-o pe un ton autoritar. Un țipăt. Cu un minut în urmă.

– Un țipăt?

De parcă ar fi un cuvânt străin. Sprezzatura. Schadenfreude. Țipăt.

– Da.

– De unde?

– Din casa ta.

Întoarce-te. Vreau să-ți văd fața.

– Asta e... nu a ținut nimeni aici, îți garantez asta.

Îl aud cum râde pe înfundate și îl văd cum se reazemă de perete.

– Dar eu l-am auzit.

Și fiul tău a confirmat, îmi spun, deși lui nu-i voi spune asta – ar putea să-l înfurie și mai tare, ar putea să-l provoace.

– Cred că mai mult ca sigur ai auzit altceva. Sau l-ai auzit din altă parte.

– Nu, l-am auzit clar din casa ta.

– Eu și fiul meu suntem singurii oameni care se află aici. Eu nu am ținut și sunt destul de sigur că nici el nu a făcut asta.

– Dar am auzit...

– Doamnă Fox, îmi pare foarte rău, dar trebuie să închid – mă mai sună cineva. Totul e în regulă aici. Nici un ținut, vă asigur!

– Tu...

– O zi bună! Bucură-te de vreme!

Mă uit la el cum închide, aud din nou tonul. Ridică ciocanul de pe blatul de bucătărie și iese din cameră pe o ușă îndepărtată.

Mă uit cu gura căscată la telefonul meu, cu neîncredere, de parcă mi-ar putea explica lucrurile.

Și chiar atunci, când mă uit înapoi spre casa familiei Russell, o văd pe treptele din față. Stă nemișcată o clipă, înainte de a coborî treptele, ca o surică care simte un prădător. Întoarce capul încolo, apoi încoace, apoi încolo din nou; în cele din urmă pornește spre vest, spre bulevard, capului ei conturându-se ca un halou la apusul soarelui.

El se reazemă de pragul ușii, cu cămașa pătată de transpirație și cu părul încâlcit. Într-o ureche i se vede o cască.

– Ce-ai spus?

– Ai auzit țipătul din casa familiei Russell? repet.

L-am auzit întorcându-se chiar acum, la doar treizeci de minute după ce Jane apăruse pe trepte. Între timp, Nikonul meu și-a schimbat direcția de la o fereastră la alta a casei Russell, ca un câine care adulmecă găurile de vulpe.

– Nu, am plecat acum vreo jumătate de oră, spune David. M-am dus la cafenea să-mi iau un sendviș. Își ridică poalele cămășii și se șterge de transpirație pe față. Abdomenul lui e ondulat. Ai auzit un țipăt?

– Două. Tare și clar. În jurul orei 6?

Se uită la ceas.

– Poate că eram acolo, doar că nu am auzit prea multe, spune el, arătând cu degetul spre casca din ureche; cealaltă i se leagănă pe lângă coapsă. Cu excepția lui Springsteen.

Este, practic, prima preferință personală pe care a exprimat-o vreodată, dar nu e momentul potrivit. Eu continui cu încăpățănare.

– Domnul Russell nu a spus că ai fi fost acolo. A spus că era doar el și fiul său.

– Înseamnă că probabil plecasem.

– Te-am sunat.

Sună ca o pledoarie.

Se încruntă, își scoate telefonul din buzunar, se uită la el, se încruntă și mai adânc, ca și cum telefonul l-ar fi dezamăgit.

– Oh! Ai nevoie de ceva?

– Deci nu ai auzit pe nimeni țipând.

– N-am auzit pe nimeni țipând.

Mă întorc.

– Ai nevoie de ceva? spune el din nou, dar eu deja mă îndrept spre fereastră cu camera foto în mână.

Îl văd ieșind din casă. Ușa se deschide și, când se închide, apare el. Coboară repede treptele, se întoarce la stânga, o pornește pe trotuar. Spre casa mea.

O clipă mai târziu, când se aude soneria, eu aștept deja lângă interfon. Apăs, îl aud cum intră pe hol, aud ușa de la intrare cum se închide trosnind în spatele lui. Deschid ușa de la hol și îl găsesc stând acolo în întuneric, cu ochii lui roșii și aspri, cu vase de sânge zdrențuite în ei.

– Îmi pare rău, spune Ethan ezitând în prag.

– Să nu-ți pară. Intră.

Se mișcă asemenea unui zmeu de hârtie, prefăcându-se că merge mai întâi spre canapea, apoi spre bucătărie.

– Vrei ceva de mâncare? îl întreb.

– Nu, nu pot să rămân, spune el, clătinând din cap, lacrimile prelingându-i-se cu repeziciune pe față.

De două ori a pus piciorul în casa mea acest copil și de două ori a plâns.

Bineînțeles, sunt obișnuită cu copiii aflați în suferință: copii care plâng, strigă, lovesc cu pumnii păpușile, rup cărți. De multe ori, Olivia era singura pe care o puteam îmbrățișa. Acum îmi deschid brațele spre Ethan, le desfac larg, ca pe

niște aripi, iar el se îndreaptă spre ele într-un mod ciudat, ca și cum s-ar lovi de mine.

Pentru o fracțiune de secundă, și apoi pentru un moment, îmi țin din nou fiica în brațe – o țin înaintea primei zile de școală, o țin în piscină, în vacanța noastră din Barbados, o țin strâns în toiul căderii tăcute a zăpezii. Inima ei bate lângă a mea, cu diferență de o bătaie, un ritm continuu de tobe, sângele curgând năvalnic prin amândouă.

El mormăie ceva de nedeslușit pe umărul meu.

– Ce-ai spus?

– Am spus că îmi pare foarte rău, repetă el, eliberându-se din brațele mele, ștergându-și nasul cu mâneca. Îmi pare foarte rău.

– E în regulă. Nu mai spune asta. E în regulă. Îmi dau la o parte o șuviță de păr din ochi, și fac același lucru pentru el. Ce se întâmplă?

– Tatăl meu... Se oprește, se uită pe fereastră la casa lui. În întuneric, strălucește ca un craniu. Tatăl meu striga și trebuia să ies din casă.

– Unde e mama ta?

Inspiră zgomotos și își șterge din nou nasul.

– Nu știu. Respiră adânc de câteva ori și mă privește în ochi. Scuze. Nu știu unde este. Dar e bine.

– Serios?

Strănută, apoi se uită în jos. Punch s-a strecurat printre picioarele lui, frecându-se cu corpul de tibiile lui Ethan. Ethan strănută din nou.

– Scuze. Respiră din nou pe nas. Pisica. Se uită în jur, de parcă ar fi surprins că se află în bucătăria mea. Ar trebui să mă întorc. Tata o să fie supărat.

– Se pare că este deja supărat.

Trag un scaun de la masă și fac un gest spre el.

El se uită atent la scaun, apoi își aruncă privirea înapoi pe fereastră.

– Trebuie să plec. N-ar fi trebuit să vin. Pur și simplu...

– Trebuia să ieși din casă, termin eu propoziția în locul lui. Înțeleg. Dar vei fi în siguranță dacă te întorci?

Spre surprinderea mea, el râde scurt și irascibil.

– E numai gura de el. Atâta tot. Nu mi-e frică de el.

– Dar mamei tale îi este.

Nu spune nimic.

Din câte îmi dau seama, Ethan nu afișează nici unul dintre semnele mai evidente ale abuzului asupra copilului: fața și antebrațele nu au semne pe ele, comportamentul lui optimist și sociabil (deși a plâns de două ori, să nu uităm lucrul acesta), igiena lui e mulțumitoare. Dar asta este doar o impresie, doar o privire fugară. Și, la urma urmei, se află aici, în bucătăria mea, aruncând priviri nervoase la casa lui de dincolo de parc.

Împing scaunul la loc.

– Vreau să-ți dau numărul meu de mobil, îi spun.

El încuviințează din cap – cu ranchiună cred, dar e în regulă.

– Poți să mi-l scrii pe ceva? Întreabă el.

– Tu nu ai telefon?

Scutură din cap.

– El... tatăl meu nu mă lasă să am. Respiră cu nasul înfundat. Nici e-mail nu am.

Nu mi se pare surprinzător. Aduc o chitanță veche dintr-un sertar de la bucătărie și mângălesc pe ea. Patru cifre, îmi dau seama că scriu vechiul meu număr de la muncă, numărul de urgență pe care l-am rezervat pentru pacienții mei. „1-800-ANNA-ACUM, obișnuia Ed să glumească.“

– Scuze. Am greșit numărul.

Îl tai cu o linie, apoi îl scriu pe cel corect. Când îmi ridic din nou privirea, el stă lângă ușa de la bucătărie și se uită spre casa lui de dincolo de parc.

– Nu ești nevoit să mergi înapoi acolo, îi spun eu.

Se întoarce. Ezită. Scutură din cap.

– Trebuie să merg acasă.

Încuviințez printr-un gest din cap și îi dau hârtia. O bagă în buzunar.

– Poți să mă suni oricând, îi spun eu. Și dă-i și mamei tale numărul, te rog.

– Bine.

Se îndreaptă spre ușă, cu umerii trași înapoi, drepti. Își adună forțele pentru luptă, cred.

– Ethan?

Se întoarce, cu o mână pe mâner.

– Vorbesc serios. Oricând.

Încuviințează din cap. Apoi deschide ușa și iese. Mă întorc la fereastră, îl urmăresc cum traversează parcul, urcă treptele, bagă cheia în broască. Se oprește, respiră adânc. Apoi dispare înăuntru.

Două ore mai târziu dau pe gât ultimul strop de vin și așez sticla pe măsuta de cafea. Mă ridic încet, apoi mă aplec spre cealaltă parte, precum minutarul unui ceas.

Nu. Tărăște-te spre dormitor. Spre baie.

În timp ce curge dușul, ultimele zile îmi inundă creierul, umplându-i fisurile, umflându-se în golurile acelea: Ethan plângând pe canapea; dr. Fielding și ochelarii săi sofisticați; Bina, cu piciorul ei proptit în coloana mea; acea noapte adâncă precum un abis, când a venit Jane în vizită. Vocea lui Ed în urechea mea. David cu cutterul. Alistair – un om bun, un tată bun. Țipetele acelea.

Storc un tub de șampon într-o mână și mi-l întind absentă prin păr. Apa îmi ajunge la glezne.

Și medicamentele – Dumnezeu, medicamentele!

– Acestea sunt niște psihotrope puternice, Anna, m-a avertizat dr. Fielding de la bun început, atunci când eram confuză în privința analgezicelor. Folosește-le cu responsabilitate.

Apăs cu palmele în perete, îmi aplec capul sub para dușului și fața mi se ascunde într-o peșteră întunecată de păr. Ceva se întâmplă cu mine, prin mine, ceva periculos și nou. A prins rădăcină, un copac otrăvitor; a crescut, răspândindu-se, lujerii înfășurându-mi-se în jurul stomacului, al plămânilor, al inimii.

– Medicamentele, spun eu, vocea mea fiind moale și scăzută în mijlocul vuietului, ca și cum aș vorbi sub apă.

Mâna mea schițează hieroglife pe sticlă. Mă șterg la ochi și le citesc. Din nou, dintr-o parte în cealaltă a ușii, am scris numele lui Jane Russell.

JOI, 4 noiembrie

Se întinde pe spate. Trec cu un deget de-a lungul gardului de păr întunecat care îi împarte bustul, de la buric la piept.

– Îmi place corpul tău, îi spun.

El oftează și zâmbește.

– Să nu-ți placă, îmi spune.

Apoi, în timp ce mâna mea lenevește în adânciturile gâtului său, își inventariază fiecare defect: pielea uscată care îi transformă spatele într-un mozaic; singura aluniță dintre omoplați, ca un eschimos naufragiat pe o întindere de gheață care se desface în fâșii; unghia încovoiată de la degetul mare; încheieturile noduroase de la mâini; cicatricea mică și albă care-i separă nările.

Ating semnul cu degetul. Degetul meu mic îi intră în nas; el pufnește.

– Cum s-a întâmplat? îl întreb.

Îmi răsuțește părul pe degetul lui mare.

– Vărul meu.

– Nu știam că ai un văr.

– Doi. Atunci vinovatul a fost vărul meu Robin. Mi-a ținut aparatul de ras lângă nas și mi-a spus că îmi despică nările, astfel încât să am doar una. Și când am scuturat din cap să nu facă asta, lama m-a tăiat.

– Doamne!

El expiră.

– Știu. Dacă aș fi încuviințat doar din cap, ar fi fost bine.

Zâmbesc.

– Câți ani aveai?

– Oh, asta s-a întâmplat marțea trecută.

Acum râd, și la fel face și el.

În timp ce mă dau jos din pat, visul se scurge ca apa. Amintirea, de fapt. Încerc să o țin în palme, dar a dispărut.

Îmi apăs o mână pe frunte, sperând să înlătur mahmureala. Dau cearșafurile la o parte, îmi dau jos pijama, în timp ce mă duc spre măsuța de toaletă și verific ceasul de perete: 10.10, o mustață cerată pe fața lui. Am dormit douăsprezece ore.

Ziua de ieri a pălit ca o floare, galbenă și veștejită. O ceartă casnică, neplăcută, dar nu neobișnuită – asta am auzit. Am auzit fără să vreau, ce-i drept; nu e treaba mea. Poate că Ed are dreptate, îmi spun în timp ce merg tropăind spre biroul meu.

Bineînțeles că are dreptate. Foarte multă stimulare: da, într-adevăr. Prea multă. Dorm prea mult, beau prea mult, gândesc prea mult; prea mult, prea mult. De trop. M-am implicat la fel în cazul familiei Miller când s-au întors în august? Nu, ei nu m-au vizitat niciodată, dar eu tot le-am analizat rutina zilnică, le-am urmărit mișcările, i-am însemnat ca pe niște rechini în sălbăticie. Deci nu e vorba de faptul că membrii familiei Russell sunt deosebit de interesați. Sunt doar deosebit de aproape.

Îmi fac griji pentru Jane, e firesc. Și mai ales pentru Ethan. El doar și-a ieșit din fire – mai mult ca sigur că are o fire destul de sălbatică. Dar nu pot lua legătura, să zicem, cu Serviciul de Protecție a Copilului; alte dovezi nu mai am. În acest moment ar face mai mult rău decât bine. De asta sunt sigură.

Îmi sună telefonul.

Acest lucru se întâmplă atât de rar încât, pentru o clipă, sunt derutată. Mă uit afară, ca și cum ar fi un ciripit de pasăre. Telefonul nu este în buzunarele halatului meu; îl aud sunând undeva deasupra mea. Până când ajung în dormitor și îl găsesc în adâncitura formată de cearșafuri, se oprește.

Pe ecran scrie Julian Fielding. Apăs Reapelare.

– Alo?

– Bună, dr. Fielding. Ați închis chiar înainte să răspund.

– Anna. Salut.

– Salut.

Multe urări de tot felul. Capul îmi zvâcnește de durere.

– Te-am sunat... stai un minut... Vocea i se îndepărtează, apoi se întoarce răsunătoare în urechea mea. Sunt într-un lift. Te-am sunat ca să mă asigur că ai ridicat rețeta.

Ce rețe... ah, da; pastilele pe care Jane mi le-a ridicat de la ușă.

– Da, am luat-o.

– Bine. Sper că nu ai impresia că te tratez de sus prin faptul că te verific.

De fapt, chiar asta cred.

– Nu, deloc.

– Ar trebui să simți efectele destul de repede.

Ratanul de pe scări îmi zgârie tălpile.

– Rezultate rapide.

– Ei bine, eu le-aș numi mai degrabă efecte decât rezultate.

Nu lasă nimic de la el.

– Te voi ține la curent, îl asigur, coborând în birou.

– Am fost îngrijorat după ultima noastră ședință.

Fac o pauză.

– Eu...

Nu. Nu știu ce să spun.

– Speranța mea este că această schimbare a medicației te va ajuta.

Încă nu spun nimic.

– Anna?

– Da. Și eu sper.

Vocea i se diminuează din nou.

– Poftim?

O secundă mai târziu se aude cu volumul la maximum.

– Pastilele, spune el, nu trebuie luate cu alcool.

În bucătărie alung gustul pastilelor cu merlot. Înțeleg îngrijorarea doctorului Fielding; chiar o înțeleg; recunosc că alcoolul este un deprimant și, ca atare, nepotrivit pentru o persoană depresivă. Înțeleg asta. Am scris despre asta – „Depresia juvenilă și abuzul de alcool“, Jurnalul de Psihologie Pediatrică (volumul 37, numărul 4), coautor Wesley Brill. Pot să citez concluziile noastre, dacă e nevoie. După cum spunea Bernard Shaw, eu mă citez adesea; lucrul ăsta condimentează conversația mea. După cum a spus același Shaw, alcoolul este anestezia prin care îndurăm operația vieții. Bătrânul Shaw.

Așadar, fii serios, Julian: astea nu sunt antibiotice. În plus, mi-am amestecat medicamentele de aproape un an și uită-te acum la mine.

Laptopul meu stă într-un ochi de lumină a soarelui, pe masa din bucătărie. Îl deschid, vizitez Agora, trec doi recruți noi prin antrenament, îmi exprim opiniile într-o altă dezbatere despre droguri. („Nici unul dintre ele nu trebuie luat cu alcool“, predic eu.) O dată – o singură dată – arunc o privire rapidă asupra casei Russell. Ethan e acolo, la biroul său – presupun că joacă un joc sau scrie o lucrare; oricum, nu navighează pe internet –, iar în salon Alistair stă cu o tabletă sprijinită în poală. O familie din secolul douăzeci și unu. Jane nu e acolo, dar e în regulă. Nu e treaba mea. Prea multă stimulare.

– La revedere, familia Russell, spun eu și îmi îndrept atenția spre televizor. Lumina de gaz – Ingrid Bergman, niciodată mai voluptuoasă, înnebunind încet.

La ceva timp după prânz, mă întorc în fața laptopului și văd că BunicuțaLizzie a intrat în Agora, iconul de lângă numele ei transformându-se într-o față zâmbitoare, ca și cum e o plăcere și o bucurie să fii prezent pe acest forum. Hotărâsc să o abordez eu înainte să o facă ea.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie!

BunicuțaLizzie: Bună, doamnă doctor Anna!

doctorulesteaici: Cum e vremea în Montana?

BunicuțaLizzie: E ploioasă. Ceea ce este bine pentru o fată care stă în interior, cum sunt eu!

BunicuțaLizzie: Cum e vremea în New York City?

BunicuțaLizzie: Par provincială dacă întreb asta? Ar trebui să spun doar NYC?

doctorulesteaici: Ambele sunt OK! Aici e însorit. Ce mai faci?

BunicuțaLizzie: Să fiu sinceră, astăzi a fost mai greu decât ieri. Până acum.

Sorb și savurez vinul cu toată bolta palatină.

doctorulesteaici: E firesc să se întâmple așa. Progresul nu se face întotdeauna lin.

BunicuțaLizzie: Mi-am dat seama! Vecinii îmi aduc cumpărăturile acasă.

doctorulesteaici: E grozav să ai în juru tău oameni care te suțin atât de mult.

Două greșeli de scriere. Mai mult de două pahare de vin. Asta e o medie destul de decentă, cred.

– A naibii de decentă, îmi zic eu, sorbind din nou.

BunicuțaLizzie: DAR: Vestea cea mare este că... sâmbătă mă vor vizita fiii mei. Îmi doresc foarte mult să pot ieși afară cu ei. Foarte, foarte mult!

doctorulesteaici: Nu fi dură cu tine dacă nu e menit să se întâmple de data asta.

O pauză.

BunicuțaLizzie: Știu că este un cuvânt dur, dar mi-e greu să nu mă simt ca o „ciudată“.

E greu, într-adevăr, și lucrul ăsta mă face să sufăr profund. Sorb ultimele picături din pahar, îmi ridic mânecile de la halat și mă reped cu degetele peste tastatură.

doctorulesteaici: NU ești o ciudată. Ești o victimă a împrejurărilor. Experiența prin care treci e cumplită. Eu stau închisă în casă de zece luni și știu prea bine cât de dificilă e situația asta. TE ROG să nu te gândești vreodată la tine ca la o ciudată sau o ratată sau ca la orice alceva decât o persoană puternică și plină de resurse, care a fost atât de curajoasă încât a

cerut ajutor. Fiii tăi ar trebui să fie mândri de tine și tu ar trebui să fi mândră de tine însăși.

Fin. Nu e poezie. Nici măcar o engleză decentă – degetele mi-au alunecat de mai multe ori de pe tastatură –, dar fiecare cuvânt a fost adevărat. Cât se poate de adevărat.

BunicuțaLizzie: Asta e minunat.

BunicuțaLizzie: Mulțumesc.

BunicuțaLizzie: Nu e de mirare că ești psiholog. Știi exact ce să spui și cum să spui.

Simt cum mi se întinde zâmbetul pe buze.

BunicuțaLizzie: Tu ai familie?

Zâmbetul îmi încremenește.

Înainte de a răspunde, îmi mai torn niște vin. Paharul se umple ochi; îmi plec capul și sorb din el. O picătură mi se rostogolește de pe buză în jos, pe bărbie, pe halat. O șterg de materialul plușat. Bine că nu mă vede Ed. Bine că nu mă vede nimeni.

doctorulesteaici: Am, dar nu locuim împreună.

BunicuțaLizzie: De ce nu?

Într-adevăr, de ce nu? De ce nu trăiți împreună, Anna? Ridic paharul la gură, apoi îl pun înapoi jos. Scena mi se derulează în fața ochilor ca un evantai japonez: câmpiile întinse, acoperite cu zăpadă, hotelul ca o cutie cu ciocolată, vechea mașină de gheață.

Și, spre surprinderea mea, încep să-i povestesc.

În urmă cu zece zile ne hotărâserăm să ne despărțim. Acesta este începutul, acel „a fost odată ca niciodată“. Sau mai degrabă – ca să fiu în totalitate corectă, să spun strict adevărul – Ed hotărâse și, în principiu, eu fusesem de acord. Recunosc că nu credeam că avea să se întâmple, nici măcar atunci când a chemat agentul imobiliar. Ar fi putut să mă păcălească.

Cred că motivul nu ar trebui să constituie o preocupare pentru Lizzie. Așa cum ar putea insista Wesley, acesta nu e un motiv care să constituie preocuparea lui Lizzie; el era maniacul exprimării alambicate. Presupun că încă mai este. Dar nu: motivul nu este important, nu aici. Dar pot explica unde și când s-a întâmplat.

Vermont și, respectiv, decembrie anul trecut, când i-am făcut Oliviei bagajele, am pus-o în Audi și am pornit-o în viteză pe 9A, peste podul Henry Hudson, afară din Manhattan. Două ore mai târziu, trecând prin partea de nord a statului New York, am ajuns pe ceea ce lui Ed îi plăcea să numească drumurile lăturalnice – „cu o mulțime de mici restaurante și localuri unde puteam mânca clătite“, i-a promis el Oliviei.

– Mamei nu-i plac clătitele, a spus ea.

– Poate să meargă la un magazin de artizanat.

– Mamei nu-i plac obiectele de artizanat, am spus eu.

După cum s-a dovedit, drumurile lăturalnice din regiunea aceea sunt remarcabil de nedezvoltate atunci când vine vorba de locurile cu clătite și magazinele de artizanat. Am găsit un singur IHOP⁹ singuratic în cea mai estică parte a statului New York, unde Olivia și-a acoperit vafele cu sirop de arțar (dintr-o sursă locală, așa pretindea meniul), iar eu și Ed ne-am aruncat unul altuia priviri la masă. Afară a început să cadă o zăpadă ușoară, cu fulgi mici, fragili, care se loveau ca niște kamikaze de ferestre. Olivia a arătat cu furculița și a strigat de bucurie.

Mi-am alăturat furculița de a ei, ca într-un turnir.

– O să fie și mai multă la Blue River, i-am spus. Aceasta era destinația noastră finală, o stațiune de schi din centrul Vermontului, pe care o vizitase prietena Oliviei. Colega de clasă, nu prietena.

Înapoi în mașină, înapoi pe drum. Călătoria a fost liniștită, în mare parte. Nu-i spusese nimic Oliviei; nu avea rost să-i stricăm vacanța, susținusem eu, iar Ed încuviințase. Vom continua ca și până atunci, pentru ea.

Deci, în tăcere, am trecut pe lângă câmpii întinse și pâraie lăcuite de gheață, prin sate uitate și printr-o ușoară furtună de zăpadă lângă granița cu statul Vermont. La un moment dat, Olivia a început să cânte „Peste pajiște și prin pădure“ și eu mi-am alăturat vocea, încercând și eșuând să mă armonizez cu ea.

– Tati, vrei să cânți cu noi? l-a rugat Olivia.

Ea a făcut întotdeauna asta: a cerut, în loc să poruncească. Lucru neobișnuit pentru un copil. Neobișnuit pentru oricine, mă gândesc câteodată.

Ed și-a dres vocea și a cântat.

Doar când am ajuns la Green Mountains, care se conturau ca niște umeri din pământ, a început el să cânte mai bine. Olivia obosise.

– N-am mai văzut niciodată asemenea lucruri, a spus ea răgușită, și m-am întrebat de unde auzise cuvintele acelea, în ordinea respectivă.

– Îți plac munții? am întrebat-o.

– Arată ca o pătură mototolită.

– Așa e.

– Ca un pat de uriaș.

– Un pat de uriaș? a repetat Ed.

– Da, ca și cum un uriaș ar dormi sub pătură. De aceea e totul atât de bolovănos.

– Măine veți schia pe câțiva dintre munții ăștia, a promis Ed, în timp ce luam o

curbă strânsă. Vom urca sus, sus, sus, cu telescaunul, și apoi vom coborî jos, jos, jos, pe munte.

– Sus, sus, sus, a repetat ea.

Cuvintele i s-au rostogolit pe buze.

– Ai înțeles.

– Jos, jos, jos.

– Ai înțeles și de data asta.

– Ăla arată ca un cal. Alea sunt urechile lui.

A arătat cu degetul spre o pereche de vârfuri fusiforme din depărtare. Olivia era la vârsta la care totul îi amintea de un cal.

Ed a zâmbit.

– Ce nume i-ai da unui cal dacă ai avea unul, Liv?

– Nu ne luăm cal, am adăugat eu.

– I-aș pune numele Vixen.

– Vixen e nume de vulpe, i-a spus Ed. O vulpe fată.

– Ar fi rapid ca o vulpe.

Ne-am gândit la posibilitatea asta.

– Ce nume i-ai pune unui cal, mamă?

– Nu vrei să-mi spui mami?

– Bine.

– Bine?

– Bine, mami.

– I-aș pune numele Bineînțeleș, Bineînțeleș.

M-am uitat la Ed. Nimic.

– De ce? a întrebat Olivia.

– Este dintr-o melodie de la televizor.

– Ce melodie?

– Dintr-un spectacol de demult, despre un cal care știe să vorbească.

– Un cal care vorbește? A strâmbat din nas. E o prostie.

– Sunt de acord.

– Tati, ce nume i-ai pune unui cal?

Ed s-a uitat în oglinda retrovizoare.

– Îmi place și Vixen.

– Uau, a spus Olivia.

Eu m-am întors. Spațiul se deschisese lângă noi, sub noi, o prăpastie enormă scobită în terenul de dedesubt, un vas uriaș, de nimic; plante veșnic verzi ieșind dintre uscături pe fundul prăpastiei, fuioare de ceață prinse în înalt. Eram atât de aproape de marginea drumului încât mi se părea că plutim. Puteam să ne uităm atent în adâncimea pământului.

– Cât de adânc este? a întrebat ea.

– Adânc, i-am răspuns, întorcându-mă spre Ed. Putem merge puțin mai încet?

– Să încetinim?

– Da, să mergem mai încet.

A frânat ușor.

– Putem încetini mai mult?

– E bine așa, a spus el.

– E înfricoșător, a spus Olivia, simțindu-i-se un tremur în voce și ducându-și mâinile spre ochi, iar Ed a încetinit și mai mult.

– Nu te uita în jos, scumpete, i-am spus, răsucindu-mă pe scaun. Uită-te la mami.

A făcut întocmai, cu ochii mari deschiși. Am luat-o de mână și i-am ținut degetele strânse într-ale mele.

– Totul e în regulă, i-am spus. Doar uită-te la mami.

Planificaserăm să ne cazăm în afara stațiunii Two Pines, la aproximativ o jumătate de oră de stațiune – „Cel mai bun han istoric din centrul Vermontului“, se lăudau cei de la Fisher Arms pe site-ul lor, un colaj lucios plin de șemineuri cu focul arzând în ele și ferestre dantelate cu zăpadă.

Am lăsat mașina în parcare mică de acolo. De pe streșinile de deasupra ușii de la intrare, țurțurii atârnav ca niște colți de animale. În interior, decor rustic din New England: tavan înalt, ascuțit, mobilier care încerca să mascheze sărăcia, flăcările jucându-se într-unul din acele șeminee prietenoase pentru fotografii. Receptionera, o blondă durdulie, pe al cărei ecuson era scris MARIE, ne-a invitat să semnăm în registrul de oaspeți și a aranjat irișii de pe birou în timp ce noi semnam. M-am întrebat dacă avea să ni se adreseze cu „oameni buni“.

– Voi, oameni buni, ați venit la schi?

– Da, i-am spus. În Blue River.

– Mă bucur că ați reușit să ajungeți. Marie s-a uitat zâmbitoare la Olivia. Vine furtuna.

– Din nord-est? a sugerat Ed, încercând să imite accentul locului.

Ea și-a exersat zâmbetul ca un laser asupra lui.

– Din nord-est este mai mult o furtună de coastă, domnule.

Ed mai că nu a tresărit.

– Oh!

– Asta e doar o furtună-furtună. Dar va fi ditamai furtuna. Voi, oameni buni, să vă închideți geamurile cu încuietoarea în seara asta.

Am vrut să întreb de ce geamurile ar fi deschise în săptămâna de dinainte de Crăciun, dar Marie mi-a pus cheile în palmă și ne-a dorit nouă, oamenilor buni, o seară plăcută.

Ne-am târât bagajele după noi pe hol – „numeroasele facilități“ de la Fisher Arms nu includeau serviciul unei persoane care să care bagajele – și am intrat în apartamentul nostru. Picturi cu fazani încadrau de-o parte și de alta șemineul; straturi de păături așezate pe marginea paturilor. Olivia s-a îndreptat direct spre toaletă, lăsând ușa întredeschisă; îi era frică de băile ciudate.

– E drăguț, am murmurat eu.

– Liv, a strigat Ed, cum e toaleta?

– Friguroasă.

– Care pat îl vrei? m-a întrebat Ed.

În vacanțe dormeam întotdeauna separat, astfel încât Olivia să nu se înghesuie în pat când, inevitabil, se urca peste noi. În unele nopți se muta din patul lui Ed într-al meu și înapoi; el îi spunea Pong, după acel joc Atari cu o minge ieftină care oscilează între două zăbrele.

– Ia-l tu pe cel de lângă fereastră. M-am așezat pe marginea celui alt pat, mi-am desfăcut valiza. Mai bine asigurați-vă că e închisă fereastra.

Ed și-a aruncat geanta pe saltea. Am început să despachetăm în tăcere. Dincolo de fereastră, perdelele de zăpadă se cerneau gri și albe în amurgul care se apropia.

După o clipă, și-a suflecat o mânecă și s-a scărpinat pe antebraț.

– Știi... a început el.

M-am întors spre el. S-a auzit toaleta și Olivia a dat buzna în cameră, sărind de pe un picior pe altul.

– Când ne putem trezi să mergem la schi?

Cina avea să constea din sendvișuri preambalate cu unt de arahide și jeleu și diverse cutii de suc, deși pusesem deoparte o sticlă de sauvignon blanc printre puloverele mele. Vinul ajunsese deja la temperatura camerei, iar lui Ed îi plăceau vinurile albe „foarte seci și foarte reci“, așa cum le cerea mereu chelnerilor. Am sunat la recepție și am cerut gheață.

– Există o mașinărie pe hol, chiar lângă camera voastră, mi-a spus Marie. Ai grijă să împingi cu forță capacul.

Am luat gălețușa de gheață de la minibarul de sub televizor, am ieșit pe coridor și am văzut un vechi model Luma Comfort duduind într-o nișă, la câțiva pași depărtare.

– Scârțâi ca o saltea, i-am spus mașinii de gheață.

Am împins cu putere capacul și acesta a alunecat la loc, mașina expirându-mi în față o răceală înghețată, așa cum arată respirația oamenilor în reclamele cu gumă de mestecat.

Nu era nici o paletă. Am scotocit înăuntru, frigul arzându-mi mâinile și am pus cuburile în găleată. Mi s-au lipit de piele. Eram sătulă de Luma Comfort.

Ed m-a găsit acolo, cu mâna adâncită în gheață până la încheietură. A apărut brusc dintr-o parte, sprijinindu-se de perete. Pentru o clipă, m-am prefăcut că nu-l văd; m-am uitat în interiorul mașinăriei, ca și cum conținutul ei mă fascina, și am continuat să scot gheața, dorindu-mi ca el să plece, dorindu-mi să mă țină în brațe.

– Interesant?

M-am întors spre el și nu m-am deranjat să mă prefac surprinsă.

– Uite, a spus el și, în mintea mea, am terminat propoziția pentru el. Să regândim

asta, poate. Ba chiar, Am reacționat exagerat.

În schimb, el a tușit – se luptase cu o răceală în ultimele zile, încă din noaptea petrecerii. Am așteptat.

Apoi a vorbit.

– Nu vreau să o fac așa.

Am strâns în pumn niște cuburi de gheață.

– Ce să faci? Inima mea se simțea slăbită. Ce să faci? am repetat.

– Asta, a răspuns el aproape șuierând, mișcând un braț prin aer. O întreagă sărbătoare fericită de familie și apoi a doua zi de Crăciun noi...

Inima mi-a încetinit; degetele îmi ardeau.

– Ce vrei să faci? Să-i spunem acum?

El nu a spus nimic.

Mi-am scos mâna din aparat și am închis capacul. Nu cu suficientă „forță”; acesta s-a înțepenit la jumătatea drumului. Mi-am proptit gălețușa cu gheață pe șold și am tras de capac. Ed l-a prins și l-a smucit.

Găleata s-a rostogolit de lângă mine, zornăind pe covor și împrăștiind cuburi de-a lungul podelei.

– La naiba!

– Lasă, a spus el. Nu vreau să beau nimic.

– Eu vreau.

M-am așezat în genunchi, să adun cuburile înapoi în găleată. Ed m-a urmărit.

– Ce ai de gând să faci cu ele? a întrebat el.

– Ar trebui să le las pur și simplu să se topească?

– Da.

M-am ridicat și am pus găleata pe mașinărie.

– Chiar vrei să faci chestia asta acum?

El a oftat.

– Nu înțeleg de ce noi...

– Pentru că suntem deja aici. Suntem deja...

Am arătat cu degetul spre ușa apartamentului nostru. El a încuviințat cu o mișcare a capului.

– M-am gândit la asta.

– Te-ai gândit mult în ultima vreme.

– M-am gândit, a continuat el, că...

A tăcut, și am auzit o ușă trântită în spatele meu. Mi-am întors capul și am văzut o femeie de vârstă mijlocie care venea pe coridor înspre noi. A zâmbit cu timiditate, întorcându-și privirea; și-a croit drum printre cuburile de gheață de pe podea și a mers mai departe, spre hol.

– Am crezut că vrei să începi să te vindeci imediat. Asta i-ai spune unui pacient de-al tău.

– Nu – te rog nu-mi spune ce le-aș zice sau ce nu le-aș zice lor.

El nu a răspuns nimic.

– Și nu aș vorbi în felul acela cu un copil.

– Ai vorbi în felul acela cu părinții lor.

– Nu-mi spune tu mie cum aș vorbi eu. Nimic mai mult. Și, din câte știe ea, nu e nimic de vindecat.

Ed a oftat din nou și a atins găleata.

– Anna, adevărul este că – mi-a spus el și am văzut greutatea din ochii lui, acea stâncă lată a frunții lui gata să se prăbușească – pur și simplu nu mai pot suporta situația asta.

Am coborât privirea și m-am uitat în gol, spre cuburile de gheață care se topeau deja pe jos.

Nici unul dintre noi nu a vorbit. Nici unul dintre noi nu s-a mișcat. Nu știam ce să spun.

Apoi mi-am auzit vocea, liniștită și scăzută.

– Nu da vina pe mine când ea e supărată.

O pauză. Și apoi vocea lui, și mai liniștită.

– Ba da, cred că tu ești de vină. A inspirat, apoi a expirat. Te-am considerat cea mai bună prietenă, a spus el. Eram pregătită să aud mai multe. Dar acum abia dacă mă pot uita la tine.

Am strâns din ochi și am inhalat răceala gheții. Și nu m-am gândit la ziua nunții noastre, nici la noaptea în care s-a născut Olivia, ci la dimineața în care am cules merișoare în New Jersey – Olivia strigând și râzând în cizmele ei înalte de cauciuc, unsuroasă de la crema de protecție solară; deasupra noastră, cerul domol și soarele de septembrie care ne moleșea; o întindere vastă de fructe roșii-trandafirii peste tot în jurul nostru. Ed cu mâinile pline, cu ochii luminoși; eu strângând mâna lipicioasă a fiicei noastre. Mi-am amintit de apele mlaștinii adânci până la șold, le-am simțit că îmi inundă inima, îmi năvălesc în vene, mi se ridică în ochi.

Mi-am ridicat privirea, m-am uitat îndelung în ochii lui Ed, ochii aceia căprui-închis; „Ochi total obișnuiți“, m-a asigurat el la a doua noastră întâlnire, dar pentru mine erau frumoși. Încă sunt.

M-a privit din nou. Mașina de gheață a zăngănit între noi.

Apoi ne-am dus să-i spunem Oliviei.

Lanț de restaurante specializat în mâncăruri pentru micul dejun, inclusiv clătite (n.red.)

doctorulesteaici: Apoi ne-am dus să-i spunem Oliviei.

Fac o pauză. Cât de mult ar vrea ea să mai știe? Cât de mult mai suport să-i spun? Inima mea deja suferă, simt durerea în piept.

Un minut mai târziu, încă nu apare nici un răspuns. Mă întreb dacă toate astea sunt atât de aproape de adevăr și pentru Lizzie; iată-mă vorbind despre o separare de soțul meu când ea l-a pierdut pe al ei în mod irevocabil. Mă întreb dacă...

Bunicuța Lizzie a părăsit discuția.

Rămân gură-cască la ecran. Acum trebuie să-mi amintesc restul poveștii de una singură.

– Nu te simți izolată aici, sus, de una singură?

Mă trezesc din somn zvârcolindu-mă, când mă ia la întrebări o voce categorică, de bărbat. Deschid pleoapele.

– M-am născut singură, presupun.

O femeie acum. Un contralto catifelat.

Lumina și umbra tremură în fața ochilor mei. E Dark Passage – Bogie și Bacall, aruncându-și ocheade la o măsuță de cafea.

– De aceea vizitezi sălile de judecată unde se judecă crimele?

Pe măsuța mea de cafea stau rămășițele de la cină: două sticle de merlot golite complet și patru flacoane cu pastile.

– Nu. M-am dus deoarece cazul tău era ca și al tatălui meu.

Lovesc ușor telecomanda de lângă mine. O lovesc din nou.

– Știi că nu el a ucis-o pe mama mea vitre...

Televizorul devine întunecat, și, odată cu el, se întunecă și camera de zi.

Cât am băut? Corect: două sticle. Plus ce am băut la prânz. Asta e... foarte mult vin. Recunosc asta.

Și medicamentele: am luat cantitatea potrivită în această dimineață? Am luat pastilele potrivite? În ultimul timp am fost neglijentă, știu. Nu e de mirare că dr. Fielding crede că starea mea se înrăutățește.

– Ai fost rea, mă mustru singură.

Mă uit în flacoane. Unul dintre ele e aproape gol; în el stau înghesuite comprimate duble, mici tablete albe, de o parte și de alta a sticlei.

Dumnezeule, sunt foarte beată.

Ridic privirea, mă uit la fereastră. E întuneric afară, noapte adâncă. Îmi caut peste tot telefonul, nu-l găsesc. Ceasul bunicului, care se profilează în colț, ticăie ca și cum ar încerca să-mi atragă atenția. Nouă și cincizeci.

– Nouă și cincizeci, spun eu. Nu e grozav. Încearcă zece fără zece. Zece fără zece. E mai bine. Dau din cap spre ceas. Mulțumesc, îi spun.

El se uită la mine, cât se poate de solemn.

Acum merg împleticit spre bucătărie. Merg împleticit – nu așa m-a descris Jane Russell în ziua aceea, la ușă? Jigodiile acelea mici, cu ouăle lor? Mers împleticit. Majordomul deșirat din Familia Addams. Olivia adoră acel cântec tematic. Țac, Țac.

Țin strâns para dușului, îmi cufund capul sub ea, mișc mânerul spre tavan. Un jet de apă albă. Mă năpustesc cu gura înainte și înghit cu lăcomie.

Îmi trec o mână peste față și mă întorc clătinându-mă în camera de zi. Privirea îmi răătățește peste casa familiei Russell: se vede strălucirea fantomatică a calculatorului lui Ethan și băiatul aplecat peste birou; se vede bucătăria goală. Salonul lor, vesel și luminos. Și Jane e acolo, într-o bluză albă ca zăpada, așezată pe scaunul acela dublu, în dungă. Fac cu mâna. Nu mă vede. Fac din nou cu mâna.

Nu mă vede.

Un picior, apoi celălalt, apoi primul picior. Apoi celălalt – nu-l uita pe celălalt. Mă prăbușesc pe canapea, îmi sprijin capul pe umăr. Închid ochii.

Ce s-a întâmplat cu Lizzie? Am spus ceva greșit? Simt cum mă încrunt.

Balta cu merișoare se întinde în fața mea, strălucitoare, schimbătoare. Olivia mă prinde de mână.

Găleata cu gheață se trăneste de podea.

Voi urmări restul filmului.

Deschid ochii, scot telecomanda de sub mine. Boxele respiră o muzică de orgă și pe ecran se vede Bacall, jucând cucu-bau peste umăr.

„Vei fi bine“, îi promite ea. „Ține-ți respirația, încrucișează-ți degetele.“ Scena operației – Bogie drogat, vedeniile învârtindu-se înaintea lui, un carusel nefiresc. „E în sângele tău acum.“ Orga cântă în continuare. „Lasă-mă să intru.“ Agnes Moorehead bate în obiectivul camerei. „Lasă-mă să intru.“ O flacăra tremură – „Lumină?“ sugerează taximetristul.

Lumină. Îmi întorc capul, mă uit în casa Russell. Jane e încă în camera de zi, acum stă în picioare, strigând în tăcere.

Mă rotesc pe locul unde stau. Coarde, o mulțime de coarde, orga stridentă dedesubt. Nu văd la cine strigă sau spre cine strigă – peretele casei mă împiedică să văd restul încăperii.

„Ține-ți respirația, încrucișează-ți degetele.“

Ea zbiară de-adevăratelea, fața i s-a făcut stacojie. Mă uit la Nikonul de pe blatul de la bucătărie.

„E în sângele tău acum.“

Mă ridic de pe canapea, merg spre bucătărie, apuc aparatul cu o mână. Trec lângă fereastră.

„Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru.“

Mă aplec spre geam, ridic camera în dreptul ochilor. O pată de negru, apoi Jane îmi apare în fața ochilor, estompată pe margini; o răsucire a obiectivului și acum este clară, strălucitoare – pot să-i văd chiar și medalionul care sclipește. Ochii îi sunt îngustați, gura mare. Lovește aerul cu un singur deget – „Lumină?“ –, lovește din nou. O șuviță de păr i se mișcă de pe cap și îi cade pe obraz.

Chiar atunci când eu măresc mai mult imaginea, ea se năpustește spre stânga, ieșind din raza obiectivului.

„Ține-ți respirația.“

Mă întorc la televizor. Bacall din nou, aproape murmurând.

– Încrucișează-ți degetele, spun eu împreună cu ea.

Mă întorc din nou cu fața spre fereastră, cu Nikonul la ochi.

Jane intră iar în cadru, dar mergând încet, ciudat. Se clatină. O pată închisă de culoare stacojie i-a pătat partea de sus a bluzei; chiar și în timp ce privesc, i se întinde spre stomac. Mâinile îi băjbâie la piept. Ceva subțire și argintiu e așezat acolo, ca un mâner.

Este un mâner.

Acum, sângele îi clocotește până la gât, îl spală cu roșu. Gura îi rămâne întredeschisă; fruntea îi este încrețită, ca și cum ar fi nedumerită.

Prinde mânerul cu o mână, fără vlagă. Cealaltă mână o întinde, cu degetul îndreptat spre fereastră.

Arată direct spre mine.

Scap aparatul din mână, simt cum îmi cade de-a lungul piciorului, cureaua agățându-mi-se între degete.

Brațul lui Jane se îndoaie când atinge fereastra. Ochii ei sunt mari, rugători. Rostește ceva ce nu pot auzi, nu pot citi. Și apoi, pe măsură ce timpul încetinește până când aproape că se oprește, ea apasă cu mâna în fereastră și se prăbușește într-o parte, întinzând o dâră groasă de sânge pe sticlă.

Mă simt ca trăsniță în locul în care mă aflu.

Nu mă pot mișca.

Camera este nemișcată. Lumea este nemișcată.

Și apoi, odată ce timpul începe să se urnească înainte, mă mișc.

Mă rotesc, îmi dau jos cureaua de la aparatul foto, străbat camera în fugă, mă lovesc cu șoldul de masa din bucătărie. Mă împiedic, întind mâna spre blat, trag firul de la telefonul fix din platforma lui. Apăs butonul de alimentare.

Nimic. Mort.

Undeva îmi amintesc că David mi-a spus doar atât. Nici măcar nu este conectat...

David.

Las telefonul jos și fug spre ușa de la subsol, îl strig pe nume, îl strig, îl strig. Pun mâna pe mânerul de la ușă, trag tare.

Nimic.

Alerg spre scări. Sus, sus – mă lovesc de perete – o dată – de două ori –, pe lângă palier, mă împiedic de ultima treaptă, mă îndrept spre birou, pe jumătate târându-mă.

Verific biroul. Nici un telefon. Jur că l-am lăsat aici.

Skype.

Mâinile îmi saltă, mă întind după mouse și îl mișc pe birou. Fac dublu-clic pe Skype, dublu-clic din nou, aud cum se derulează tonul de întâmpinare, tastez 911 în tastatura numerică.

Un triunghi roșu strălucește pe ecran. FĂRĂ APELURI DE URGENȚĂ.
SKYPE NU ESTE UN ÎNLOCUIITOR PENTRU SERVICIUL DE TELEFONIE.

– Naiba să te ia, Skype! strig eu.

Plec în fugă din birou, mă grăbesc în jos pe scări, ocolesc repede palierul, intru pe ușa de la dormitor.

Noptiera din apropiere: pahar de vin, ramă de fotografie. Noptiera din depărtare: două cărți, ochelari de citit.

Patul meu – e din nou în patul meu? Prind plapuma cu ambele mâini, o smucesc cu putere.

Telefonul se lansează în aer ca o rachetă.

Sar înainte să aterizeze, îl lovesc sub fotoliu, întind mâna după el, îl prind strâns

în mână, îl deschid. Bat codul de acces. Tremură. Cod greșit. Îl scriu din nou, degetele îmi alunecă.

Apare ecranul de întâmpinare. Lovesc iconul telefonului, lovesc imaginea cu tastatura, apelez 911.

– 911, ce urgență aveți?

– Vecina mea, spun eu, frământându-mă, nemișcată pentru prima dată în nouăzeci de secunde. E... înjunghiată. Oh, Doamne! Ajutați-o!

– Doamnă, luați-o ușurel.

Vorbește rar, tărăgănând cuvintele, ca și cum ar fi din Georgia. E enervant.

– Care este adresa dumneavoastră?

Mă chinui să mi-o scot din creier, din gât, bâlbâindu-mă. Prin fereastră văd salonul vesel al familiei Russell, arcul acela de sânge întins peste fereastra lor ca dungile de vopsea de pe chipurile războinicilor.

El repetă adresa.

– Da. Da.

– Și spuneți că vecina dumneavoastră a fost înjunghiată?

– Da. Ajutor! Sângerează.

– Ce?

– Am spus: Ajutor!

De ce nu mă ajută? Trag aer în piept, tușesc, mai trag aer o dată.

– Ajutoarele sunt pe drum, doamnă. Vreau să vă calmați. Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

– Anna Fox.

– În regulă, Anna. Cum o cheamă pe vecina ta?

– Jane Russell. Oh, Doamne!

– Ești cu ea acum?

– Nu. Ea este dincolo de... este în casa de dincolo de parc.

– Anna...

Îmi toarnă cuvintele în ureche ca și cum ar turna niște sirop – ce fel de serviciu de dispecerat de urgență angajează un vorbitor lent? – când simt că ceva mă mângâie pe gleznă. Mă uit în jos și-l văd pe Punch cum se freacă de mine cu partea laterală.

– Ce?

– Ți-ai înjunghiat vecina?

În întunericul ferestrei văd cum rămân cu gura căscată.

– Nu.

– În regulă.

– M-am uitat pe geam și am văzut-o înjunghiată.

– În regulă. Știi cine a înjunghiat-o?

Mă uit pieziș pe geam, privind țință în salonul familiei Russell – este o poveste dincolo de puterile mele acum, dar nu văd nimic pe podea, cu excepția unui covor cu model floral. Îmi fac curaj, ridicându-mă pe degetele de la picioare, și îmi întind gâtul.

Tot nimic.

Apoi apare: o mână pe pervazul de la fereastră.

Se târăște în sus, ca un soldat care își scoate încet capul deasupra tranșeelor. Urmăresc cum degetele trec peste geam și trasează linii prin sânge.

E încă în viață.

– Doamnă? Știți cine...?

Dar eu deja mă năpustesc afară din cameră, telefonul cade, pisica se tânguie în spatele meu.

Umbrela stă în colțul ei, ghemuită lângă perete, de parcă i-ar fi frică de o amenințare apropiată. Prind mânerul în formă de cârlig, rece și fin, în palma mea umedă.

Ambulanța nu este aici, dar eu sunt, la doar câțiva pași de ea. Dincolo de zidurile acelea, în afara acelor două uși, ea m-a ajutat, a venit în ajutorul meu – și acum are un cuțit înfipt în piept. Jurământul meu de psihoterapeut: În primul rând nu trebuie să fac nici un rău. Voi promova vindecarea și bunăstarea și voi pune interesele celorlalți deasupra intereselor mele.

Jane se află pe partea cealaltă a parcului și mâna ei caută prin sânge.

Împing ușa de la hol și o deschid.

E un întuneric gros aici, în timp ce mă îndrept spre ușă. Deschid încuietoarea și apăs arcul umbrelei, simt cum aerul se mișcă atunci când aceasta se deschide în întuneric; vârfurile spițelor sale se prind de perete, trag spre el, ca niște gheare mici.

Unu. Doi.

Pun mâna pe mâner.

Trei.

Răsucesc.

Patru.

Stau acolo, simțind alama rece în pumn.

Nu mă pot mișca.

Simt că exteriorul încearcă să intre – nu așa spunea Lizzie? Se umflă la ușă, își

încordează mușchii, lovește lemnul; îi aud respirația, nările îi fumegă, iar dinții îi scrâșnesc. Mă va călca în picioare; mă va sfâșia; mă va devora.

Împing cu capul în ușă, expir. Unu. Doi. Trei. Patru.

Strada este un canion, adânc și lat. E prea expus. Nu voi reuși niciodată.

Jane e la câțiva pași distanță. Pe partea cealaltă a parcului.

Pe partea cealaltă a parcului.

Mă retrag din hol, trag umbrela în urma mea și mă mut în bucătărie. Acolo este, chiar lângă mașina de spălat vase: ușa laterală, care duce direct spre parc. Se împlinește aproape un an de când e închisă. Am așezat un coș de gunoi în fața ei, găturile sticlelor ieșind din gura coșului ca niște dinți spârți.

Dau la o parte coșul de gunoi – un cor de sticlă zornăitoare se aude din interior – și deschid încuietorea.

Dar dacă ușa se închide în spatele meu? Dacă nu mai pot intra? Mă uit la cheia care atârnă pe cârligul de lângă glaful ferestrei. O scot și mi-o pun în buzunarul halatului de casă.

Învârt umbrela în fața mea – arma mea secretă; sabia și scutul meu – și mă aplec să apăs mânerul cu mâna. Îl întorc.

Împing.

Aerul se lovește de corpul meu, rece și tăios. Închid ochii.

Liniște. Întuneric.

Unu. Doi.

Trei.

Patru.

Pășesc afară din casă.

Piciorul meu ratează cu totul prima treaptă, căzând greu pe a doua, așa că mă clatin în întuneric, iar umbrela tremură în fața mea. Celălalt picior se împiedică după el, alunecă în jos, partea din spate a gambei mi se zgârie de trepte, până când mă prăbușesc pe iarbă.

Ochii mi se închid brusc. Ating cu capul pânza umbrelei. Aceasta mă învelește ca un cort.

Ghemuită acolo, îmi întind brațul înapoi de-a lungul treptelor, în sus, sus, sus, mergând tiptil cu un deget înaintea celuiilalt, până când simt treapta de sus. Arunc o privire. Ușa e larg deschisă, bucătăria strălucește în culoarea aurului. Întind mâna spre ea, ca și cum aș putea să-mi agăț degetele în lumină și să o trag spre mine.

Ea moare acolo.

Îmi întorc capul înapoi la umbrelă. Patru pătrate negre, patru linii de culoare albă.

Apăsând cu mâna pe cărămida aspră a treptelor, mă ridic cu greu în picioare, în sus, sus, sus.

Aud crengile trosnind deasupra capului meu, iau câteva guri mici de aer rece. Uitasem de aerul rece.

Și – unu, doi, trei, patru – încep să merg. Sunt nesigură, ca un bețiv. Sunt beată, îmi amintesc.

Unu, doi, trei, patru.

În al treilea an de rezidențiat, am întâlnit o fetiță care, după o intervenție chirurgicală pentru epilepsie, a manifestat un ansamblu ciudat de

comportamente. Înainte de lobectomie, ea era, în toate privințele, un copil fericit, în vârstă de zece ani, deși unul predispus la episoade epileptice severe („epilepisoade“, a făcut cineva o glumă); după aceea, a devenit retrasă față de familia ei, și-a ignorat fratele mai mic, se zbătea la atingerea părinților ei.

Inițial, profesorii ei au suspectat că e vorba de abuz, dar apoi cineva a observat că fata devenise mult mai prietenoasă față de oamenii pe care abia îi cunoștea sau pe care nu-i cunoștea deloc – îi lua în brațe pe doctorii ei, îi lua de mână pe trecători, vorbea cu vânzătoarele de parcă erau prietene de demult. Și, în tot acest timp, cei dragi – cei care îi fuseseră dragi în trecut – se cutremurau.

Nu am identificat niciodată cauza. Dar am numit rezultatul detașare emoțională selectivă. Mă întreb unde este ea acum; mă întreb ce face familia ei.

Mă gândesc la acea fetiță, la căldura ei față de străini, la afinitatea ei față de necunoscut, în timp ce trec prin parc, ca să salvez o femeie pe care am întâlnit-o de două ori.

Și, chiar în timp ce mă gândesc la asta, umbrela se lovește de ceva și mă opresc din drum.

Este o bancă.

E banca, singura din parc, o suprafață mică, scorjită, din lemn, cu mânere răsucite și o placă în memoriam prinsă în șuruburi în spate. Obişnuiam să-i urmăresc pe Ed și pe Olivia din cuibul meu de deasupra casei cum stăteau aici; el pierdea vremea cu o tabletă, ea răsfoia o carte și apoi făceau schimb.

– Te bucuri de literatura pe care o citesc copiii tăi? îl întrebam după aceea.

– Expelliarmus, spunea el.

Vârful umbrelei s-a prins între scândurile băncii. O desfac ușor și apoi îmi dau seama sau, mai degrabă, îmi amintesc: casa familiei Russell nu are o ușă care să dea înspre parc. Nu poți intra decât din stradă.

Nu m-am gândit la lucrul ăsta.

Unu. Doi. Trei. Patru.

Sunt în mijlocul unui parc de un hectar, având doar nailon și bumbac drept armură, îndreptându-mă spre casa unei femei care a fost înjunghiată.

Aud noaptea cum se zbârlește. Simt că îmi învăluie plămânii și se linge pe buze.

Pot să fac asta, îmi spun, în timp ce genunchii îmi slăbesc. Haideți: sus, sus, sus. Unu, doi, trei, patru.

Merg înainte, clătinându-mă – un pas mic, dar e, totuși, un pas. Îmi urmăresc picioarele, iarba se ridică în jurul papucilor de casă. Voi promova vindecarea și bunăstarea.

Acum noaptea are inima mea în ghearele ei. Se strânge. Voi exploda. Voi exploda.

Și voi pune interesele celorlalți deasupra intereselor mele.

Jane, vin. Îmi trag celălalt picior în față, corpul mi se scufundă, se scufundă. Unu, doi, trei, patru.

Sirenele se vaită în depărtare, ca niște bocitoare la un priveghi. Niște lumini roșii ca sângele îmi inundă cupola umbrelei. Înainte să mă pot opri, mă răsucesc spre zgomotul acela.

Vântul urlă. Farurile mă orbesc.

Unu, doi, trei...

VINERI, 5 noiembrie

– Presupun că ar fi trebuit să închidem ușa, a mormăit Ed după ce ea a fugit pe hol.

M-am întors spre el.

– La ce te așteptai?

– Nu m-am...

– Ce credeai că se va întâmpla? Ce ți-am spus că se va întâmpla?

Fără să aștept un răspuns, am plecat din cameră. Pașii lui Ed m-au urmat, tăcuți, pe covor.

Pe hol, Marie ieșise din spatele biroului.

– Oameni buni, sunteți bine? a întrebat ea, încruntându-se.

– Nu, am răspuns, exact când Ed a spus:

– Foarte bine.

Olivia era așezată într-un fotoliu lângă vatra șemineului, cu fața spălată de lacrimi, semiopace în lumina focului. Eu și Ed ne-am aplecat de o parte și de alta a ei. Flăcările încercau să-mi atingă spatele.

– Livvy, a început Ed.

– Nu, a răspuns ea, mișcându-și capul în față și în spate.

A încercat din nou, mai delicat.

– Livvy.

– Du-te dracu’! a strigat ea.

Ne-am dat amândoi în spate; eu aproape că am atins grătarul. Marie se retrăsese în spatele biroului ei și se străduia din răputeri să ne ignore pe noi, oamenii buni.

– Unde ai auzit cuvintele astea? am întrebat eu.

– Anna, a spus Ed.

– Nu de la mine.

– Nu despre asta e vorba acum.

Avea dreptate.

– Draga mea, i-am spus, netezindu-i părul; iar ea a clătinat din nou din cap, îngropându-și fața într-o pernă.

– Scumpete.

Ed și-a pus mâna pe mâna ei. Ea i-a dat-o la o parte.

El m-a privit, neajutorat.

Un copil plânge în biroul tău. Ce faci? Primul curs de psihiatrie pediatrică, prima zi, primele zece minute. Răspuns: Îi lași să plângă. Asculți, bineînțeles, și încerci să înțelegi, îi oferi mângâiere și îl încurajezi să respire profund – dar îl lași să plângă până la capăt.

– Inspiră adânc, draga mea, am șoptit eu, cuprinzându-i creștetul capului cu palma.

A bolborosit ceva.

A trecut o clipă. Simțeam că e rece în cameră; flăcările tremurau în șemineul din spatele meu. Apoi a vorbit în pernă.

– Ce? a întrebat Ed.

Ridicându-și capul, cu obrazii uzi de lacrimi, Olivia a spus ceva, uitându-se spre

fereastră.

– Vreau să merg acasă.

M-am uitat la fața ei, la buza care îi tremura, la nasul care îi curgea; și apoi m-am uitat la Ed, la cutele de pe fruntea lui, la adânciturile de sub ochi.

Eu am făcut asta?

Zăpadă dincolo de fereastră. Am urmărit-o cum cade, ne-am văzut pe toți trei reflectați în geam: eu, soțul meu și fiica mea, ținânduți unul lângă altul de focul din șemineu.

O tăcere scurtă.

M-am ridicat și m-am dus la birou. Marie și-a ridicat privirea și și-a potrivit buzele într-un zâmbet strâns. Am zâmbit și eu.

– Furtuna, am început.

– Da, doamnă...

– E... cât de aproape este? Se poate conduce în siguranță?

Ea s-a încruntat, a bătut cu degetele peste tastatură.

– Căderea puternică de zăpadă e preconizată doar peste câteva ore, a spus ea. Dar...

– Atunci, am putea... am întrerupt-o eu. Scuze.

– Tocmai voiam să spun că furtunile de iarnă sunt greu de anticipat. Aruncă o privire peste umărul meu. Voi, oameni buni, vreți să plecați?

M-am întors, m-am uitat la Olivia care stătea pe fotoliu, iar Ed era ghemuit lângă ea.

– Cred că da.

– În acest caz, a spus Marie, aş zice că acum este momentul să plecați.

Am încuviințat din cap.

– Ne puteți face nota, vă rog?

Ea a răspuns ceva, dar nu am auzit decât vuietul strident al vântului și trosnetul flăcărilor.

Foșnetul unei perne apretate prea mult.

Zgomot de pași în apropiere.

Apoi tăcere – dar o tăcere ciudată, o tăcere diferită.

Ochii mi se deschid brusc.

Sunt întinsă pe o parte, privesc spre un calorifer.

Și deasupra caloriferului, o fereastră.

Și dincolo de fereastră, zidărie, zigzagul unei scări de incendiu, cutiile aparatelor de aer condiționat.

O altă clădire.

Sunt într-un pat dublu, acoperită cu niște cearșafuri strânse în jurul meu. Mă răsucesc, mă ridic în șezut.

Mă las înapoi pe pernă, cercetez încăperea. E mică, mobilată simplu – abia dacă are ceva mobilă: un scaun de plastic rezemat de un perete, o masă din lemn de nuc lângă pat, o cutie de șervețele de culoare roz pal pe masă. O veioză. O vază subțire, goală. Podea acoperită cu linoleum spălăcit. O ușă în fața mea, închisă, cu sticlă mată. Deasupra, un tavan de stuc și lumini fluorescente...

Frământ așternutul cu degetele.

Acum începe.

Peretele îndepărtat alunecă, dându-se înapoi; ușa din el se micșorează. Mă uit la pereții laterali și urmăresc cum se depărtează unul de celălalt. Tavanul se cutremură, scrâșnește, se desface în fâșii ca o conservă de sardele, ca un acoperiș smuls de un uragan. Aerul merge cu el, scos repede din plămânii mei. Podeaua

se zguduie. Patul tremură.

Iată-mă întinsă, pe această saltea ridicată, în această încăpere dezolantă, fără aer ca să pot respira. Mă înec în pat, mor în pat.

– Ajutor! strig, dar e doar o șoaptă, care mi se târăște de-a lungul gâtului, întinzându-se peste limba mea. Aju-tor! încerc din nou; de data asta dinții mei intră în acțiune, scânteile mi se revarsă din gură de parcă am mestecat un fir sub tensiune și vocea mea ia foc precum o siguranță și explodează.

Țip.

Aud voci agitându-se, urmăresc cum o încăierare de umbre se înghesuie prin ușa aceea îndepărtată, se năpustesc asupra mea, sărind cu niște pași imposibili de-a lungul încăperii nesfârșite, cu adevărat nesfârșite.

Țip din nou.

Umbrele se împrăstie într-o mulțime, flutură în jurul patului meu.

– Ajutor! mă tângui eu, cu ultima gură de aer din corp.

Apoi un ac îmi intră în braț. O mână pricepută – abia dacă simt ceva.

Un val se rostogolește deasupra mea, silențios și neted. Plutesc, suspendată, într-un abis strălucitor, adânc, răcoros. Cuvintele fug în jurul meu ca peștii.

– Își revine acum, murmură cineva.

– ... stabilă, spune altcineva.

Și apoi, în mod clar, de parcă tocmai am ieșit la suprafață, iar apa tocmai mi s-a scurs din ureche:

– Exact la timp.

Mișc capul. Mi se lovește leneș de pernă.

– Eram pe punctul de a pleca.

Acum îl văd sau văd cea mai mare parte din el – îmi ia o clipă să-l analizez dintr-o parte în alta, pentru că sunt drogată de medicamente (știu suficiente lucruri pentru a-mi da seama de asta) și pentru că el este al naibii de imens, un munte de bărbat: piele neagră-albăstrie, umeri bolovănoși, piept lat, un desiş de păr gros, închis la culoare. Costumul stă agăţat de el cu un fel de disperare, nepotrivit pentru rolul pe care îl are, dar încercând să se descurce al naibii de bine.

– Salut, spune el, cu vocea lui dulce şi joasă. Sunt detectivul Little.

Clipesc. La cotul lui – practic, pe cotul lui – stăruie o femeie tânără într-un halat galben, de asistentă.

– Înţelegi ce-ţi spunem? întreabă ea.

Clipesc din nou, apoi încuviinţez din cap. Simt aerul cum se mişcă în jurul meu, ca şi cum ar fi aproape vâscos, parcă sunt încă sub apă.

– Suntem la Morningside aici, explică asistenta. Poliţia te-a aşteptat toată dimineaţa să-ţi revii.

Aşa cum ai mostra pe cineva că nu ţi-a răspuns la sonerie.

– Cum te numeşti? Poţi să ne spui numele tău? întreabă detectivul Little.

Deschid gura, vocea îmi este piţigăiată. Gâtul mi s-a uscat. Mă simt de parcă aş fi dat afară un nor de praf.

Asistenta înconjoară patul, se concentrează la măsura laterală. Eu o urmez cu privirea, îmi întorc încet capul şi văd cum îmi pune o ceaşcă în mâini. Sorb. Apă caldă.

– Eşti sedată, îmi spune; acum parcă aproape că îşi cere scuze. Te agitai un pic mai devreme.

Întrebarea detectivului rămâne suspendată în aer, fără răspuns. Îmi întorc privirea înapoi spre Muntele Little¹⁰.

– Anna, îi spun eu, iar silabele mi se împiedică în gură, ca şi cum limba mea ar fi un obstacol limitator de viteză.

Ce naiba au pompat în mine?

– Ai un nume de familie, Anna? întreabă el.

Mai sorb o dată.

– Fox.

Cuvântul sună prelungit în urechile mele.

– Îhî.

Scoate un carnetel din buzunarul de la piept și îl cercetează atent.

– Și poți să-mi spui unde locuiești?

Îmi recit adresa.

Little, încuviințând din cap:

– Știi de unde ai fost ridicată aseară, doamnă Fox?

– Doctor, îi spun eu.

Asistenta tresare lângă mine.

– Doctorul va veni în curând.

– Nu. Scutur din cap. Sunt doctor.

Little se holbează la mine.

– Sunt dr. Fox.

Un zâmbet i se lățește pe față. Dinții îi sunt de un alb aproape fosforescent.

– Doctor Fox, continuă el, bătând cu degetul în carnetel. Știi de unde te-au luat noaptea trecută?

Îmi beau apa, îl analizez. Asistenta se agită lângă mine.

– Cine? spun eu.

Exact: voi pune și eu întrebări. Oricum, o să-i enervez.

– Cei de la Urgențe. Apoi, înainte de a putea răspunde: Te-au luat din parcul Hanover. Erai inconștientă.

– Inconștientă, repetă asistenta, în caz că nu am înțeles de prima dată.

– Ai sunat la puțin timp după zece și treizeci, spune Little. Te-au găsit în halatul de baie, cu asta în buzunar. Deschide o mână masivă și văd cheia de la casă cum strălucește în palma lui. Și asta lângă tine.

Ține umbrela mea pe genunchi, închisă.

Începe undeva în burta mea, apoi trece repede de plămâni, peste inimă, în gât, și se destramă în spatele dinților mei:

– Jane.

– Ce anume?

Little se încruntă la mine.

– Jane, repet.

Asistenta se uită la Little.

– A spus „Jane“, traduce ea, mereu de ajutor.

– Vecina mea. Am văzut cum e înjunghiată.

E nevoie de o epocă de gheață, cuvintele mi se dezgheață în gură înainte de a le putea scuipa afară.

– Da. Am auzit apelul la 911, îmi spune Little.

911. Așa este: dispecerul cu accent sudist. Și apoi drumul afară, pe ușa laterală, în parc, ramurile mișcându-se deasupra capului meu, luminile învârtindu-se ca o poțiune nesănătoasă în cupola umbrelei. Vederea mi se înceteșează. Respir cu dificultate.

– Încearcă să rămâi calmă, îmi poruncește asistenta.

Respir din nou, mă sufoc.

– Ușor, se agită asistenta.

Îl privesc direct în ochi pe Little.

– E în regulă, spune el.

Mă plâng lui, şuier spre el, îmi ridic capul de pe pernă, gâtul mi se întinde, trag guri mici de aer pe gură.

Și, în timp ce plămânii mi se fac mai mici, mă întreb: de unde știe el cum mă simt eu? Un polițist – am întâlnit eu măcar un polițist până acum? Ciudatul proces-verbal de contravenție, presupun.

Lumina strălucește înaintea ochilor mei, slabă, ca dintr-un stroboscop, cu dungi întunecate, ca de tigru, care trec prin fața ochilor mei. Ochii lui nu mă părăsesc niciodată, nici măcar atunci când privirea mea îi urcă pe față și alunecă, asemenea unui excursionist care se chinuie să escaladeze. Pupilele lui sunt aproape absurd de uriașe. Buzele lui sunt pline, binevoitoare.

Și, în timp ce mă holbez la Little, în timp ce degetele mele netezesc păturile, descopăr că mi se relaxează corpul, pieptul mi se umflă, vederea mi se limpezește. Orice mi-ar fi dat, își face efectul. Sunt într-adevăr în regulă.

– E în regulă, spune Little, încă o dată.

Asistenta mă mângâie pe articulațiile degetelor. Fată cuminte.

Întorc capul înapoi, închid ochii. Mă simt epuizată. Mă simt îmbălsămată.

– Vecina mea a fost înjunghiată, șoptesc. Numele ei este Jane Russell.

Aud scaunul lui Little cum se vaită când se apleacă spre mine.

– Ai văzut cine a atacat-o?

– Nu.

Deschid pleoapele, ca pe niște uși de garaj ruginite. Little stă cocoșat peste carnetelul lui, cu fruntea încrețită de riduri. Se încruntă și încuviințează din cap în același timp. Mesaje mixte.

– Dar ai văzut-o sângerând?

– Da.

Aș vrea să nu mi se mai împleticească limba în gură. Aș vrea să nu mă mai interogheze.

– Ai băut?

Mult.

– Puțin, recunosc eu. Dar asta e... Inspir, și acum simt cum mă străbate un nou val de panică. Trebuie să o ajutați. Ea e... ar putea fi moartă.

– Voi chema doctorul, zice asistenta, îndreptându-se spre ușă.

Când pleacă, Little încuviințează din nou.

– Știi cine ar vrea să-i facă rău vecinei tale?

Înghit în sec.

– Soțul ei.

El încuviințează iarăși din cap, se încruntă și mai mult, își scutură încheietura mâinii, închide brusc carnetelul.

– Uite cum stă treaba, Anna Fox, spune el dintr-odată, dur, pe un ton oficial. M-am dus să vizitez familia Russell în dimineața asta.

– Ea e bine?

– Aș vrea să te întorci cu mine pentru a da o declarație.

Doctorul este o femeie tânără, hispanică, atât de frumoasă încât îmi pierd din

nou respirația, deși nu acesta este motivul pentru care îmi injectează Lorazepam.

– Vrei să contactăm pe cineva? întreabă ea.

Sunt pe punctul să-i dau numele lui Ed, apoi mă controlez. Nu are rost.

– Nu are rost, îi spun eu.

– Poftim?

– Pe nimeni, insist. Nu am... Sunt bine. Rostesc cu grijă fiecare cuvânt, ca și cum ar fi origami. Dar...

– Nici un membru al familiei?

Se uită la verigheta mea.

– Nu, îi spun, iar mâna mea dreaptă se strecoară peste cea stângă. Soțul meu... nu sunt... nu suntem împreună. Nu mai suntem.

– Un prieten?

Scutur din cap. Pe cine ar putea să sune? Nu pe David, cu siguranță nu pe Wesley; poate pe Bina, doar că eu chiar sunt foarte bine. Jane nu este.

– Dar un doctor?

– Julian Fielding, răspund automat, înainte să mă întrerup. Nu. Nu pe el.

O urmăresc schimbând priviri cu asistenta, care apoi schimbă priviri cu Little, care își îndreaptă privirea spre doctoriță. E ca un meci remiză. Îmi vine să chicotesc. N-o fac. Jane.

– După cum știi, erai inconștientă într-un parc, continuă doctorița, iar cei de la Urgențe nu te-au putut identifica, așa că te-au adus la Morningside. Când ai venit, aveai un atac de panică.

– Unul mare, intervine asistenta.

Doctorița încuviințează din cap.

– Unul mare. Se uită atentă la clipboardul ei. Și s-a întâmplat din nou azi-dimineață. Am înțeles că ești doctor?

– Nu practic medicina, îi spun eu.

– Ce fel de doctor?

– Sunt psiholog. Lucrez cu copiii.

– Ai...

– O femeie a fost înjunghiată, spun eu, iar vocea îmi crește în intensitate. Asistenta face un pas în spate, ca și când aș fi dat cu pumnul. De ce nu face nimeni nimic?

Doctorița îi aruncă o privire lui Little.

– Ai antecedente de atacuri de panică? mă întreabă ea.

Și astfel, cu Little care asistă binevoitor de pe scaunul lui și asistenta care tremură ca o pasăre colibri, îi spun doctoriței – le spun tuturor – despre agorafobia mea, despre depresia mea și da, despre tulburarea mea de panică; le spun despre regimul meu de medicamente, despre cele zece luni petrecute în casă, despre dr. Fielding și despre terapia lui aversivă. Îmi ia ceva timp, cu vocea mea încă nesigură; cu fiecare minut, dau mai multă apă pe gât, se prelinge dincolo de cuvintele mele, pe măsură ce acestea fac bulbuci din interior și mi se revarsă peste buze.

Odată ce am terminat, odată ce mă las înapoi pe pernă, doctorița își consultă clipboardul pentru o clipă. Face un gest ușor aprobator cu capul.

– În regulă, spune ea. Încuviințează mai vioi din cap. În regulă. Se uită în sus. Dă-mi voie să vorbesc cu domnul detectiv. Domnule detectiv, vreți să...

Face un gest spre ușă.

Little se ridică, iar scaunul scârțâie în timp ce face asta. Îmi zâmbește, o urmează pe doctoriță afară din încăpere.

Absența lui lasă un gol. Acum am rămas doar eu și asistenta.

– Mai bea apă, sugerează ea.

Se întorc câteva minute mai târziu. Sau poate că durează mai mult; nu există ceas aici.

– Domnul detectiv s-a oferit să te escorteze acasă, spune doctorița. Mă uit la Little; el îmi zâmbește. Și îți dau un Ativan pe care să îl iei mai târziu. Dar trebuie să ne asigurăm că nu ai un atac înainte de a ajunge acolo. Așa că cel mai rapid mod de a face asta...

Știu cel mai rapid mod de a face asta. Și asistenta își etalează deja acul.

Joc de cuvinte: în engleză, little înseamnă „mic“. (n.red.)

– Am crezut că era o farsă, explică el. Ei bine, ei au crezut. Ar trebui să spun noi – sau cred că noi ar trebui să spunem noi – pentru că noi lucrăm cu toții împreună. Știi, „ca o echipă”. Pentru binele comun. Sau ceva de genul. Cuvinte în acest sens. Accelerează. Dar eu nu eram acolo. Deci nu am crezut că era o farsă. Nu știam despre asta. Dacă mă urmărești.

Nu-l urmăresc.

Alunecăm pe bulevard în berlina lui neinscripționată; soarele încetoșat de după-amiază clipește prin ferestre ca o piatră care sare peste un iaz. Mă lovesc cu capul de geam, îmi văd fața reflectată lângă mine, halatul mi se adună la gât. Little debordează pe scaunul lui, cotul lui ajunge până la mine. Mă simt întârziată, cu trup și creier.

– Bineînțeles, atunci te-au văzut chircită pe iarbă. Asta au spus ei, așa te-au descris. Și au văzut ușa casei tale deschisă, așa că au crezut că acolo a avut loc incidentul, dar, când s-au uitat înăuntru, locul era gol. Trebuia să verifice înăuntru, știi tu. Din cauza a ceea ce au auzit la telefon.

Încuviințez din cap. Nu-mi amintesc exact ce am spus în acel apel.

– Ai copii?

Încuviințez din nou.

– Câți?

Ridic un singur deget.

– E singur la părinți, nu? Eu am patru. Ei bine, voi avea patru în ianuarie. Avem unul comandat.

El râde; eu, nu. Abia îmi pot mișca buzele.

– Patruzeci și patru de ani și al patrulea copil pe drum. Cred că patru e numărul meu norocos.

Unu, doi, trei, patru, mă gândesc. Inspir și expir. Simt cum Lorazepamul îmi zboară prin vene, ca un stol de păsări.

Câteva atingeri ușoare pe claxon și mașina din fața noastră mărește viteza.

– Aglomerația de la prânz, spune el.

Ridic privirea spre geam. Au trecut aproape zece luni de când am fost pe străzi, sau într-o mașină, sau într-o mașină pe străzi. Zece luni de când am văzut orașul de oriunde în afară de casa mea; e un sentiment nepământean, ca și cum aș explora un teritoriu extraterestru, ca și cum trec ușor printr-o civilizație viitoare. Clădirile se profilează imposibil de înalte, înălțându-se ca degetele unor mâini pe un cer albastru spălăcit. Indicatoarele și magazinele se strecoară pe lângă mine, colorate: 99 cenți PIZZA PROASPĂTĂ!!!, Starbucks, Whole Foods (când s-a deschis magazinul acela?), o stație de pompieri veche, reamenajată drept clădire de apartamente (DE LA 1,99 \$/MP). Alei întunecate, liniștite; ferestre orbite de lumina soarelui. Sirenele intense în spatele nostru, iar Little trage mașina într-o parte, în timp ce o ambulanță trece pe lângă noi.

Ne apropiem de o intersecție, încetăm și oprim. Analizez semaforul strălucind ca un ochi malefic și urmăresc fluxul de pietoni cum curge de-a lungul străzii: două mame în blugi împingând cărucioarele, un bătrân îndoit de spate aplecat peste un baston, adolescenți cocoșați sub niște rucsacuri roz bombon, o femeie într-o burka turcoaz. Un balon verde, eliberat de la o tarabă cu covrigi, se ridică amețitor. Sunetele invadează mașina: un strigăt buimac, hurea traficului ca pe fundul unui ocean, sunetul unui clopoțel de bicicletă. O furie de culori, o revoltă de sunete. Mă simt ca și cum aș fi într-un recif de corali.

– Pornim, murmură Little, și mașina demarează în față.

Asta am ajuns? O femeie care se uită cu gura căscată, ca un pește guppy, la ora prânzului, într-o zi obișnuită? Un vizitator dintr-o altă lume, uluit de miracolul unui nou magazin alimentar? Undeva, în adâncul creierului meu înghețat, zvâcnește ceva, ceva furios și înfrânt. Ca un răsărit, o roșeață îmi apare în obraji. Asta am devenit. Asta sunt eu.

Dacă nu ar fi medicamentele, aș țipa până când s-ar spulbera ferestrele.

– Acum, spune Little, aici întoarcem noi.

Încetinem chiar pe strada noastră. Strada mea.

Strada mea, așa cum nu am văzut-o de aproape un an. Cafeneaua de pe colț: e încă acolo, probabil că încă mai vinde aceeași fiertură mult prea amară. Casa de lângă ea: roșie ca focul, așa cum a fost mereu, cu jardinierele ei pline cu crizanteme. Magazinul de antichități, chiar peste drum: acum e întunecat și posac, cu un anunț pe care scrie spațiu comercial de închiriat lipit în vitrină. Școala St. Dymphna, lăsată în paragină pentru totdeauna.

Și, pe măsură ce strada se deschide în fața noastră, în timp ce mergem spre vest pe sub o boltă de ramuri desfrunzite, simt că lacrimile mi se adună în ochi. Strada mea, patru anotimpuri mai târziu. Ciudat, mă gândesc.

– Ce e ciudat? spune Little.

Probabil că am gândit cu voce tare.

Când mașina se apropie de capătul îndepărtat al străzii, mi se taie respirația. Acolo e casa noastră – casa mea: ușa neagră de la intrare, numerele 2-1-3 lucrate în alamă deasupra inelului de metal; vitraliile de o parte și de alta a ușii, felinarele duble de lângă ele, cu lumina lor electrică, portocalie; patru niveluri de ferestre care privesc monoton înainte. Piatra este mai puțin lucioasă decât îmi amintesc, cu cascade de pete sub ferestre, ca și cum ar plânge, iar pe acoperiș văd o bucată putrezită de spalier. Toate geamurile ar trebui spălate – chiar și de pe stradă poate vedea murdăria.

„Cea mai frumoasă casă de pe strada asta“, obișnuia să spună Ed, și eu obișnuiam să fiu de acord.

Am îmbătrânit, eu și casa. Am decăzut.

Trecem pe lângă ea, dincolo de parc.

– Este acolo, îi spun lui Little, dând din mână spre scaunul din spate. Casa mea.

– Aș vrea să te duc să vorbești cu vecinii tăi, explică el, parcând mașina lângă bordură și oprind motorul.

– Nu pot. Scutur din cap. Nu înțelege? Trebuie să merg acasă.

Scap de centura de siguranță, apoi îmi dau seama că este imposibil ca situația asta să ducă undeva.

Little se uită la mine. Mângâie volanul.

– Cum vom face chestia asta? Întreabă el mai mult pentru sine decât pe mine.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Eu vreau să merg acasă. Poți să îi aduci la mine acasă. Îngheșue-i pe toți la mine. Dă o nenorocită de petrecere pe toată strada. Dar du-mă acasă acum. Te rog!

Încă mă privește fix și îmi dau seama că am vorbit din nou cu el. Mă ascund în mine.

O bătaie în geam, rapidă și clară. Mă uit în sus; este o femeie cu nasul ascuțit, cu pielea măslinie, într-un pulover pe gât și cu o haină lungă.

– Stai puțin, spune Little.

Începe să-mi coboare geamul, dar eu mă dau înapoi și mă vait, iar el îl ridică la loc înainte să se desfacă din centură de pe scaunul șoferului și să pună piciorul pe stradă, închizând ușor portiera în spatele lui.

El și femeia își vorbesc peste acoperișul mașinii. Urechile mele cern cuvintele lor – înjunghiere, confuză, doctor – în timp ce mă scufund sub apă, închid ochii, mă cuibăresc în scobitura din scaunul pentru pasageri; aerul devine calm și liniștit. Bancurile de pești trec pe lângă mine – psiholog, casă, familie, singură –, și mă îndepărtez, purtată de curent. Cu o mână mângâi alene cealaltă mână; degetele îmi înoată în halat și ciupesc un colăcel de piele bombat de pe abdomenul meu.

Sunt captivă într-o mașină de poliție și îmi mângâi grăsimea. Încă un record negativ de-al meu.

După un minut – sau să fie o oră? – vocile se estompează. Întredeschid un ochi, văd femeia cum se uită insistent la mine, mă săgetează cu privirea. Închid din nou ochiul.

Scârțâitul portierei șoferului când o deschide Little. Aerul rece alunecă înăuntru, îmi linge picioarele, rățăcește prin mașină și se instalează ca acasă.

– Detectivul Norelli este partenera mea, îl aud că îmi spune, cu o mică scânteie în vocea aceea întunecată a lui. I-am spus ce se întâmplă cu tine. Va aduce niște oameni în casa ta. E în regulă?

Îmi cobor bărbia, apoi o ridic.

– Da.

Mașina gâfâie când el se așază pe scaun. Mă întreb ce greutate are. Mă întreb ce greutate am eu.

– Vrei să deschizi ochii? sugerează el. Ești bine?

Îmi las din nou bărbia în jos.

Ușa se închide zgomotos și el pornește din nou motorul, bagă schimbătorul de viteze în marșarier, dă cu spatele – înapoi, înapoi, înapoi –, autovehiculul își pierde respirația în timp ce rulează peste o îmbinare din pavaj, până când frânăm. Îl aud pe Little că oprește din nou motorul.

– Am ajuns, anunță el când deschid ochii și mă uit pe geam.

Am ajuns. Casa se înalță deasupra mea, cu gura neagră a ușii de la intrare, treptele din față ca o limbă scoasă; cornișele formează niște sprâncene egale deasupra ferestrelor. Olivia vorbește întotdeauna despre casele din cărămidă roșie ca și cum ar avea fețe și, din unghiul acesta, îmi dau seama de ce.

– Frumoasă casă, comentează Little. Mare. Patru niveluri? Acela este un subsol?

Încuviințez din cap.

– Deci cinci niveluri. O pauză. O frunză se lovește de fereastra mea, apoi se îndepărtează. Și tu ești singură acolo?

– Am un chiriaș, îi spun.

– Unde locuiește? La subsol sau la mansardă?

– La subsol.

– Chiriașul tău e aici?

Ridic din umeri.

– Câteodată.

Tăcere. Little bate ușor cu degetele pe bord. Mă întorc spre el. Mă surprinde că mă uit, rânjește.

– De acolo te-au ridicat, îmi amintește el, făcând o mișcare cu bărbia către parc.

– Știu, bolborosesc eu.

– E un parc mic și drăguț.

– Presupun că da.

– O stradă drăguță.

– Da. Totul este drăguț.

Râde din nou.

– Bine, spune el, apoi se uită dincolo de mine, peste umărul meu, în ochii casei. Asta e și ușa de la intrare sau doar ușa pe care au intrat cei de la Urgențe noaptea trecută?

Scutură cheia casei mele într-un deget, brelocul prins de încheietură.

– Și una, și alta, îi spun.

– Bine, atunci. Rotește cheia în jurul degetului. Vrei să te duc eu în brațe?

Nu mă duce în brațe, dar mă ridică din mașină, mă conduce pe poartă, mă sprijină să urc scările, cu brațul meu întins peste spatele lui cât un teren de fotbal și cu picioarele pe jumătate târându-mi-se în spate, cârligul umbrelei sărind pe una din încheieturile de la mână, ca și cum am fi ieșit la o plimbare. O plimbare prostească și drogată.

Soarele aproape îmi sapă în pleoape. Pe palier, Little strecoară cheia în încuietore și împinge; ușa se deschide larg, trântindu-se atât de tare încât sticla tremură.

Mă întreb dacă vecinii se uită. Mă întreb dacă doamna Wasserman tocmai a văzut un bărbat de culoare, bine făcut, care mă trage după el în casă. Pun pariu că îi sună pe polițiști chiar acum.

Nu prea e loc pentru amândoi în hol – sunt înghesuită într-o parte, ținută acolo, cu umărul apăsător de perete. Little închide ușa cu piciorul și, dintr-odată, e amurg. Închid ochii, întorc capul pe brațul lui. Cheia zgârie în cea de-a doua încuietore.

Și apoi simt: căldura camerei de zi.

Și miros: aerul închis al casei mele.

Și aud: mieunatul pisicii.

Pisica. Uitasem complet de Punch.

Deschid ochii. Totul este la fel cum a fost atunci când m-am avântat afară: mașina de spălat vase larg deschisă; mormanul de păături învălmășite pe canapea; televizorul strălucind, meniul de la DVD-ul Dark Passage înghețat pe ecran; și pe măsuta de cafea, cele două sticle de vin golate, incandescente în lumina soarelui, și cele patru flacoane de pilule, unul dintre ele răsturnat, ca și cum s-ar fi băut din el.

Acasă. Inima aproape îmi explodează în piept. Aș putea plânge în hohote de ușurare.

Umbrela îmi alunecă de pe braț și cade pe podea.

Little mă conduce spre masa de la bucătărie, dar eu fac un semn cu mâna spre stânga, ca un motociclist, și ne abatem de la traseu spre canapea, unde Punch și-a făcut culcuș în spatele unei perne.

– Am ajuns, spune Little și mă așază pe perne.

Motanul ne observă. Când Little face un pas în spate, el se întoarce spre mine, căutându-și drumul printre pături, înainte de a-și întoarce capul ca să sâsâie la însoțitorul meu.

– Salutare și ție, îl întâmpină Little.

Mă trântesc pe canapea, simt cum îmi încetinește inima, aud sângele cum îmi cântă ușor în vene. Trece o clipă; îmi prind halatul cu mâinile, mă regăsesc. Acasă. În siguranță. În siguranță. Acasă.

Panica se scurge din mine ca apa.

– De ce au intrat oameni în casa mea? îl întreb pe Little.

– Ce vrei să spui?

– Ai spus că cei de la Urgențe au intrat în casa mea.

Ridică din sprâncene.

– Te-au găsit în parc. Au văzut ușa de la bucătărie deschisă. Trebuiau să vadă ce se întâmplă.

Înainte de a răspunde, se întoarce spre fotografia lui Livvy de pe măsuta laterală.

– Fiica ta?

Schițez un gest de aprobare, cu capul.

– E aici?

Scutur din cap.

– Cu tatăl ei, bolborosesc eu.

E rândul lui să încuviințeze din cap.

Se întoarce, se oprește, analizează lucrurile împrăștiate pe măsuta de cafea.

– Dă cineva vreo petrecere?

Inspir, expir.

– A fost pisica, îi spun eu.

De unde a venit asta? Vai mie! Păi ce-a fost asta? Tăcerea să se lase, a fost pisica. Shakespeare? Mă încrunt. Nu e Shakespeare. E prea drăguț.

Se pare că și eu sunt prea drăguță, pentru că Little nici măcar nu rânjește.

– Toate astea sunt ale tale? întreabă el, analizând sticlele de vin. Merlot de calitate.

Mă foiesc în locul în care stau. Mă simt ca un copil obraznic.

– Da, recunosc. Dar...

Arată mai rău decât este? Este, de fapt, mai rău decât arată?

Little caută în buzunar tubul de capsule Ativan pe care le-a prescris doctorița aceea tânără și drăguță. Îl pune pe măsuta de cafea. Bolborosesc un „mulțumesc“.

Și apoi, adânc în albia creierului meu, ceva se desprinde, se scufundă în curentul de adâncime, se ridică la suprafață.

E un corp.

Este Jane.

Deschid gura.

Pentru prima dată observ pistolul din teaca de la șoldul lui Little. Îmi amintesc că Olivia s-a uitat odată gură-cască la un polițist călare, în Midtown; i-a făcut ochi dulci cam zece secunde înainte să-mi dau seama că ea se uita la arma lui, nu la calul lui. Apoi am zâmbit, am râs pe seama ei, dar iată o armă în fața mea, foarte aproape de mine, și nu zâmbesc.

Little mă vede. Își trage haina peste pistol, ca și cum aș fi aruncat o privire sub cămașa lui.

– Și vecina mea? întreb eu.

Își scoate telefonul din buzunar, îl apropie de ochi. Mă întreb dacă e miop. Apoi îl verifică și își lasă mâna pe lângă corp.

– În toată casa asta stai doar tu, așa-i? Merge spre bucătărie. Și chiriașul tău, adaugă el înainte să pot face eu asta. Asta duce jos?

Împinge cu degetul ușa de la subsol.

– Da. Cum rămâne cu vecina mea?

Își verifică din nou telefonul – apoi se oprește, se apleacă. Când se ridică, îndreptându-și corpul uriaș, ține vasul cu apă al pisicii în mâna dreaptă și, în stânga, firul de telefonie fixă. Se uită la unul, apoi la celălalt, ca și cum le-ar cântări.

– Probabil că îi este sete pisicii, spune el, mergând spre chiuvetă.

Mă uit la reflexia lui de pe ecranul televizorului și aud jetul robinetului. Într-una din sticle a rămas un strop de merlot. Mă întreb dacă aș putea să-l dau de dușcă fără ca el să mă vadă.

Vasul cu apă zăngăne pe podea, iar acum Little pune telefonul fix la locul lui și mijește ochii ca să citească afișajul.

– Bateria e descărcată, spune el.

– Știu.

– Îți spuneam doar. Se apropie de ușa de la subsol. Pot să bat în asta? mă

întreabă el.

Îi fac semn cu capul că poate.

Se joacă cu încheieturile degetelor în lemn – ritmul normal al bătăilor în ușă – și așteaptă.

– Cum îl cheamă pe chiriașul tău?

– David.

Little bate din nou. Nimic.

Se întoarce spre mine.

– Deci unde e telefonul tău, dr. Fox?

Clipesc.

– Telefonul meu?

– Telefonul tău mobil. Mi-l arată pe al lui. Ai așa ceva?

Încuviințez din cap.

– Ei bine, nu l-au găsit asupra ta. Majoritatea oamenilor s-ar duce direct să-și caute telefonul dacă ar fi fost plecați toată noaptea.

– Nu știu. Unde este? Nu-l folosesc prea mult.

Little nu spune nimic.

M-am săturat. Îmi stabilizez picioarele pe covor și mă ridic. Camera se învâрте în jurul meu, ca o farfurie rotitoare; dar, după o clipă, se liniștește și îi întâlnesc privirea lui Little.

Punch mă felicită cu un mic mieunat.

– Ești în regulă? întreabă Little apropiindu-se de mine. Ți-e bine?

– Da. Mi s-a deschis halatul; îl adun în jurul corpului, leg cordonul strâns. Ce se

întâmplă cu vecina mea?

Dar el s-a oprit brusc, cu ochii la telefon.

Repet:

– Ce...

– Bine, spune el, bine. Sunt pe drum spre noi. Și brusc, se năpustește prin bucătărie ca un val uriaș, privirea lui dând roată încăperii. Aceea este fereastra de la care ți-ai văzut vecina?

Arată cu degetul.

– Da.

Merge apăsând spre chiuvetă, dintr-un salt al picioarelor lui lungi, își sprijină palmele pe blatul de bucătărie și se uită afară. Îi analizez spatele care umple fereastra. Apoi mă uit la măsuța de cafea și încep să strâng lucrurile de pe ea.

Se întoarce.

– Lasă-le pe toate acolo, spune el. Lasă și televizorul pornit. Ce film e ăla?

– Un thriller vechi.

– Îți plac thrillerele?

Mă agită. Mai mult ca sigur că efectul Lorazepamului e pe sfârșite.

– Sigur. Dar de ce nu pot să curăț masa?

– Pentru că vom dori să vedem exact ce se întâmplă cu tine când ai fost martoră la atacul asupra vecinei tale.

– Nu contează mai mult ce se întâmplă cu ea?

Little mă ignoră.

– Mai bine pune pisica aia undeva, spune el. Pare-se că are personalitate. Nu vreau să zgârie pe nimeni. Se învârtă înapoi spre chiuvetă, umple un pahar cu

apă. Bea asta. Trebuie să rămâi hidratată. Ai avut un șoc.

Traversează camera, îmi pune paharul în mână. E ceva aproape sensibil în gestul lui. Aproape că mă aștept să mă mângâie pe obraz.

Duc paharul la buze.

Sună soneria.

– L-am adus pe domnul Russell cu mine, anunță detectivul Norelli, fără să fie nevoie.

Vocea ei e ușoară, ca de fetișcană; nu se potrivește cu puloverul pe gât și haina de piele extravagantă. Cercetează camera dintr-o ochire, apoi îmi aruncă o privire care ar tăia și sticla. Nu se prezintă. Ea este polițista cea rea, fără îndoială, și, cu dezamăgire, îmi dau seama că atitudinea lui Little e, mai mult ca sigur, o iluzie.

Alistair o urmează, revigorat și binedispus, în pantaloni kaki și pulover, deși i se vede o bucată de piele cutată la gât. Poate că întotdeauna e așa. Se uită la mine, zâmbește.

– Bună, spune el, aproape deloc surprins.

Nu mă așteptam la asta.

Mă clatin. Mă simt incomod. Organismul meu este încă lent, ca un motor înfundat cu zahăr; iar acum vecinul meu tocmai m-a contracarat cu un rânjel.

– Ești bine?

Little închide ușa de la hol în spatele lui Alistair și vine lângă mine.

Îmi rotesc capul. Da. Nu.

El îmi strecoară un deget sub cot.

– Hai să vă...

– Doamnă, sunteți bine? se încruntă Norelli.

Little ridică o mână.

– E bine... e bine. A luat sedative.

Obrajii îmi iau foc.

Mă îndreaptă spre nișa din bucătărie, mă așază la masă – aceeași masă la care Jane a aprins o întreagă cutie de chibrituri, unde am jucat șah, amețite, și am vorbit despre copiii noștri, unde mi-a spus să fotografiez apusul soarelui. Aceeași masă la care a vorbit despre Alistair și despre trecutul ei.

Norelli se mută lângă fereastra bucătăriei, cu telefonul în mână.

– Doamnă Fox, spune ea.

Little o întrerupe:

– Doctor Fox.

Asemenea unui calculator, recunoaște eroarea, apoi repornește.

– Dr. Fox, înțeleg de la detectivul Little că ați văzut ceva aseară.

Arunc o privire spre Alistair, care stă încă timid lângă ușa de la hol.

– Am văzut-o pe vecina mea înjunghiată.

– Cine este vecina dumneavoastră? întreabă Norelli.

– Jane Russell.

– Și ați văzut asta pe fereastră?

– Da.

– Care fereastră?

Arăt cu degetul dincolo de ea.

– Aceea.

Norelli îmi urmărește degetul. Are ochi opaci, netezi și întunecați; îi urmăresc cum cercetează atent casa Russell, de la stânga la dreapta, ca și cum ar citi

rândurile unui text.

– Ați văzut cine v-a înjunghiat vecina?

Încă privește afară.

– Nu, dar am văzut-o sângerând și am văzut ceva înfipt în pieptul ei.

– Ce era înfipt în pieptul ei?

Îmi schimb poziția pe scaun.

– Ceva argintiu.

Ce importanță are?

– Ceva argintiu?

Încuviințez din cap.

Și Norelli face la fel; se întoarce, se uită la mine, apoi dincolo de mine, în camera de zi.

– Cine a fost cu dumneavoastră noaptea trecută?

– Nimeni.

– Deci toate chestiile care sunt pe masă sunt ale dumneavoastră?

Mă mișc din nou.

– Da.

– Bine, dr. Fox, dar îl privește pe Little. Vă voi...

– Soția lui... încep ridicând o mână, în timp ce Alistair se apropie de noi.

– Așteptați o clipă. Norelli pășește în față, își așază telefonul pe masă, în fața mea. Vă voi pune să ascultați apelul făcut aseară la ora 10.33 la 911.

– Soția lui...

– Cred că acesta va răspunde la o mulțime de întrebări.

Trece cu un deget lung peste ecran și o voce îmi explodează în urechi, dincolo de difuzoarele mici:

– 911, ce...

Norelli începe, atinge cu degetul mare controlul volumului, îl reduce.

– ... urgență aveți?

– Vecina mea. – Ce sunet strident. – E... înjunghiată. Oh, Doamne! Ajutați-o!

Sunt eu, știu – cuvintele mele, oricum –, dar nu și vocea mea; parcă e nedeslușită, topită.

– Doamnă, luați-o ușurel. Exasperant, chiar și acum. Care este adresa dumneavoastră?

Mă uit la Alistair, la Little. Ei se uită la telefonul lui Norelli. Norelli se uită la mine.

– Și spuneți că vecina dumneavoastră a fost înjunghiată?

– Da. Ajutor! Sângerează.

Tresar. Aproape neinteligibil.

– Ce?

– Am spus: Ajutor!

O tuse umedă cu expectorație. Aproape că îmi dau lacrimile.

– Ajutoarele sunt pe drum, doamnă. Vreau să vă calmați. Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

– Anna Fox.

– În regulă, Anna. Cum o cheamă pe vecina ta?

– Jane Russell. Oh, Doamne!

Scot un sunet răgușit.

– Ești cu ea acum?

– Nu. Ea este dincolo de... este în casa de dincolo de parc.

Simt privirea lui Alistair ațintită asupra mea. I-o întorc, la fel.

– Anna, ți-ai înjunghiat vecina?

O pauză.

– Ce?

– Ți-ai înjunghiat vecina?

– Nu.

Acum și Little mă urmărește. Toți trei se uită în jos la mine. Mă înclin în față și mă uit la celularul lui Norelli. Ecranul se estompează și devine negru, în timp ce vocile continuă.

– În regulă.

– M-am uitat pe geam și am văzut-o înjunghiată.

– În regulă. Știi cine a înjunghiat-o?

O altă pauză, mai lungă.

– Doamnă? Știți cine...?

Un scârțâit și un foșnet. Telefonul scăpat pe jos. Sus acolo, pe covorul din birou – acolo trebuie să rămână, ca un corp abandonat.

– Doamnă?

Tăcere.

Îmi întind gâtul, mă uit la Little. Nu mă mai urmărește.

Norelli se apleacă peste masă, trece un deget de-a lungul ecranului.

– Dispecerul a rămas pe fir timp de șase minute, spune ea, până când cei de la Urgențe au confirmat că au ajuns la fața locului.

La fața locului. Și ce-au găsit la fața locului? Ce s-a întâmplat cu Jane?

– Nu înțeleg.

Brusc mă simt obosită, obosită ca și cum aș fi goală pe interior. Arunc o privire înceată de jur împrejurul bucătăriei, la tacâmurile care stau înfipite în mașina de spălat vase, la sticlele distruse din coșul de gunoi.

– Ce s-a întâmplat cu...?

– Nu s-a întâmplat nimic, dr. Fox, spune Little încet. Cu nimeni.

Mă uit la el.

– Ce vrei să spui?

Își ridică pantalonii pe coapse și se așază lângă mine.

– Cred că – îmi spune el –, cu tot merlotul acela drăguț pe care l-ai băut și cu medicamentele pe care le-ai luat și cu filmul pe care îl urmăreai, poate că te-ai emoționat puțin prea tare și ai văzut ceva ce nu era acolo.

Mă uit fix la el. El clipește către mine.

– Crezi că mi-am imaginat asta?

Vocea mea sună înțepat.

Scuturând din capul lui masiv, îmi spune:

– Nu, doamnă, cred că ai luat, pur și simplu prea multe stimulente, și totul ți s-a urcat puțin la cap.

Rămân cu gura căscată.

– Medicamentele tale au efecte secundare? insistă el.

– Da, îi spun eu. Dar...

– Poate halucinații?

– Nu știu.

Deși chiar știu, și știu că pot crea halucinații.

– Doctorița de la spital a spus că halucinațiile pot fi un efect secundar al medicamentelor pe care le iei.

– Nu am avut halucinații. Știu bine ce am văzut.

Mă ridic, ezitând. Pisica sare de sub scaun și se repede în camera de zi. Little ridică mâinile, cu palmele lui bătătorite, late și plate.

– Ei bine, tocmai ai auzit convorbirea telefonică. Vorbeai cu mare dificultate.

Norelli face un pas în față.

– Când te-au verificat cei de la spital, aveai o alcoolemie în sânge de 0,22, îmi spune ea. Asta e aproape de trei ori limita legală.

– Și ce-i cu asta?

În spatele ei, privirea lui Alistair trece de la unul la altul.

– Nu am avut halucinații, le spun eu șuierând. Cuvintele mi se rostogolesc în timp ce îmi ies din gură și se așază de o parte și de alta a lor. Nu mi-am imaginat lucruri. Nu sunt nebună.

– Înțeleg că familia dumneavoastră nu locuiește aici, doamnă? spune Norelli.

– E o întrebare?

– E o întrebare.

Alistair:

– Fiul meu spune că ești divorțată.

– Despărțită, îl corectez automat.

– Și, din ceea ce ne spune domnul Russell, intervine Norelli, nimeni din cartier nu te vede vreodată. Se pare că nu ieși prea des din casă.

Eu nu spun nimic. Nu fac nimic.

– Deci iată o altă teorie, continuă ea. Căutai puțină atenție.

Mă dau un pas în spate și mă lovesc de blatul de la bucătărie. Mi se desface halatul.

– Fără prieteni, familia este în altă parte, bei prea mult și hotărăști să faci puțin scandal.

– Crezi că am inventat chestia asta? îi spun eu, aplecându-mă în față și urlând.

– Eu asta cred, confirmă ea.

Little își drege glasul.

– Cred că, spune el, cu vocea lui moale, că poate ai înnebunit puțin închisă aici și – noi nu spunem că ai făcut lucrul ăsta cu intenție...

– Voi sunteți cei care vă imaginați lucruri. Le arăt un deget nesigur și îl flutur ca pe o baghetă. Voi sunteți cei care inventează lucruri. Eu am văzut-o acoperită de sânge prin fereastra aceea.

Norelli închide ochii, oftează.

– Doamnă, domnul Russell spune că soția lui a fost plecată din oraș. Spune că nu ați întâlnit-o niciodată.

Tăcere. Încăperea pare electrizată.

– A fost aici, spun eu, încet și clar, de două ori.

– E...

– Prima dată m-a ajutat să mă ridic de pe stradă. Apoi m-a vizitat din nou. Și – spun eu uitându-mă urât spre Alistair – el a venit să o caute.

El încuviințează din cap.

– Îl căutam pe fiul meu, nu pe soția mea. Înghite în sec. Și tu ai spus că nu a fost nimeni aici.

– Am mințit. A stat la masa aceea. Am jucat șah.

Se uită la Norelli, neajutorat.

– Și ai făcut-o să țipe, spun eu.

Acum, Norelli se întoarce spre Alistair.

– Spune că a auzit un țipăt, explică el.

– Chiar am auzit un țipăt. Acum trei zile. E corect? Poate că nu. Și Ethan mi-a spus că ea a țipat.

Nu este într-un totu adevărat, dar pe aproape.

– Să-l lăsăm pe Ethan afară din discuție, spune Little.

Mă uit țintă la ei, împrăștiați în jurul meu, precum acei trei copii care au aruncat cu ouă, șmecherii ăia trei. O să le arăt eu lor!

– Atunci unde este? întreb, încrucișându-mi mâinile pe piept. Unde este Jane? Dacă e bine, aduceți-o aici.

Schimbă priviri unul cu celălalt.

– Haideți! Îmi strâng halatul în jurul meu, trag de cordon, îmi încrucișez din nou brațele. Mergeți și aduceți-o.

Norelli se întoarce spre Alistair.

– Vreți să... murmură ea, iar el încuviințează din cap, se retrage în camera de zi și își scoate telefonul din buzunar.

– Și apoi, îi spun lui Little, vreau să ieșiți toți din casa mea. Voi credeți că delirez. El tresare. Și că mint. Norelli nu reacționează. Și el spune că nu am întâlnit niciodată o femeie pe care am întâlnit-o de două ori. Alistair mormăie în telefon. Și vreau să știu exact cine a intrat aici, când, unde – mă încurc în propriile cuvinte. Mă opresc, îmi revin. Vreau să știu cine altcineva a fost aici.

Alistair se întoarce spre noi.

– Durează doar o clipă, spune el, punându-și telefonul la loc în buzunar.

Îl privesc direct în ochi.

– Pun pariu că va fi o clipă lungă.

Nimeni nu vorbește. Ochii mei analizează încăperea: Alistair își privește ceasul; Norelli urmărește liniștită pisica. Doar Little mă studiază.

Trec douăzeci de secunde.

Încă douăzeci.

Oftez, îmi desfac brațele.

Situația asta este ridicolă. Femeia a fost...

Se aude slab soneria.

Mă întorc spre Norelli, apoi spre Little.

– Deschid eu, spune Alistair și se întoarce spre ușă.

Mă uit, neclintită, cum apasă butonul interfonului, răsuțește mânerul, deschide ușa de la hol, se dă la o parte.

O secundă mai târziu, Ethan intră aplecat, cu privirea în jos.

– L-ai cunoscut pe fiul meu, spune Alistair. Și aceasta este soția mea, adaugă el, închizând ușa după ea.

Mă uit la el. Mă uit la ea.

N-am văzut-o pe această femeie în viața mea.

Este înaltă, dar cu trăsături fine, cu părul întunecat, lins, care încadrează o față sculptată. Sprâncenele ei sunt subțiri, ascuțite, arcuite deasupra unei perechi de ochi verzi-cenușii. Mă privește cu răceală, apoi traversează bucătăria și întinde o mână.

– Nu cred că ne-am întâlnit, spune ea.

Vocea ei este joasă și amplă, seamănă foarte mult cu a lui Bacall. Mi se încheagă în urechi.

Nu mă mișc. Nu pot.

Mâna ei rămâne acolo, împinsă spre pieptul meu. După o clipă, îi fac semn să o dea la o parte.

– Cine este ea?

– Este vecina ta.

Vocea lui Little e aproape tristă.

– Jane Russell, spune Norelli.

Mă uit la ea, apoi la el. Apoi la femeie.

– Nu, nu ești, îi spun eu.

Ea își retrage mâna.

Înapoi la detectivi:

– Nu, nu este. Ce tot spuneți? Ea nu este Jane.

– Jur, începe Alistair, ea este...

– Nu trebuie să jurați nimic, domnule Russell, îi spune Norelli.

– Are vreo importanță dacă îți jur eu? întreabă femeia.

Mă reped la ea, fac un pas înainte.

– Cine ești tu?

Vocea mea sună aspră, dură și sunt bucuroasă să îi văd pe ea și pe Alistair dându-se înapoi împreună, ca și cum ar fi legați cu cătușe la gleznă.

– Dr. Fox, spune Little, să ne calmăm.

Își pune o mână pe brațul meu.

Mă smucesc. Mă întorc de lângă el, departe de Norelli, iar acum sunt în centrul bucătăriei, detectivii profilându-se lângă fereastră, iar Alistair și femeia înapoi în camera de zi.

Mă întorc spre ei și înaintez.

– Am întâlnit-o pe Jane Russell de două ori, spun eu încet, simplu. Tu nu ești Jane Russell.

De data asta ea nu se dă înapoi.

– Îți pot arăta permisul meu de conducere, se oferă ea, băgând o mână în buzunar.

Eu clatin din cap, simplu, încet.

– Nu vreau să-ți văd permisul de conducere.

– Doamnă, strigă Norelli, și mă uit peste umăr. Se apropie, face un pas între noi. E suficient.

Alistair mă urmărește cu ochii mari. Mâna femeii este încă înfundată în buzunar. În spatele lor, Ethan s-a retras pe șezlong, Punch e încolăcit la picioarele lui.

– Ethan! spun eu, și privirea lui alunecă spre mine, ca și cum ar fi așteptat să fie chemat. Ethan! Mă împing între Alistair și femeie. Ce se întâmplă?

El se uită la mine. Se uită într-o parte.

– Nu este mama ta. Îl ating pe umăr. Spune-le asta.

El lasă capul în jos, își îndepărtează privirea spre stânga. Își încleștează maxilarul și înghite în sec. Își roade o unghie.

– Tu nu ai întâlnit-o niciodată pe mama mea, murmură el.

Îmi dau mâna la o parte. Mă întorc încet, uluită. Apoi toți vorbesc deodată, ca un mic cor:

– Putem să... întreabă Alistair, dând din cap spre ușa de la hol, chiar în clipa în care Norelli spune:

– Am terminat aici, iar Little mă invită să „mă odihnesc“.

Eu clilesc spre ei.

– Putem să... încercă Alistair din nou.

– Mulțumesc, domnule Russell, spune Norelli. Și dumneavoastră, doamnă Russell.

El și femeia mă privesc cu precauție, ca și cum aș fi un animal care tocmai a fost tranșilizat, apoi merg la ușă.

– Hai! zice Alistair, aspru.

Ethan se ridică, cu ochii fixați în podea, și trece peste pisică.

În timp ce ei ies pe ușă unul câte unul, Norelli se aliniază după ei.

– Dr. Fox, este o faptă penală să faci rapoarte false la poliție, spune ea. Înțelegeți?

Mă uit țintă la ea. Cred că schitez un salut cu capul.

– Bine. Își aranjează gulerul. Asta-i tot ce am să vă spun.

Ușa se închide în spatele ei. Aud ușa exterioară deschizându-se.

Am rămas doar eu și Little. Mă uit la pantofii lui cu model perforat, negri, cu vârfuri ascuțite, și îmi amintesc (cum? de ce?) că am ratat lecția de franceză cu Yves, de astăzi.

Doar eu și Little. Les deux.

Se aude trosnetul ușii de la intrare când se închide.

– Pot să te las singură? întreabă el.

Încuviințez din cap, neatentă.

– Este cineva cu care să vorbești?

Încuviințez din nou.

– Uite, spune el, scoțând o carte de vizită din buzunarul de la piept și apăsându-mi-o în mână. O examinez. Hârtie subțire. Detectiv conrad little, nypd. Două numere de telefon. O adresă de e-mail. Dacă ai nevoie de ceva, poți să mă suni. Hei! Îmi ridic privirea. Poți să mă suni. Bine?

Încuviințez din cap.

– Bine?

Cuvântul mi se rostogolește pe limbă, înghiontește alte cuvinte de o parte.

– Bine.

– Bine. Chiar dacă e ziua sau noaptea. Își trece telefonul dintr-o mână în alta. Am copii. Eu nu dorm.

În prima mână din nou. Mă surprinde că mă uit și se potolește.

Ne uităm unul la celălalt.

– Rămâi cu bine, dr. Fox.

Little se îndreaptă spre ușa de la hol, o deschide, apoi o închide ușor în urma lui.

Din nou, ușa de la intrare se deschide cu un trosnet. Din nou, se închide

trântindu-se.

Liniște bruscă, intensă. Lumea s-a oprit.

Sunt singură, pentru prima dată pe ziua de azi.

Cercetez încăperea. Sticlele de vin, strălucitoare în razele oblice ale soarelui. Scaunul înclinat lângă masa de bucătărie. Pisica patrolând pe canapea.

Particule de praf care se plimbă prin lumină.

Mă duc alene până la ușa de la hol, o închid.

Mă răsucesc cu fața spre cameră.

Chestia asta tocmai s-a întâmplat?

Ce s-a întâmplat?

Merg până în bucătărie, scot o sticlă de vin. Înșurubez tirbușonul și scot dopul de plută. Torn vin într-un pahar. Mi-l duc la buze.

Mă gândesc la Jane.

Beau tot paharul, apoi îmi apăs sticla de gură și o înclin puternic. Beau prelung și adânc.

Mă gândesc la femeia aceea.

Acum îmi croiesc drum până în camera de zi, câștigând viteză; îmi pun două pilule în palmă. Îmi dansează pe gât în jos.

Mă gândesc la Alistair. Și aceasta este soția mea.

Stau acolo sorbind, plescăind, până când mă înec.

Și, când las jos sticla din nou, mă gândesc la Ethan și la cum și-a ferit privirea de mine, cum și-a întors capul. Cum a înghițit înainte de a-mi răspunde. Cum și-a scărpinat unghia. Cum a mormăit.

Cum a mințit.

Pentru că a mințit. Privirea întoarsă, faptul că se tot uita spre stânga, răspunsul întârziat, agitația – toate sunt semnele unui mincinos. Am știut înainte să deschidă gura.

Totuși, maxilarul era încordat: e un semn al altui lucru.

E un semn de frică.

Telefonul este pe podeaua din birou, chiar acolo unde l-am scăpat. După ce mă întorc cu flacoanele de pastile din dulapul de medicamente din baie, deschid ecranul. Dr. Fielding, sunt conștientă de asta, este cel cu un doctorat în medicină și un carnetel cu rețete, dar nu mă va putea ajuta în situația de față.

– Poți să vii la mine? îi spun imediat ce răspunde la telefon.

O pauză.

– Ce?

Pare uluită.

– Poți să vii la mine?

Mă duc spre pat, mă urc în el.

– Chiar acum? Nu sunt...

– Te rog, Bina!

O altă pauză.

– Pot să ajung la tine pe la... nouă, nouă și jumătate. Am planuri pentru cină, adaugă ea.

Nu-mi pasă.

– Bine.

Mă întind, iar perna îmi intră în ureche. Dincolo de geam, ramurile freamătă, lepădându-și frunzele ca pe niște tăciuni aprinși; scânteiază când ating sticla, apoi zboară în depărtare.

– Etotrglă?

– Ce?

Temazepamul îmi înfundă creierul. Simt cum se ard circuitele.

– Am spus: E totul în regulă?

– Nu. Da. O să-ți explic când vii încioace.

Pleoapele mi se lasă în jos și cad.

– Bine. Nevedemînsearaasta.

Dar eu deja mă dezintegrez în somn.

Este întuneric și fără vise, puțină uitare, iar când soneria zbiară jos, mă trezesc extenuată.

Bina se holbează la mine, cu gura strâmbă.

În cele din urmă și-o închide încet, dar ferm, ca o capcană pentru muște. Nu spune nimic.

Suntem în biblioteca lui Ed, eu stând dezorientată în scaunul înalt cu spătar, iar Bina întinsă pe fotoliul de piele, cel în care stă dr. Fielding. Picioarele ei ca niște burlane sunt îndoite sub scaun, iar Punch se învâрте în jurul gleznelor ei ca un fum.

În șemineu arde un foc mocnit.

Acum își mută privirea și se uită la valul mic de flăcări.

– Cât ai băut? întreabă ea dându-se înapoi, de parcă aş putea s-o lovesc.

– Nu suficient pentru a avea halucinații.

Ea încuviințează din cap.

– Bine. Și pastilele...

Prind pătura de pe genunchi și o strâng în mâini.

– Am întâlnit-o pe Jane. De două ori. În zile diferite.

– Bine.

– Am văzut-o cu familia ei în casa lor. În mod repetat.

– Bine.

– Am văzut-o pe Jane sângerând. Cu un cuțit în piept.

- Sigur era un cuțit?
- Doar nu era o nenorocită de broșă.
- Eu doar... Bine, bine.
- Am văzut-o prin obiectivul aparatului foto. Foarte clar.
- Dar nu i-ai făcut o fotografie.
- Nu, nu i-am făcut o fotografie. Am încercat să o ajut, nu... să fac un documentar despre ea.
- Bine. Își mângâie alene o șuviță de păr. Și acum ei spun că n-a fost nimeni înjunghiat.
- Și încearcă să spună că Jane e altcineva. Sau că altcineva este Jane.

Își înfășoară părul în jurul unui deget lung.

- Ești sigură... începe ea, iar eu devin tensionată, pentru că știu ce urmează. Ești categoric sigură că nu există vreo posibilitate ca toată chestia asta să fie o neînțelegere...

Mă aplec în față.

- Știu ce am văzut.

Bina își lasă mâna jos.

- Nu... știu ce să spun.

Vorbesc încet, de parcă îmi croiesc drumul prin sticlă măcinată:

- Ei nu cred că s-a întâmplat ceva cu Jane, îi spun eu, până când vor crede că femeia pe care ei o consideră Jane nu este ea.

O încurcătură de cuvinte, dar ea încuviințează din cap.

- Doar că... poliția nu i-ar cere femeii ăsteia, pur și simplu, un act de identitate?

– Nu, nu. Ar crede doar cuvântul... ar crede doar cuvântul „soțului“ ei. Nu-i așa? De ce n-ar face asta? Motanul traversează țațoș covorul și se tolănește sub scaunul meu. Și nimeni nu a mai văzut-o înainte. Sunt aici de numai o săptămână. Ar putea fi oricine. Ar putea fi o rudă. Ar putea fi o amantă. Ar putea fi o mireasă comandată prin poștă. Mă duc să-mi iau paharul cu vin, apoi îmi aduc aminte că nu mi-am turnat unul. Dar am văzut-o pe Jane cu familia ei. I-am văzut medalionul cu poza lui Ethan în el. Am văzut... L-a trimis aici cu o lumânare cadou, pentru numele lui Dumnezeu!

Bina încuviințează, din nou, din cap.

– Și soțul ei nu se purta...?

– Ca și cum tocmai ar fi înjunghiat pe cineva? Nu.

– A fost cu siguranță el cel care...

– Care ce?

Ea se răsuște.

– Care a înjunghiat-o.

– Cine altcineva să fie? Copilul lor este un înger. Dacă ar... avea de gând să înjunghie pe cineva, acela ar fi tatăl lui. Întind mâna după pahar încă o dată și dau cu mâna prin aer. Și l-am văzut la calculatorul lui chiar înainte, așa că, dacă el nu a dat buzna jos, să-și hăcuască mama, cred că e nevinovat.

– Ai mai spus altcuiva despre asta?

– Încă nu.

– Doctorului tău?

– O să-i spun.

Și lui Ed. Vorbesc cu el mai târziu.

Se lasă tăcerea – doar trosnetul flăcărilor din vatră se aude.

Privind-o, privindu-i pielea arămie cum îi strălucește în lumina focului, mă

întreb dacă râde pe seama mea, dacă se îndoiește de ceea ce îi spun. Este o poveste incredibilă, nu-i așa? Vecinul meu și-a ucis soția și acum o impostoare se prezintă drept soția lui. Și fiul lor este prea înspăimântat ca să spună adevărul.

– Unde crezi că e Jane? întreabă Bina, încet.

Liniște.

– Nu aveam nici cea mai vagă idee că există măcar, spune Bina sprijinindu-se de umărul meu, cu părul ei ca o perdea între mine și veioza de pe masă.

– Model renumit în anii '50, murmur eu. Apoi, un militant serios pro-viață.

– Ah!

– Avort eșuat.

– Oh!

Suntem la biroul meu, parcurgând douăzeci și două de pagini de fotografii despre Jane Russell – împodobită cu bijuterii (Domnii preferă blondele), într-un neglijeu, pe o căpiță de fân (Proscrisul), învârtind o fustă țigănească (Hot Blood). Am intrat și pe Pinterest. Am săpat tranșee în Instagram. Am căutat prin toate ziarele și site-urile din Boston. Am vizitat galeria foto a lui Patrick McMullan. Nimic.

– Nu-i așa că e uimitor, spune Bina, cum, potrivit internetului, unii oameni ar putea la fel de bine să nu existe?

Cu Alistair este mai ușor. Iată-l, ca un crenvurst, într-un costum prea strâns, dintr-un articol din Consulting Magazine, în urmă cu doi ani; Russell se mută la Atkinson, explică titlul. Profilul lui de LinkedIn prezintă aceeași fotografie. Un portret într-un buletin informativ al absolvenților din Dartmouth, ridicând un pahar la un eveniment caritabil.

Dar nici o urmă de Jane.

Chiar mai ciudat: nici o urmă de Ethan.

Nu este pe Facebook – sau pe Foursquare sau oriunde altundeva – și Google nu oferă nimic altceva decât niște linkuri cu un fotograf cu același nume.

– Nu sunt majoritatea copiilor pe Facebook? întreabă Bina.

– Tatăl lui nu vrea să-l lase. Nici măcar telefon mobil nu are. Ridic o mânăce ce îmi atârână pe braț. Și face școală la domiciliu. Probabil că nu cunoaște mulți oameni aici. Probabil că nu cunoaște pe nimeni.

– Totuși, cineva trebuie să-i cunoască mama, spune ea. Cineva din Boston sau, pur și simplu, cineva. Se duce la fereastră. Nu ar trebui să existe fotografii? Nu a fost poliția la ei acasă astăzi?

Mă gândesc la chestia asta.

– Ar putea avea fotografii cu cealaltă femeie. Alistair ar fi putut să le arate pur și simplu orice, să le spună orice. Nu le vor percheziționa casa. Au lăsat să se înțeleagă asta foarte clar.

Ea încuviințează din cap, se întoarce, se uită la casa Russell.

– Jaluzelele sunt lăsate, spune ea.

– Ce?

Mă duc lângă ea la fereastră și mă conving cu ochii mei: bucătăria, salonul, dormitorul lui Ethan – fiecare are jaluzelele trase.

Casa și-a închis ochii. Îi ține strâns închiși.

– Vezi? îi spun eu. Nu mai vor să mă uit eu.

– Nu-i condamn.

– Sunt atenți. Asta nu dovedește ceva?

– E suspect, ba da. Ea își înclină capul. Își lasă des jaluzelele jos?

– Niciodată. Niciodată. Totul a fost la vedere.

Ea ezită.

– Crezi... crezi că ai putea fi... în pericol?

Nu mă gândisem la asta.

– De ce? întreb încet.

– Pentru că, dacă ceea ce ai văzut s-a întâmplat cu adevărat...

Tresar.

– S-a întâmplat.

– ... Atunci ești... martor.

Trag aer în piept, apoi mai trag o dată.

– Vrei, te rog, să rămâi peste noapte?

Își ridică sprâncenele.

– Asta este o propunere indecentă.

– Te plătesc.

Se uită la mine cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu e vorba de asta. Mâine trebuie să mă trezesc devreme și toate lucrurile mele sunt acasă...

– Te rog! Mă uit adânc în ochii ei. Te rog!

Ea oftează.

Întuneric – dens, gros. Întuneric ca într-un adăpost antiatomic. Întuneric ca în adâncul spațiului.

Apoi, departe, o stea îndepărtată, un punct de lumină.

Mă mut mai aproape.

Lumina tremură, se mărește, pulsează.

O inimă. O inimă mică. O inimă care bate. Radiază.

Îndepărtează întunericul din jurul ei, devine limpede pe o buclă de lanț fin ca mătasea.

O bluză, albă ca o fantomă. Doi umeri auriți de lumină. O linie a gâtului. O mână, degetele jucându-se lângă inima mică, tremurătoare.

Și deasupra ei, o față: Jane. Adevărata Jane, cea radioasă. Se uită la mine. Zâmbeste.

Îi zâmbesc înapoi.

Și acum un panou de sticlă alunecă în fața ei. Îl apasă cu o mână, îl imprimă cu hărți minuscule ale degetelor ei.

Și în spatele ei, dintr-odată, întunericul se ridică deasupra unei scene: canapeaua dublă, străbătută de linii albe și roșii; veiozele gemene care acum luminează puternic; covorul, o grădină înflorită.

Jane se uită în jos, la medalion, îl atinge cu delicatețe. La cămașa ei strălucitoare. La pata de sânge care se răspândește, se umflă, se înfășoară în jurul gulerului ei, arzându-i parcă pielea.

Și, când se uită din nou în sus, la mine, are chipul celeilalte femei.

SÂMBĂȚĂ, 6 noiembrie

Bina pleacă la câteva minute după ora șapte, chiar atunci când lumina își înfășoară degetele în jurul perdelelor. Sforăie, am descoperit asta, scoate furnăieli ușoare, ca niște valuri îndepărtate. Neașteptat.

Îi mulțumesc, îmi scufund capul în pernă, mă întorc la somn. Când mă trezesc, îmi verific telefonul. E aproape unsprezece.

Preț de o clipă, mă uit fix la ecran. Un minut mai târziu vorbesc cu Ed. De data aceasta, nu mai aud „Ghici cine-i!“

– E incredibil, spune el, după o pauză.

– Și totuși s-a întâmplat.

Face încă o pauză.

– Nu spun că nu s-a întâmplat. Dar – mă pregătesc – chiar ai luat extrem de multe medicamente în ultima vreme. Deci...

– Deci nici tu nu mă crezi.

Un oftat.

– Nu, nu e vorba că nu te cred. Doar...

– Știi cât de frustrantă e chestia asta? strig eu.

El tace. Eu continui.

– Am văzut cum s-a întâmplat. Da, am fost sub medicație și... da. Dar nu mi-am imaginat asta. Nu iei o grămadă de pastile și îți imaginezi așa ceva. Inspir repede. Nu sunt o elevă de liceu care joacă jocuri video violente și îi împușcă pe toți din școală. Știi ce am văzut.

Ed încă tace.

Apoi:

– Ei bine, în primul rând, doar ca să fim exacti, ești sigură că a fost el?

– El cine?

– Soțul. Cel care... a făcut-o.

– Bina a spus același lucru. Bineînțeles că sunt sigură.

– Nu ar fi putut fi cealaltă femeie?

Tac.

Vocea lui Ed se învionează, așa cum o face când gândește cu voce tare.

– Să spunem că ea este amanta, după cum spui tu. Vine din Boston sau de oriunde altundeva. Se ceartă. Scoate cuțitul. Sau ce-o fi. Înfige cuțitul în piept. Soțul nu e implicat.

Mă gândesc. Mă opun ideii, dar... poate. Doar că:

– Este irelevant cine a făcut-o, insist eu. Deocamdată. Ideea e că fapta a fost comisă, iar problema este că nimeni nu mă crede. Am impresia că nici măcar Bina nu mă crede. Nu cred că tu mă crezi.

Tăcere. Observ că am urcat pe scări și am intrat în dormitorul Oliviei.

– Nu-i spune lui Livvy despre asta, adaug.

Ed râde, de fapt scoate un Ha! sonor precum alama.

– N-am de gând să-i spun. Tușește. Ce spune dr. Fielding?

– N-am vorbit cu el.

Ar trebui.

– Ar trebui.

– Voi vorbi.

O pauză.

– Și ce se întâmplă cu restul străzii?

Îmi dau seama că nu am idee. Familia Takeda, familia Miller, chiar și cei din familia Wasserman – nici măcar nu i-am văzut săptămâna trecută. O perdea a căzut peste stradă; casele de peste drum sunt acoperite, dispărute; tot ceea ce există este casa mea, casa Russell și parcul dintre noi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu contractorul Ritei. Mă întreb ce carte a selectat doamna Gray pentru grupul ei de lectură. Obişnuiam să înregistrez fiecare activitate a vecinilor mei, obişnuiam să le înregistrez fiecare intrare și ieşire. Am capitole întregi din vieţile lor depozitate pe cardul meu de memorie. Dar acum...

– Nu ştiu, recunosc.

– Ei bine, spune el, poate că e cel mai bine aşa.

După ce am vorbit, verific din nou ceasul de la telefon. Unşpe a unşpea. Ziua mea de naştere. Și a lui Jane.

Începând de ieri am evitat bucătăria și parterul în întregime. Acum, totuși, mă aflu încă o dată la fereastră, uitându-mă fix la casa de dincolo de parc. Îmi torn puțin vin într-un pahar.

Eu știu ce am văzut. Sângerare. Implorare.

Situația asta nu e nici pe departe terminată.

Beau.

Din câte văd, jaluzelele sunt ridicate.

Casa se holbează la mine, cu ochii mari, de parcă ar fi surprinsă să descopere că o privesc la rîndul meu. Măresc imaginea, cuprind toată fereastră cu privirea, mă concentrez pe salon.

Imaculat. Nimic. Canapeaua dublă. Veiozele ca niște paznici.

Trecând la bancheta de la fereastră, mișc obiectivul în sus, spre camera lui Ethan. Ca un gargui, stă cocoțat la birou, în fața calculatorului.

Măresc mai mult. Practic pot să înțeleg textul de pe ecran.

Mișcare pe stradă. O mașină lucioasă ca un rechin merge până într-un loc din fața trotuarului casei Russell și parchează. Ușa șoferului se deschide ca o aripă și apare Alistair într-o haină de iarnă.

Merge apăsând spre casă.

Fac o fotografie.

Când ajunge la ușă, mai fac una.

Nu am vreun plan. (Am eu vreodată vreun plan, mă întreb?) Nu mă aștept să-i văd mâinile spălate în sânge. Nu va bate la ușa mea să mărturisească.

Dar pot să urmăresc.

Intră în casă. Obiectivul meu sare în bucătărie și, iată-l, el apare acolo o clipă mai târziu. Aruncă cheile pe blat, își dă jos haina. Pleacă din încăpere.

Nu se întoarce.

Mișc aparatul un etaj mai sus, în salon.

Și, imediat ce fac asta, apare ea, ușoară și strălucitoare, într-un pulover verde-crud: „Jane“.

Reglez obiectivul. Ea devine clară, zveltă, în timp ce se mișcă mai întâi spre o veioză, apoi spre cealaltă, aprinzându-le. Mă uit la mâinile ei fine, la gâtul lung și la părul căzut pe obraz.

Mincinoasa!

Apoi pleacă, șoldurile ei subțiri mișcându-se în timp ce iese pe ușă.

Nimic.

Salonul e gol. Bucătăria e goală. La etaj, scaunul lui Ethan e gol, ecranul computerului devenind o cutie neagră.

Sună telefonul.

Capul mi se răsucește aproape ca al unei bufnițe, și camera foto îmi cade în poală.

Sunetul este în spatele meu, dar telefonul e lângă mâna mea.

E linia fixă.

Nu telefonul fix din bucătărie, care zace jos în suportul lui, ci telefonul din biblioteca lui Ed. Uitasem complet de el.

Sună din nou, îndepărtat, insistent.

Nu mă mișc. Nu respir.

Cine mă sună? Nimeni nu a mai sunat la telefonul fix de... nu-mi amintesc. Cine să aibă numărul acesta? Abia dacă mi-l amintesc eu.

Mai sună o dată.

Și încă o dată.

Tremur cu paharul în mână, încep să mă simt slăbită acolo, în frig. Îmi imaginez camerele casei mele, una câte una, cum vibrează la zgomotul ăla.

Un alt apel.

Mă uit peste drum de parc.

Ea e acolo, în fereastra salonului, cu un telefon la ureche.

Privind direct spre mine, cu asprime.

Sar de pe scaun, iau aparatul foto într-o mână, mă retrag la biroul meu. Ea își menține privirea, gura ei semănând cu o linie subțire.

Cum a obținut numărul ăsta?

Dar cum de am eu numărul ei?

Serviciul de informații telefonice.

Mă gândesc la ea cum a sunat, a spus numele meu, cerând să i se facă legătura. Cu mine. Invadându-mi casa, capul.

Mincinoasa!

O privesc. Mă uit urât.

Se uită și ea la fel.

Încă un apel.

Și apoi un alt sunet – vocea lui Ed.

– Ați sunat la Anna și Ed, spune el, cu o voce groasă și dură, ca o voce care anunță reclama unui film. Îmi amintesc când a înregistrat mesajul; „Ai o voce ca a lui Vin Diesel“, i-am spus, iar el a râs și și-a coborât și mai mult vocea.

– Suntem plecați acum, dar lăsați-ne un mesaj și vă vom contacta noi cât de curând. Și îmi amintesc cum, de îndată ce a terminat, de îndată ce a apăsător butonul Stop, a adăugat cu un îngrozitor accent cockney: „Când om avea chef să vă sunăm înapoi“.

Pentru o clipă, închid ochii și-mi imaginez că mă sună el.

Dar e vocea ei cea care umple aerul, umple casa.

– Cred că știi cine sunt. O pauză. Deschid ochii, descopăr că se uită la mine, mă uit la gura ei cum formează acele cuvinte plictisitoare pentru urechile mele. Efectul e neobișnuit. Nu mai fotografia casa noastră sau voi suna la poliție.

Își ia telefonul de la ureche și și-l pune în buzunar. Mă privește ținută. Și eu o privesc la fel.

Totul este tăcut.

Apoi plec din cameră.

Girlpool te-a provocat!

Este programul meu de șah. Îi arăt ecranului degetul mijlociu și apăs telefonul pe ureche. Mesajul de salut al mesageriei vocale a doctorului Fielding, fragil ca o frunză moartă, mă invită să las un mesaj. Fac asta, pronunțând cuvintele cu atenție.

Sunt în biblioteca lui Ed, laptopul îmi încălzește coapsele, soarele de amiază face o baltă pe covor. Un pahar de merlot stă pe masă, lângă mine. Un pahar și o sticlă.

Nu vreau să beau. Vreau să rămân cu mintea limpede; vreau să mă gândesc. Vreau să analizez. Ultimele treizeci și șase de ore se estompează deja, se evaporă, ca un banc de ceață. Simt deja casa cum își îndreaptă umerii, scuturându-se de lumea de afară.

Trebuie să beau ceva.

Girlpool. Ce nume stupid. Girlpool. Whirlpool. Tierney. Bacall. E în sângele tău acum.

Cu siguranță că e. Înclin paharul spre buze, simt șuvoiul de vin care îmi curge cu repezeală pe gât, efervescența din venele mele.

Ține-ți respirația, încrucișează-ți degetele.

Lasă-mă să intru!

Vei fi bine.

Vei fi bine. Mă pufnește râsul.

Mintea mea este o mlaștină adâncă și sălcie, adevărul și minciuna se întrepătrund și se amestecă. Cum se numesc copacii ăia care cresc în teren mlăștinos puternic sedimentat? Cei cu rădăcinile la vedere? Ma...mă... mătrăgună? Ma-ceva, categoric.

David.

Paharul mi se clatină în mână.

În graba, în agitația creată, am uitat de David. Care a lucrat în casa familiei Russell. Care ar fi putut – mai mult ca sigur – să o întâlnească pe Jane.

Așez paharul pe masă, mă ridic în picioare. Ies pe hol, clătinându-mă. O iau pe scări în jos, intru în bucătărie. Arunc o privire la casa Russell – nimeni la vedere, nimeni nu mă urmărește –, apoi bat în ușa de la subsol, ușor la început, apoi cu forță. Îl strig pe nume.

Nici un răspuns. Mă întreb dacă doarme. Dar e mijlocul după-amiezii.

Îmi trece o idee prin minte.

E greșită, știu, dar e casa mea. Și e urgent. E foarte urgent.

Mă duc la biroul din camera de zi, deschid sertarul și o găsesc acolo, plictisitor de argintie și crestată cu zimți: cheia.

Mă întorc la ușa de la subsol. Mai bat o dată – nimic –, apoi împing cheia în încuietore. O răsucesc.

Deschid ușa.

Parcă se vaită. Tresar.

Dar totul este liniștit când mă uit în jos, pe scări. Cobor în întuneric, încet, în papucii mei alunecoși, trecând cu o mână de-a lungul tencuielii nefinisate a zidului.

Ajung la podea. Jaluzelele sunt trase; este noapte aici. Degetele ating întrerupătorul de pe perete, apasă pe el. În cameră năvălește lumina.

Au trecut două luni de când am vizitat locul ăsta ultima dată, două luni de când a sosit David să-l vadă. El l-a analizat în întregime, cu ochii lui întunecați ca lemnul dulce – zona de locuit, cu planșeta de desen a lui Ed în față și în centru; nișa îngustă pentru dormit; chicinața în culoarea cromului și a nukului; baia – și a dat din cap aprobator, o dată.

Nu a făcut prea multe modificări. Abia dacă a modificat ceva. Canapeaua lui Ed este la locul ei; planșeta de desen a rămas montată, deși acum e goală. Pe suprafața ei se odihnește o farfurie, cu furculița și cuțitul de plastic încrucișate peste ea, ca un blazon. Cutiile cu unelte sunt stivuite pe peretele îndepărtat, lângă ușa exterioară. În cutia cea mai de sus zăresc cutterul împrumutat, cu lama lui mică strălucind sub rafturi. Lângă el, o carte cu cotorul rupt. Siddhartha.

Pe peretele opus atârână o fotografie într-o ramă neagră, subțire. Eu și Olivia, la vârsta de cinci ani, pe treptele de la intrare, cu brațele mele înfășurate în jurul ei. Zâmbim larg amândouă, Olivia cu dinții ei de vară – „vară aici, vară acolo“, îi plăcea lui Ed să spună.

Uitasem de fotografia aia. Inima îmi zvâcnește puțin. Mă întreb de ce încă mai atârână acolo.

Mă duc spre nișă.

– David? întreb încet, deși sunt sigură că nu este aici.

Cearșafurile sunt mișcate la baza saltelei. Cute adânci în perne, ca și cum ar fi fost lovite de foarfece. Fac inventarul patului: resturi de mâncare, cu tăiței întăriți care se înfășoară pe o pernă; un flacon de aspirină așezat între pat și perete; hieroglife de transpirație uscată, sau spermă, întipărite pe pijamale; un laptop subțire la baza saltelei. Un cordon de pachete de prezervative înfășurat în jurul unei veioze de pe pardoseală. Un cerceș strălucind pe noptieră.

Mă uit în baie. Chiuvea e pătată cu peri de la bărbierit, toaleta, larg deschisă. În duș, o sticlă subțire de șampon și o bucată de săpun.

Mă retrag, mă întorc în camera principală. Trec cu o mână de-a lungul planșetei de desen.

Ceva îmi stăruie în creier.

Prind ideea, apoi o pierd.

Cercetez camera încă o dată. Nu există albume de fotografii, deși presupun că nimeni nu mai ține albume foto (Jane ținea, îmi aduc aminte); nici o cutie cu CD-uri sau vreun suport de DVD-uri, dar cred că acestea sunt și ele dispărute. Nu-i așa că e uimitor cum, potrivit internetului, unii oameni ar putea la fel de bine să nu existe? a întrebat Bina. Toate amintirile lui David, toată muzica lui, tot ceea ce ar putea scoate la iveală acest bărbat – au dispărut. Sau, mai degrabă, totul este în jurul meu, plutind în eter, dar invizibile, fișiere și pictograme, cifre de unu și zero. Nimic lăsat la vedere în lumea reală, nici un semn, nici un indiciu. Nu-i așa că e uimitor?

Mă uit din nou la fotografia de pe perete. Mă gândesc la dulapul meu din camera de zi, plin de carcase de DVD-uri. Sunt o relicvă. Am rămas în urmă.

Mă întorc să plec.

Și, când fac asta, aud o zgârietură în spatele meu. Este ușa exterioară.

Când mă uit, ușa se deschide și David stă în fața mea, privindu-mă fix.

– Ce dracu’ faci?

Tresar. Nu l-am auzit niciodată înjurând. Abia dacă l-am auzit vreodată vorbind.

– Ce dracu’ faci?

Mă dau înapoi, deschid gura.

– Eu doar...

– Ce te face să crezi că poți să vii, pur și simplu, aici jos?

Fac încă un pas înapoi, mă împiedic.

– Îmi pare foarte rău...

El înaintează, ușa din spatele lui larg deschisă. Se învârte lumea cu mine.

– Îmi pare foarte rău. Respir adânc. Căutam ceva.

– Ce?

Respir din nou.

– Te căutam pe tine.

Ridică mâinile și le dă drumul de-a lungul corpului, iar cheile i se clatină între degete.

– Iată-mă-s. Schițează un gest cu capul. De ce?

– Pentru că...

– Ai fi putut să mă strigi.

– N-am crezut că...

– Nu, ai crezut că poți să vii, pur și simplu, aici jos.

Încep să încuviințez din cap, apoi mă opresc. Aceasta este aproape cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată.

– Poți să închizi ușa? îl întreb.

Se uită fix, se întoarce, o împinge. Ușa se închide cu o trosnitură.

Când se uită înapoi la mine, trăsăturile i s-au înmuiat. Dar vocea îi este încă aspră:

– De ce anume ai nevoie?

Mă simt amețită.

– Pot să mă așez?

El nu se mișcă.

Mă duc încet spre canapea, mă scufund în ea. Pentru o clipă, el rămâne nemișcat ca o statuie, cu cheile învâlmășite într-o palmă; apoi și le îndeasă în buzunar, își scoate jacheta și și-o aruncă în dormitor. O aud cum aterizează pe pat și alunecă pe podea.

– Asta nu e în regulă.

Scutur din cap.

– Nu, știu asta.

– Nu ți-ar plăcea dacă aș intra în spațiul tău. Neinvitat.

– Nu. Știu asta.

– Ai fi, la naiba... ai fi supărată rău de tot.

– Da.

– Și dacă eu aș fi fost aici cu cineva?

– Am bătut la ușă.

– Asta ar trebui să îndrepte lucrurile?

Nu spun nimic.

Mă urmărește încă o clipă, apoi merge în bucătărie și-și scoate bocancii. Deschide ușa frigiderului, scoate un Rolling Rock de pe raft. Îl desface pe marginea blatului și capacul sare pe jos. Se lovește de podea și se rostogolește sub calorifer.

Când eram mai tânără, lucrul ăsta m-ar fi impresionat.

Ține sticla apăsată la gură, soarbe și se întoarce încet înapoi spre mine.

Înclinându-și corpul lung spre planșetă, soarbe din nou.

– Ei bine? spune el. Sunt aici.

Încuviințez din cap și mă uit lung la el.

– Ai întâlnit-o pe femeia care stă de cealaltă parte a parcului?

Își încrețește fruntea.

– Pe cine?

– Pe Jane Russell. De dincolo de parc. Numărul...

– Nu.

Drept ca orizontul.

– Dar ai lucrat acolo.

– Da.

– Așa că...

– Am lucrat pentru domnul Russell. Nu i-am cunoscut soția. Nici măcar nu știam

că are o soție.

– Are un fiu.

– Tipii singuri pot avea copii. Își leagă băutura. Nu că m-aș fi gândit atât de departe. Asta era întrebarea ta?

Încuviințez. Mă simt minusculă. Îmi analizez mâinile.

– De asta ai venit aici jos?

Încuviințez din nou.

– Ei bine, ai primit răspunsul.

Stau acolo.

– Oricum, de ce vrei să știi?

Mă uit în sus la el. N-o să mă creadă.

– N-am vreun motiv anume, spun eu.

Îmi împing pumnul în brațul fotoliului și încerc să mă ridic.

El îmi oferă mâna. O iau, îi simt palma dură pe palma mea, și mă ridică în picioare, ușor și rapid. Mă uit la fasciculele musculare cum se mișcă în antebrațul lui.

– Chiar îmi pare rău că am venit aici jos, îi spun.

El dă din cap.

– Nu se va mai întâmpla.

Dă din nou din cap.

Mă îndrept spre scări. Îi simt privirea ațintită asupra spatelui meu.

După trei pași în sus, îmi amintesc ceva.

– Nu cumva... nu ai auzit un țipăt în ziua în care lucrai acolo? întreb eu, întorcându-mă, cu umărul lipit de perete.

– M-ai întrebat deja asta. Ții minte? Nici un țipăt? Springsteen.

L-am întrebat?

Mă simt de parcă aş cădea prin propria minte.

Când intru în bucătărie și ușa de la subsol se închide cu zgomot în spatele meu, sună dr. Fielding.

– Am primit mesajul tău vocal, îmi spune el. Părei îngrijorată.

Îmi desfac buzele. Fusesem pregătită să împărtășesc întreaga poveste, să mă eliberez, dar nu are rost, nu-i așa? El este cel care sună îngrijorat, întotdeauna, în legătură cu toate; el e cel care îmi schimbă, într-un mod aproape magic, medicamentul până la punctul în care... ei bine...

– Nu era nimic important, îi spun eu.

El tace.

– Nimic?

– Nu. Adică, am avut o întrebare despre – trag aer în piept – pastile.

Aceeași tăcere.

Continui:

– Mă întrebam dacă aş putea să iau unele mai ieftine. Pastile mai ieftine.

– Medicamente, mă corectează el automat.

– Medicamente, asta voiam să spun.

– Ei bine, da.

Nu pare convins.

– Ar fi minunat. Doar pentru că tratamentul devine costisitor.

- A reprezentat asta o problemă?
- Nu, nu. Dar nu vreau să devină o problemă.
- Înțeleg.

Nu înțelege.

Tăcere. Deschid un dulap lângă frigider.

- Ei bine, continuă el, să discutăm despre asta marți.
- Bine, spun eu, selectând o sticlă de merlot.
- Poate să aștepte până atunci, presupun?
- Da, absolut.

Desfac dopul sticlei.

- Și ești sigură că te simți bine?
- Categorie.

Aduc un pahar din chiuvetă.

- Nu le amesteci cu alcool?
- Nu.

Torn.

- Bine. Păi, ne vedem atunci.
- Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupe, iar eu sorb din pahar.

Fac o călătorie la etaj. În biblioteca lui Ed găsesc paharul și sticla pe care le-am abandonat acum douăzeci de minute, pline ochi de lumina soarelui. Le iau și le duc pe toate în biroul meu.

Mă așez la birou. Și mă gândesc.

Întinsă pe ecran în fața mea este o tablă de șah, cu piesele deja aranjate, precum armatele nopții și ale zilei, pregătite pentru luptă. Regina albă: îmi amintesc cum i-am luat-o pe a lui Jane. Jane, în bluza ei albă ca zăpada, îmbibată cu sânge.

Jane. Regina albă.

Din computer se aude un zbârnâit.

Mă uit la casa Russell. Nici un semn de viață.

BunicuțaLizzie: Bună, doctor Anna.

Tresar, mă uit fix.

Unde lăsaserăm lucrurile? Când lăsaserăm lucrurile? Măresc caseta de conversații, derulez în sus. BunicuțaLizzie a părăsit discuția. La 4:46 P.M. joi, 4 noiembrie.

Așa este, la momentul când eu și Ed i-am dat vestea Oliviei. Îmi amintesc cum îmi bătea inima.

Și, șase ore mai târziu, am sunat la 911.

Și de atunci încoace... călătoria afară din casă. Noaptea în spital. Întrevederea cu

Little, cu doctorița. Injecția. Călătoria prin Harlem, soarele care îmi intră puternic în ochi. Agitația dinăuntru. Punch, care se cuibărește în poala mea. Norelli, care mă înconjoară. Alistair în casa mea. Ethan în casa mea.

Femeia în casa mea.

Și Bina, căutările noastre pe internet și sforăiturile ei afectate din timpul nopții. Și astăzi: Ed, neîncrezător; telefonul de la „Jane”; apartamentul lui David, furia lui David; vocea doctorului Fielding orăcând în urechea mea.

Doar două zile au trecut?

doctorulesteaici: Bună! Ce mai faci?

Mi-a închis cu indiferență, dar eu voi face ceea ce simt că trebuie făcut.

BunicuțaLizzie: Sunt bine, dar, mai presus de orice, îmi pare FOARTE rău că am plecat atât de brusc ultima dată când am vorbit.

Bine.

doctorulesteaici: Nu e nici o problemă! Avem cu toții lucruri de făcut!

BunicuțaLizzie: Nu a fost vorba de asta, ÎȚI JUR. Internetul meu și-a dat obștescul sfârșit! Odihnește-te în pace, internetule!

BunicuțaLizzie: Asta se întâmplă la fiecare două luni, dar, de data asta, a fost într-o joi și compania nu a putut trimite pe nimeni aici până la sfârșitul săptămânii.

BunicuțaLizzie: Îmi pare FOARTE rău, nu-mi pot imagina ce gândești probabil

despre mine.

Duc paharul la gură, beau. Îl pun jos și sorb din celălalt pahar. Presupusesem că Lizzie nu voia să audă povestea mea lacrimogenă. Eu, cea cu credință puțină.

doctorulesteaici: Te rog, nu-ți cere scuze! Lucruri de genul ăsta se întâmplă!

BunicuțaLizzie: Ei bine, chiar mă simt prost!!

doctorulesteaici: Nu e cazul.

BunicuțaLizzie: Mă ierți?

doctorulesteaici: Nu e nimic de iertat! Sper că ești bine.

BunicuțaLizzie: Da, sunt bine. Fiii mei sunt în vizită :—)

doctorulesteaici: :—) într-adevăr! Ce bine de tine!

BunicuțaLizzie: E minunat să îi am aici.

doctorulesteaici: Cum îi cheamă pe fiii tăi?

BunicuțaLizzie: Beau

BunicuțaLizzie: și William.

doctorulesteaici: Grozave nume.

BunicuțaLizzie: Grozavi băieți. Au fost întotdeauna un ajutor imens. Mai ales când Richard era bolnav. I-am crescut cum trebuie!

doctorulesteaici: Așa pare!

BunicuțaLizzie: William mă sună în fiecare zi din Florida. Îmi spune SALUT cu cea mai iubitoare voce a lui și eu zâmbesc. Mă copleșește de fiecare dată.

Zâmbesc și eu.

doctorulesteaici: Ai mei spun întotdeauna „Ghici cine-i!“ atunci când vorbesc cu ei!

BunicuțaLizzie: Oh, îmi place asta!

Mă gândesc la Livvy și la Ed, le aud vocile în minte. Gâtul mi se umflă. Mai iau o înghițitură de vin.

doctorulesteaici: Trebuie să fie foarte frumos să-i ai pe fiii tăi cu tine.

BunicuțaLizzie: Anna, este foarte frumos. S-au întors în dormitoarele lor de demult și ne simțim ca „în vremurile de demult“.

Pentru prima dată de zile întregi, mă simt relaxată, simt că dețin controlul asupra lucrurilor. Utilă, chiar. Aproape ca și cum m-aș fi întors pe strada 88 Est, în biroul meu, și ajut un pacient. Pur și simplu, conectați-vă.

S-ar putea ca eu să am nevoie de asta mai mult decât are nevoie Lizzie.

Și, astfel, în timp ce afară lumina scade în intensitate și umbrele se estompează pe tavanul meu, vorbesc cu o bunică singuratică la mii de kilometri distanță. Lizzie adoră să gătească, așa îmi spune ea; mâncarea preferată a băieților este „faimoasa mea friptură înăbușită (nu foarte faimoasă)“, și coace „negrese cu cremă de brânză pentru brigada de pompieri“, în fiecare an. A avut o pisică – moment în care eu îi spun despre Punch – dar acum are un iepure, „o fată maro, pe nume Petunia“. Deși nu este expertă în filme, lui Lizzie îi plac „emisiunile culinare și Urzeala tronurilor“. Cea de-a doua alegere mă surprinde – destul de curajoasă.

Vorbește despre Richard, desigur. „Tuturor ne lipsește foarte mult.“ A fost profesor, diacon metodist, iubitor de trenulețe („cu o colecție impresionantă de machete în pivnița noastră“), un părinte iubitor – „un om bun“.

Un om bun și un tată bun. Dintr-odată, îmi vine în minte Alistair. Mă cutremur, mă pierd mai adânc în paharul cu vin.

BunicuțaLizzie: Sper că nu te plictisesc...

doctorulesteaici: Deloc.

Aflu că Richard nu era numai amabil, ci și responsabil, și se ocupa de toată treaba în casă: întreținere, electronice („William mi-a adus un «apple TV» care nu știu cum funcționează“, se agită Lizzie), grădinărit, facturi. În absența lui, explică văduva, „mă simt copleșită. Mă simt ca o bătrână“.

Bat cu degetele în mouse. Nu este tocmai sindromul Cotard, dar pot să îi propun câteva soluții rapide. „Hai să rezolvăm chestia asta“, îi spun – și, instantaneu, simt că mi se încălzește sângele, așa cum se întâmplă atunci când îmi ajut un pacient să rezolve o problemă.

Scot un creion din sertar, scriu câteva cuvinte pe un post-it. La birou foloseam o agendă Moleskine și un stilou. E același lucru.

Întreținere: „Interesează-te dacă există prin preajmă un om priceput la toate, care să poată să te viziteze săptămânal“ – poate să facă asta?

BunicuțaLizzie: Îl știu pe Martin, care lucrează la biserica mea.

doctorulesteaici: Grozav!

Electronice: „Majoritatea tinerilor se pricep la calculatoare și televizoare.“ Nu sunt sigură câți adolescenți cunoaște Lizzie, dar...

BunicuțaLizzie: Soții Robert, de pe strada mea, au un fiu care are un iPad.

doctorulesteaici: Iată omul de care ai nevoie!

Facturile (o provocare deosebită pentru ea, din câte se pare; „Plata on-line este dificilă, prea multe nume de utilizator și parole diferite“): „Ar trebui să alegi nume coerente și ușor de reținut pentru ambele – propriul nume, sugerez eu, sau ziua de naștere a unei persoane iubite“, dar să schimbi câteva litere cu numere și simboluri. W1LL1@M, de exemplu.

O pauză.

BunicuțaLizzie: Numele meu ar fi L1221E

Zâmbesc din nou.

doctorulesteaici: Asta da șmecherie!

BunicuțaLizzie: Laughing Out Loud.

BunicuțaLizzie: La știri se spunea că ar putea să mă atace „hackerii“; ar trebui să-mi fac griji din cauza asta?

doctorulesteaici: Nu cred că îți va sparge cineva codul!

Oricum, sper că nimeni nu o va face. E o septuagenară din Montana.

În cele din urmă, munca în aer liber: „Iernile sunt extrem de reci aici“, remarcă Lizzie, așa că va avea nevoie de cineva care să-i curețe zăpada de pe acoperiș, să împrăstie sare grunjoasă pe poteca din față, să curețe țurțurii de la jgheaburi... „Chiar dacă pot să ies afară, e nevoie de foarte multă muncă să mă pregătesc pentru iarnă.“

doctorulesteaici: Ei bine, să sperăm că te întorci în lume până atunci. Dar, oricum, poate Martin de la biserică te-ar putea ajuta. Sau niște puști din cartier. Chiar și elevii tăi. Nu subestima puterea a 10 \$ pe oră!

BunicuțaLizzie: Da. Bune idei.

BunicuțaLizzie: Mulțumesc foarte mult, doctor Anna. Mă simt CU MULT mai bine.

Problema rezolvată. Pacientul a fost ajutat. Mă simt de parcă strălucesc. Îmi beau vinul.

Și apoi mă întorc la friptura înăbușită și la iepuri, la William și Beau.

O lumină în salonul familiei Russell. Mă uit pe furiș pe lângă marginea ecranului de la calculator și o văd pe femeia aceea intrând în cameră. Îmi dau seama că nu m-am mai gândit la ea de mai mult de o oră. Sesiunea mea cu Lizzie îmi face bine.

BunicuțaLizzie: William s-a întors de la cumpărături. Sper că a cumpărat gogoșile pe care i le-am cerut!

BunicuțaLizzie: Trebuie să-l opresc să nu le mănânce.

doctorulesteaici: Te rog, fă asta!

BunicuțaLizzie: Btw, ai reușit să ieși din casă?

Btw. Învăță limbajul de pe internet.

Îmi desfac degetele, le întind ca un evantai peste tastatură. Da, am reușit să ies din casă. De fapt, de două ori.

doctorulesteaici: Mi-e teamă că n-am avut noroc.

Nu e nevoie să intru în detalii.

BunicuțaLizzie: Sper că vei putea să ieși în curând...

doctorulesteaici: Sper să putem ieși amândouă!

Ea părăsește convorbirea și eu îmi beau paharul până la fund. Îl pun pe birou.

Împing cu un picior în podea și las scaunul să se rotească încet. Pereții se învârt în fața ochilor mei.

Voi promova vindecarea și bunăstarea. Asta am făcut astăzi.

Închid ochii. Am ajutat-o pe Lizzie să se pregătească pentru viață, am ajutat-o să o trăiască puțin mai din plin. Am ajutat-o să găsească alinare.

Voi pune interesele altora deasupra intereselor mele. Ei bine, da, dar am beneficiat și eu: timp de aproape nouăzeci de minute, familia Russell s-a retras din creierul meu. Alistair, femeia aceea, chiar și Ethan.

Chiar și Jane.

Scaunul se oprește. Când deschid ochii, mă uit pe ușă, în hol, în biblioteca lui Ed.

Și mă gândesc la ceea ce nu i-am spus lui Lizzie, la ceea ce nu am apucat să-i spun.

Olivia a refuzat să se întoarcă în cameră, așa că Ed a rămas cu ea cât timp eu am împachetat, cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am târât picioarele înapoi pe hol, unde flăcările ardeau încet în șemineu, iar Marie mi-a trecut cartea de credit printr-un cititor de carduri. Ne-a urat nouă, oamenilor buni, o seară plăcută, cu zâmbetul ei absurd de larg și cu ochii mari.

Olivia a întins mâna după mine. M-am uitat la Ed; el a luat bagajele, și le-a atârnat câte unul pe fiecare umăr. Eu am luat mâna fierbinte a fiicei mele.

Parcaserăm în colțul îndepărtat al parării; când am ajuns la mașină, eram acoperiți cu fulgi. Ed a deschis portbagajul și a îndesat lucrurile înăuntru, în timp ce eu am șters parbrizul cu brațul. Olivia a urcat pe bancheta din spate, trântind ușa după ea.

Eu și Ed am rămas acolo, la capetele opuse ale mașinii, în timp ce zăpada cădea pe noi, între noi.

L-am văzut mișcându-și buzele.

– Ce? am întrebat.

A vorbit din nou, mai tare.

– Tu conduci.

Eu am condus.

Am ieșit din parcare, cu cauciucurile scârțâind pe gheață. Am mers cu mașina pe drum, fulgii de zăpadă lovindu-se cu putere de geamuri. Am condus pe autostradă, în noapte, în albul zăpezii.

Totul era cufundat în tăcere, cu excepția zgomotului motorului. Lângă mine, Ed

privea în gol, înainte. Am verificat oglinda retrovizoare. Olivia era întinsă pe scaunul ei, cu capul sprijinit de umăr; nu dormea, dar stătea cu ochii pe jumătate închiși.

Am luat încet o curbă. Am prins volanul cu mai multă putere.

Și, deodată, prăpastia s-a deschis lângă noi, acea groapă uriașă scobită în pământ; acum, sub lună, copacii de jos străluceau ca niște fantome. Fulgi de zăpadă, argintii și întunecați, s-au răsturnat în defileu, în jos, mai în jos, pierduți pentru totdeauna, ca niște marinari înecați în adânc.

Mi-am ridicat piciorul de pe accelerație.

În oglinda retrovizoare am văzut-o pe Olivia cum privea pe fereastră. Fața ei era strălucitoare; plânsese din nou, în tăcere.

Inima mea era sfâșiată.

A sunat telefonul.

Cu două săptămâni înainte participaserăm la o petrecere, eu și Ed, la casa de dincolo de parc, la familia Lord – cocktailuri de sărbătoare, tot felul de băuturi fine și crenguțe de vâsc. Au fost acolo familia Takeda și familia Gray (cei din familia Wasserman, mi-a spus gazda noastră, au refuzat invitația); unul dintre copiii din familia Lord a apărut și el, cu iubita. Și colegii lui Bert de la bancă, în număr foarte mare. Casa era o zonă de război, un câmp minat, sărutările fiind transmise prin aer la fiecare pas, cu râsete ca niște bubuituri de tun și reacții ca niște bombe.

La mijlocul serii, la jumătatea celui de-al patrulea pahar, Josie Lord s-a apropiat de mine.

– Anna!

– Josie!

Ne-am îmbrățișat. Mâinile i-au tremurat pe spatele meu.

– Ia uite ce rochie frumoasă ai, am spus eu.

– Nu-i așa?

N-am știut cum să răspund.

– Așa este.

– Dar uită-te la tine cât de bine îți stă în pantaloni!

Am făcut un semn spre pantalonii mei.

– Da.

– A trebuit să-mi scot șalul cu o clipă în urmă; Bert și-a vărsat... – oh, mulțumesc, Anna, mi-a spus când i-am îndepărtat o scamă de pe mânășă – ... și-a vărsat vinul pe tot umărul meu.

– Bert cel rău!

Am sorbit din băutură.

– I-am spus că o să dea de necaz mai târziu. Aceasta este a doua oară... oh, mulțumesc, Anna – când i-am îndepărtat o altă scamă de pe rochie. Ed a spus mereu că sunt o bețivancă interactivă. E a doua oară când îmi face așa ceva cu șalul.

– Același șal?

– Nu, nu.

Avea dinții rotunzi și albicioși; mi-a adus aminte de foca lui Weddell care, aflasem recent dintr-o emisiune despre natură, își folosește colții pentru a săpa găuri pe câmpurile de gheață din Antarctica. „Dinții ei, subliniase naratorul, se uzează foarte tare.” Imaginea focii care își înfinge fălcile în zăpadă. „Focile lui Weddell mor de tinere”, a adăugat naratorul pe un ton sinistru.

– Cine te-a sunat toată noaptea? a întrebat foca lui Weddell din fața mea.

Am rămas neclintită. Telefonul meu sunase constant toată seara, vibrând lângă sold. Eu mi-l strecuram în palmă, îmi aruncam privirea spre ecran, scriam un

răspuns cu degetul mare. Fusesem discretă, așa crezusem eu.

– Este o chestiune legată de muncă, i-am explicat.

– Dar de ce ar putea avea nevoie un copil la ora asta? a întrebat Josie.

Am zâmbit.

– E confidențial. Înțelegi.

– Oh, desigur, desigur. Ești foarte profesionistă, draga mea.

Cu toate astea, în toiul vuietului aceluia, chiar în timp ce îmi cercetam suprafața creierului, formulam întrebări și răspunsuri, chiar în timp ce vinul curgea și colindele răsunau – chiar și atunci mă gândeam numai la el.

Telefonul a sunat din nou.

Mâinile mi-au sărit de pe volan pentru o clipă. Așezasem telefonul în suportul pentru pahare dintre scaunele din față, unde acum vibra lângă plastic.

M-am uitat la Ed. Se uita la telefon.

Un alt apel. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Olivia se uita pierdută pe fereastră.

Liniște. Am mers mai departe.

Țârâitul telefonului.

– Ghici cine-i! a spus Ed.

Nu am răspuns.

– Pariez că el este.

Nu l-am contrazis.

Ed a luat telefonul în mână și s-a uitat atent la ecran. A oftat.

Am continuat drumul. Am luat un viraj.

– Vrei să răspunzi?

Nu m-am putut uita la el. Privirea mea a trecut prin parbriz. Am scuturat din cap.

– Atunci o să răspund eu.

– Nu.

Am dat să smulg telefonul. Ed îl ținea departe de mine.

Suna în continuare.

– Vreau să răspund eu, a spus Ed. Vreau să vorbesc cu el.

– Nu.

I-am doborât telefonul din mână. Acesta a căzut sub picioarele mele.

– Încetați! a strigat Olivia.

M-am uitat în jos, am văzut ecranul vibrând pe podea, i-am văzut numele pe ecran.

– Anna, a spus Ed pe nerăsuflăte.

M-am uitat în sus. Drumul dispăruse.

Zburam dincolo de marginea defileului. Navigam prin întuneric.

O bătaie în ușă.

Am ațipit. Mă ridic, amețită. Camera e cufundată în întuneric; e noapte dincolo de ferestre.

Încă o bătaie în ușă. Jos. Nu este la ușa de la intrare; e la cea de la subsol.

Mă duc până la scări. David aproape întotdeauna folosește ușa de la intrare când vine în vizită. Mă întreb dacă este vreun oaspete de-al lui.

Dar, când aprind luminile din bucătărie și deschid ușa de la subsol, de cealaltă parte e însuși David, privindu-mă de pe două trepte mai jos.

– Am crezut că poate acum ar trebui să încep să vin pe aici, spune el.

Mă opresc, apoi îmi dau seama că încearcă să glumească.

– Mi se pare corect.

Mă dau la o parte și el trece pe lângă mine în bucătărie.

Închid ușa. Ne privim în ochi. Cred că știu ce are de gând să spună. Cred că o să-mi spună despre Jane.

– Am vrut... vreau să-mi cer scuze, începe el. Încremenesc. Pentru mai devreme, spune el.

Îmi mișc capul într-o parte, părul mi-e liber în jurul umerilor.

– Eu sunt cea care ar trebui să-ți ceară scuze.

– Te-ai scuzat deja.

– Mă bucur să-ți cer scuze din nou.

– Nu, nu asta voiam să zic. Vreau să spun că îmi pare rău. Pentru că am țipat. Dă din cap. Și pentru că am lăsat ușa deschisă. Știu că asta te deranjează.

E puțin spus, dar îi datorez cel puțin asta.

– E în regulă.

Vreau să aud despre Jane. Pot să-l întreb din nou?

– Eu doar... Mângâie insula din bucătărie cu o mână și se sprijină de ea. Devine teritorial. Probabil că ar fi trebuit să-ți spun dinainte de chestia asta, dar...

Propoziția se termină acolo. Își leagă un picior în fața celui alt.

– Dar? spun eu.

Își ridică privirea de sub sprâncenele acelea întunecate. Dură și pregătită.

– Ai vreo bere?

– Am vin. Mă gândesc la cele două sticle de pe biroul meu de sus, la cele două pahare. Probabil că ar trebui să le golesc. Vrei să deschid o sticlă?

– Sigur.

Trec pe lângă el ca să ajung la dulap – miroase a Ivory – și scot o sticlă de vin roșu.

– Merlot e bun?

– Nici măcar nu știu ce-i ăla.

– Este un vin roșu, drăguț.

– Sună bine.

Deschid o altă ușă a dulapului. Gol. Mă duc la mașina de spălat vase. Două pahare mi se ciocnesc în mână; le așez pe insulă, scot dopul de plută din sticlă și torn.

El trage ușor un pahar spre el, îl înclină spre mine.

– Noroc! spun eu și sorb.

– Chestia e că, spune el, rotind paharul în mână, am petrecut ceva timp după gratii.

Încuviințez din cap, apoi simt că ochii mi se fac mai mari. Nu cred că am mai auzit vreodată pe cineva folosind acea expresie. Nimeni cu excepția celor din filme, oricum.

– După gratii, mă aud spunând proteste.

El zâmbeste.

– După gratii.

Înclin încă o dată din cap.

– Ce ai făcut... pentru ce ai stat după gratii?

Mă privește calm.

– Pentru atac. Apoi: Asupra unui bărbat.

Mă uit fix la el.

– Asta te neliniștește, spune el.

– Nu. Minciuna rămâne atârnată în aer. Sunt, pur și simplu, surprinsă, îi spun.

– Ar fi trebuit să spun ceva. Se scarpină pe maxilar. Adică, înainte de a mă muta. Înțeleg dacă vrei să eliberez locuința.

Nu știu dacă vorbește serios când spune asta. Oare îmi doresc să elibereze locuința?

– Ce... s-a întâmplat? îl întreb.

El suspină ușor.

– O bătaie într-un bar. Nimic spectaculos. Ridică din umeri. Doar că am avut un precedent. Același lucru. Două bătăi.

- Am crezut că au fost trei.
 - Depinde cine ești.
 - Mmm, zic, ca și cum aceste gânduri înțelepte nu ar trebui să fie puse la îndoială.
 - Și avocatul meu era un bețivan.
 - Mmm, repet, încercând să înțeleg. Avocat din oficiu.
 - Așa că am făcut paisprezece luni.
 - Unde a fost asta?
 - Bătaia sau închisoarea?
 - Amândouă.
 - Amândouă în Massachusetts.
 - Oh!
 - Vrei să știi detalii?
- Vreau.
- Oh, nu!
 - Au fost doar lucruri prostești. Prostii din cauza băuturii.
 - Înțeleg.
 - Dar acolo am învățat să... știi tu. Să am grijă de... spațiul meu.
 - Înțeleg.
- Stăm acolo, cu ochii plecați, ca doi adolescenți la un bal.
- Îmi schimb greutatea pe celălalt picior.

– Când... când ai stat după gratii?

Dacă este cazul, folosește vocabularul pacientului.

– Am ieșit în aprilie. Am stat în Boston pe perioada verii, apoi am venit aici.

– Înțeleg.

– Tot repeți chestia asta, spune el, dar pe un ton prietenos.

Zâmbesc.

– Ei bine. Îmi dreg glasul. Eu ți-am invadat spațiul și n-ar fi trebuit să fac asta. Bineînțeles că poți să rămâi.

Oare chiar am vorbit serios când am spus asta? Cred că da.

El își bea vinul.

– Am vrut doar să știi. Iar chestia asta e destul de bună, adaugă el ridicând paharul spre mine.

– Nu am uitat de tavan, să știi.

Suntem pe canapea, am băut deja trei pahare, trei pentru el, patru pentru mine, deci am băut deja șapte pahare dacă numărăm, ceea ce nu facem, și îmi trebuie o secundă să înțeleg ce vrea să spună.

– Care tavan?

El arată cu degetul.

– Acoperișul.

– Corect. Mă uit în sus, ca și cum aș putea privi prin oasele casei, spre acoperiș. Oh, corect. Ce te-a făcut să te gândești la asta?

– Tu ai spus că, odată ce vei putea să ieși din casă, o să te urci acolo. Să verifici ce e acolo sus.

Am spus eu asta?

– Nu se va întâmpla o vreme, îi spun foarte clar. Cât pot eu de clar. Nici măcar nu pot să merg dintr-o parte în alta a grădinii.

Un zâmbet forțat, o înclinare a capului.

– Atunci, într-o bună zi. Își pune paharul pe măsuta de cafea și se ridică. Unde e toaleta?

Eu mă răsucesc pe scaun.

– Acolo.

– Mersi.

Se îndreaptă agale spre camera roșie.

Mă întorc împleticindu-mă pe canapea. Perna îmi șoptește în ureche în timp ce îmi clatin capul dintr-o parte în alta. Mi-am văzut vecina înjunghiată. Femeia aceea pe care nu ai cunoscut-o niciodată. Femeia aceea pe care nimeni nu a cunoscut-o vreodată. Te rog să mă crezi.

Pot să aud jetul de urină cum lovește în vasul de toaletă. Ed obișnuia să facă asta, să urineze atât de puternic încât se auzea chiar și cu ușa închisă, ca și cum ar fi făcut o gaură prin porțelan.

Trage apa. Robinetul șuieră.

E cineva în casa ei. Cineva care pretinde că este ea.

Ușa de la baie se deschide, apoi se închide.

Fiul și soțul mint. Toți mint. Mă adâncesc și mai mult în pernă.

Mă uit lung la tavan, la luminile ca niște gropițe. Închid ochii.

Ajută-mă să o găsesc.

O scăpare. Un pont, undeva. Poate că David s-a întors jos la el. Mă înclin într-o parte.

Ajută-mă să o găsesc.

Dar, când deschid ochii, o clipă mai târziu, s-a întors și se trânteste pe canapea. Mă îndrept, zâmbesc. Zâmbește și el, se uită dincolo de mine.

– Drăguț copil.

Mă răsucesc. E Olivia, zâmbind dintr-o ramă de argint.

– Ai o fotografie cu ea jos, îmi amintesc. Pe perete.

– Da.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Nu știu. N-am avut cu ce s-o înlocuiesc. Își golește paharul. Oricum, ea unde este?

– Cu tatăl ei.

Înghite vinul.

O pauză.

– Ți-e dor de ea?

– Da.

– Ți-e dor de el?

– Să-ți spun adevărul, da.

– Vorbești mult cu ei?

– Tot timpul. De fapt, chiar ieri am vorbit.

– Când o să te mai întâlnești cu ei?

– Probabil n-o să mă întâlnesc o vreme. Dar, în curând, sper.

Nu vreau să vorbesc despre asta, despre ei. Vreau să vorbesc despre femeia de dincolo de parc.

– Crezi că ar trebui să verificăm tavanul ăla?

Treptele se răsucesc în întuneric. Eu merg în față; David mă urmează.

În timp ce trecem pe lângă birou, ceva se unduiește pe lângă piciorul meu. Punch, furișându-se jos.

– Aia a fost pisica? Întreabă David.

– Aia a fost pisica, răspund eu.

Urcăm și trecem pe lângă dormitoare, ambele cufundate în întuneric, și ajungem pe palierul cel mai de sus. Pun mâna pe perete, găsesc comutatorul. În lumina bruscă, văd privirea lui David ațintită asupra mea.

– Nu arată mai rău, spun eu arătând spre pata de deasupra, răspândită peste trapă, ca o vânătaie.

– Nu, îmi dă el dreptate. Dar o să ajungă acolo. O să mă ocup de ea săptămâna asta.

Tăcere.

– Ești foarte ocupat? Ai mult de lucru?

Nimic.

Mă întreb dacă aș putea să-i spun despre Jane. Mă întreb ce-ar spune.

Dar, înainte de a mă putea hotărî, el mă sărută.

Suntem pe podeaua de pe palier și simt mocheta aspră pe pielea mea; apoi el mă ridică și mă duce spre cel mai apropiat pat.

Gura lui îmi acoperă gura; barba lui abia mijită e ca un șmirghel pe obrazii și pe bărbia mea. O mână îmi trece dur prin păr, în timp ce cealaltă îmi trage eșarfa. Îmi sug burta când halatul mi se desface, dar el, pur și simplu, mă sărută mai mult, pe gât, pe umeri.

Afară zbură pânza și pluti în larg;

Oglinda crăpă dintr-o parte în alta;

„Pe jumătate m-am săturat de umbre“,

Strigă doamna din Shalott.

De ce Tennyson? De ce acum?

Nu am mai simțit așa ceva de atât de mult timp. Nu am mai simțit de atât de mult timp.

Vreau să simt asta. Vreau să simt. M-am săturat atât de mult de umbre.

Mai târziu, în întuneric, degetele mele îi mângâie pieptul, abdomenul, linia de păr care îi coboară de la buric ca o siguranță electrică.

El respiră liniștit. Și apoi eu plec încet. Și visez pe jumătate apusuri de soare și pe Jane; și, la un moment dat, aud un zgomot fin de pași pe palier și, spre

surprinderea mea, sper că se va întoarce în pat.

DUMINICĂ, 7 noiembrie

Când mă trezesc, mă doare capul, iar David a plecat. Perna lui e rece. Îmi aplec fața spre ea; miroase a sudoare.

Mă întorc pe partea mea, departe de fereastră, de lumină.

Ce naiba s-a întâmplat?

Beam vin – bineînțeles că beam; strâng din ochi – și apoi ne-am îndreptat spre ultimul etaj. Am stat sub trapă. Și așa am ajuns în pat. Sau nu: mai întâi am stat pe podeaua palierului. Apoi în pat.

Patul Oliviei.

Deschid ochii mari.

Sunt în patul fiicei mele, cu păturile ei înfășurate în jurul corpului meu dezgolit, cu perna ei cu sudoarea uscată a unui bărbat pe care abia îl cunosc. Dumnezeuule, Livvy, îmi pare rău!

Mă uit chiorâș la ușă, la lumina palidă de pe hol; apoi mă ridic, cu cearșafurile lipite de sâni – cearșafurile Oliviei, cu imprimeuri cu ponei mici. Preferații ei. A refuzat să doarmă pe altceva.

Mă întorc spre fereastră. E înnorat afară, burniță de noiembrie, ploaia se scurge de pe frunze, din streșini.

Arunc o privire dincolo de parc. De aici pot să văd direct în dormitorul lui Ethan. Nu este acolo.

Mă trec fiorii.

Halatul meu e întins pe podea ca o urmă de frânare pe șosea. Mă dau jos din pat, îl adun în mâini – de ce tremură? – și mă înfășor în el. Un papuc stă abandonat sub pat; pe celălalt îl găsesc pe palier.

În capul scărilor trag aer în piept. Aerul e închis. David are dreptate: ar trebui să aerisesc. Nu voi face asta, dar ar trebui.

Cobor pe scări. La următorul palier, mă uit într-o parte, apoi în cealaltă, ca și cum aș fi pe punctul de a traversa o stradă; dormitoarele sunt liniștite, cearșafurile mele sunt încă dezordonate de la noaptea mea cu Bina. Noaptea mea cu Bina. Sună obscen.

Sunt mahmură.

Mai cobor un șir de trepte și mă uit în bibliotecă, în birou. Casa Russell se holbează înapoi spre mine. Mă simt ca și cum m-ar urmări când mă mișc prin casă.

Îl aud înainte de a-l vedea.

Și când îl văd, e în bucătărie, bând apă dintr-un pahar mare. Încăperea e formată din umbre și sticlă, la fel de palide ca lumea de dincolo de fereastră.

Îi analizez mărul lui Adam cum i se mișcă în sus și-n jos în gât. Are părul ciufulit la ceafă; un șold subțire îi iese de sub îndoitura cămășii. Pentru o clipă, închid ochii și-mi aduc aminte cum am atins șoldul acela cu mâna și gâtul cu buzele.

Când îi deschid din nou, el se uită la mine, cu ochii întunecați și plini în lumina cenușie.

– Ce ne-am mai cerut scuze, nu-i așa? Simt că mă înroșesc la față. Sper că nu te-am trezit. Ridică paharul. Am simțit nevoia să alimentez. Trebuie să plec într-o clipă.

Înghite cu lăcomie restul de apă și așază paharul în chiuvetă. Se șterge cu mâna peste buze.

Nu știu ce să spun.

El pare că simte asta.

– N-o să te mai supăr, spune el, și vine spre mine.

Mă crispez, dar el se îndreaptă spre ușa de la subsol; mă dau într-o parte ca să-l las să treacă. Când suntem umăr lângă umăr, își întoarce capul, vorbește cu o voce scăzută.

– Nu sunt sigur dacă ar trebui să-ți mulțumesc sau să-ți cer scuze.

Îl privesc în ochi și-mi caut cuvintele.

– Nu e nici o problemă. Îmi aud vocea răgușită. Nu-ți face griji.

El se gândește la ce-am spus, dă din cap.

– Se pare că ar trebui să-ți cer scuze.

Cobor privirea. El trece pe lângă mine și deschide ușa.

– Plec în seara asta. Am ceva de lucru în Connecticut. Ar trebui să mă întorc mâine.

Eu nu spun nimic.

Când aud ușa închisă în spatele meu, răsuflu ușurată. La chiuvetă, umplu cu apă paharul lui și mi-l duc la buze. Cred că îl pot gusta pe el încă o dată.

Deci: s-a întâmplat.

Nu mi-a plăcut niciodată expresia asta. E prea facilă. Dar eu sunt aici și asta este:

S-a întâmplat.

Cu paharul în mână, mă duc alene spre canapea, unde îl găsesc pe Punch ghemuit pe pernă, mișcându-și coada încoace și încolo. Mă așez lângă el, îmi pun paharul între coapse și îmi las capul pe spate.

Lăsând etica la o parte – deși nu e tocmai o chestiune de etică, nu-i așa? Mă refer la sexul cu un chiriaș –, nu-mi vine să cred că am făcut ceea ce am făcut în patul fiicei mele. Ce-ar spune Ed? Îmi vine să mă ascund de rușine. Nu va afla, bineînțeles, și totuși. Și totuși. Vreau să dau foc la cearșafuri. Cu tot cu ponei.

Casa respiră în jurul meu, bătaia constantă a ceasului bunicului se simte ca un puls slab. Întreaga cameră este cufundată în umbră, un amestec de nuanțe. Mă văd pe mine însămi, îmi văd sinele fantomatic, reflectat pe ecranul televizorului.

Ce aş face dacă aş fi pe ecranul acela, un personaj într-unul din filmele mele? Aş pleca de acasă să investighez, ca Teresa Wright în Îndoiala. Aş chema un prieten, ca Jimmy Stewart în În spatele ferestrei. Nu aş sta aici, într-o baltă creată de propriul halat, întrebându-mă încotro să mă îndrept în continuare.

Sindromul persoanei izolate în casă. Printre cauze se numără accidentul vascular cerebral, leziuni ale trunchiului cerebral, scleroză multiplă, chiar otrăvirea. Cu alte cuvinte, cauza o reprezintă o suferință neurologică, nu una psihologică. Și, cu toate astea, iată-mă, complet, literalmente blocată înăuntru – cu ușile zăvorâte și ferestrele încuiate, în timp ce mă sperii și mă feresc de lumină, iar o femeie este înjunghiată dincolo de parc și nimeni nu observă, nimeni nu știe. În afară de mine – eu, cea umflată de băutură, despărțită de familia ei, care și-o trage cu chiriașul. Pentru vecini sunt o ciudată. Pentru polițiști, o glumă. Un caz special pentru doctorul ei. Un caz de milă pentru kinetoterapeutul ei. O izolată. Nu sunt

un erou. Nu sunt un detectiv.

Sunt închisă aici. Sunt izolată de exterior.

La un moment dat, mă ridic, mă duc până la scări, pun un picior în fața celui alt. Sunt pe palier, pe punctul să intru în birou, când o observ. Ușa de la cămară este întredeschisă. Doar puțin, dar întredeschisă.

Inima mi se oprește o clipă.

Dar de ce să se întâmple așa ceva? E doar o ușă deschisă. Am deschis-o eu, alaltăieri. Pentru David.

... Doar că eu am închis-o la loc. Aș fi observat dacă ar fi fost lăsată deschisă – pentru că acum tocmai am observat că a fost lăsată deschisă.

Stau acolo, tremurând ca o flăcă. Am încredere în mine?

Da, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Mă duc spre cămară. Pun mâna pe mâner, cu grijă, ca și când s-ar putea răsuca în mâna mea. Trag de el.

E întuneric în interior, întuneric beznă. Mișc mâna deasupra capului, găsesc firul uzat, trag de el. Camera e invadată de lumină, un alb orbitor, precum interiorul unui bec.

Mă uit în jur. Nimic nou, nimic nu a dispărut. Cutiile cu vopsea, scaunele de plajă.

Și acolo, pe raft, se află cutia cu unelte a lui Ed.

Și știu, cumva, ce este înăuntru.

Mă apropiu, întind mâna după ea. Desfac o încuietorie, apoi pe cealaltă. Ridic capacul, încet.

Este primul lucru pe care îl văd. Cutterul, înapoi la loc, cu lama strălucind în lumina becului.

Întinsă pe scaunul cu spătar înalt din bibliotecă, las gândurile să mi se învâlmășească în creier. M-am așezat la birou puțin mai devreme, dar apoi femeia aceea a apărut în bucătăria lui Jane; am simțit cum tresar și am fugit din cameră. Acum există zone interzise în propria mea casă.

Mă uit la ceasul de deasupra șemineului. E aproape douăsprezece. N-am băut nimic astăzi. Presupun că este un lucru bun.

Poate că nu sunt eu flexibilă – nu sunt flexibilă –, dar pot să ies din situația asta. Este o tablă de șah. Sunt bună la șah. Concentrează-te; gândește. Fă următoarea mutare.

Umbra mea se întinde de-a lungul covorului, de parcă ar încerca să se desprindă de mine.

David a spus că nu a cunoscut-o pe Jane. Iar Jane nu a spus niciodată că s-a întâlnit cu David –, dar poate că nu s-a întâlnit decât mai târziu, abia după maratonul nostru cu patru sticle. Când a împrumutat David cutterul? A fost în aceeași zi când am auzit-o pe Jane țipând? Nu a fost atunci? A amenințat-o cu el? A ajuns să facă mai mult decât atât?

Îmi rod o unghie. Capul meu a fost cândva un dulap de depozitare. Acum este o grămadă de hârtii, care plutesc duse de un curent de aer.

Nu. Oprește-te. Ai răsucit ideile astea până când ți-au ieșit de sub control.

Și totuși.

Ce știi eu despre David? A „stat după gratii“ pentru atac. Recidivist. A căutat un cutter.

Iar eu am văzut ceea ce am văzut. Indiferent de ceea ce spune poliția. Sau Bina.

Sau chiar și Ed.

Aud o ușă închizându-se jos. Mă dau la o parte, merg încet până la palier, apoi spre birou. Nu se vede nimeni în casa Russell.

Mă apropiu de fereastră, mă uit în jos: iată-l, pe trotuar, cu mersul acela indolent, blugii lăsați sub talie și un rucsac aruncat peste umăr. Merge spre est. Îl urmăresc cum se face nevăzut.

Mă retrag din dreptul pervazului și stau acolo, scăldată în lumina palidă a amiezii. Mă uit din nou dincolo de parc. Nimic. Camere goale. Dar sunt tensionată, aștept ca ea să apară, aștept ca ea să mă privească.

Îmi simt halatul lejer pe mine. S-a desfăcut. Și-a pierdut controlul. Acesta era numele unei cărți, cred. N-am citit-o niciodată.

Doamne, mi se învâрте capul. Îmi prind craniul cu ambele mâini și apăs cu putere. Gândește!

Apoi, ca o jucărie pe arcuri, îmi vine ideea, cu o asemenea detunătură, că mă dau un pas în spate: cerceul.

Asta mi-a frământat mintea ieri – cerceul care scânteia pe noptiera lui David, strălucind pe lemnul închis la culoare.

Trei perle mici. Sunt sigură de asta.

Sunt aproape sigură de asta.

Oare i-a aparținut lui Jane?

În noaptea aceea ca nisipurile mișcătoare. Cadou de la un iubit de demult. Atingându-și lobul urechii cu vârfurile degetelor. Mă îndoiesc că Alistair știe. Vinul roșu îmi vine înapoi pe gât. Acele trei perle mici.

Nu i-a aparținut lui Jane?

Sau este chestia asta produsă de un creier încins? Ar putea fi un alt cerce. Ar putea fi al altcuiva. Dar eu încuviințez deja din cap, și părul îmi zgârie obrazii:

Trebuie să fie al lui Jane.

În cazul ăsta...

Bag mâna în buzunarul de la halat, hârtia mi se freacă de piele. Scot cartea de vizită: conrad little, DETECTIV, nypd.

Nu. Pune-l deoparte.

Mă întorc, ies din cameră. Bâjbâi până la parter prin întuneric, două etaje, nesigură pe picioare, chiar dacă sunt trează. În bucătărie, mă apropii de ușa de la subsol. Încuietoarea geme când o deschid.

Mă dau înapoi, cercetez ușa. Apoi mă întorc la scară. Un etaj mai sus, deschid debaraua, trag sfoara de lângă bec. O găsesc sprijinită de peretele îndepărtat: o scară pliantă.

Înapoi în bucătărie, proptesc scara de ușa de la subsol și o fixează cu putere sub clanță. Îi lovesc picioarele cu șuturi din papuc până când nu se clintește. O lovesc mai tare. Mă lovesc la degetul mare. Lovesc din nou.

Încă o dată și mă retrag în spate. Ușa este baricadată. Asta înseamnă o cale de acces în minus.

Desigur, este și o cale de ieșire în minus.

Venele îmi sunt atât de uscate încât ar putea lua foc. Am nevoie de băutură.

Mă învârt de la ușă și mă împiedic de castronul lui Punch; acesta alunecă pe podea, apa se varsă pe jos. Înjur, apoi mă abțin. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să gândesc. O gură de merlot mă va ajuta.

Îl simt catifelat pe gât, somptuos și pur, și simt cum îmi răcorește sângele când pun jos paharul. Cercetez camera, vederea îmi este clară, creierul afumat. Sunt o mașinărie. O mașinărie de gândit. Aceasta a fost porecla, nu-i așa, a unui personaj dintr-un roman polițist vechi, scris de un oarecare Jacques – o deținătoare a titlului de doctor, nemilos de logică, care ar putea rezolva orice mister prin exercitarea rațiunii. Autorul, din câte îmi amintesc, a murit pe Titanic, după ce și-a dus soția într-o barcă de salvare. Martorii l-au văzut împărțind o țigară cu Jack Astor în timp ce nava se scufunda, respirând fumul la lumina lunii în descreștere. Presupun că este un scenariu din care nu ai cum să-ți găsești ieșirea.

Și eu am titlul de doctor. Și eu pot fi nemilos de logică.

Următoarea mișcare.

Cineva trebuie să poată confirma ce s-a întâmplat. Sau, cel puțin, cui i s-a întâmplat. Dacă nu pot începe cu Jane, atunci voi începe cu Alistair. El este cel care are cea mai adâncă amprentă. El este cel cu o istorie.

Mă duc până la birou, planul evoluând în mintea mea cu fiecare pas. Până în momentul în care arunc o privire dincolo de parc – ea apare din nou, în salon, cu telefonul argintiu la ureche; tresar înainte de a mă așeza la birou – am un scenariu, am o strategie. În plus, sunt stăpână pe picioarele mele (îmi spun eu, în timp ce mă așez).

Mouse. Tastatură. Google. Telefon. Instrumentele mele. Mai arunc o privire spre casa Russell. Acum îi văd spatele, ca pe un perete de cașmir. Bine. Ține-o tot așa. Aceasta este casa mea; aceasta este priveliștea mea.

Introduc parola de acces pe ecranul computerului; un minut mai târziu, găsesc ceea ce caut on-line. Dar, înainte de a introduce codul de deblocare a ecranului telefonului, mă opresc: ar putea ei să identifice numărul?

Mă încrunt. Pun jos telefonul. Iau mouse-ul; cursorul se mișcă pe ecran, apoi merge în jos, până la pictograma Skype.

O clipă mai târziu, mă întâmpină o voce alto, clară.

– Atkinson.

– Bună, spun eu, apoi îmi dreg glasul. Bună. Caut biroul lui Alistair Russell. Doar că, adaug eu, aș vrea să vorbesc cu asistentul lui, nu cu Alistair. O pauză la celălalt capăt al liniei. Este o surpriză, îi explic eu.

Încă o pauză. Aud zgomotul unei tastaturi. Apoi:

– Contractul de angajare al lui Alistair Russell a fost reziliat luna trecută.

– Reziliat?

– Da. Doamnă.

A fost instruită să spună asta. Sună ranchiunos.

– De ce?

Ce întrebare prostească.

– Nu am nici o idee. Doamnă?

– Mi-ați putea face legătura în biroul lui?

– După cum am spus...

– Adică fostul lui birou.

– Vă referiți la biroul din Boston.

Are o voce din aceea de femeie tânără, pițigăiată la sfârșitul unei propoziții. Nu-mi dau seama dacă este o întrebare sau o afirmație.

– Da, Boston...

– Vă fac legătura acum.

Intră muzica – o nocturnă de Chopin. Cu un an în urmă, v-aș fi putut spune care anume. Nu: nu-ți pierde concentrarea. Gândește. Lucrul ăsta ar fi mai ușor cu un pahar de băutură.

Dincolo de parc, ea se îndepărtează din raza vizuală. Mă întreb dacă vorbește cu el. Aș vrea să pot citi pe buze. Aș vrea...

– Atkinson.

Un bărbat de data asta.

– Caut biroul lui Alistair Russell.

Imediat:

– Mi-e teamă că domnul Russell...

– Știu că nu mai este acolo, dar aș vrea să vorbesc cu asistentul său. Sau fostul lui asistent. Este o chestiune personală.

După un moment, el vorbește din nou.

– Vă pot face legătura cu biroul lui.

– Asta ar fi...

Încă o dată se aude pianul, o mică revărsare de note. Numărul 17, cred, în si major. Sau să fie numărul 3? Sau numărul 9? Cândva știam asta.

Concentrează-te. Îmi scutur capul, umerii, ca un câine ud.

– Bună, Alex la telefon.

Un alt bărbat, cred, deși vocea este atât de ușoară și de fragilă, încât nu sunt absolut sigură, iar numele nu îmi este de ajutor.

– Sunt... Am nevoie de un nume. Îmi dau seama prea târziu de asta. Alex. Tot Alex mă cheamă.

Dumnezeule! Doar atât am putut.

Dacă există o strângere de mână secretă între mai mulți Alex, acest Alex nu întinde mâna.

– Cum pot să te ajut?

– Ei bine, sunt o veche prietenă de-a lui Alistair – de-a domnului Russell – și tocmai am încercat să dau de el la biroul lui din New York, dar se pare că a părăsit compania.

– Așa este.

Alex trage aerul pe nas.

– Tu ești...

Asistentul lui? Secretara?

– Am fost asistentul lui.

– Oh! Ei bine, mă întrebam... câteva lucruri, de fapt. Când a plecat?

Trage din nou aerul pe nas.

– Acum patru săptămâni. Ba nu, cinci.

– E atât de ciudat, îi spun eu. Am fost atât de entuziasmați pentru el când s-a mutat în New York.

– Știi, spune Alex, și aud în vocea lui căldura unui motor care își mărește turația – există bârfe care trebuie împărtășite.

– A plecat la New York, dar nu s-a transferat. Era totul pregătit să rămână în companie. Au cumpărat o casă și tot ce trebuie.

– Serios?

– Da. Una mare, în Harlem. Am găsit-o on-line. Am spionat puțin pe internet. Oare unui bărbat i-ar face atât de multă plăcere conversația asta pe la spate? Poate că Alex este o femeie. Cât sunt de sexista! Dar nu știu ce s-a întâmplat. Nu cred că a plecat altundeva. El îți poate spune mai multe decât mine. Trage aer pe nas. Scuze. Am răcit. De unde îl cunoști?

– Pe Alistair?

– Da.

– Oh, suntem prieteni vechi, din colegiu.

– De la Dartmouth?

– Da. Nu mi-am amintit de asta. Deci – îmi pare rău că mă exprim în felul ăsta, dar a sărit sau a fost împins?

– Nu știu. Va trebui să aflați ce s-a întâmplat. Totul e supermisterios.

– O să-l întreb.

– A fost atât de apreciat aici, spune Alex. Un tip atât de bun. Nu-mi vine să cred că l-ar concedia sau ceva de genul ăsta.

Scot un sunet înduioșător.

– Mai am o altă întrebare pentru tine, despre soția lui.

Trage aer pe nas.

– Jane.

– N-am întâlnit-o niciodată. Alistair tinde să își împartă viața în compartimente. Vorbesc ca un psihiatru. Sper că Alex nu observă. Aș vrea să-i ofer un mic cadou de „bun venit în New York“, dar nu sunt sigură ce îi place. Trage aer pe nas. Mă gândeam la o eșarfă, doar că nu știu ce culori îi plac. Înghit în sec. Sună jalnic. Sună jalnic, știu.

– De fapt, spune Alex, cu vocea scăzută, nici eu nu am întâlnit-o niciodată. Ei

bine. Poate că Alistair într-adevăr își împarte viața în compartimente. Sunt un psihiatru atât de bun. Pentru că el categoric își împarte viața în compartimente! continuă Alex. Acestea sunt cuvintele cele mai potrivite.

– Știu! aprob eu.

– Am lucrat pentru el aproape șase luni și nu am întâlnit-o niciodată. Jane. L-am întâlnit doar pe copilul lor o dată.

– Ethan.

– Drăguț băiat. Un pic cam timid. L-ai cunoscut?

– Da. Acum foarte mult timp.

– Drăguț băiat. A venit o dată, ca să plece împreună la un meci al celor de la Bruins¹¹.

– Deci nu-mi poți spune nimic despre Jane, îi amintesc lui Alex.

– Nu. Oh – dar ai vrut să știi cum arată, nu-i așa?

– Da.

– Cred că este o fotografie în biroul lui.

– O fotografie?

– Am avut o cutie cu lucruri pe care să le trimitem la New York. Încă o mai avem. Nu suntem siguri ce să facem cu ea. Trage aer pe nas și tușește. Dă-mi voie să merg să verific.

Aud zgomotul receptorului pe birou când Alex îl așază – fără Chopin de data asta. Îmi mușc buza, arunc o privire pe fereastră. Femeia aceea este în bucătărie, se uită fix în adâncurile congelatorului. Într-un moment de nebunie, mi-o imaginez pe Jane împachetată acolo, corpul ei acoperit cu gheață, ochii strălucitori și înghețați.

Zgomotul receptorului.

– O am în față, spune Alex. Fotografia, vreau să spun.

Mi se oprește respirația în gât.

– Are părul negru și pielea deschisă la culoare.

Expir. Amândouă au părul negru și pielea deschisă la culoare, și Jane, și impositoarea. Nu-mi este de ajutor. Dar nu pot să întreb de greutatea ei.

– Bine, în regulă, spun eu. Altceva? Știi ce – ai putea să scanezi fotografia? Și să mi-o trimiți? O pauză. O văd pe femeia de dincolo de parc închizând ușa congelatorului și ieșind din bucătărie. Îți dau adresa mea de e-mail, îi spun eu.

Nimic. Apoi:

– Ai spus că ești prietenă cu...

– Cu Alistair. Da.

– Știi, nu cred că ar trebui să-i împărtășesc materialele personale cu nimeni. Va trebui să-l întreb pe el de chestia asta. De data asta nu mai trage aerul pe nas. Ai spus că te numești Alex?

– Da.

– Alex și mai cum?

Deschid gura, apoi apăs butonul de terminare a apelului.

Camera este cufundată în tăcere. De dincolo de hol, aud bătaia ceasului din biblioteca lui Ed. Îmi țin respirația.

Oare Alex îl sună pe Alistair chiar acum? Oare îmi va descrie vocea? Poate să mă sune pe telefonul fix, chiar și pe mobil? Mă uit la telefonul de pe birou, îl privesc pentru un moment ca și cum ar fi un animal adormit; aștept să se miște, inima mea lovindu-se cu putere de coaste.

Telefonul stă acolo, imobil.

Un mobil imobil. Ha!

Concentrează-te!

Boston Bruins – echipă de hochei americană (n.red.)

Jos, în bucătărie, picăturile de ploaie se sparg de fereastră, iar eu îmi torn mai mult merlot într-un pahar. Iau o înghițitură lungă. Aveam nevoie de asta.

Concentrează-te!

Ce știu acum și nu știam până acum? Alistair și-a ținut munca și viața personală separate. Seamănă cu profilul multor infractori violenți, dar, altfel, informația asta nu-mi este utilă. Mai departe: a fost pregătit să se mute la filiala firmei sale din New York, a cumpărat chiar și o locuință, și-a transportat toată familia spre sud... dar apoi ceva a mers prost și nu s-a mai stabilit nicăieri.

Ce s-a întâmplat?

Carnea se înfioară pe mine. E rece aici. Mă târăsc până la șemineu, răsucesc mânerul de lângă grătar. Înflorește o mică grădină de flăcări.

Mă las pe canapea, în perne, cu vinul înclinându-se în pahar, cu halatul înfășurat în jurul meu. I-ar prinde bine o spălare. Nici mie nu mi-ar strica să mă spăl.

Degetele îmi alunecă în buzunar. Din nou, ating cartea de vizită a lui Little. Din nou, îi dau drumul.

Și, din nou, mă uit la mine însămi, la sinele meu în umbră, pe ecranul televizorului. Cufundată în perne, în halatul meu plictisitor, arăt ca o fantomă. Mă simt ca o fantomă.

Nu. Concentrează-te! Următoarea mutare. Așez paharul pe măsuța de cafea, îmi sprijin coatele de genunchi.

Și îmi dau seama că nu am o mișcare următoare. Nici măcar nu pot dovedi existența, prezentă sau trecută, a lui Jane – Jane a mea, adevărata Jane –, cu atât mai puțin dispariția ei. Sau moartea.

Sau moartea.

Mă gândesc la Ethan, prins în casa aceea ca într-o capcană. Drăguț băiat.

Degetele mele își croiesc drum prin părul meu, ca și cum ar ara un câmp. Mă simt ca un șoarece într-un labirint. Mă simt, din nou, ca la cursul de psihologie experimentală: acele creaturi mici, cu ochii lor ca niște înțepături și cozile ca niște sfori de la baloane, care gonesc spre o primă fundătură, apoi spre alta.

– Haide! îi îndemnam noi de deasupra, râzând și făcând pariuri.

Acum nu râd. Mă întreb încă o dată dacă ar trebui să vorbesc cu Little.

Dar, în schimb, vorbesc cu Ed.

– Deci, încet-încet, te țițnești, nu-i așa, gaggio?

Suspin, îmi târăsc picioarele pe covorul din birou. Am tras jaluzelele în jos, astfel încât femeia aceea să nu se poată uita la mine; camera e vărgată cu dâre de lumină slabă, ca o cușcă.

– Mă simt complet inutilă. Mă simt de parcă aș fi la un film și filmul s-a terminat, și luminile s-au aprins, și toată lumea a ieșit din sala de cinema, și eu încă stau acolo, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

El chicotește.

– Ce? Ce e amuzant?

– Doar că îți stă în fire să asemeni chestia asta cu un film.

– Serios?

– Serios.

– Ei bine, punctele mele de referință sunt oarecum limitate zilele astea.

– Bine, bine.

Nu am spus nimic despre noaptea trecută. Chiar și când mă gândesc la asta, mi se face rușine. Dar restul se desfășoară ca o bandă de celuloid: mesajul de la

impostor, cercelul din apartamentul lui David, cutterul, conversația la telefon cu Alex.

– Pare ca o secvență dintr-un film, repet eu. Și ar trebui să fii mai alarmat.

– În legătură cu ce?

– În primul rând, cu faptul că chiriașul meu are în dormitor o bijuterie care aparține unei femeie moarte.

– Nu știi că e a ei.

– Ba da. Sunt sigură de asta.

– Nu ai cum să fii. Nici măcar nu ești sigură că e...

– Cum?

– Știi tu.

– Cum?

Acum oftează.

– În viață.

– Nu cred că e în viață.

– Vreau să spun că nici măcar nu ești sigură că există sau dacă...

– Ba da, sunt. Sunt sigură. Nu delirez.

Tăcere. Îi ascult respirația.

– Nu crezi că ești paranoică?

Și înainte ca el să poată termina întrebarea, vorbesc peste el:

– Nu e paranoia dacă se întâmplă cu adevărat.

Tăcere. De data asta, el nu continuă.

Când vorbesc din nou, vocea îmi sună discordant.

– E foarte frustrant să fiu interogată așa. E foarte, foarte frustrant să fiu blocată aici. Mi se pune un nod în gât. În casa asta și în....

Vreau să spun cerc, dar, până să găsesc cuvântul, intervine el.

– Știu.

– Nu știi.

– Atunci îmi imaginez. Uite, Anna, continuă el înainte ca eu să pot interveni. Ai funcționat la o viteză amețitoare timp de două zile consecutive. Tot sfârșitul de săptămână. Acum spui că David ar putea să aibă ceva de-a face cu... mă rog. Tușește. Singură îți crezi supărarea. Poate că diseară te uiți doar la un film, sau citești, sau ceva de genul ăsta. Du-te la culcare mai devreme. Tușește. Îți iei medicamentele cum trebuie?

Nu.

– Da.

– Și stai departe de băutură?

Bineînțeles că nu.

– Da.

O pauză. Nu-mi dau seama dacă mă crede.

– Ai ceva să-i spui lui Livvy?

Respir ușurată.

– Da.

Ascult cum ploaia bate darabana în geam. Și, o clipă mai târziu, îi aud vocea delicată și șoptită.

– Mami?

Zâmbesc.

– Bună, scumpete.

– Bună. Ești bine?

– Da.

– Mi-e dor de tine.

– Mmm.

– Ce înseamnă asta?

– Am spus „mmm“.

– Asta înseamnă: „Și mie mi-e dor de tine, mami“?

– Da. Ce se întâmplă acolo?

– Unde?

– În New York City.

Ea așa i-a spus întotdeauna acestui oraș. Atât de formal.

– Vrei să spui acasă?

Inima mi se umflă: acasă.

– Da, acasă.

– Doar o chestiune cu vecinii cei noi. Noii noștri vecini.

– Ce este?

– Nu e mare lucru, scumpete. Doar o neînțelegere.

Apoi îl aud din nou pe Ed.

– Uite, Anna... îmi pare rău că te întrerup, puștoaico... dacă ești îngrijorată din

cauza lui David, ar trebui să iei legătura cu poliția. Nu pentru că el e, știi tu... neapărat implicat în orice s-ar întâmpla acolo, dar... are cazier și nu ar trebui să-ți fie frică de propriul chiriaș.

Încuviințez cu o mișcare a capului.

– Da.

– Bine?

Încuviințez din nou.

– Ai numărul polițistului acelaia?

– Îl cheamă Little. Îl am.

Arunc o privire rapidă prin jaluzele. Se vede o mișcare vagă dincolo de parc. Ușa de la intrare a familiei Russell s-a deschis larg, ca o pată strălucitoare de alb în burnița gri.

– Bine, spune Ed, dar eu nu mai ascult.

Când ușa se închide, femeia a apărut pe verandă. Poartă un palton până la genunchi, roșu ca flacăra unei torțe, și, deasupra capului ei, se leagănă o umbrelă transparentă, în formă de semilună. Întind mâna după aparatul foto de pe birou și îl ridic în dreptul ochilor.

– Ce-ai zis? îl întreb pe Ed.

– Am spus că vreau să ai grijă de tine.

Mă uit prin vizorul aparatului. Dăre de apă de ploaie, ca niște vene varicoase, alunecă în jos pe umbrelă. Cobor obiectivul, măresc imaginea: nasul cu vârful înclinat, pielea lăptoasă. Nori întunecați clocotesc sub ochii ei. Nu a dormit.

Până când îmi iau eu rămas-bun de la Ed, ea coboară încet treptele de la intrare, în cizmele ei înalte. Se oprește, își scoate telefonul din buzunar, îl studiază; apoi îl pune la loc și se întoarce spre est, spre mine. Fața ei este încețoșată în spatele cupolei umbrelei.

Trebuie să vorbesc cu ea.

Acum, cât timp e singură. Acum, în timp ce Alistair nu poate să intervină.
Acum, în timp ce sângele îmi bubuie în tâmpile.

Acum.

Zbor până pe hol, cobor repede scările. Dacă nu mă gândesc, pot să fac chestia asta. Dacă nu gândesc. Nu gândi! Gândirea nu m-a adus nicăieri până acum. „Definiția nebuniei, Fox“, obișnuia Wesley să-mi reamintească, parafrazându-l pe Einstein, „este să faci același lucru în mod repetat și să aștepti un rezultat diferit“. Așa că încetează să mai gândești și începe să acționezi!

Desigur, am acționat cu doar trei zile în urmă – am acționat exact în același fel – și am sfârșit într-un pat de spital. Să mai încerc din nou așa ceva ar fi o nebunie.

Oricum, sunt nebună. Foarte bine. Trebuie să aflu. Și nu mai sunt sigură că locuința mea e în afara pericolului.

Papucii îmi alunecă pe podeaua de la bucătărie când mă năpustesc pe ea și ocolesc canapeaua. Flaconul acela de Ativan e pe măsuta de cafea. Îl desfac, scot trei pastile în palmă și îmi duc mâna la gură. Le dau pe gât. Mă simt precum Alice care înghite poțiunea BEA-MĂ.

Alerg spre ușă. Îngenunchez să-mi recuperez umbrela. Mă ridic, deschid încuietoarea și dau ușa de perete. Acum sunt pe hol, iar prin vitralii se scurge o lumină apoasă. Respir – unu, doi – și apăs butonul umbrelei cu degetul mare. Cu un sunet ca o respirație bruscă, umbrela se deschide în întuneric. O aduc la nivelul ochilor, bâjbâi după broasca de la ușă cu cealaltă mână. Șmecheria este să continui să respir. Șmecheria este să nu mă opresc.

Nu mă opresc.

Încuietoarea apare în mâna mea. Următorul e mânerul, care se rotește. Închid pleoapele și trag. O rafală de aer rece. Ușa îndoiaie umbrela; îmi fac loc pe ușă.

Acum, mă cuprinde frigul, mă îmbrățișează. Alerg pe trepte în jos. Unu, doi, trei, patru. Umbrela împinge aerul, avansează anevoios, ca prova unei nave; cu ochii strâns închiși, simt cum plutește în curenți tăioși de-o parte și de alta a mea.

Fluierele picioarelor țin piept aerului. Metal. Poarta. Mișc mâna până când o prind și o deschid, apoi pășesc în stradă. Tălpile papucilor mei ating, lovesc betonul. Sunt pe trotuar. Simt acele de ploaie cum mi se prind de păr și-mi înțepă pielea.

E ciudat: în toate lunile în care am făcut experimente cu această tehnică ridicolă cu umbrela, nu ne-a trecut niciodată prin minte mie sau (presupun) lui dr. Fielding că aș putea, pur și simplu, să închid ochii. Nu are rost să rătăcesc prin jur oarbă, presupun. Simt schimbarea în presiunea barometrică și îmi furnică simțurile; știu că cerul este vast și adânc, un ocean răsturnat... dar strâng pleoapele și mai tare și mă gândesc la casa mea: biroul meu, bucătăria mea, canapeaua mea. Pisica mea. Calculatorul meu. Fotografiile mele.

Mă învârt spre stânga. Spre est.

Merg cu ochii închiși pe trotuar. Trebuie să mă orientez. Trebuie să mă uit. Încet, deschid un ochi. Lumina mi se strecoară prin desigurul genelor.

Pentru o clipă încetinesc, aproape că mă opresc. Mă uit chiorâș la măruntaiele încrucișate ale umbrelei. Patru bucăți negre, patru linii albe. Îmi imaginez că liniile acelea explodează de energie, umflându-se ca un monitor al bățăilor inimii, care se înalță și coboară odată cu ritmul sângelui meu. Concentrează-te! Unu, doi, trei, patru.

Înclin umbrela în sus cu câteva grade, apoi cu încă câteva. Iat-o, strălucitoare ca lumina reflectoarelor, roșie ca un semafor: haina aceea stacojie, cizmele acelea închise la culoare, semiluna din plastic, transparentă, care dă din cap deasupra ei. Între noi se întinde un tunel de ploaie și trotuar.

Ce voi face dacă se întoarce?

Dar nu se întoarce. Las umbrela jos și închid din nou pleoapa. Fac un pas înainte.

Încă un pas. Al treilea. Al patrulea. Până când mă împiedic de o crăpătură din trotuar cu papucii plini de apă; corpul îmi tremură, sudoarea alunecă în jos, pe spate, m-am hotărât să risc și să mă mai uit o dată. De data aceasta deschid

celălalt ochi, ridic umbrela până când ea îmi apare din nou în fața ochilor, ca o flacără lungă. Arunc o privire spre stânga – la St. Dymphna, și acum la casa roșie ca focul și la ferestrele sale ca niște cutii cu crizanteme care palpită. Arunc o privire la dreapta: ochii mărgelați ai unei camionete care vine în jos, pe stradă, cu farurile furioase în întuneric. Încremenesc. Mașina trece prin apă, pe lângă mine. Îmi țin ochii strâns închiși.

Când îi deschid din nou, a dispărut. Și când mă uit în jos, pe trotuar, văd că și ea a dispărut.

Dispărută. Trotuarul e gol. În depărtare, prin ceață, deslușesc un nod de trafic la intersecție.

Ceața se îngroașă și îmi dau seama că vederea mea se îngroașă și se iuțește.

Genunchii îmi opun rezistență, apoi cedează. Încep să mă scufund în pământ. Și, în timp ce fac asta, chiar dacă ochii mi se învârt în cap, îmi imaginez că mă privesc de deasupra, tremurând în halatul meu ud, cu părul lipit de spate și o umbrelă înclinată inutil în fața mea. O siluetă singură pe un trotuar singuratic.

Mă scufund mai mult și simt că mă topesc în beton.

Dar...

... nu are cum să fi dispărut. Nu ajunsese la capătul străzii. Închid ochii, îmi imaginez spatele ei, părul care îi mângâie gâtul; apoi mă gândesc la Jane cum stătea lângă chiuveta mea, cu o coadă lungă, împletită, căzându-i între umeri.

Și, când Jane se întoarce cu fața spre mine, genunchii mi se sprijină unul de celălalt. Simt cum îmi târăsc halatul de-a lungul trotuarului, dar nu m-am prăbușit încă.

Rămân nemișcată, cu picioarele înțepenite.

Mai mult ca sigur că a dispărut în... analizez încă o dată harta din creierul meu. Ce este dincolo de casa aceea roșie? Magazinul de antichități e situat de cealaltă parte a străzii – îmi amintesc că acum e gol – și alături de casă e...

Cafeneaua, desigur. Trebuie să fie în cafenea.

Ridic din nou capul, cu bărbia spre cer, ca și cum aș putea să mă îndrept brusc în poziție verticală. Mă împing în coate. Picioarele depărtate apasă în trotuar. Mânerul de la umbrelă mi se clatină în pumn. Întind o mână în afară pentru echilibru. Și, în timp ce ploaia mă învăluie ca o ceață și traficul șuieră în depărtare, mă ridic – sus, sus, sus – până când stau din nou în picioare.

Nervii îmi trosnesc. Inima mi se aprinde. Simt Ativanul în vasele-mi sangvine, curățându-le ca apa curată care trece printr-un furtun nefolosit.

Unu. Doi. Trei. Patru.

Întind încet un picior în față. Un moment mai târziu, urmează celălalt. Mă târăsc. Nu pot să cred că fac asta. Chiar fac asta.

Acum aud traficul vuind mai aproape, mai tare. Continuă să mergi! Mă uit la umbrelă; îmi umple vederea, mă înconjoară. Nu există nimic în afara ei.

Până când se smucește spre dreapta.

– Oh... scuze.

Tresar. Ceva – cineva – s-a ciocnit de mine, a dat umbrela la o parte; trece în grabă pe lângă mine, o pată albastră de blugi și un palton și, când mă întorc să mă uit, mă văd într-un geam de sticlă: părul încâlcit, pielea udă, o umbrelă zdrențuită care se înalță din mâna mea ca o floare enormă.

Și în spatele reflexiei mele, pe cealaltă parte a ferestrei, o văd pe femeia aceea.

Sunt la cafenea.

Mă uit în gol. Vederea mi se deformează. Marchiza de deasupra capului atârână spre mine. Închid ochii, apoi îi deschid din nou.

Intrarea e aproape. Întind brațul, degetele îmi tremură. Înainte ca ele să poată prinde mânerul, ușa se deschide brusc și apare un tânăr. Îl recunosc. Băiatul familiei Takeda.

A trecut mai mult de un an de când l-am văzut de aproape – în persoană, adică,

nu printr-o lentilă. Acum e mai înalt, bărbia și obrajii îi sunt ca un tufăriș de păr aspru, închis la culoare, dar încă mai radiază aceeași inefabilă bunătate de copil pe care am învățat să o identific în tineri, o aură secretă, care parcă le orbitează în jurul capului. Livvy are așa ceva. Și Ethan are așa ceva.

Băiatul – tânărul, presupun (și de ce nu-mi pot aminti numele lui?) – ține ușa deschisă cu un cot, îmi face semn să intru. Îi observ mâinile, mâinile acelea subțiri, de violoncelist. Probabil că par abandonată, și totuși, el mă tratează astfel. Părinții lui l-au crescut bine, cum ar spune BunicuțaLizzie. Mă întreb dacă mă recunoaște. Presupun că și eu abia dacă m-aș recunoaște.

Când trec pe lângă el, intrând în magazin, memoria mi se dezgheață. Obişnuiam să trec pe aici de câteva ori pe săptămână, în diminețile acelea când eram prea grăbită să fac cafea acasă. Cafeaua magazinului avea un gust destul de amar – presupun că încă mai are –, dar mi-a plăcut ambianța locului: oglinda crăpată, cu specialitățile zilei scrise cu markerul, tejghelele cu petele lor care semănau cu inelele olimpice. „Un decor lipsit de pretenții“, a remarcat Ed prima dată când l-am adus acolo.

– Nu poți spune cuvintele alea în aceeași propoziție, i-am spus eu.

– Atunci, doar lipsit de pretenții.

Și neschimbat. Camera spitalului mă făcea să simt că mă sufoc, dar asta e diferită – asta e terra cognita. Mișc repede din gene. Mă uit peste mulțimea de clienți, studiez meniul prins deasupra casei de marcat. Acum o ceașcă costă 2,95 dolari. Asta înseamnă o creștere de cincizeci de cenți de când am fost eu ultima dată aici. Inflația e afurisită.

Umbrela se mișcă până jos, pe lângă picioarele mele, îmi zgârie gleznele.

Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-am văzut de mult timp. Atât de mult nu am simțit, nu am auzit, nu am mirosit – căldura radiantă a corpurilor umane, muzica pop din ultimele decenii, zgomotul boabelor măcinate. Întreaga scenă se desfășoară cu încetinitorul, într-o lumină aurie. Pentru o clipă închid ochii, inspir, îmi amintesc.

Îmi amintesc cum e să treci prin lume ca și cum te miști prin aer. Îmi amintesc cum intram în cafeneaua aceasta, cu o haină de iarnă înfășurată în jurul meu sau cu o rochie de plajă care mi se ridica în valuri, în dreptul genunchilor; îmi

amintesc cum mă loveam de oameni, le zâmbeam, vorbeam cu ei.

Când deschid din nou ochii, lumina aurită se estompează. Sunt într-o încăpere întunecoasă, lângă niște ferestre spălate de ploaie. Bătăile inimii mi se accelerează.

Văd un fulger de flăcări roșii lângă vitrina cu produse de patiserie. E ea, se uită atentă la prăjituri. Își ridică bărbia, se vede în oglindă. Își trece o mână prin păr.

Mă apropii mai mult. Simt privirile ațintite asupra mea – nu privirea ei, ci ale clienților care mă măsoară din ochi – femeia asta în halat de baie, mișcând în fața ei o umbrelă în formă de ciupercă. Îmi croiesc un culoar prin mulțime, prin zgomot, pe măsură ce înaintez cu greu spre vitrină. Apoi se reiau discuțiile, ca și cum apa s-ar închide peste mine în timp ce mă scufund.

E la câțiva metri distanță de mine. Un pas în față și pot să întind mâna și să o ating. Să îi prind părul între degete. Să trag de el.

În acel moment, ea se întoarce ușor, bagă o mână în buzunar și scoate tacticos iPhone-ul ei enorm. În oglindă văd cum degetele ei dansează pe ecran și observ o licărire pe fața ei. Îmi imaginez că îi scrie lui Alistair.

– Pofțiți, spune barmanul.

Femeia e concentrată la telefon.

– Pofțiți.

Și acum – ce fac? – îmi dreg glasul.

– Tu urmezi, mormăi eu.

Ea se oprește și dă din cap în direcția mea.

– Oh, spune ea, apoi se întoarce spre bărbatul din spatele tejghelei.

– O cafea cu lapte, medie.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Mă uit la mine în oglindă, văd cum stau în spatele ei ca o fantomă, ca un înger răzbunător. Am venit după ea.

– Cafea cu lapte, medie. Vreți și ceva de mâncare?

Mă uit la oglindă, îi văd gura – mică, tăiată cu precizie, atât de diferită de gura lui Jane. Un val mic de furie se ridică în interiorul meu, se umflă în mine, atinge apogeul la baza creierului meu.

– Nu, spune ea după o secundă. Apoi, cu un zâmbet strălucitor, ca o seceră: Nu, mai bine nu.

În spatele nostru, un cor de scaune zgârie podeaua. Mă uit peste umăr; un grup de patru persoane se îndreaptă spre ușă. Mă întorc.

Barmanul, acoperind zgomotul cu vocea lui:

– Numele?

Apoi, eu și femeia ne privim în ochi în oglindă. Își mișcă umerii. Zâmbetul i se topește.

Pentru o clipă, timpul îngheață, acel moment fără suflare atunci când ieși de pe drum, în defileu.

Și, fără să se întoarcă, fără să-și ferească privirea, răspunde cu același ton clar:

– Jane.

Jane.

Numele bolborosește pe buzele mele înainte să-l pot înghiți. Femeia se întoarce și mă săgetează cu privirea.

– Sunt surprinsă să te văd aici. Tonul vocii e la fel de rece ca privirea. Ochi ca de rechin, îmi spun eu, reci, duri. Vreau să-i spun că și eu sunt surprinsă că mă aflu aici, dar cuvintele îmi alunecă pe limbă. Am crezut că ești... bolnavă, continuă ea.

Mă fulgeră cu privirea.

Scutur din cap. Ea nu mai spune nimic.

Îmi dreg, din nou, gâtul. Unde e ea și cine ești tu? vreau să întreb. Cine ești tu și unde e ea? Vocile se învârt în jurul meu, se amestecă cu cuvintele din capul meu.

– Ce?

– Cine ești? reușesc s-o întreb.

– Jane.

Nu e vocea ei, ci a barmanului de dincolo de tejghea, care o atinge pe Jane pe umăr.

– Cafea cu lapte pentru Jane.

Ea continuă să se uite la mine, să mă urmărească, de parcă aș putea s-o lovesc. Sunt un psiholog apreciat, aș putea să-i spun, ar trebui să-i spun. Și tu ești o mincinoasă și o impotoare.

– Jane? Barmanul, încercând a treia oară. Cafeaua cu lapte?

Se întoarce, acceptă ceașca în ambalajul ei practic, din carton.

– Știi cine sunt, îmi spune ea.

Scutur încă o dată din cap.

– Eu o cunosc pe Jane. Am întâlnit-o. Am văzut-o în casa ei.

Vocea mea e nesigură, dar clară.

– Este casa mea și nu ai văzut pe nimeni altcineva.

– Ba da.

– Ba nu, spune femeia.

– Eu...

– Am auzit că ești o bețivă. Și că ești pe pastile.

Acum se mișcă, îmi dă târcoale, așa cum face o leoaică. Încet, mă întorc odată cu

ea, încercând să țin pasul. Mă simt ca un copil. Conversațiile din jurul nostru s-au oprit, e liniște; o tăcere fragilă. Cu coada ochiului, într-un colț al cafenelei, îl văd pe băiatul familiei Takeda, încă oprit lângă ușă.

– Îmi urmărești casa. Mă urmărești pe mine.

Scutur din cap, mi-l trag înainte și înapoi, încet, proteste.

– Chestia asta trebuie să înceteze. Nu putem trăi așa. Poate că tu poți, dar noi nu putem.

– Doar spune-mi unde este, îi șoptesc.

Am ajuns de unde am plecat.

– Nu știu despre cine sau despre ce vorbești. Și chem poliția.

Își face loc pe lângă mine, se lovește cu umărul de umărul meu. O urmăresc în oglindă cum pleacă, făcând manvere printre mese ca și cum ar fi niște balize.

Clopoțelul sună când deschide ușa și încă o dată când se trânteste în urma ei.

Stau acolo. Încăperea e liniștită. Privirea îmi coboară spre umbrelă.

Mi se închid ochii. E ca și cum exteriorul ar încerca să intre în casă. Mă simt tulburată, golită. Și, încă o dată, nu am aflat nimic.

În afară de asta: ea nu se certa cu mine – oricum, nu făcea doar asta.

Cred că se justifica.

– Dr. Fox?

O voce liniștită, chiar în spatele meu. O mână blândă pe cotul meu. Mă întorc, deschid o pleoapă.

Este băiatul familiei Takeda.

Încă nu-mi pot aminti numele lui. Închid ochiul.

– Aveți nevoie de ajutor?

Oare am nevoie de ajutor? Sunt la câteva sute de metri de casă și mă clatin în halatul meu, cu ochii strâns închiși în mijlocul unei cafenele. Da, am nevoie de ajutor. Înclin din cap.

Strânsoarea lui se intensifică.

– Să mergem pe aici, spune el.

Mă conduce prin cafenea, umbrela lovindu-se de scaune și genunchi, ca și cum ar fi bastonul unui orb. Ne înconjoară murmurul încet al discuțiilor din cafenea.

Apoi clopoțelul sună și un curent de aer se năpustește spre de mine, iar mâna lui coboară pe șalele mele; mă împinge pe ușă.

Afară, aerul este liniștit – ploaia mărunță a încetat. Îl simt apropiindu-se să-mi ia umbrela, dar eu îl împing.

Mâna lui se întoarce la cotul meu.

– Dați-mi voie să vă conduc acasă, spune el.

În timp ce mergem, el își ține o mână strânsă ferm în jurul brațului meu, ca un aparat de măsurat tensiunea arterială. Îmi imaginez că poate să-mi simtă arterele clocotind. E ciudat să fii însoțit astfel; mă face să mă simt bătrână. Vreau să deschid ochii, să mă uit la fața lui. Dar nu fac asta.

Înaintăm firesc și băiatul familiei Takeda se adaptează ritmului meu; strivim frunzele sub tălpi. Aud sunetul unei mașini trecând încet prin stânga. Undeva sus, un copac scutură picături de ploaie pe capul meu, pe umeri. Mă întreb dacă femeia se află pe trotuar, înaintea noastră. Îmi imaginez că își întoarce capul și se uită dacă o urmăresc.

Apoi:

– Părinții mei mi-au spus ce s-a întâmplat, spune el. Îmi pare foarte rău.

Încuviințez din cap, cu ochii încă închiși. Înaintăm.

– A trecut ceva vreme de când nu ai ieșit din casă, nu-i așa?

Surprinzător de des în ultima vreme, mă gândesc eu, dar încuviințez, din nou, cu o mișcare a capului.

– Ei bine, aproape că am ajuns acasă. O pot vedea.

Inima mi se umple de bucurie.

Ceva se lovește de genunchiul meu – îmi dau seama că e umbrela lui, o are agățată de braț.

– Scuze, spune el.

Nu mă deranjez să răspund.

Ultima dată când am vorbit cu el – când a fost asta? De Halloween, cred, acum mai bine de un an. Așa e: el a răspuns la ușă când am bătut, eu și Ed în hainele noastre de weekend, Olivia îmbrăcată ca un camion de pompieri. El a felicitat-o pentru costum și i-a umplut rucsacul cu bomboane. Ne-a urat petrecere plăcută de Halloween. Un băiat atât de drăguț.

Iar acum, douăsprezece luni mai târziu, mă conduce pe stradă în timp ce eu mă

târâi în halatul meu, cu ochii sigilați de lume.

Un băiat atât de drăguț.

Ceea ce mă duce cu gândul mai departe:

– Cunoști familia Russell?

Vocea mea sună îndoită, dar neînvinsă.

Se oprește. Poate că e surprins că am vorbit.

– Familia Russell?

Presupun că reacția lui îmi răspunde la întrebare, dar încerc din nou:

– De vizavi.

– Oh, spune el. Noii... nu. Mama mea tot intenționează să-i viziteze, dar nu cred că a făcut-o încă. O altă lovitură. Am ajuns, spune el, mișcându-mă încet spre dreapta.

Ridic umbrela și, deschizându-mi pleoapele, mă trezesc în fața porții, casa înălțându-se deasupra mea. Tremur.

Vorbește din nou.

– Ușa dumneavoastră e deschisă.

Are dreptate, bineînțeles: văd până în livingul luminat de veioză, strălucind ca un dinte de aur în fața casei. Umbrela îmi tremură în mână. Închid din nou ochii.

– Ați lăsat-o deschisă?

Încuviințez din cap.

– Bine.

Mâna lui alunecă până la umărul meu și mă împinge înainte cu blândețe.

– Ce faci?

Nu e vocea lui. Prinsoarea lui devine apăsătoare; ochii mi se deschid înainte să-i pot opri.

Alături de noi, îmbrăcat într-un hanorac enorm și palid în întuneric, e Ethan. Un coș discret îi deranjează o sprânceană. Degetele i se mișcă agitate în dreptul buzunarelor.

Îmi aud vocea cum îi murmură numele.

Băiatul familiei Takeda se întoarce spre mine.

– Vă cunoașteți?

– Ce faci? repetă Ethan, pășind în față. Nu ar trebui să ieși din casă.

„Mama“ ta poate să îți povestească totul despre asta, mă gândesc eu.

– E în regulă? întreabă el.

– Cred că da, răspunde băiatul familiei Takeda.

Cumva, dintr-odată, îmi aduc aminte că îl cheamă Nick.

Încet, îmi mut privirea de la unul la altul. Mai mult ca sigur că au aproape aceeași vârstă, dar însoțitorul meu este deja un tânăr pe deplin format și lucrat în marmură; Ethan – neîndemânatic, cu umerii lui subțiri și cu fruntea brăzdată – arată ca un copil pe lângă el. Este un copil, îmi reamintesc eu.

– Pot... pot să o conduc înăuntru? spune el, privindu-mă.

Nick face același lucru. Încuviințez din nou cu o mișcare a capului.

– Cred că da, consimte el.

Ethan face încă un pas spre noi și își pune o mână pe spatele meu. Pentru o clipă, sunt încadrată de amândoi, fixați ca niște aripi pe umerii mei.

– Doar dacă vrei să fac asta, adaugă Ethan.

Îl privesc în ochi, acei ochi albi, lichizi.

– Da, răspund, trăgând aer în piept.

Nick îmi dă drumul și se retrage. Eu mimez cuvintele înainte de a le putea rosti.

– Cu plăcere, răspunde el. Către Ethan: Cred că a avut un șoc. Poate ar fi bine să-i dai puțină apă. Se retrage pe stradă. Vrei să trec pe aici mai târziu?

Scutur din cap. Ethan ridică din umeri.

– Poate. Să vedem cum merge.

– Bine. Nick ridică o mână și schițează o mișcare ca un val. La revedere, dr. Fox.

În timp ce se îndepărtează, o rafală de ploaie cade pe noi, udându-ne capetele și stropind umbrela.

– Să intrăm, spune Ethan.

Focul încă arde în șemineu, ca și cum ar fi fost proaspăt aprins. L-am lăsat să ardă în tot acest timp. Câtă iresponsabilitate.

Totuși, în casă e cald, chiar dacă luna noiembrie suflă pe la ușă. Odată ce am ajuns în camera de zi, Ethan îmi ia umbrela din mână, o lasă jos, o îndeasă în colț, iar eu mă îndrept spre vatră, flăcările fluturând spre mine, atrăgându-mă. Mă las în genunchi.

Pentru o clipă, aud trosnetul flăcărilor. Mă aud cum respir.

Îi simt privirea ațintită asupra spatelui meu.

Ceasul bunicului bate de trei ori.

Apoi el se duce în bucătărie. Umple un pahar la chiuvetă. Mi-l aduce.

Respirația îmi este deja profundă și uniformă. El așază paharul pe podea, lângă mine; acesta se lovește de gresie.

– De ce ai mințit? îl întreb eu.

Urmează o pauză. Mă uit îndelung spre flăcări și aștept să-mi răspundă.

În schimb, îl aud mișcându-se în locul în care stă. Mă îndrept spre el, încă în genunchi. El se uită de sus la mine, subțire ca scândura, cu fața înroșită în lumina focului.

– În legătură cu ce? întreabă el în cele din urmă, privindu-și picioarele.

Deja scutur din cap.

– Știi tu cu ce.

O altă pauză. Închide ochii, iar genele îi cad ca niște evantaie peste obraji. Dintr-

odată arată foarte tânăr, chiar mai tânăr decât înainte.

– Cine este femeia aceea? insist eu.

– Mama mea, spune el cu o voce scăzută.

– Eu am cunoscut-o pe mama ta.

– Nu, tu... ești confuză. Acum el scutură din cap. Nu știi despre ce vorbești. Asta... Se oprește. Asta spune tatăl meu, conchide el.

Tatăl meu. Îmi întind mâinile pe podea și mă împing în sus până când stau în picioare.

– Asta mi-a spus toată lumea. Chiar și prietenii mei. Înghit în sec. Chiar și soțul meu. Dar eu știu ce am văzut.

– Tatăl meu spune că ești nebună.

Nu-i răspund.

Se retrage un pas.

– Trebuie să plec. N-ar trebui să fiu aici.

Fac un pas înainte.

– Unde este mama ta?

El nu spune nimic, doar mă privește, cu ochii mari. Folosește o abordare fină, ne-a sfătuit Wesley întotdeauna, numai că eu am trecut de punctul acela.

– Mama ta e moartă?

Nimic. Văd lumina focului cum i se reflectă în ochi. Pupilele îi sunt ca niște mici scânteii.

Atunci îngână ceva ce nu pot să aud.

– Ce?

Mă aplec, îl aud șoptind câteva cuvinte:

– Mi-e frică.

Și, înainte să pot răspunde, el o ia la fugă spre ușă și o deschide brusc. Ușa camerei de zi se balansează în timp ce ușa de la intrare geme, apoi se închide cu zgomot.

Am rămas în picioare lângă șemineu, simțind căldură în spate și frigul de pe hol în fața mea.

După ce am închis bine ușa, ridic paharul cu apă de pe podea și arunc conținutul în chiuvetă. Sticla de merlot sună melodios pe marginea paharului, în timp ce torn vin în el. Din nou același zgomot. Mâinile îmi tremură.

Beau adânc, gândesc profund. Mă simt epuizată, exaltată. M-am aventurat afară – am umblat pe afară – și am supraviețuit. Mă întreb ce va spune dr. Fielding. Mă întreb ce ar trebui să-i spun. Poate nimic. Mă încrunt.

În plus, acum știu mai multe. Femeia aceea intră în panică. Ethan este înspăimântat. Jane este... ei bine. Nu știu ce e cu Jane. Dar este mai mult decât am știut înainte. Mă simt de parcă am luat un pion. Eu sunt Mașinăria Gânditoare.

Beau mai mult. Eu sunt Mașinăria de Băut.

Beau până când nervii mei încetează să mai facă spasme – o oră, după ceasul bunicului. Mă uit la minutar cum trece peste fața lui, îmi imaginez cum venele mi se umplu cu vin, devin protuberante și groase, răcorindu-mă, întărindu-mă. Apoi urc scările, parcă plutind. Mă uit atentă la motanul aflat pe palier; el mă observă și merge tiptil în birou. Îl urmez.

Pe birou, ecranul telefonului devine luminos. Nu recunosc numărul. Pun paharul pe birou. După cel de-al treilea apel, ating ecranul.

– Dr. Fox.

O voce guturală.

– Detectivul Little la telefon. Ne-am întâlnit vineri, dacă îți amintești.

Mă opresc, apoi mă așez la birou. Împing paharul mai încolo.

– Da, îmi amintesc.

– Bine, bine. Pare mulțumit; îmi imaginez că se întinde pe spate, pe scaunul lui, și își duce o mână la ceafă. Ce mai face doctorița cea bună?

– Bine, mulțumesc.

– Mă întrebam dacă o să mă mai suni.

Nu spun nimic.

– Ți-am luat numărul din Morningside și am vrut să văd ce mai faci. Cum te simți?

Tocmai i-am spus că bine.

– Bine, mulțumesc.

– Mă bucur. Familia e bine?

– Da. Toți sunt bine.

– Mă bucur.

Ce vrea de fapt?

Apoi vocea lui își schimbă tonalitatea.

– Uite cum stă treaba: m-a sunat vecina ta cu puțin timp în urmă.

Bineînțeles. Târfa. Ei bine, ea m-a avertizat. Târfă de încredere. Întind mâna, iau paharul de vin.

– Spune că ai urmărit-o la o cafenea de pe stradă. Așteaptă să-i răspund. Nu-i răspund. Presupun că nu ți-ai ales tocmai ziua de azi să mergi să-ți iei un espresso cu lapte. Presupun că nu ai întâlnit-o acolo dintr-o pură coincidență.

Deși nu mă aștept, aproape că zâmbesc.

– Știu că a fost o perioadă grea pentru tine. Ai avut o săptămână dificilă. Mă trezesc că încuviințez din cap. E un om foarte plăcut. Ar fi un psihiatru bun. Dar

să faci lucruri de genul ăsta nu ajută pe nimeni, nici pe tine. Nu i-a pronunțat încă numele. Oare o va face? Ceea ce ai spus vineri chiar i-a deranjat pe câțiva oameni. Rămâne între noi doi, dar doamna Russell – despre ea este vorba – pare destul de stresată.

Pun pariu că e foarte stresată, mă gândesc eu. Se dă drept o femeie moartă.

– Și cred că nici copilul ei nu era prea fericit de chestia asta.

Deschid gura.

– Am vorbit...

– Așa că... Se oprește. Ce-a fost asta?

Mă bosumflu.

– Nimic.

– Ești sigură?

– Da.

Mormăie.

– Voiam să te rog să o iei mai ușor pentru o vreme. Mă bucur să aud că ieși din casă.

E o glumă?

– Ce mai face motanul? E tot atât de țăfnos?

Nu răspund. El nu pare să observe.

– Și chiriașul tău?

Îmi mușc buza. La parter, e scara aceea mobilă sprijinită de ușa de la subsol; acolo am văzut cerceul unei femei moarte pe noptiera lui David.

– Domnule detectiv... Țin telefonul strâns. Trebuie să mai aud încă o dată lucrul acesta. Chiar nu mă crezi?

O tăcere lungă, apoi oftează adânc și mormăie.

– Îmi pare rău, doamnă doctor Fox. Sunt convins că dumneavoastră credeți ceea ce spuneți că ați văzut. Dar eu... eu nu cred.

Nu mă așteptam la altceva. E bine. Totul e în regulă.

– Știi, dacă vrei să vorbești vreodată cu cineva, avem aici consilieri buni care pot să te ajute. Sau doar să te asculte.

– Mulțumesc, domnule detectiv, îi spun, pe un ton rigid.

Din nou tăcere.

– Fii calmă, bine? O să-i transmit doamnei Russell că am vorbit.

Tresar. Și închid înainte ca el să mai spună ceva.

Îmi beau vinul, iau telefonul și merg încet în hol. Vreau să uit de Little. Vreau să uit de familia Russell.

Agora. O să-mi verific mesajele. Mă duc jos, pun paharul în chiuveta de la bucătărie. Mă îndrept spre camera de zi, tastez codul pe ecranul telefonului.

Cod de acces incorect.

Mă încrunt. Ce degete stângace! Tastez a doua oară.

Cod de acces incorect.

– Poftim?

Camera de zi s-a întunecat la amurg; întind mâna spre veioză și o aprind. Încă o dată, cu atenție, cu ochii ațintiți la mișcările mâinilor: 0-2-1-4.

Cod de acces incorect.

Telefonul pulsează. Accesul îmi este restricționat. Nu înțeleg.

Când a fost ultima oară când am introdus parola? Nu am avut nevoie de ea ca să

răspund la apelul lui Little de mai devreme; înainte am folosit Skype-ul ca să sun în Boston. Mintea îmi este încețoșată.

Enervată, mă întorc repede în birou, la calculator. Oare nu mi-e blocat și accesul la e-mail? Introduc parola de la calculator, accesez pagina de pornire Gmail. Numele meu de utilizator este preîncărcat în câmpul de adresă. Tastesz parola încet.

Da – am intrat. Procesul de restabilire a accesului pentru telefon e suficient de simplu; în șaiszeci de secunde, un cod de înlocuire îmi apare în căsuța de e-mail. Îl introduc pe ecranul telefonului, îl schimb înapoi la 0214.

Dar ce naiba? Poate că a expirat codul – se poate întâmpla așa ceva? L-am schimbat eu? Sau, pur și simplu, mi-au băjbăit degetele pe ecran? Îmi rod o unghie. Memoria mea nu mai este ceea ce era pe vremuri. Nici abilitățile mele motorii. Mă uit la paharul cu vin.

În inbox mă așteaptă un mic calup de mesaje; unul este o rugămintă de la un prinț nigerian, restul sunt trimise de grupul meu din Agora. Îmi petrec o oră răspunzând. Mitzi din Manchester a schimbat recent medicamentele de anxietate. Kala88 este logodită. Și BunicuțaLizzie, se pare, condusă de fiii ei, a reușit să iasă puțin din casă în această după-amiază. Și eu, îmi spun.

E trecut de șase și, dintr-odată, oboseala mă copleșește, mă îngroapă. Mă aplec în față, ca o pernă turtită, și îmi odihnesc fruntea pe birou. Trebuie să dorm. Voi dubla doza de Temazepam în seara asta. Și mâine pot să mă apuc de Ethan.

Unul dintre pacienții mei mai precoce obișnuia să înceapă fiecare ședință cu cuvintele „Este extrem de ciudat, dar...” – și apoi continua să descrie experiențe care erau cât se poate de obișnuite. Dar acum mă simt și eu așa. E extrem de ciudat. Este extrem de ciudat, dar ceea ce părea urgent cu doar o clipă în urmă – ceea ce părea urgent de joi încoace – s-a diminuat, a scăzut, ca o flacără în frig. Jane. Ethan. Femeia aceea. Chiar și Alistair.

Funcționez pe aburi. Aburi de struguri, îl aud pe Ed glumind. Ha-ha!

Voi vorbi și cu ei. Mâine. Cu Ed. Cu Livvy.

LUNI, 8 noiembrie

– Ed.

Apoi, o clipă mai târziu – sau poate peste o oră:

– Livvy.

Vocea mea era ca un abur de respirație. L-am văzut, un mic spirit care plutea în fața mea, un alb fantomatic în aerul înghețat.

Undeva în apropiere, aud un ciripit repetat fără încetare – un singur ton, asemănător cu chemarea unei păsări înnebunite.

Apoi s-a oprit.

Privirea mea înota într-un val roșu. Capul îmi zvâcnea. Coastele mă dureau. Simțeam că spatele mi-era rupt. Și că îmi ardea gâtul.

Stăteam cu fața în airbagul mototolit. Bordul strălucea stacojiu. Parbrizul era crăpat și aplecat spre mine.

M-am încruntat. Din spatele ochilor mei pornea în mod repetat un proces, un sistem care se defecta, se auzea un bâzâit în mașinărie.

Am respirat, am simțit că mă sufoc. M-am auzit văitându-mă de durere. Mi-am înclinat capul, mi-am simțit vârful craniului răsucindu-se pe tavan. Era un lucru neobișnuit, nu-i așa?

Și puteam gusta saliva care mi se aduna în cerul gurii. Cum a fost...

Bâzâitul s-a oprit.

Eram cu capul în jos.

M-am înecat din nou. Mâinile mi-au atârnat în jos, s-au îngropat în materialul din jurul capului meu, ca și cum ar fi putut să pună mașina pe picioare, să mă împingă în sus. Mă auzeam cum mă vait, cum bolborosesc.

Mi-am întors capul mai departe. Și l-am văzut pe Ed, departe de mine, nemișcat. Din ureche îi curgea sânge.

L-am strigat pe nume sau am încercat să fac asta, o singură silabă îngânată în frig, un mic nor de fum. Mă durea traheea. Centura de siguranță îmi era strânsă tare în jurul gâtului.

Mi-am lins buzele. Limba mi s-a scufundat într-un gol în gingia de sus. Pierdusem un dinte.

Centura de siguranță îmi tăia talia, încordată ca o sârmă. Cu mâna dreaptă, am apăsât închizătoarea, am apăsat și mai tare, am răsuflat ușurată când s-a auzit un pocnet. Centura mi-a alunecat de pe corp și am căzut pe plafon.

Ciripitul acela. Alarma de la centura de siguranță, întrerupându-se. Apoi liniște.

Aerul mi se revărsa din gură, roșu în lumina de pe bord, când mi-am întins mâinile pe plafon. Le-am sprijinit de el. Mi-am rotit capul.

Olivia era legată în scaunul din spate, suspendată acolo, iar coada i se legăna în gol. Mi-am îndoit gâtul, mi-am sprijinit umărul în plafon, am întins mâna spre obrazul ei. Degetele îmi tremurau.

Pielea ei era rece ca gheața.

Cotul mi s-a îndoit; picioarele mi-au căzut într-o parte și s-au prăbușit cu putere pe sticla de la trapă, acoperită cu pânze de păianjeni. A scârțâit sub mine. Am încercat să mă îndrept, mi-am apropiat genunchii unul de celălalt și m-am târât spre ea în timp ce inima îmi bătea puternic în piept. I-am prins umerii cu mâinile. Am scuturat-o.

Am țipat.

Am mișcat-o cu putere. Ea s-a mișcat odată cu mine, în timp ce părul i se legăna în jos.

– Livvy, am strigat, cu gâtul arzându-mă ca o flacără și gustând sângele din gura mea, de pe buze. Livvy, am strigat, și lacrimile mi s-au revărsat pe obraji. Livvy, am tras aer în piept, iar ochii ei s-au deschis.

Inima mea s-a oprit o clipă.

S-a uitat la mine, înăuntrul meu, și a rostit un singur cuvânt:

– Mami.

Mi-am băgat degetul mare în dispozitivul de prindere a centurii de siguranță. Centura s-a desfăcut cu un șuierat și i-am prins capul în mâini în timp ce s-a lăsat în jos, apoi i-am prins corpul în brațe; membrele ei atârnavă și se loveau unele de altele ca niște clopoței de vânt. Prin mânecă, i-am simțit un braț atârând.

– Șșș, i-am spus, deși nu scosese nici un sunet, chiar dacă ochii îi erau din nou închiși. Arăta ca o prințesă. Hei! Am scuturat-o de umăr. S-a mai uitat o dată la mine. Hei! am repetat.

Am încercat să zâmbesc. Îmi simțeam fața amorțită.

M-am repezit spre portieră, am apucat mânerul, am tras de el. Am tras din nou. Am auzit încuietoarea. Am împins fereastra, mi-am întins degetele pe geam. Portiera s-a deschis larg, fără nici un sunet, alunecând în întuneric.

M-am întins înainte și m-am apăsat cu mâinile pe pământ, afară, am simțit fierbințeala zăpezii pe palme. Mi-am adâncit coatele în zăpadă, mi-am fixat genunchii și am tras. Mi-am tras corpul din mașină și m-am prăbușit pe gheață. Aceasta a scârțâit sub mine. M-am târât în continuare. Șoldurile. Coapsele. Genunchii. Gambele. Picioarele. Marginea pantalonilor mi s-a agățat într-un cârlig pentru haine; m-am eliberat și am ieșit din mașină.

Și m-am rostogolit pe spate. Mi-am simțit coloana vertebrală electrocutată de durere. Am tras aer în piept. Am tresărit. Capul mi s-a învârtit, ca și cum mi-ar fi cedat gâtul.

Nu este timp. Nu este timp. M-am adunat, mi-am adunat picioarele, le-am

reasamblat în stare de funcționare și am îngenuncheat lângă mașină. M-am uitat împrejur.

M-am uitat în sus. Am simțit că se învâрте lumea cu mine.

Cerul era un vas cu stele și spațiu. Luna se profila uriașă cât o planetă – uriașă, luminoasă ca soarele, iar dedesubt, canionul radia cu umbre și lumini, exact ca o gravură în lemn. Zăpada aproape că încetase să mai cadă, doar câțiva fulgi vagabonzi pluteau prin aer. Arăta ca o nouă lume.

Și sunetul...

E liniște. O liniște definitivă, completă. Nici o suflare de vânt, nici o mișcare a ramurilor. Un film mut, o fotografie statică. M-am întors pe genunchi, am auzit zăpada scârțâind sub ei.

Înapoi pe pământ. Mașina era aruncată în față, cu botul turtit de sol, iar partea din spate era orientată ușor în sus. I-am văzut șasiul expus precum partea inferioară a unei insecte. M-am înfiorat. Am simțit un spasm în coloană.

M-am lăsat în jos înapoi prin deschizătura portierei, am prins cu degetele partea de jos a hainei în care era îmbrăcată Olivia. Și am tras. Am tras-o prin trapă, am tras-o peste tetieră, am tras-o afară din mașină. Am cuprins-o în brațe; corpul ei mic era inert ca o cârpă în brațele mele. I-am spus numele. Din nou. A deschis ochii.

– Bună, i-am spus.

Pleoapele i s-au închis.

Am întins-o lângă mașină, apoi am tras-o înapoi, ca să nu se răstoarne. Capul i-a căzut spre umăr; i l-am ținut – ușor, ușor – și i-am întors fața spre cer din nou.

M-am oprit, plămânii mei lucrau din greu. M-am uitat la copilul meu, un înger în zăpadă. I-am atins brațul rănit. Nu a reacționat. Am atins-o din nou, cu mai multă fermitate, și am văzut o tresărire strâmbându-i fața.

Urma Ed.

M-am târât înăuntru încă o dată, înainte să-mi dau seama că nu exista nici o

posibilitate să-l trag prin bancheta din spate. M-am întors înapoi, târându-mi picioarele; am ieșit din mașină; am ajuns la mânerul portierei din față. Am apăsător. Am apăsător din nou. Încuietoearea a cuplat, a trosnit. Portiera s-a deschis, trântindu-se.

Ed era acolo, pielea îi era roșie în lumina amețitoare, ca de ambulanță, de pe bord. M-am mirat de lumina aceea, cum supraviețuise bateria impactului, în timp ce i-am desfăcut centura de siguranță. S-a aplecat spre mine, desprinzându-se, ca un nod tras. L-am prins de subsuori.

Și l-am târât, capul meu lovindu-se de schimbătorul de viteze, trupul lui fiind târât de-a lungul plafonului. Când am ieșit din mașină, i-am văzut chipul spălat de sânge.

M-am ridicat, l-am tras, m-am împleticit înapoi, până am ajuns lângă Olivia, apoi l-am așezat lângă ea. Ea s-a mișcat. El, nu. I-am luat mâna, i-am tras mâneca de pe încheietura mâinii, am apăsător cu degetele pe piele. Avea un puls slab.

Ieșiserăm din mașină, toți sub întinderea plină de stele, pe podeaua universului. Am auzit un pufăit constant, mișcător – propria-mi respirație. Gâfâiam. Transpirația îmi curgea pe față, se prelingea pe gât.

Mi-am dus un braț la spate, am pipăit cu atenție, degetele urcându-mi pe coloana vertebrală ca pe o scară. Între umeri, vertebrele mă ardeau de durere.

Am inspirat, apoi am expirat. Priveam cum aerul ieșea încet din gura Oliviei, din gura lui Ed.

M-am întors.

Ochii mei măsurau ceea ce arăta ca aproximativ o sută de metri de stâncă abruptă, luminată fluorescent de lumina lunii. Drumul se întindea nevăzut undeva, deasupra capului, dar nu aveai cum să urci spre el, nu aveai cum să urci nicăieri. Ne prăbușiserăm pe o platformă mică, un mic pervaz de stâncă care ieșea în afară de pe marginea muntelui; dincolo de acesta și dedesubt se întindea uitarea. Stele, zăpadă, spațiu. Tăcere.

Telefonul.

Mi-am pipăit buzunarele – din față, din spate, din haină – și apoi mi-am amintit

cum el l-a prins și mi l-a luat repede; cum se învârtise pe podea și dansase acolo, zăngănind între picioarele mele, numele acela apărând strident pe ecran.

M-am cufundat în mașină pentru a treia oară, am șters plafonul cu mâinile, l-am găsit în cele din urmă lângă parbriz, cu ecranul intact. A fost un șoc să-l văd atât de curat; soțul meu sângera, fiica mea era rănită, corpul meu rănit, mașina noastră distrusă – dar telefonul supraviețuise neatins. O relicvă dintr-o altă epocă, de pe un alt pământ. Arăta ora 10:27 P.M. Ieșiserăm de pe drum de aproape o jumătate de oră.

Ghemuindu-mă în partea din față a mașinii, am trecut cu degetul mare peste ecran – 911 – și mi-am ridicat telefonul la ureche; am simțit cum îmi tremură lângă obraz.

Nimic. M-am încruntat.

Am încheiat apelul, m-am retras din mașină, am analizat ecranul. FĂRĂ SEMNAL. Am îngenuncheat în zăpadă. Am sunat din nou.

Nimic.

Am format de încă două ori.

Nimic. Nimic.

M-am ridicat, am apăsat tare butonul difuzorului, mi-am înălțat brațul în aer. Nimic.

Am înconjurat mașina, poticnindu-mă în zăpadă. Am sunat din nou. Și din nou. De patru ori, de opt ori, de treisprezece ori. Nu mai știam de câte ori.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Am țipat. A izbucnit din mine, curățându-mi gâtul, crăpând noaptea ca pe o întindere de gheață, estompându-se într-o mulțime de ecouri. Am țipat până când m-a ars limba, până când vocea nu mi-a mai rezistat.

M-am învârtit în jur. Am amețit. Am aruncat telefonul pe jos. S-a scufundat în zăpadă. L-am ridicat, ecranul era parcă înrourat, și l-am aruncat din nou, mai departe. Mă cuprinsese panica. Am sărit înainte, am săpat prin gheață. L-am prins cu mâna. Am scuturat zăpada de pe el, am sunat din nou.

Nimic.

M-am întors la Olivia și la Ed; stăteau întinși acolo, unul lângă altul, nemișcați, sub lumina lunii.

Un suspin și-a găsit drumul spre gura mea, disperat după aer, și mi-a trecut dincolo de buze. Genunchii mi s-au strâns sub mine, îndoțiți ca niște bricege. M-am lăsat în jos. M-am târât între soțul meu și fiica mea. Am început să plâng.

Când m-am trezit, degetele îmi erau reci și vinete, strânse în jurul telefonului. 12:58 A.M. Bateria era golită, mai rămăsese doar 11%.

Nu avea importanță, m-am gândit eu; nu puteam să sun la 911, nu puteam să sun pe nimeni.

Oricum, am încercat. Nimic.

Mi-am rotit capul spre stânga, spre dreapta: Ed și Livvy, de-o parte și de alta a mea, respirația lor slabă, dar constantă, chipul lui Ed acoperit cu sânge uscat, şuvițe de păr întinse pe obrajii Oliviei. Am atins-o cu mâna pe frunte. Era rece. Ar fi fost mai bine să ne adăpostim în mașină? Dar dacă... nu știam; dacă s-ar fi rostogolit? Dacă ar fi explodat?

M-am ridicat. În picioare. M-am uitat la matahala aceea de mașină. Am cercetat cerul – luna aceea plină, baia de stele. Încet, mi-am întors privirea spre munte.

Când m-am apropiat, mi-am scos telefonul și l-am ținut în fața mea, ca pe o baghetă. Am trecut cu degetul mare în sus pe ecran, am apăsat butonul lanternei. Lumină dură, o stea minusculă în mâna mea.

Peretele de stâncă, în strălucirea aceea, părea plat și fără cusur. Nicăieri nu-mi puteam înfige degetele, nimic de care să mă prind, nici o buruiănă sau o ramură, nici o stâncă ieșită în afară – doar pământ și pietriș, inaccesibile, ca un zid. Am

mers pe lățimea micii noastre stânci, cercetând fiecare centimetru. Am îndreptat lumina în sus până când noaptea a înăbușit-o.

Nimic. Totul devenise nimic.

10% baterie în telefon. 1:11 A.M.

Când eram copil, îmi plăceau constelațiile, am făcut un studiu despre ele, am cartografiat întregul cer pe suluri de hârtie de împachetat, în curtea din spate, în serile de vară, cu albăstrelele dormitând în jurul meu și iarba moale sub coate. Acum stelele defilau deasupra capului meu, eroii iernii împrăștiați ca niște paiete pe cerul nopții: Orion, strălucitor și înțepenit; Canis Major, urmându-l cu pași mari; Pleiadele, întinse ca niște bijuterii de-a lungul umărului Taurului. Gemenii. Perseus. Cetus.

Cu vocea mea rănită le-am murmurat numele ca o vrajă pentru Livvy și Ed, capetele lor înălțându-se și coborând pe pieptul meu, cu fiecare respirație a mea. Degetele mele le mângâiau părul, buzele lui, obrații ei.

Toate stelele acelea parcă fumegau de frig. Noi tremuram sub ele. Am dormit.

4:34 A.M. M-am trezit tremurând. I-am cercetat pe amândoi – mai întâi pe Olivia, apoi pe Ed. I-am pus niște zăpadă pe față. Nici nu s-a clintit. Am frecat-o de pielea lui, îndepărtând sângele uscat; a tresărit.

– Ed, i-am spus, scuturându-l de umăr.

Nici un răspuns. I-am verificat din nou pulsul. Mai rapid, mai slab.

Stomacul meu dădea semne de foame. Noi nu luam niciodată cina, mi-am amintit. Mai mult ca sigur că erau înfometați.

M-am ghemuit înapoi în mașină, unde lumina din tabloul de bord se diminuase, aproape dispăruse. Era acolo, strivită la fereastra pasagerului din spate: geanta în care pusesem cutiile cu sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și sucurile. Când am prins breteaua în pumn, lumina s-a stins complet.

Înapoi afară, am desfăcut folia de plastic de pe un sendviș și am dat-o la o parte; o pală de vânt a prins-o, iar eu m-am uitat cum plutea în sus și departe, delicată, ca o zână, o himeră. Am rupt un colț de pâine, i l-am adus Oliviei.

– Hei! am murmurat, jucându-mă cu degetele pe obrazul ei și ochii i s-au deschis. Uite!

I-am oferit pâinea și i-am dus-o la gură. Buzele i s-au desfăcut; pâinea a rămas acolo, ca un înotător pe cale să se înece, înainte să îi alunece pe limbă. Am luat paiul de pe cutia de suc și l-am introdus în cutie. Limonada a început să iasă prin el și s-a scurs pe zăpadă. Mi-am împins un braț sub capul Oliviei și i-am ridicat fața spre pai, apoi am strâns cutia. I s-a revărsat în gură. A dat lichidul afară.

I-am ridicat și mai mult capul și a început să bea cu înghițituri mici, ca un colibri. După o clipă, și-a lăsat capul moale în mâna mea și ochii i s-au închis. Am așezat-o încet pe pământ.

A urmat Ed.

Am îngenuncheat lângă el, dar nu voia să-și deschidă gura, nici măcar să-și deschidă ochii. Am atins ușor bucata de pâine de buzele lui, i-am mângâiat obrazul, ca și cum lucrul acesta l-ar fi făcut să-și desfacă maxilarul, și, cu toate acestea, nu s-a mișcat. Panica creștea în sufletul meu. Mi-am lipit capul de fața lui. Respirația lui, slabă ca o adiere, dar insistentă, mi-a încălzit pielea. Am expirat ușurată.

Dacă nu putea să mănânce, putea, cu siguranță, să bea. I-am frecat buzele uscate cu puțină zăpadă, apoi i-am strecurat paiul în gură. Mi-am încleștat degetele în jurul cutiei. Sucul i s-a scurs de-o parte și de alta a bărbiei și i s-a întărit în barba abia ieșită.

– Haide, l-am rugat eu, dar lichidul se grăbea în continuare în jos pe maxilar.

Am scos paiul și i-am pus o altă bucată de zăpadă înghețată pe buze, apoi pe limbă. Am lăsat-o să i se topească în gât.

M-am așezat din nou pe zăpadă, am băut din pai. Limonada era prea dulce. Am băut tot, oricum.

Din mașină am tras o sacoșă groasă de pânză, umplută cu geci și pantaloni de

schi. Le-am scos afară, le-am întins pe Livvy și pe Ed.

Mi-am ridicat privirea spre cer. Era imposibil de mare.

Lumina s-a așezat pe pleoapele mele ca o greutate. Le-am deschis.

Și m-am uitat chiorâș. Deasupra noastră se întindea cerul, neîntrerupt, nesfârșit, o mare adâncă de nori. Fulgii de zăpadă se cerneau în jos ca niște flori de păpădie și se loveau de pielea mea. Am verificat telefonul. 7:28 A.M. 5% baterie.

Olivia se mișcase ușor în somn, se aplecase pe brațul stâng, în timp ce brațul drept îi atârna lejer de-a lungul ei. Obrazul îi era așezat pe sol. Am așezat-o din nou pe spate, i-am șters zăpada de pe piele. Ușor i-am curățat și urechea.

Ed nu se mișcase. M-am aplecat spre fața lui. Încă mai respira.

Îmi lăsasem telefonul în buzunarul de la blugi. Acum l-am scos, l-am strâns tare în mână, să am noroc, și am format din nou 911. Pentru o secundă în care mi s-a tăiat respirația, mi-am imaginat că sună, aproape că îl auzeam făcând triluri în urechea mea.

Nimic. M-am uitat îndelung la ecran.

La mașina rostogolită pe spate ca o țestoasă neputincioasă, ca un animal rănit. Părea neobișnuită, chiar rușinată.

M-am uitat la valea de sub noi, plină de copaci, ca niște țepi, și cu un râu ca o panglică subțire de argint ce se desfășura în depărtare.

M-am ridicat. M-am întors.

Muntele se înălța impunător peste mine. În lumina zilei, mi-am dat seama că am aproximat greșit cât de mult căzuserăm – eram la aproape două sute de metri de șoseaua de deasupra, iar versantul de piatră arăta și mai de netrecut, mai imposibil decât îmi păruse noaptea trecută. Sus, sus, sus s-a ridicat privirea mea, până când a ajuns în vârf.

Mâna mi-a rătăcit spre gât. Căzuserăm de la înălțimea aceea. Și supraviețuiserăm.

Mi-am înclinat capul și mai mult pe spate, ca să cuprind imensitatea cerului. Și m-am uitat chiorâș. Totul părea prea vast, cumva, prea masiv. M-am simțit ca o miniatură într-o casă de păpuși. M-am putut vedea din afară, de departe, mică, o fărâmbă. M-am întors împrejur, m-am clătinat pe picioare.

Vederea mi se încețoșa. Ceva mi-a făcut picioarele să tremure.

Am scuturat din cap, m-am frecat la ochi. Lumea a dispărut, s-a retras în granițele sale.

Câteva ore am ațipit lângă Ed și Olivia. Când m-am trezit – 11:10 AM –, zăpada se prăbușea peste noi în valuri, vântul bătea ca niște biciuri deasupra capetelor noastre. Un bubuit lung de tunet a răsunat în apropiere. Mi-am șters fulgii de pe față, m-am ridicat brusc în picioare.

Aceeași mișcare spasmodică a vederii mele, ca niște valuri în apă, și, de data aceasta, genunchii mi s-au lovit unul de celălalt, ca și cum ar fi fost atrași de un magnet. Am simțit că mă prăbușesc spre pământ.

– Nu, am spus eu, cu o voce iritată și înghețată. Am întins o mână spre zăpadă și m-am sprijinit să mă ridic.

Ce era în neregulă cu mine?

Nu mai era timp. Nu mai era timp. M-am împins în sol, m-am ridicat. I-am văzut pe Ed și pe Olivia la picioarele mele, pe jumătate acoperiți de zăpadă.

Și am început să-i târăsc spre mașină.

Cum s-a scurs timpul? Părea că, în anul următor, lunile treceau mai repede decât acele ore cu Ed și Livvy pe acel plafon răsturnat, zăpada ridicându-se pe lângă ferestre ca valurile la flux, parbrizul scârțâind și trosnind sub greutatea zăpezii.

I-am cântat cântece pop, cântece pentru copii, melodii pe care le-am inventat eu, în timp ce zgomotul de afară devenea mai puternic și lumina din interior se făcea tot mai slabă. I-am analizat spiralele urechii, i le-am atins cu degetul, i-am fredonat în urechi. L-am cuprins în brațe, mi-am împletit picioarele cu ale lui, mi-am împreunat mâinile cu ale lui. Am înfulecat un sendviș și am dat pe gât o cutie de suc. Am desfăcut o sticlă de vin înainte să-mi aduc aminte că mă va deshidrata. Dar voiam să beau. Chiar voiam.

Eram sub pământ, așa mă simțeam; ne-am ascuns într-un loc secret și întunecos, într-un loc protejat de lume. Nu știam când vom ieși. Cum vom ieși. Dacă vom ieși vreodată.

La un moment dat, telefonul meu s-a închis. Am adormit la 3:40 P.M., 2% baterie, și când m-am trezit, ecranul se întunecase deja.

Lumea era tăcută, cu excepția strigătului vântului și a lui Livvy, care inspira sacadat, și a lui Ed, care scotea un hârâit slab din gât. Iar mie suspinele îmi străbăteau tot corpul.

Liniște. Liniște absolută.

Mi-am recăpătat conștiința în pânțele acelei mașini, cu ochii încetoșați. Dar apoi am văzut lumina pătrunzând în mașină, am văzut lumina slabă din spatele parbrizului și am auzit tăcerea așa cum auzisem zgomotul. Locuia în mașină ca un lucru viu.

M-am îndreptat și am întins mâna după mânerul portierei. Acesta a pocnit reconfortant, dar portiera nu se clintea.

Nu!

M-am târât pe genunchi, m-am rostogolit pe spatele care mă durea, mi-am îndesat picioarele în portieră și am împins. Aceasta s-a clintit în zăpadă, apoi s-a oprit. Am lovit geamul și l-am presat cu călcâiele. Portiera s-a deschis. În mașină s-a adunat o mică avalanșă.

M-am târât afară pe burtă, închizându-mi ochii la vederea luminii. Când i-am deschis din nou, am văzut zorii ivindu-se peste munții îndepărtați. M-am ridicat în genunchi și am cercetat lumea din jurul meu: valea îmbibată în alb; râul acela îndepărtat; zăpada pufoasă de sub picioarele mele.

M-am clătinat pe genunchi. Apoi am auzit un trosnet și am știut că parbrizul se prăbușește.

Mi-am adâncit un picior, apoi celălalt în zăpadă, am ieșit împleticindu-mă în fața mașinii, am văzut sticla spartă înăuntru. Înapoi la ușa pasagerului, înapoi înăuntru. Încă o dată i-am tras din mașina răsturnată, mai întâi pe Livvy, apoi pe Ed; încă o dată i-am aranjat unul lângă altul pe jos.

Și, în timp ce stăteam deasupra lor, cu respirația aburindu-mi în față, vederea mi s-a încetșat din nou. Cerul părea că se proiectează în afară, spre mine, apăsându-mă; m-am încovoiat, pleoapele mi s-au încleștat, inima a început să-mi bată ca un ciocan în piept.

Am urlat, ca un animal sălbatic. M-am întors pe burtă, mi-am întins brațele în jurul Oliviei și al lui Ed, i-am strâns la piept în timp ce mă văitam în zăpadă.

Așa ne-au găsit.

Când mă trezesc luni dimineața, vreau să vorbesc cu Wesley.

M-am răsucit în cearșafuri, trebuie să mi le desprind de pe corp precum coaja de pe mere. Soarele se revarsă prin ferestre luminând lenjeria de pat. Pielea mea strălucește de căldură. Mă simt ciudat de frumoasă.

Telefonul e pe perna de lângă mine. Pentru o clipă, în timp ce aud sunetul în ureche, mă întreb dacă și-ar fi putut schimba numărul, dar apoi aud cum vocea îi bubuie în telefon, incredibil de asurzitoare, ca întotdeauna:

– Lăsați un mesaj, poruncește el.

Nu las. În schimb, încerc la biroul lui.

– Anna Fox la telefon, îi spun femeii care răspunde.

După voce, pare tânără.

– Dr. Fox. Sunt Phoebe.

Am greșit.

– Îmi pare rău, spun eu. Phoebe – am lucrat cu ea aproape un an. Categorie nu este tânără. Nu te-am recunoscut. Vocea ta...

– E în regulă. Cred că am răcit, deci probabil că sună diferit. E politicoasă. Tipic pentru Phoebe. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. Pot vorbi cu Wesley?

Desigur, Phoebe e destul de protocolară și probabil îl va suna.

– Dr. Brill, spune ea, are ședințe toată dimineața, dar îi pot transmite să te sune mai târziu.

Îi mulțumesc, îi dau numărul meu.

– Da, îl avem înregistrat, spune ea, iar eu închid.

Mă întreb dacă el mă va suna înapoi.

Mă duc jos. Fără vin astăzi, am hotărât, sau, cel puțin, nu în dimineața aceasta; trebuie să am mintea limpede pentru Wesley. Dr. Brill.

Să începem cu ceea ce este mai important: vizitez bucătăria, găsesc scara cea mică așa cum am lăsat-o, sprijinită de ușa subsolului. În lumina dimineții, aproape incandescent de strălucitoare, pare fragilă, absurdă; David putea să o dărâme cu o lovitură de umăr. Pentru o clipă, în creierul meu se strecoară îndoiala: deci el are cerceul unei femei pe noptieră; și ce-i cu asta? Nu știi că e al ei, a spus Ed, și este adevărat. Trei perle mici – cred că am și eu o pereche asemănătoare.

Mă uit la scară ca și cum ar putea să vină spre mine pe picioarele ei fusiforme, din aluminiu. Țintesc cu privirea sticla de merlot care strălucește pe blatul de bucătărie, lângă cheia de la casă, așezată în cârligul ei. Nu, fără băutură. În plus, mai mult ca sigur că locul e plin deja cu pahare de vin. (Unde am mai văzut așa ceva? Da, thrillerul acela, Semne – un film mediocru, o coloană sonoră splendidă, în stilul lui Bernard Herrmann. O fiică precoce împrăstie peste tot pahare cu apă pe jumătate băute și acestea sfârșesc prin a descuraja invadatorii spațiali. „De ce ar veni extraterestrii pe Pământ, dacă sunt alergici la apă?” îl critica Ed, înverșunat. Era a treia noastră întâlnire.)

Încep să-mi pierd concentrarea. Sus, în birou cu mine!

Mă opresc la biroul meu, îmi arunc telefonul lângă mouse pad, îl conectez la calculator ca să se încarce. Verific ceasul de pe calculator: e puțin trecut de ora unsprezece. Mai târziu decât am crezut. Temazepamul acela chiar m-a anesteziat. Temazepamurile acelea, de fapt. La plural.

Mă uit pe fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, chiar la țanc, doamna Miller iese pe ușa din față, închizând-o fără zgomot în spatele ei. Văd că în această dimineață poartă un palton de culoare închisă și din gura ei se revarsă o respirație albă. Apăs aplicația pentru vreme de pe telefonul meu. Minus unsprezece grade afară. Mă ridic și ating termostatul de pe palier.

Mă întreb ce face soțul Ritei. A trecut foarte mult timp de când l-am văzut, de când l-am căutat.

Înapoi la biroul meu, mă uit prin cameră, prin parc, la casa Russell. Ferestrele par goale. Ethan, mă gândesc eu. Trebuie să ajung la Ethan. Am simțit că ezită aseară; „Mi-e frică“, spusese el, cu ochii mari, aproape sălbatici. Un copil aflat în primejdie. Este datoria mea să-l ajut. Orice s-a întâmplat cu Jane, orice s-a ales de ea, trebuie să-l protejez pe fiul ei.

Care este următoarea mișcare? Îmi mușc buza. Intru pe forumul de șah. Încep să joc.

O oră mai târziu, e trecut de amiază și nu mi-a venit nici o idee.

Tocmai am făcut ca sticla să sărute din nou paharul cu vin – încă o dată, e trecut de prânz –, și mă gândesc. Problema mi-a rămas în minte ca zgomotul ambiental: cum să ajung la Ethan? La fiecare câteva minute, mă uit dincolo de parc, ca și cum răspunsul ar putea fi mâzgălit pe peretele casei. Nu pot să-l sun pe telefonul fix; el nu are telefonul lui personal; dacă aș încerca cumva să-i dau un semn de viață, tatăl său – sau femeia aceea – m-ar putea vedea înaintea lui. Mi-a spus că nu are nici adresă de e-mail, nici cont de Facebook. Ar putea la fel de bine să nici nu existe.

E aproape la fel de izolat ca mine.

Mă las cu spatele pe scaun, sorb din vin. Pun jos paharul. Văd lumina de amiază cum se târăște peste pervazul ferestrei. Computerul piuie. Mut un cal, îl fac să cotească pe tabla de șah. Aștept o altă mișcare.

Ceasul de pe ecran arată 12:12. Nici un semn de la Wesley – chiar va suna? Sau ar trebui să încerc din nou? Mă întind după telefon, îl aduc la viață.

Un sunet pe desktop – Gmail. Iau mouse-ul, ghidez cursorul departe de tabla de șah. Dau clic pe browser. Cu cealaltă mână, duc spre buze paharul cu vin. Acesta strălucește în lumina soarelui.

Peste marginea paharului, mă uit la inboxul gol, cu excepția unui singur mesaj, rândul cu subiectul lăsat necompletat, numele expeditorului, cu caractere aldine.

Jane Russell.

Dinții mi se lovesc de pahar.

Mă holbez la ecran. Aerul din jurul meu devine, brusc, rarefiat.

Îmi tremură mâna când așez paharul pe birou și, odată cu ea, și vinul dinăuntru. Mouse-ul se umflă în palma mea când îl apuc. Am încetat să mai respir.

Cursorul se îndreaptă spre numele ei. Jane Russell.

Dau clic.

Mesajul se deschide, un câmp alb. Nu există text, doar o pictogramă, semn că mesajul are un fișier atașat, o mică agrafă de hârtie. Dau dublu-clic pe ea.

Ecranul devine negru. Apoi, o imagine începe să se încarce încet, bucată cu bucată. Bare granulate de un gri-închis.

Am încremenit. Încă nu pot respira.

Rând după rând de întuneric pe ecran, ca o perdea care cade încet. Trece o clipă. Încă una.

Apoi...

... apoi o amestecătură de... crengi? Nu: păr întunecat și încâlcit, în prim-plan.

Un detaliu de piele albă.

Un ochi, închis, vertical, mărginit de gene.

E cineva culcat pe o parte. Mă uit la o față adormită.

Mă uit la fața mea adormită.

Imaginea se mărește brusc, ieșind la iveală jumătatea inferioară – și iată-mă, capul meu, în întregime. O şuviță de păr întinsă peste fruntea mea. Ochiul închis strâns, gura ușor deschisă. Obrajii cufundați în pernă.

Sar în picioare. Scaunul se răstoarnă în spatele meu.

Jane mi-a trimis o fotografie cu mine dormind. Ideea se descarcă lent în creierul meu, așa cum s-a descărcat imaginea, apărând cu greu, linie după linie.

Jane a fost noaptea în casa mea.

Jane a fost în dormitorul meu.

Jane m-a urmărit cum dorm.

Stau acolo uluită, într-o tăcere asurzitoare. Și apoi văd cifrele fantomatice în colțul din dreapta jos. Un marcaj temporal – data de astăzi, 02:02 A.M.

În noaptea asta. Ora două. Cum e posibil așa ceva? Mă uit la adresa de e-mail pusă în paranteze lângă numele expeditorului:

guesswhoanna@gmail.com

Deci nu a fost Jane. Cineva care se ascunde în spatele numelui ei. Cineva care își bate joc de mine.

Gândurile mele țintesc ca o săgeată direct la subsol. David, în spatele acelei uși.

Mă înfășor în halat. Gândește! Nu intra în panică! Fii calmă!

A forțat ușa? Nu – am găsit scara exact așa cum am lăsat-o.

Deci – mâinile îmi tremură pe lângă corp; mă aplec în față, le pun pe masă – și-a făcut o copie după cheia mea? Am auzit zgomote pe palier în noaptea aceea, când l-am condus în pat; oare a cotrobăit prin casă, a furat cheia din bucătărie?

Doar că am văzut-o pe cârlig acum o oră și am blocat ușa de la subsol imediat după ce a plecat – nu avea cum să intre.

Doar dacă... dar bineînțeles că putea intra: ar fi putut pătrunde ușor în casă oricând dorea, folosind o copie după cheie. A înlocuit originalul.

Dar el a plecat ieri. În Connecticut.

Cel puțin asta mi-a spus.

Mă uit la mine pe ecran, la semilunile genelor mele, la linia dinților care mi se vede în spatele buzei superioare: complet ignorantă, complet neînarmată. Mă trec fiorii. Acidul îmi urcă undeva în gât.

guesswhoanna. Cine, dacă nu David? Și de ce să-mi spună mie? Nu doar că cineva a intrat ilegal în casa mea, în dormitorul meu, m-a înregistrat dormind – dar cineva vrea ca eu să și știu acest lucru.

Cineva care știe de Jane.

Mă întind după pahar cu ambele mâini. Beau, beau adânc. Îl pun jos și iau

telefonul.

Vocea lui Little este undulată și moale, ca o față de pernă. Poate că dormea. Nu contează.

– Cineva a intrat la mine în casă, îi spun.

Acum sunt în bucătărie, într-o mână țin telefonul, în cealaltă paharul și mă uit ținută la ușa de la subsol; când spun cu voce tare acele cuvinte imposibile, par să fie goale, neconvingătoare. Ireale.

– Dr. Fox, spune el, vesel. Tu ești?

– Cineva a intrat la mine în casă azi-dimineață la ora două.

– Stai puțin. Îl aud cum își trece telefonul în cealaltă mână. A fost cineva în casa ta?

– La două dimineața.

– De ce nu ai anunțat mai devreme?

– Fiindcă dormeam la ora aia.

Vocea i se încălzește. Crede că m-a prins.

– Atunci de unde știi că a fost cineva în casa ta?

– Pentru că mi-a făcut o fotografie și mi-a trimis-o prin e-mail.

O pauză.

– Ce fotografie?

– O fotografie cu mine. Dormind.

Când vorbește din nou, pare să fie mai apropiat.

– Ești sigură?

– Da.

– Și... ascultă, nu vreau să te sperii...

– Deja sunt speriată.

– Ești sigură că acum casa e goală?

Tac. La asta nu m-am gândit.

– Dr. Fox? Anna?

– Da. Categorie nu e nimeni aici. Cu siguranță aș fi știut deja.

– Poți... ești în stare să ieși?

Aproape că râd. În schimb, doar suflu:

– Nu.

– Bine. Doar... stai acolo. Nu... doar stai acolo. Vrei să rămân pe fir cu tine?

– Vreau să vii aici.

– Venim.

La plural. Norelli va fi cu el. Bine – vreau ca ea să fie aici și să vadă asta. Pentru că este real. Acest lucru este incontestabil.

Little încă mai vorbește, respirația lui se aude puternic în telefon.

– Știi ce aș vrea să faci, Anna? Să te duci la ușa de la intrare. În cazul în care trebuie să ieși. Putem ajunge acolo în curând, doar în câteva minute, dar, în caz că trebuie să ieși...

Mă uit la ușa de la hol, mă mișc în direcția aceea.

– Suntem în mașină. Ajungem repede.

Încuviințez din cap încet, urmăresc cum se apropie ușa.

– Ai văzut ceva filme de curând, dr. Fox?

Nu-mi pot face curaj să o deschid. Nu pot călca în zona aceea crepusculară. Scutur din cap. Părul îmi atinge fața.

– Vreun thriller vechi de-al tău?

Scutur capul din nou și vreau să-i spun că nu am văzut, când îmi dau seama că încă țin paharul de vin în mână. Intrus sau nu – și nu cred că există vreunul –, nu voi răspunde la ușă așa. Trebuie să scap de pahar.

Dar îmi tremură mâna și vinul îmi curge pe partea din față a halatului, făcând o pată roșie ca sângele, chiar deasupra inimii. Arată ca o rană.

Little încă vorbește în urechea mea...

– Anna? Ești bine acolo? ... în timp ce mă întorc în bucătărie, cu telefonul apăsător la tâmplă, și pun paharul în chiuvetă. ... totul e în regulă? întreabă Little.

– Da, îi spun.

Deschid robinetul, îmi scot halatul, îl pun sub jetul de apă, în timp ce stau acolo în tricou și pantaloni de trening. Pata de vin parcă fierbe sub apă sângerând, subțindu-se, făcându-se un roz pal. O strâng în mână și degetele mi se albesc de frig.

– Poți veni la ușa de la intrare?

– Da.

Opresc robinetul. Scot halatul din chiuvetă și îl storc.

– Bine. Stai acolo.

Scuturând halatul ca să se usuce, văd că nu mai am prosoape de hârtie – suportul este gol. Mă duc la sertarul cu fețe de masă, îl deschid. Și înăuntru, peste un teanc de prosoape împăturite, mă văd din nou.

Nu adormită profund, într-un prim-plan, nu pe jumătate cufundată într-o pernă, ci dreaptă, luminoasă, cu părul dat pe spate, cu ochii strălucitori și dornici –

varianta mea din hârtie și cerneală.

O șmecherie grozavă, spusese eu.

Un desen Jane Russell original, îmi răspunsese ea.

Și apoi se semnase.

Hârtia îmi tremură în mână. Mă uit la semnătura mâzgălită în colț.

Aproape că mă îndoisesem de ea. Aproape că mă îndoisesem de autoarea ei. Și totuși, iată-l, un suvenir din noaptea aceea dispărută. Un memento. Memento mori. Amintește-ți că trebuie să mori.

Amintește-ți.

Și îmi amintesc: îmi amintesc șahul și ciocolata; îmi amintesc țigările, vinul, turul casei. Mai presus de toate, îmi amintesc de Jane, țipând și trăgând la măsea, în elementul ei; plombele ei argintii; felul în care s-a aplecat pe fereastră când și-a văzut casa în splendoarea ei – „Ce loc remarcabil!“, murmurase ea.

Ea a fost aici.

– Aproape că am ajuns, spune Little.

– Am... Îmi dreg glasul. Am...

Mă întrerupe.

– Virăm pe...

Dar nu aud unde sunt, pentru că, prin fereastră, îl urmăresc pe Ethan cum iese pe ușa din față. Probabil că a fost înăuntru în tot acest timp. Am aruncat ocheade spre casa lui timp de o jumătate de oră, privirea mutându-mi-se de la bucătărie spre salon și spre dormitor; Nu știu cum l-am ratat.

– Anna?

Vocea lui Little sună mărunță, micșorată. Mă uit în jos, văd telefonul în mâna mea, lângă șold; văd halatul căzut la picioarele mele. Apoi pun telefonul pe blatul de bucătărie și așez desenul lângă chiuvetă. Bat cu degetele în sticlă, cu putere.

– Anna?

Little strigă din nou. Îl ignor.

Bat mai tare. Ethan a trecut pe trotuar acum, îndreptându-se spre casa mea. Da.

Știu ce trebuie să fac.

Degetele mele prind cadrul mobil al ferestrei. Le tensionează, bat din ele, le îndoi. Închid ochii. Și ridic.

Aerul rece îmi înconjoară corpul atât de dur încât îmi simt inima slăbită; îmi ia hainele cu asalt, le face să tremure în jurul meu. Urechile mele se umplu cu sunetul vântului. Mă cuprinde frigul, sunt copleșită de frig.

Chiar și așa, îi strig numele, un singur vuiet, două silabe, izvorâte de pe limba mea, propulsate ca niște ghiulele în lumea exterioară: E-than!

Aud cum este spintecată tăcerea. Îmi imaginez stoluri de păsări zburând, trecători care se opresc din drumul lor.

Și apoi, cu ultima gură de aer: Știu.

Știu că mama ta era femeia pe care am cunoscut-o eu; știu că a fost aici; știu că minți.

Trântesc geamul jos, mă aplec cu fruntea pe geam. Deschid ochii.

El e acolo pe trotuar, încremenit, purtând un palton lung, prea mare, și niște blugi nu suficient de mari, părul vâlvoi fluturându-i în bătaia vântului. Se uită la mine, respirația adunându-se ca un nor în fața lui. Mă uit în spate, pieptul mi se umflă, inima îmi bate cu o viteză amețitoare.

El scutură din cap. Continuă să meargă.

Îl urmăresc cu privirea până când îl pierd din vedere, plămânii mi se dezumflă, umerii îmi cad, aerul rece bântuind bucătăria. Doar atât am putut să-l urmăresc. Cel puțin nu s-a dus repede acasă.

Și totuși. Și totuși. Detectivii vor ajunge aici imediat. Am portretul – acolo, cu fața în jos pe podea, suflat de curenții de aer. Mă aplecat să-l ridic, să-mi iau halatul, îl simt umed în mână.

Sună soneria. E Little. Mă îndrept de spate, iau telefonul, mi-l bag în buzunar; mă grăbesc spre ușă, lovesc butonul interfonului cu pumnul, răsucesc încuietoarea. Mă uit la geamul înghețat. Apare o umbră care se concretizează într-o siluetă.

Bucata de hârtie îmi tremură în mână. Nu mai am răbdare. Întind mâna spre mâner, îl răsucesc, deschid ușa, smucind-o.

E Ethan.

Sunt prea surprinsă ca să-l mai salut. Stau acolo, cu hârtia între degete, iar halatul îmi atârnă spre picioare.

Obrajii îi sunt roșii de frig. Părul lui ar trebui tuns; îi trece peste sprâncene, i se răsucesc în jurul urechilor. Face ochii mari.

Ne uităm unul la celălalt.

– Nu poți să țipi pur și simplu la mine, spune el, cu voce scăzută.

Nu mă așteptam la asta. Înainte să mă pot controla, îi spun:

– Nu știam cum altfel să îți atrag atenția, îi spun eu.

Picături de apă îmi cad pe picioare, pe podea. Îmi mut halatul sub braț.

Punch se strecoară în cameră de pe scări și se îndreaptă direct spre gambele lui Ethan.

– Ce vrei? întreabă el privind în jos.

Nu-mi dau seama dacă vorbește cu mine sau cu pisica.

– Știu că mama ta a fost aici, îi spun.

El oftează și neagă, cu o mișcare a capului.

– Cred că... delirezi.

Cuvântul parcă îi iese de pe limbă împleticit, ca și cum nu ar fi familiarizat cu el. Nu e nevoie să mă întreb unde l-a auzit. Sau în legătură cu cine.

Scutur și eu din cap.

– Nu, îi spun eu, și simt că buzele mi se curbează într-un zâmbet. Nu. Am găsit asta.

Îi arăt portretul.

Se uită la el.

Nu se aude nici un zgomot în casă, cu excepția lui Punch, care se freacă de blugii lui Ethan.

Îl urmăresc. Se uită cu gura căscată la portret.

– Ce e asta? întreabă el.

– Eu sunt.

– Cine l-a desenat?

Îmi înclin capul, pășesc în față.

– Poți să citești semnătura.

El ia hârtia. Mijește ochii.

– Dar...

Soneria ne face pe amândoi să tresărim. Întoarcem capul spre ușă. Punch merge repede spre canapea.

În timp ce Ethan mă urmărește, ajung la interfon și apăs butonul. Se aud pași pe hol și Little intră în cameră, un bărbat ca un val de maree, iar Norelli îl urmează.

Îl văd mai întâi pe Ethan.

– Ce se întâmplă aici? întreabă Norelli, neștiind la care dintre noi doi să se uite mai atentă.

– Ai spus că a fost cineva în casa ta, spune Little.

Ethan se uită la mine și aruncă o privire spre ușă.

– Tu rămâi aici, îi spun.

– Poți pleca, îi spune Norelli.

– Stai, urlu eu, și Ethan nu se mișcă.

– Ai verificat casa? întreabă Little.

Scutur din cap.

El îi face un semn cu capul lui Norelli, care traversează bucătăria și se oprește lângă ușa de la subsol. Se uită la scară, mă privește.

– Chiriașul, îi spun eu.

Înaintează spre scara care duce la etaj fără să spună vreun cuvânt.

Mă întorc la Little. Mâinile îi sunt adâncite în buzunare; privirea îi este ațintită asupra mea. Trag o gură de aer.

– Atât de multe... atât de multe s-au întâmplat, îi spun eu. Mai întâi am primit acest... – bag mâna în buzunarul de la halat și îmi scot telefonul – ... acest mesaj.

Halatul aterizează pe podea, pleoștindu-se.

Dau clic pe e-mail, măresc imaginea. Little îmi ia telefonul, îl ține în mână lui masivă.

În timp ce inspectează ecranul, încep să tremur – e răcoare aici și sunt îmbrăcată subțire. Părul meu, știu, este încâlcit, ca și cum tocmai m-aș fi dat jos din pat. Mă simt jenată.

La fel și Ethan, se pare, căci își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Alături de Little, el arată imposibil de delicat, aproape fragil. Îmi doresc să-l țin în brațe.

Detectivul atinge ecranul telefonului.

– Jane Russell.

– Dar nu este, îi spun. Uită-te la adresa de e-mail.

Se uită chiorâș.

– guesswhoanna@gmail.com, recită el, cu atenție.

Încuviințez din cap.

– Făcută la 2:02 dimineața. Little se uită la mine. Și mesajul ăsta a fost trimis la 12:11 azi după-amiază.

Încuviințez din nou din cap.

– Ai primit vreodată vreun mesaj de la această adresă în trecut?

– Nu. Dar nu puteți... să o localizați?

Ethan intervine, din spatele meu:

– Ce este?

– Este o fotografie, încep să spun, dar Little continuă:

– Cum ar intra cineva în casa ta? Nu ai alarmă?

– Nu. Eu sunt întotdeauna aici. De ce aş avea nevoie de... Mă retrag. Răspunsul este în mâna lui Little. Nu, repet eu.

– A cui este fotografia? întreabă Ethan.

De data aceasta, Little îl priveşte, îl fixează cu o privire lungă.

– Ajunge cu întrebările, spune el, şi Ethan se întoarce. Du-te acolo.

Ethan se îndreaptă spre canapea şi se aşază lângă Punch.

Little intră în bucătărie, spre uşa laterală.

– Deci cineva ar fi putut intra aici.

Pare ironic. Învârte încuietoarea, deschide uşa, o închide. O adiere de aer rece pătrunde în cameră.

– Cineva chiar a intrat aici, insist eu.

– Fără să pornească vreo alarmă, asta voiam să spun.

– Da.

– A fost luat ceva din casă?

Acest lucru nu mi-a trecut prin minte.

– Nu ştiu, recunosc. Computerul şi telefonul meu sunt încă aici, dar poate... nu ştiu. Nu m-am uitat. M-am speriat, adaug eu.

Expresia feţei îi devine mai prietenoasă.

– Cred. Apoi mai încet. Ai vreo idee cine te-ar fi putut fotografia?

Mă opresc.

– Singura persoană care are cheie... singura persoană care ar putea avea cheie este chiriaşul meu. David.

– Şi el unde este?

– Nu știu. A spus că pleacă din oraș, dar...

– Deci are cheie sau ar putea avea cheie?

Îmi încrucișez brațele.

– Ar putea. Apartamentul lui... apartamentul are o cheie diferită, dar poate că el... a furat-o pe a mea.

Little încuviințează din cap.

– Ai probleme cu David?

– Nu. Adică... nu.

Little încuviințează din nou din cap.

– Altceva?

– Era... el... A împrumutat o lamă. Un cutter, vreau să spun. Și apoi l-a pus înapoi fără să-mi spună.

– Și nimeni altcineva nu ar fi putut intra?

– Nimeni.

– Doar gândeam cu voce tare. Acum, el trage cu putere aer în piept și ridică vocea așa tare, că nervii mei tremură: Hei, Val?

– Sunt încă sus, strigă Norelli.

– E ceva de văzut acolo?

Liniște. Așteptăm.

– Nimic, strigă ea.

– Ceva în dezordine?

– Nimic.

– E cineva în dulap?

– Nu e nimeni în dulap. Aud sunete de pași pe scări. Vin jos.

Little se întoarce spre mine.

– Deci vorbim despre cineva care intră – nu știm cum – și îți face o fotografie, dar nu ia altceva.

– Da.

Oare se îndoiește de mine? Arăt încă o dată cu degetul spre telefonul din mâna lui, ca și cum acesta ar putea să-i răspundă la întrebări. Poate să-i răspundă la întrebări.

– Îmi pare rău, spune el, și mi-l dă înapoi.

Norelli intră în bucătărie, cu paltonul fluturând în spatele ei.

– Suntem în regulă? întreabă Little.

– Suntem cu toții în regulă.

Îmi zâmbește.

– Nu e nici un pericol, spune el.

Eu nu răspund.

Norelli se îndreaptă spre noi.

– Care e treaba?

Întind telefonul spre ea. Nu îl ia, ci se uită la ecran.

– Jane Russell? întreabă ea.

Arăt spre adresa de e-mail de lângă numele lui Jane. Fața lui Norelli strălucește.

– Ți-au mai trimis ceva înainte?

– Nu. Tocmai îi spuneam... nu.

– Este o adresă de Gmail, subliniază ea.

O văd schimbând o privire cu Little.

– Da, spun și îmi încrucișez brațele la piept. Nu puteți să o localizați? Sau să o identificați?

– Ei bine, spune ea, dându-se înapoi, asta este o problemă.

– De ce?

Își înclină capul spre partenerul ei.

– Este Gmail, spune el.

– Da. Și?

– Și Gmail ascunde adresele de IP.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că nu există nici o posibilitate să urmărești un cont de Gmail, continuă el.

Mă uit țintă spre el.

– Ai fi putut să-ți trimiți chiar tu asta, explică Norelli.

Mă întorc să mă uit la ea. Stă cu brațele încrucișate la piept. Îmi scapă un râset.

– Ce? spun eu, pentru că ce altceva poate fi spus?

– Ai fi putut trimite acel e-mail de pe telefonul acela și noi nu am fi în stare să o dovedim.

– De ce... de ce?

Mă încurc în cuvinte. Norelli se uită lung la halatul ud. Mă aplec să îl ridic, doar ca să fac ceva, doar ca să restabilesc un sentiment de ordine.

- Această fotografie mi se pare că arată ca un selfie făcut la miezul nopții.
- În fotografie dorm, susțin eu.
- Ai ochii închiși.
- Pentru că dorm.
- Sau pentru că ai vrut să pară că dormi.

Mă întorc spre Little.

– Privește lucrurile din punctul acesta de vedere, dr. Fox, zice el. Nu găsim nici un semn că ar fi cineva aici. Nu pare să lipsească nimic. Ușa de la intrare e în regulă, și aia e în regulă... Arată cu un deget spre ușa laterală... Și ai spus că nimeni altcineva nu are cheie.

– Nu, mă refeream la chiriașul meu care ar fi putut face o cheie.

Nu asta am spus? Simt că îmi fierbe mintea. Tremur din nou; aerul pare a fi drogat de un val de frig.

Norelli arată spre scară.

– Care-i treaba cu chestia aia?

– O dispută cu chiriașul, răspunde Little înainte să pot eu vorbi.

– Vrei să o întrebi de... știi tu, de soț? E ceva în tonul ei ce nu pot înțelege, o nuanță minoră. Ridică o sprânceană. Apoi mă înfruntă. Doamnă Fox... De data asta nu o corectez. Eu te-am avertizat că îți pierzi...

– Nu eu sunt cea care pierde timpul, mă răstesc la ea. Tu îl pierzi. Tu îl pierzi. Cineva a fost în casa mea și ți-am dat dovada și tu stai acolo spunându-mi că sunt invenții. Ca și ultima oară. Am văzut o femeie înjunghiată și nu m-ai crezut. Ce trebuie să fac ca să...?

Portretul.

Mă întorc, îl găsesc pe Ethan lipit de canapea, cu Punch pe genunchi.

– Vino aici! îi spun eu. Adu-mi desenul ăla!

– Să nu-l implicăm pe el în asta, mă întrerupe Norelli, dar Ethan se îndreaptă deja spre mine, ținând pisica într-o mână și bucata de hârtie în cealaltă. Mi-o oferă aproape ceremonios, așa cum ai aduce azima la o împărțășanie.

– Vedeți asta? îi întreb, împingând desenul în fața lui Norelli, ca să facă un pas înapoi. Uitați-vă la semnătură, adaug eu.

Norelli se încruntă.

Și, pentru a treia oară astăzi, se aude soneria.

Little se uită la mine, apoi merge spre ușă și se uită atent la interfon. Apasă butonul.

– Cine e? întreb, dar el deschide deja ușa.

Se aude sunetul unui mers cadențat și intră Alistair Russell, îmbrăcat într-un cardigan, cu fața roșie de frig. Pare mai în vârstă decât atunci când l-am văzut ultima dată.

Privirea lui examinează încăperea, ca a unui șoim. Se oprește asupra lui Ethan.

– Du-te acasă! îi spune fiului său. Ethan nu se mișcă. Pune pisica jos și pleacă.

– Vreau să vezi asta, încep eu, agitând fotografia spre el, dar el mă ignoră și i se adresează lui Little.

– Mă bucur că sunteți aici, spune el, arătând mai puțin decât bucuros. Soția mea spune că a auzit-o pe această femeie strigând pe fereastră la fiul meu și apoi v-am văzut parcând mașina.

Cu ocazia vizitei lui anterioare, îmi amintesc că a fost politicoș, chiar amuzat. Acum nu mai este.

Little se apropie.

– Domnule Russell...

– A sunat la mine acasă, știați asta? Little nu răspunde. Și la vechiul meu birou. A sunat la vechiul meu birou.

Deci Alex m-a pârât.

– De ce ai fost concediat? întreb eu, dar el deja continuă furios, sprijinindu-se pe propriile cuvinte.

– Mi-a urmărit soția ieri – a menționat asta? Nu cred că a făcut-o. A urmărit-o într-o cafenea.

– Știm asta, domnule.

– A încercat să... o confrunte. Mă uit pe furiș la Ethan. Se pare că nu i-a spus tatălui său că m-a întâlnit după aceea. E a doua oară când ne aflăm cu toții aici. Vocea lui Alistair a devenit aspră. Mai întâi, susține că a văzut un atac în casa mea. Acum îmi ademenește fiul în casa ei. Acest lucru trebuie să înceteze. Unde se va opri? Se uită direct la mine. E o amenințare.

Împung desenul cu degetul.

– O cunosc pe soția ta...

– N-o cunoști pe soția mea! strigă el. Nu-i răspund. Nu cunoști pe nimeni! Stai aici în casa ta și urmărești oamenii.

Simt cum îmbujorarea mi se întinde de-a lungul gâtului. Îmi las mâna pe lângă corp.

Nu a terminat.

– Ai inventat niște... întâlniri cu o femeie care nu este soția mea și nici măcar nu este... Aștept următorul cuvânt, așa cum te-ai aștepta la o lovitură. ... nici măcar nu este reală, spune el. Și acum îmi hărțuiești fiul. Ne hărțuiești pe toți.

Camera este cufundată în tăcere.

În cele din urmă, vorbește Little.

– În regulă.

– Delirează, adaugă Alistair.

Iată. Mă uit la Ethan; el se uită în jos spre podea.

– În regulă, în regulă, repetă Little. Ethan, cred că e timpul să te întorci acasă. Domnule Russell, dacă ați putea rămâne aici...

Dar acum este rândul meu.

– Rămâi aici, sunt de acord. Poate ne explici asta.

Ridic din nou brațul sus, deasupra capului, la același nivel cu ochii lui Alistair. El întinde mâna după hârtie, o ia.

– Ce este asta?

– Este un desen făcut de soția ta. Fața îi devine inexpressivă. Când a fost aici. La masa aceea.

– Ce este? întreabă Little, mutându-se pe partea lui Alistair.

– Jane l-a desenat pentru mine.

– E un portret al tău, spune Little.

Încuviințez din cap.

– Ea a fost aici. Asta dovedește acest lucru.

Alistair s-a repliat.

– Nu dovedește nimic, răspunde el. Nu... dovedește că ești efectiv atât de nebună încât încerci să... inventezi dovezi. Îl pufnește râsul. Ți-ai pierdut mințile.

Ka-Pow, ți-ai pierdut mințile, cred. Copilul lui Rosemary. Simt cum mă încrunt.

– Cum adică inventez dovezi?

– Ai făcut singură desenul ăsta.

Aflată între noi, Norelli vorbește.

– Așa cum ai fi putut face fotografia aceea și să ți-o trimiți, și noi nu am fi putut dovedi lucrul acesta.

Mă clatin pe spate, ca și cum aș fi primit un pumn.

– Eu...

– Ești bine, dr. Fox? spune Little, venind spre mine.

Halatul îmi cade din nou din mână, se întinde pe podea.

Amețesc. Camera se învâрте în jurul meu ca un carusel. Alistair mă privește amenințător; privirea lui Norelli s-a întunecat; mâna lui Little se mișcă peste umărul meu. Ethan se dă înapoi, cu pisica încă îndoită peste brațul lui. Se învâرت cu toții în jurul meu, toți; nu e nimeni de care să mă pot agăța, nici un loc unde să mă pot ancora.

– Nu am făcut eu desenul acesta. Jane l-a făcut. Chiar aici. Îmi mișc degetele spre bucătărie. Și nu eu am făcut fotografia aia. N-aș fi putut s-o fac. Eu... se întâmplă ceva și voi nu mă ajutați.

Nu am cum să exprim altfel lucrurile. Încerc să fac încăperea să se oprească; dar nu mă pot agăța de nimic. Mă îndrept șovăind spre Ethan, întind mâna spre el, îi strâng umărul cu mâna mea care tremură.

– Nu te apropia de el! răbufnește Alistair, dar eu mă uit în ochii lui Ethan și ridic vocea:

– Se întâmplă ceva.

– Ce se întâmplă?

Ne întoarcem cu toții, dintr-odată.

– Ușa de la intrare era deschisă, spune David.

David stă în pragul ușii, cu mâinile în buzunare și cu o geantă ponosită aruncată pe umăr.

– Ce se întâmplă? întreabă el din nou, când îmi iau mâna de pe Ethan.

Norelli își desface brațele.

– Cine ești?

David și le încrucișează în schimb.

– Locuiesc jos.

– Deci, spune Little, tu ești faimosul David.

– Nu știu ce să zic.

– Ai un nume de familie, David?

– Majoritatea oamenilor au.

– Winters, zic eu, scormonind în adâncul creierului.

David mă ignoră.

– Cine sunteți?

– Poliția, răspunde Norelli. Sunt detectiv Norelli, acesta este detectivul Little.

David se întoarce spre Alistair.

– Pe el îl știu.

Alistair încuviințează din cap.

– Poate ne explici ce este în neregulă cu această femeie.

– Cine spune că e ceva în neregulă cu ea?

Mă cuprinde un val de recunoștință. Simt că mi se umplu plămânii. Cineva e de partea mea.

Apoi îmi aduc aminte cine este acel cineva.

– Unde ați fost aseară, domnule Winters? întreabă Little.

– În Connecticut. La muncă. Își trosnește falca. De ce întrebați?

– Cineva i-a făcut o fotografie doamnei doctor Fox în somn. În jur de ora două noaptea. Apoi i-a trimis-o prin e-mail.

Lui David îi scânteiază privirea.

– Ce porcărie. Se uită la mine. A intrat cineva în casă?

Little nu mă lasă să răspund.

– Poate cineva să confirme că ai fost în Connecticut aseară?

David își pune un picior în fața celuiilalt.

– Doamna cu care am fost.

– Și cine ar fi aceea?

– Nu i-am reținut numele de familie.

– Are un număr de telefon?

– Ca toată lumea.

– Vom avea nevoie de acel număr, spune Little.

– El este singurul care ar fi putut să-mi facă fotografia aceea, insist eu.

O zvâcnire. David își încrețește fruntea.

– Poftim?

Privindu-l în ochii aceia incredibil de adânci, simt că încep să mă clatin.

– Tu ai făcut fotografia aia?

El zâmbește batjocoritor.

– Crezi că am venit aici și...

– Nimeni nu crede asta, spune Norelli.

– Eu cred, îi spun eu.

– Nu știu despre ce naiba vorbești.

David pare aproape plictisit. Îi oferă telefonul lui Norelli.

– Poftim. Sun-o. Se numește Elizabeth.

Norelli se îndreaptă spre camera de zi.

Nu pot să mai aud un singur cuvânt fără ceva de băut. Plec de lângă Little și mă duc în bucătărie; în spatele meu, îi aud vocea.

– Dr. Fox spune că a văzut o femeie atacată vizavi. În casa domnului Russell. Știți ceva despre asta?

– Nu. De aia m-a întrebat de un țipăt atunci? Nu mă întorc; deja îmi pun vin într-un pahar. După cum am spus, nu am auzit nimic.

– Sigur că nu, spune Alistair.

Mă întorc cu fața spre ei și cu paharul în mână.

– Dar Ethan a spus...

– Ethan, pleacă naibii de aici, strigă Alistair. De câte ori...?

– Calmați-vă, domnule Russell. Dr. Fox, chiar nu recomand așa ceva acum, spune Little, fluturând un deget spre mine.

Pun paharul pe blatul de la bucătărie, dar îmi țin mâna în jurul lui. Mă simt sfidătoare.

Se întoarce înapoi la David.

– Ai văzut ceva neobișnuit în casa de dincolo de parc?

– Casa lui? Întreabă David, uitându-se la Alistair, care se enervează.

– Chestia asta este... începe el.

– Nu, nu am văzut nimic. Lui David îi alunecă geanta de pe umăr; își îndreaptă spatele, o pune înapoi la loc. Nu m-am uitat.

Little încuviințează din cap.

– Aha. Și ai cunoscut-o pe doamna Russell?

– Nu.

– De unde îl cunoști pe domnul Russell?

– Eu l-am angajat...

Alistair încearcă, dar Little îl oprește cu un gest al mâinii.

– M-a angajat să fac ceva treabă, spune David. Nu m-am întâlnit cu soția lui.

– Dar aveai cerceul ei în dormitorul tău. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Am văzut un cercei în dormitorul tău, îi spun eu, strângând paharul în mână. Pe noptiera ta. Trei perle. Acela este cerceul lui Jane Russell.

David suspină.

– Nu, e al lui Katherine.

– Katherine?

El încuviințează din cap.

– Femeia cu care mă întâlneam. Nici măcar nu eram un cuplu. Femeia care a

petrecut noaptea aici de câteva ori.

– Când a fost asta? întreabă Little.

– Săptămâna trecută. Ce contează?

– Nu contează, îl asigură Norelli, întorcându-se spre David.

Îi pune telefonul în mână.

– Elizabeth Hughes spune că a fost cu el în Darien noaptea trecută de la miezul nopții până la zece dimineața.

– Apoi am venit direct aici, spune David.

– De ce erai în dormitorul lui atunci? mă întreabă Norelli.

– Spiona, răspunde David.

Mă înroșesc, îi dau replica imediat.

– Ai luat un cutter de la mine.

El face un pas în față. Îl văd pe Little nervos.

– Tu mi l-ai dat.

– Da, dar după aceea tu l-ai pus înapoi la loc fără să spui nimic.

– Da, l-am avut în buzunar când mergeam la toaletă și l-am pus înapoi de unde l-am luat. Cu plăcere.

– Coincidența face să îl fi pus înapoi chiar după ce Jane...

– Ajunge! se răstește Norelli.

Ridic paharul la buze, iar vinul se împroașcă și-mi curge de-o parte și de alta a bărbiei. Îl înghit în timp ce ei se uită la mine.

Portretul. Fotografia. Cercelul. Cutterul. Toate sunt trântite la pământ, toate se ridică precum niște baloane de săpun. Nu a mai rămas nimic.

Nu a mai rămas aproape nimic.

Înghit, respir.

– Știți, a fost la închisoare. În timp ce cuvintele îmi ies din gură, nu-mi vine să cred că le rostesc, nu-mi vine să cred că le aud. A fost la închisoare, repet eu. Mă simt fără substanță. Merg mai departe. Pentru atac.

David își încleștează maxilarul. Alistair se uită furios la el; Norelli și Ethan se uită ținută la mine. Și Little – Little pare nemaipomenit de trist.

– De ce nu îl luați la întrebări? zic eu. Văd cum este ucisă o femeie – îmi flutur telefonul – și spuneți că îmi imaginez. Spuneți că mint. Arunc telefonul pe blatul de bucătărie. Vă arăt un desen pe care ea l-a făcut și l-a semnat – arăt cu degetul spre Alistair, spre portretul din mâna lui – și voi spuneți că l-am făcut eu cu mâna mea. Există o femeie în acea casă care nu este cine spune ea că este, dar nici măcar nu v-ați deranjat să verificați. Nici măcar nu ați încercat. Mă mișc în față, doar un mic pas, dar toți ceilalți se retrag, de parcă aș fi o furtună care se apropie de ei, de parcă aș fi un prădător. Bun. Cineva vine în casa mea când dorm, mă fotografiază și îmi trimite fotografia – și voi mă învinovați pe mine. Îmi aud nodul din gât, apoi glasul spart. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Continui. Nu sunt nebună, nu inventez nimic din toate astea. Arăt cu un deget nervos spre Alistair și Ethan. Nu văd lucruri care nu există. Toate astea au început când am văzut-o înjunghiată pe soția lui și pe mama lui. Asta ar trebui să verificați. Acestea sunt întrebările pe care ar trebui să le puneți. Și să nu-mi spuneți că nu am văzut chestia asta, pentru că eu știu ce am văzut.

Tăcere. Au încremenit toți, ca într-un tablou. Până și Punch a rămas nemișcat, cu coada înfășurată într-un semn de întrebare.

Îmi șterg fața cu dosul mâinii, apoi mă șterg la nas. Îmi dau la o parte părul din ochi. Ridic paharul la gură și beau tot vinul din el.

Little își revine. Se îndreaptă spre mine, cu un mers lung și lent, curățând jumătate din bucătărie, cu ochii fixați asupra mea. Așez paharul gol pe blatul de bucătărie. Ne privim unul pe altul peste blat.

El își așază mâna peste gura paharului. Îl îndepărtează, ca și cum ar fi o armă.

– Chestia este, Anna, spune el cu voce scăzută, că am vorbit ieri cu medicul tău

după ce am avut noi discuția la telefon. Simt că mi se usucă gura. Cu dr. Fielding, continuă el. Ai amintit de el la spital. Am vrut doar să vorbesc cu cineva care te cunoaște. Inima mea își încetinește bătăile. E o persoană căreia îi pasă foarte mult de tine. I-am spus că sunt destul de preocupat de ceea ce mi-ai spus. Ne-ai spus. Și că-mi fac griji pentru tine, singură în casa asta mare, pentru că mi-ai spus că familia ta este departe și nu ai pe nimeni aici cu care să vorbești. Și...

... și. Și. Și știu ce urmează să spună; și sunt atât de recunoscătoare că el este cel care o spune, pentru că este binevoitor, iar vocea lui este caldă și nu aș suporta să fie altfel, nu aș putea suporta...

Dar, în schimb, Norelli îl întrerupe.

– Se pare că soțul tău și fiica ta sunt morți.

Nimeni nu a spus-o vreodată așa, nu a spus cuvintele acelea în ordinea respectivă.

Nici doctorul de la urgențe, care mi-a spus că Soțul tău nu a supraviețuit în timp ce se ocupau de spatele meu rănit, de traheea mea distrusă.

Nici asistenta-șefă care, patruzeci de minute mai târziu, a spus: Îmi pare atât de rău, doamnă Fox – nici măcar nu a terminat propoziția, nici nu a trebuit.

Nici prietenii lui Ed – pentru că am aflat că eu și Livvy nu aveam mulți prieteni – care și-au exprimat condoleanțele, au participat la înmormântări, au luat mai rar legătura cu mine pe măsură ce treceau lunile; Au dispărut, spuneau ei, sau Nu mai sunt cu noi, sau (de la cei mai tăioși) Au murit.

Nici măcar Bina. Nici măcar dr. Fielding.

Cu toate acestea, Norelli a făcut-o, a spart vraja, a spus ceea ce nu se poate spune: Soțul tău și fiica ta sunt morți.

Sunt. Da. Nu au supraviețuit, au dispărut, au murit – sunt morți. Nu neg acest lucru.

– Dar nu vezi, Anna – acum îl aud pe dr. Fielding vorbind, aproape pledând –, despre asta este vorba. Despre negare.

Cât se poate de adevărat.

Totuși:

Cum pot să explic așa ceva? Oricui – lui Little sau lui Norelli, lui Alistair sau lui

Ethan, sau lui David sau chiar lui Jane? Îi aud; vocile lor răsună ca un ecou înăuntrul meu, în afara mea. Îi aud când sunt copleșită de durerea absenței lor, de pierderea lor – pot rosti cuvintele: morțile lor. Îi aud când am nevoie să vorbesc cu cineva. Îi aud când mă aștept mai puțin.

– Ghici cine-i! spun ei, iar eu radiez și inima îmi cântă.

Și le răspund.

Cuvintele atârnă în aer și plutesc acolo precum fumul.

În spatele umerilor lui Little, îi văd pe Alistair și pe Ethan făcând ochii mari; îl văd pe David cu fața căzută. Norelli, dintr-un motiv oarecare, își întoarce privirea spre podea.

– Dr. Fox?

Little. Mă concentrez asupra lui; stă dincolo de blatul de la bucătărie, cu fața scăldată de lumina plină a după-amiezii.

– Anna, spune el.

Nu mă mișc, nu mă pot mișca.

Ia o gură de aer, o ține. Expiră.

– Dr. Fielding mi-a povestit.

Închid ochii. Tot ceea ce văd este întuneric. Nu aud decât vocea lui Little.

– Mi-a spus că un polițist călare te-a găsit la baza unei stânci.

Da. Îmi amintesc vocea lui, acel strigăt adânc, în timp ce cobora pe frânghie, pe versantul muntelui.

– Și atunci când te-a găsit, petrecuseși două nopți afară. Într-o furtună de zăpadă. În mijlocul iernii.

Treizeci și trei de ore din momentul în care am ieșit de pe șosea până în momentul în care a apărut elicopterul, cu palele lui care se învâртеau deasupra ca un vârtej.

– Mi-a spus că Olivia era încă în viață când au ajuns la tine.

Mami, a șoptit ea când au încărcat-o pe targă și i-au acoperit corpul firav cu o pătură.

– Dar soțul tău plecase deja.

Nu, nu plecase. Era acolo, prezent, în timp ce corpul lui se răcea în zăpadă. Leziuni interne, așa mi s-a spus. Combinate cu expunere la frig. Nu puteai face nimic altfel decât ai făcut-o.

Sunt atât de multe pe care aș fi putut să le fac altfel.

– Atunci au început problemele tale. Problemele tale ies la suprafață. Stresul posttraumatic. Ceea ce eu... eu nu-mi pot imagina.

Doamne, cum m-am ghemuit sub lămpile fluorescente ale spitalului; cum am intrat în panică în mașina de salvare. Cum m-am prăbușit, în primele dăți când am ieșit din casă, o dată și de două ori și încă de două ori, până când, în cele din urmă, m-am târât înapoi înăuntru.

Și mi-am zăvorât ușile.

Și mi-am încuiat ferestrele.

Și am jurat că voi rămâne ascunsă.

– Ai vrut să fii în siguranță. Înțeleg asta. Te-au găsit pe jumătate înghețată. Ai trecut prin iad.

Unghiile îmi zgârie palmele.

– Dr. Fielding a spus că uneori... îi auzi.

Strâng și mai tare ochii, chinându-mă să găsesc și mai mult întuneric. Nu sunt – știi, nu sunt halucinații, i-am spus; Îmi place pur și simplu să mă prefac că sunt aici, din când în când. Ca să fac față. Știu că prea mult contact nu este sănătos.

– Și că uneori le răspunzi.

Simt cum soarele mă arde pe gât. E mai bine să nu-ți îngădui prea des aceste conversații, mă avertizase el. Nu am vrea să-ți devină un sprijin psihologic.

– Vezi, am fost puțin confuz, pentru că, din ceea ce spuneai tu, părea că ei doar s-ar fi aflat în altă parte.

Nu vreau să subliniez că, strict vorbind, este adevărat. Nu se mai duce nici o luptă în interiorul meu. Sunt goală ca o sticlă.

– Mi-ai spus că erați despărțiți. Că fiica ta stătea cu soțul tău.

O altă chestie tehnică. Sunt atât de obosită.

– Mi-ai spus același lucru.

Deschid ochii. Lumina înmoaie camera, făcând umbrele să dispară. Cei cinci sunt aranjați înaintea mea ca niște piese de șah. Mă uit la Alistair.

– Mi-ai spus că locuiesc în altă parte, spune el, îndoindu-și buza.

Pare dezgustat. Nu i-am spus, bineînțeles – nu i-am spus niciodată că ei trăiesc undeva. Sunt atentă. Dar nu mai contează. Nimic nu contează.

Little se întinde peste blatul de bucătărie și mă apasă pe mână cu mâna lui.

– Cred că ai avut o perioadă îngrozitoare. Cred că tu ești într-adevăr convinsă că te-ai întâlnit cu această doamnă, așa cum crezi că vorbești cu Olivia și cu Ed.

Se simte o pauză minusculă înaintea ultimului cuvânt, de parcă nu este sigur de numele lui Ed, deși poate că acesta este ritmul lui. Privesc adânc în ochii lui. Sunt fără fund.

– Dar ceea ce tu îți imaginezi aici nu este real, spune el, cu vocea moale, ca zăpada. Și vreau să uiți de asta.

Mă trezesc că încuviințez din cap. Pentru că are dreptate. Am mers prea departe. Această situație trebuie să înceteze, a spus Alistair.

– Știi, sunt oameni cărora le pasă de tine.

Mâna lui Little îmi strânge degetele. Îmi trosnesc încheieturile.

– Dr. Fielding. Și fizioterapeuta ta.

Și ce-i cu asta? aș vrea să-i spun. Și?

– Și...

Pentru o clipă, inima îmi tresare în piept; cui altcuiva îi pasă de mine?

– ... ei vor să te ajute.

Îmi cobor privirea spre blatul de bucătărie, spre mâna mea cuibărită în mâna lui. Analizez aurul spălăcit din care este făcută verigheta lui. Îl analizez pe al meu.

Apoi el îmi spune cu o voce și mai scăzută:

– Doctorul a spus... mi-a spus că medicamentul pe care îl iei îți poate provoca halucinații.

Și depresie. Și insomnie. Și combustie spontană. Dar acestea nu sunt halucinații. Sunt...

– Și poate că e bine, după părerea ta. Știu că, din partea mea, ar fi bine.

Norelli intervine.

– Jane Russell...

Dar Little își ridică cealaltă mână, fără să își ia privirea de la mine, și Norelli nu mai spune nimic.

– Se dovedește că e ea, spune el. Doamna de la 207. Este cine spune ea că este.

Nu întreb de unde știu ei asta. Nu-mi mai pasă. Mă simt foarte, foarte obosită.

– Și această doamnă cu care credeați că te-ai întâlnit – cred că... nu te-ai întâlnit cu ea.

Spre surprinderea mea, simt cum încuviințez din cap. Dar atunci cum...

Doar că el începe deja să explice:

– Ai spus că te-a ajutat să te ridici de pe stradă. Dar poate că ți-ai imaginat. Poate că... nu știu; ai visat chestia asta.

Dacă visez lucruri când sunt trează... Unde am auzit asta?

Și îmi imaginez, ca și cum ar fi un film, în culori vii, cum îmi târăsc corpul de pe trotuar, urcând acele trepte din față ca și cum ar fi niște stânci. Mă duc cu greu în hol, în casă. Aproape că îmi amintesc asta.

– Și ai spus că ea a fost aici, și a jucat șah cu tine, și a desenat. Și totuși...

Da, totuși. Of, Doamne! Totuși, parcă le văd în fața ochilor: sticlele; flacoanele cu medicamente; pionii, reginele, armatele în două culori cum avansează una spre cealaltă – mâinile mele cum se întind peste tabla de șah și plutesc ca niște elicoptere. Degetele mele pătate cu cerneală, un stilou ținut strâns între ele. Eu am exersat semnătura aceea, nu-i așa, i-am mâzgălit numele pe ușa de la duș, printre aburi și stropi de apă, literele care sângerău pe sticlă în jos, dispărând dinaintea ochilor mei.

– Medicul tău a spus că nu știe nimic din toate astea.

Face o pauză.

– Mă gândeam că poate nu i-ai spus, pentru că nu ai vrut... să te convingă să renunți la asta.

Simt cum mi se clatină capul și îl mișc în semn de aprobare.

– Nu știu ce a fost țișatul acela pe care l-ai auzit...

Eu știu. A fost Ethan. El nu a susținut niciodată că a fost vorba de altceva. Și, în după-amiaza aceea când l-am văzut cu ea în salon, nici măcar nu se uita la ea. Se uita în poală, nu la scaunul gol de lângă el.

Arunc o privire spre el acum, îl văd cum îl așază ușor pe Punch pe podea. Nu-și desprinde deloc privirea de la mine.

– Nu sunt sigur de chestia cu fotografia. Doctorul Fielding mi-a spus că uneori te exprimi mai mult prin gesturi decât prin cuvinte și poate că așa ceri tu ajutor.

Am făcut eu asta? Am făcut asta, nu-i așa? Am făcut-o. Desigur: ghici cine-i! – așa îi salut pe Ed și pe Livvy. I-am salutat. guesswhoanna

– Dar, referitor la ceea ce ai văzut în noaptea aceea...

Știu ce am văzut în noaptea aceea.

Am văzut un film. Am văzut un thriller vechi readus la viață, readus la o nenorocită de viață viu colorată. Am văzut În spatele ferestrei; am văzut Dublura; am văzut Blow-Up. Am văzut o filmare de arhivă, reprezentativă, dintr-o sută de thrillere la care să te uiți cu sufletul la gură.

Am văzut o crimă fără criminal, fără victimă. Am văzut o cameră de zi goală, o canapea liberă. Am văzut ce voiam să văd, ce aveam nevoie să văd. Nu te simți singură aici sus? o întrebase Bogey pe Bacall, pe mine.

M-am născut singură, răspunsese ea.

Eu, nu. Eu am ajuns să fiu singură.

Dacă sunt atât de alienată mintal încât să vorbesc cu Ed și cu Livvy, cu siguranță pot înscena o crimă în minte. Mai ales cu puțin ajutor din partea unor substanțe chimice. Și nu m-am opus eu adevărului în tot acest timp? Nu am disecat și am răstălmăcit faptele?

Jane – adevărata Jane, Jane cea în carne și oase: bineînțeles că ea este cine spune că este.

Și bineînțeles că cerceul din camera lui David îi aparține lui Katherine sau unei femei oarecare.

Și desigur că nimeni nu a intrat în casa mea aseară.

Gândul acesta se prăbușește prin mine ca un val. Îmi lovește țărnișurile, le spală; lasă în urmă numai dungi de praf, arătând ca niște degete spre mare.

Am greșit.

Mai mult decât atât: m-am lăsat indusă în eroare.

Mai mult decât atât: am fost responsabilă. Sunt responsabilă.

Dacă visez lucruri când sunt trează, înseamnă că îmi ies din minți. Asta a fost.

Lumina de gaz.

Tăcere. Nici măcar nu-l aud pe Little cum respiră.

Apoi:

– Deci asta se întâmplă.

Alistair dă din cap, cu buzele desfăcute.

– Eu... uau. Doamne! Se uită la mine cu asprime. Adică, Doamne!

Înghit în sec.

Se uită insistent la mine încă o clipă, deschide din nou gura, o închide. Încă o mișcare a capului.

În cele din urmă, merge spre fiul său, se îndreaptă spre ușă.

– Plecăm.

În timp ce Ethan îl urmează în hol, se uită în sus, cu ochii strălucitori:

– Îmi pare rău, spune el, cu vocea lui mărunță.

Îmi vine să plâng. Apoi dispare. Ușa se închide cu zgomot în spatele lor.

Rămânem doar noi patru.

David pășește înainte, vorbind cu privirea în jos.

– Deci, copila din poza de jos... e moartă?

Nu îi răspund.

– Și când ai vrut să recuperez schițele alea, erau pentru un tip mort?

Nu îi răspund.

– Și...

Arată spre scara sprijinită de ușa subsolului.

Eu nu spun nimic.

El dă din cap, ca și cum aș fi spus ceva. Apoi își aruncă geanta mai sus pe umăr, se întoarce și iese pe ușă.

Norelli îl urmărește cum pleacă.

– E nevoie să vorbim cu el?

– Te deranjează? mă întreabă Little.

Scutur din cap.

– Bine, spune el, eliberându-mi mâna. Eu nu sunt cu adevărat... calificat să mă ocup de ceea ce urmează. Treaba mea e să închid cazul și să fac în așa fel încât toată lumea să-și continue viața în siguranță. Inclusiv tu. Știu că ți-a fost greu. Azi, vreau să spun. Vreau să-i dai un telefon doctorului Fielding. Cred că este important.

N-am mai scos nici un cuvânt de când Norelli a făcut anunțul. Soțul tău și fiica ta sunt morți. Nu-mi pot imagina cum ar putea suna vocea mea, cum sună efectiv, în această lume nouă în care a fost spusă și a fost auzită această propoziție.

Little încă vorbește.

– Știu că te lupți și... Se oprește o clipă. Când vorbește din nou, e calm. Știu că te lupți.

Încuviințez din cap. La fel și el.

– Se pare că întreb asta de fiecare dată când suntem aici, dar e în regulă să rămâi singură?

Încuviințez din nou, încet.

– Anna? Mă fixează cu privirea. Dr. Fox?

Ne-am întors la dr. Fox. Deschid gura.

– Da.

Mă aud ca și cum aș avea căști în urechi – îndepărtat, oarecum. Înăbușit.

– În lumina... începe Norelli, dar, din nou, Little ridică o mână și, din nou, și-o retrage treptat.

Mă întreb ce era pe punctul să spună.

– Ai numărul meu, îmi amintește el. Cum am spus, dă-i telefon doctorului Fielding. Te rog. Va dori să afle vești despre tine. Nu ne face să ne îngrijorăm. Pe nici unul dintre noi. Schițează un gest către colega lui. Inclusiv pe Val. Ea își face griji în adâncul sufletului.

Norelli mă urmărește.

Little se dă înapoi acum, ca și când ar fi reticent să se întoarcă.

– Și, cum am spus, avem o mulțime de oameni buni cu care să vorbești, dacă vrei.

Norelli se întoarce, dispare în hol. Îi aud cizmele făcând zgomot pe gresie. Aud ușa de la intrare cum se deschide.

Suntem doar eu și Little acum. Se uită dincolo de mine, afară, pe fereastră.

– Știi, spune el, după un moment, nu știu ce aș face dacă s-ar întâmpla ceva cu fetele mele. Mă privește în ochi. Nu știu ce aș face. Își drege vocea, ridică o mână. Pa.

Pășește pe hol, închide ușa în spatele lui. Un moment mai târziu, aud cum se închide ușa de la intrare.

Stau în bucătărie, urmăresc mici galaxii de praf care se formează și dispar în lumina soarelui.

Mâna mea se întinde lent spre pahar. Îl ridic cu grijă, îl rotesc în mână.

Îl ridic în fața mea. Inspir.

Apoi arunc în perete nenorocitul ăla de pahar și țip mai tare decât am țipat

vreodată în viața mea.

M-am așezat pe marginea patului și mă uit în gol, drept înainte. Umbrele se joacă pe perete în fața mea.

Am aprins o candelă mică, marca Diptyque, proaspăt scoasă din cutie, un cadou de Crăciun de la Livvy, în urmă cu doi ani. Figuier. Iubește smochinele¹².

Le iubea.

Un curent de aer ca o fantomă bântuie camera. Flacăra se mișcă, se fixează de fitil.

Trece o oră. Apoi alta.

Lumânarea arde rapid, cu fitilul pe jumătate înecat într-o piscină moale, de ceară. Rămân prăbușită pe loc. Degetele îmi sunt prinse între coapse.

Telefonul se luminează, tremură. Julian Fielding. Ar trebui să ne întâlnim mâine. Nu se va întâmpla asta.

Noaptea cade ca o perdea.

Atunci au început necazurile tale, a spus Little. Problemele tale au început să iasă la suprafață.

La spital, mi-au spus că sunt în stare de șoc. Apoi șocul a devenit frică. Frica s-a transformat, a devenit panică. Și, până când doctorul Fielding a sosit la fața locului, eu eram... ei bine, el a spus-o cel mai simplu, a spus-o cel mai bine: un caz sever de agorafobie.

Am nevoie de limitele cunoscute ale casei mele – pentru că am petrecut două

noapți în sălbăticia aceea străină, sub acele ceruri uriașe.

Am nevoie de un mediu pe care să îl pot controla – pentru că mi-am privit familia cum moare încet.

Ai văzut că nu te întreb ce te-a adus în situația asta, mi-a spus ea mie. Sau, mai degrabă, eu mi-am spus asta mie însămi.

Viața m-a făcut să fiu așa.

– Ghici cine-i!

Scutur din cap. Nu vreau să vorbesc cu Ed chiar acum.

– Cum te simți, gagico?

Dar fac din nou un gest cu capul. Nu pot vorbi, nu vreau să vorbesc.

– Mami?

Nu.

– Mami?

Tresar.

Nu.

La un moment dat, mă întorc pe o parte, dorm. Când mă trezesc, mă doare gâtul, flacăra lumânării a scăzut la o pată mică, albastră, strălucind în aerul rece. Camera e cufundată în întuneric.

Mă ridic, stau în picioare, se aude un scârțâit, o podea învechită. Mă duc încet până la baie.

Când mă întorc, văd casa Russell luminată ca o casă de păpuși. La etaj, Ethan stă la calculatorul lui; în bucătărie, Alistair trece un cuțit peste un tocător. Morcovii

strălucesc în lumina puternică a neonului din bucătărie. Un pahar de vin e așezat pe blat. Mi se usucă gura.

Și în salon, pe scaunul cu dungi, e femeia aceea. Presupun că ar trebui s-o numesc Jane.

Jane are un telefon în mână, iar cu cealaltă schițează tot felul de mișcări pe el. Poate se uită la fotografii de familie. Joacă solitaire sau altceva – jocurile din ziua de azi, toate par că implică fructe.

Sau poate își actualizează lista de prieteni. O ții minte pe vecina aia ciudată...?

Simt că mi se înțepenește gâtul. Mă duc la fereastră și trag perdelele.

Și stau acolo în întuneric: înfrigurată, complet singură, cuprinsă de frică și plină de dor.

În limba engleză, fig, „smochină“

MARȚI, 9 noiembrie

Petrec dimineața în pat. La un moment dat, înainte de prânz, cu mintea încetoșată de somn, mă trezesc că degetele mele tastează un mesaj către dr. Fielding: „Nu astăzi“.

Mă sună cinci minute mai târziu, lasă un mesaj vocal. Nu îl ascult.

Ceasul a trecut de amiază; pe la trei, începe să mă doară stomacul. Merg la parter și iau o roșie ofilită din frigider.

În timp ce mușc din ea, Ed încearcă să vorbească cu mine. Apoi Olivia. Le întorc spatele, în timp ce pulpa roșiei mi se scurge pe bărbie.

Hrănesc pisica. Înghit un Temazepam. Apoi încă unul. Apoi al treilea. Mă învelesc și mă bag în pat. Tot ce vreau este să dorm.

MIERCURI, 10 noiembrie

Mă trezește foamea. În bucătărie, torn niște cereale Grape Nuts într-un castron, pun lapte, are data expirării azi. Nici măcar nu-mi plac Grape Nuts atât de mult; lui Ed îi plac. Îi plăceau. Cerealele îmi alunecă pe gât ca niște pietricele, mi le scot din interiorul obrazilor. Nu știu de ce le cumpăr în continuare.

Doar că tot o fac.

Vreau să mă retrag în pat, dar, în schimb, îmi îndrept picioarele spre camera de zi, pășesc încet spre consola TV și trag sertarul să-l deschid. Vertigo, mă gândesc eu. Identitate încurcată – sau, mai degrabă, preluată. Știu dialogul pe de rost; ciudat, mă va calma.

– Ce se întâmplă cu tine? răcnește polițistul la Jimmy Stewart, la mine. Dă-mi mâna!

Apoi își pierde echilibrul și se prăbușește de pe acoperiș.

Ciudat de liniștitor.

La mijlocul filmului, îmi torn un al doilea castron de cereale. Ed îmi șoptește când închid ușa frigiderului; Olivia spune ceva nedeslușit. Mă întorc la canapea, dau mai tare volumul televizorului.

– Soția lui? întreabă femeia din Jaguarul verde ca jadul. Biata de ea. Nu am cunoscut-o. Spune-mi, e adevărat că ea chiar a crezut că...

Mă scufund mai adânc în perne. Mă ia somnul.

Mai târziu, în timpul secvenței cu machiajul („Nu vreau să mă îmbrac ca o moartă!“), telefonul meu se agită, parcă face o criză, făcând paharul să se miște pe măsuța de cafea. Dr. Fielding, presupun. Mă întind după telefon.

– Pentru asta sunt eu aici? urlă Kim Novak. Să te fac să simți că ești cu o moartă?

Pe ecranul telefonului scrie Wesley Brill.

Mă liniștesc o clipă.

Apoi opresc sonorul filmului, apăs cu degetul mare pe telefon și glisez. Îl ridic la ureche.

Observ că nu pot vorbi. Dar nu trebuie să fac asta. După un moment de tăcere, el spune:

– Te aud că respiri acolo, Fox. Au trecut aproape unsprezece luni, dar vocea lui e la fel de bubuitoare ca întotdeauna. Phoebe a spus că ai sunat, continuă el. Am vrut să te sun ieri, dar am fost ocupat. Foarte ocupat. Nu spun nimic. Nici el, timp de un minut. Ești acolo, nu-i așa, Fox?

– Sunt aici.

Nu mi-am auzit propria voce de foarte mult timp. Sună nefamiliară, fragilă, ca și cum ar vorbi altcineva prin mine.

– Bun. Am bănuț măcar atât. Își mestecă cuvintele; știu că ține o țigară între dinți. Ipoteza mea a fost corectă.

O rafală de zgomot alb. Scoate fum prin muștiuc.

– Am vrut să vorbesc cu tine, încep eu.

El tace. Îmi dau seama că schimbă vitezele; practic, îl pot auzi – e ceva în respirația lui. Este în modul psiholog.

– Voiam să-ți spun....

O pauză lungă. Își drege glasul. Îmi dau seama că e agitat și parcă a primit o lovitură emoțională. Wesley Brilliantul, aflat la limită.

– Am avut o perioadă grea.

Poftim, am spus-o.

– Are legătură cu ceva anume? întreabă el.

Are legătură cu moartea soțului și a fiicei mele, vreau să strig.

– Cu...

– Mm-hm.

Trage de timp sau așteaptă să spun mai mult?

– Noaptea aia...

Nu știu cum să termin propoziția. Mă simt ca acul pe o busolă, învârtindu-se, căutând un loc în care să se stabilească.

– La ce te gândești, Fox?

E stilul lui Brill să mă ia așa direct.

Obiceiul meu e să las pacientul să continue în ritmul propriu; Wesley se mișcă mai repede.

– În noaptea aia...

– În noaptea aia, chiar înainte ca mașina noastră să cadă de pe stâncă, m-ai sunat. Nu te învinovățesc. Nu te implic. Vreau doar să știi.

În noaptea aia, totul era deja terminat – patru luni de minciuni: am mințit-o pe Phoebe, care poate ne-a descoperit; l-am mințit pe Ed, care chiar ne-a descoperit, fiindcă în acea după-amiază de decembrie i-am trimis lui un mesaj destinat ție.

În noaptea aia am regretat fiecare clipă petrecută împreună: diminețile în hotelul de după colț, când o lumină timidă pătrundea ușor prin perdele; serile în care schimbam mesaje pe telefon ore întregi. Ziua când a început totul, cu paharul acela de vin în biroul tău.

În noaptea aia, am avut casa scoasă la vânzare timp de o săptămână, în timp ce agentul dădea ture, și m-am certat cu Ed, și el s-a străduit din răputeri să se uite la mine. Credeam că tu ești fata pe care am admirat-o.

Noaptea aia...

Dar mă întrerupe.

– Ca să fiu foarte sincer, Anna – și rămân nemișcată, pentru că, deși rareori nu este sincer, foarte rar s-a întâmplat să-mi spună numele mic –, am încercat să las asta în urmă. Se oprește. Am încercat și am reușit, în mare parte.

Oh!

– Nu ai vrut să mă vezi după aceea. În spital. Am vrut – m-am oferit să vin să te văd acasă, amintește-ți, dar nu ai vrut – nu te-ai întors la mine.

I se simte ezitarea în glas, se poticnește, ca un om care se deplasează cu greu prin zăpadă. Ca o femeie care dă ture în jurul mașinii ei distruse.

– Nu am... nu știu dacă ai consultat pe altcineva. Un profesionist, vreau să zic. M-aș bucura să-ți recomand pe cineva. Sau, dacă ți-ai revenit, atunci... ei bine... O altă pauză, mai lungă de data aceasta. În cele din urmă: Nu sunt sigur ce vrei de la mine.

Am greșit. Nu se joacă de-a psihologul; nu speră să mă ajute. I-a luat două zile să mă sune înapoi. Caută o scăpare.

Și ce vreau de la el? O întrebare corectă. Nu-l învinovățesc, serios. Nu-l urăsc. Nu-mi lipsește.

Când l-am sunat la birou – a fost asta cu doar două zile în urmă? –, probabil că am vrut ceva. Dar apoi Norelli a spus acele cuvinte magice și lumea s-a schimbat. Și acum nu contează.

Probabil că am spus asta cu voce tare.

– Ce nu contează? întreabă el.

Tu, cred. Nu spun asta.

În schimb, închid.

JOI, 11 noiembrie

La 11 fix sună cineva la ușă. Mă ridic cu greu din pat, mă uit prin ferestrele din față. Bina e la ușă, cu părul ei negru strălucind în lumina soarelui de dimineață. Am uitat de vizita ei de azi. Am uitat cu totul de ea.

Mă dau înapoi, cercetez casele de vizavi, analizându-le de la est la vest: Surorile Gray, familia Miller, familia Takeda, casa aceea dublă, abandonată. Imperiul meu de la sud.

Sună din nou.

Cobor la parter, merg până la ușa din hol, o văd încadrată de ecranul interfonului. Apăs difuzorul.

– Nu mă simt bine azi, îi spun eu.

O urmăresc cum vorbește.

– Să intru?

– Nu, sunt bine.

– Pot să intru?

– Nu. Mulțumesc. Chiar trebuie să fiu singură.

Își mușcă buza.

– E totul în regulă?

– Doar trebuie să fiu singură, repet.

Ea încuviințează din cap.

– Bine.

Aștept să plece.

– Dr. Fielding mi-a spus despre ce s-a întâmplat. A auzit de la poliție.

Nu spun nimic, doar închid ochii. Urmează o pauză lungă.

– Ei bine... păi, ne vedem săptămâna viitoare, spune ea. Miercuri, ca de obicei.

Poate că nu.

– Da.

– Și o să mă suni dacă ai nevoie de ceva?

Nu.

– Da.

Deschid ochii, o văd cum schițează, din nou, un gest cu capul. Se întoarce, coboară pe trepte.

E rezolvată și treaba asta. Mai întâi, dr. Fielding, acum Bina. Altceeva? Oui: Yves, mâine. Îi voi scrie ca să anulez. Je ne peux pas...

Îi voi scrie în engleză.

Înainte să mă întorc spre scări, umplu bolurile de mâncare și de apă ale lui Punch. El vine în grabă, își înmoaie limba în Fancy Feast, apoi ciulește urechile – se aude apa în țevi.

David, jos. Nu m-am mai gândit la el de ceva vreme.

Mă opresc lângă ușa de la subsol, iau scara și o mut într-o parte. Bat la ușă, îl strig pe nume.

Nimic. Îl strig din nou.

De data asta, aud pași. Desfac încuietoarea și ridic vocea.

– Am deschis ușa. Poți să vii sus. Dacă vrei, adaug.

Înainte să termin, ușa se deschide și el stă în fața mea, cu două trepte mai jos, într-un tricou confortabil și niște blugi spălăciți. Ne uităm unul la celălalt.

Eu vorbesc mai întâi.

– Am vrut să...

– Eliberez locuința, spune el.

Clipesc.

– Lucrurile au devenit... ciudate.

Încuviințez din cap.

Scormonește în buzunarul de la spate, scoate o bucată de hârtie. Mi-o dă.

O iau fără vreo vorbă, o desfac.

Nu merge. Îmi pare rău că te-am supărat. Am lăsat cheia sub ușa.

Încuviințez din nou din cap. Aud bătăile ceasului bunicului în întreaga cameră.

– Ei bine, spun eu.

– Uite cheia, spune el, oferindu-mi-o. Ușa se va închide după mine.

O iau de la el. O altă pauză.

El mă privește în ochi.

– Cercelul acela...

– Oh, nu e nevoie să...

– A aparținut unei doamne numită Katherine. Cum am spus. Nu o cunosc pe soția tipului aceluia, Russell.

– Știu, spun eu. Îmi pare rău.

Acum el dă din cap. Și închide ușa.

O las descuiată.

Înapoi în dormitor, îi trimit doctorului Fielding un mesaj concis: „Sunt bine. Ne vedem luni“. Mă sună imediat. Telefonul sună, apoi se oprește.

Bina, David, dr. Fielding. Golesc casa.

Mă opresc în pragul ușii de la baia principală, uitându-mă la duș așa cum cineva ar evalua un tablou într-o galerie; hotărâsc că nu e pentru mine sau, cel puțin, nu astăzi. Caut un halat (trebuie să-l spăl pe cel pătat, îmi reamintesc mie însămi, deși până acum acea pată de vin s-a imprimat în țesătură) și merg jos, în birou.

Au trecut trei zile de când n-am mai stat la calculator. Pun mâna pe mouse, îl mișc într-o parte. Ecranul se luminează, cere parola. O introduc.

Încă o dată, îmi văd fața adormită.

Mă legăn cu scaunul pe spate. În tot acest timp, în spatele întunericului ecranului s-a ascuns un secret urât. Mâna mea lovește mouse-ul ca un șarpe: duc cursorul în colț, închid imaginea.

Acum mă uit la e-mailul de unde a fost trimisă. guesswhoanna.

Ghici cine-i! Nu-mi amintesc să fi făcut asta, asta... despre ce a spus Norelli că era vorba? ... Despre „micul selfie de la miezul nopții“? Cu mâna pe inimă, nu îmi amintesc nimic. Totuși, acelea sunt cuvintele mele, cuvintele noastre; iar David are un alibi (un alibi – până acum n-am cunoscut niciodată pe cineva cu un alibi, de altfel, nici fără alibi); și nimeni altcineva nu ar fi putut avea acces în dormitor. Nimeni nu mă trage pe sfoară.

... Doar că fotografia nu ar fi încă pe cardul din aparat?

Mă încrunt.

Ba da, ar fi. Doar dacă nu m-am gândit să o șterg, dar... ei bine. Totuși.

Nikonul meu este așezat pe marginea biroului, iar cureaua atârna în lateral. Întind mâna după ea, o trag spre mine. Îl pornesc și verific arhiva cu poze.

Fotografia cea mai recentă: Alistair Russell, înfășurat într-un palton, urcând treptele de la intrarea casei sale. Data: sâmbătă, 6 noiembrie.

Nimic de atunci încoace. Opresc aparatul foto, îl pun pe birou.

Dar, pe de altă parte, Nikonul este prea voluminos pentru selfie-uri, în orice caz. Îmi scot telefonul din buzunarul halatului, introduc codul de acces, ating pictograma Fotografii.

Și este acolo, prima imagine: aceeași fotografie, înghesuită pe ecranul iPhone-ului. Gura deschisă, părul desfăcut, perna bombată – și ora: 02:02 A.M.

Nimeni altcineva nu are codul de deblocare.

Mai există un test, dar știu deja răspunsul.

Deschid browserul web, tastez gmail.com. Se încarcă instantaneu, iar câmpul cu numele de utilizator este deja completat: guesswhoanna.

Chiar mi-am făcut singură asta. Ghici cine-i! Anna.

Și mai mult ca sigur că am fost eu. Nimeni altcineva nu știe parola computerului.

Chiar dacă altcineva s-ar fi aflat în casă – chiar dacă David ar fi ajuns până aici –, sunt singura care știe codul.

Capul îmi cade pe birou.

Jur că nu-mi amintesc nimic din chestia asta.

Îmi pun telefonul înapoi în buzunar, inspir și mă loghez la Agora.

Mă așteaptă o mulțime de mesaje. Mă uit peste ele. Majoritatea sunt cele obișnuite, de verificare: DiscoMickey, Pedro din Bolivia, Talia din Bay Area. Chiar și Sallynr.4 – „gravidă!!!“ scrie ea. „nasc în aprilie!!!“

Mă uit la ecran pentru o clipă. Mă doare inima.

Trec mai departe la cei nou-veniți. Patru dintre ei caută ajutor. Degetele îmi trec peste tastatură, apoi îmi coboară în poală. Cine sunt eu să spun altcuiva cum să-și gestioneze tulburarea?

Selectez toate mesajele. Apăs Șterge.

Tocmai mă deconectez, când apare o casetă de chat.

BunicuțaLizzie: Cum te simți, doctor Anna?

De ce nu? Am spus la revedere tuturor celorlalți.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie! Fiii tăi sunt încă cu tine?

BunicuțaLizzie: William este!

doctorulesteaici: Minunat! Și cum progresezi?

BunicuțaLizzie: Destul de bine. Am ieșit în mod regulat din casă. Ce mai faci?

doctorulesteaici: Totul e bine! Este ziua mea de naștere.

Doamne, mă gândesc – e adevărat. Am uitat complet. Ziua mea de naștere. Nu m-am gândit la asta nici măcar o dată în ultima săptămână.

BunicuțaLizzie: La mulți ani! Un număr important?

doctorulesteaici: Deloc. Doar dacă nu crezi că 39 este important!

BunicuțaLizzie: Ce n-aș da...

BunicuțaLizzie: Mai ai vești de la familia ta?

Strâng mouse-ul în mână.

doctorulesteaici: Trebuie să fiu sinceră cu tine.

BunicuțaLizzie: ??

doctorulesteaici: Familia mea a murit în decembrie anul trecut.

Cursorul clipește.

doctorulesteaici: Într-un accident de mașină.

doctorulesteaici: Am avut o aventură. Eu și soțul meu ne certam în legătură cu asta și am ieșit de pe drum.

doctorulesteaici: Eu am ieșit de pe drum.

doctorulesteaici: Am un psihiatru care mă ajută să trec peste sentimentul de vinovăție și peste agorafobie.

doctorulesteaici: Vreau ca tu să știi adevărul.

Trebuie să închei chestia asta.

doctorulesteaici: Trebuie să închid acum. Mă bucur că te descurci bine.

BunicuțaLizzie: Oh draga mea fată

Văd că scrie un alt mesaj, dar nu aștept. Închid caseta de chat și ies.

Cam asta a fost cu Agora.

Am rezistat trei zile fără băutură.

Gândul ăsta îmi trece prin minte în timp ce îmi perii dinții cu periuța. (Corpul meu poate să aștepte să fie curățat, gura mea nu poate.) Trei zile – când m-am abținut ultima dată atât de mult? Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Îmi aplec capul, scuiș.

Tuburi și flacoane cu pastile îmi umplu dulapul de medicamente. Scot patru.

Mă duc jos, lucarna împrăștie lumina cenușie a serii deasupra capului meu.

Mă așez pe canapea, aleg un flacon, îl înclin și îl deplasez peste măsuta de cafea. O dâră de pastile apare, ca niște firimituri de pâine.

Le studiez. Le număr. Le pipăi în mâna pe care o țin căuș. Le arunc pe masă.

Duc una la buze.

Nu, nu încă.

Noaptea cade rapid.

Mă întorc spre ferestre și arunc o privire lungă dincolo de parc. Casa aceea. Un teatru pentru mintea mea neliniștită. Cât de poetic, mă gândesc eu.

Ferestrele sale parcă ard, aprinse de luminile lumânărilor aniversare; camerele sunt goale.

Mă simt ca și cum m-aș fi eliberat de nebunie. Tremur.

Urc pe scări până în camera mea. Măine voi revedea câteva dintre filmele mele preferate. Midnight Lace. Foreign Correspondent – cel puțin scena cu moara de vânt. 23 Paces to Baker Street. Poate Vertigo, din nou; am dormit la ultima vizionare.

Și a doua zi...

Stând în pat, somnul îmi umple capul, ascult pulsul casei – jos, ceasul bunicului bate ora nouă; sunetul podelelor.

– La mulți ani, spun Ed și Liv în cor.

Mă rostogolesc, mă întorc pe o parte.

E și ziua de naștere a lui Jane, îmi amintesc. Ziua de naștere pe care i-am dat-o eu. Unșpe a unșpea.

Și, mai târziu, în toiul nopții, când am ieșit la suprafață pentru un moment, aud pisica dând târcoale prin întunericul în care e cufundată casa scării.

VINERI, 12 noiembrie

Soarele se revarsă prin lucarnă scaldând în lumină scările, adunându-se, ca într-o baltă, pe palierul din fața bucătăriei. Când pășesc acolo, mă simt răsfățată.

Altfel, casa este întunecată. Am tras fiecare perdea, am închis toate jaluzelele. Întunericul e gros ca fumul; aproape că îl pot mirosi.

La televizor se vede scena finală din Funia. Doi tineri frumoși, un coleg de clasă asasinat, un cadavru împachetat într-un cufăr vechi, în mijlocul salonului, și Jimmy Stewart din nou, toate organizate în ceea ce pare a fi o singură scenă (de fapt, opt segmente de zece minute, legate, dar efectul este destul de unitar, mai ales pentru 1948).

– Șoarecele și pisica, șoarecele și pisica, izbucnește Farley Granger, lațul strângându-se mai tare în jurul lui, dar care este pisica și care este șoarecele?

Spun cuvintele acestea cu voce tare.

Motanul meu stă întins de-a lungul spătarului canapelei, iar coada i se mișcă precum un șarpe fermecat. Și-a scrântit laba stângă din spate; l-am văzut șchiopătând destul de rău în dimineața asta. I-am umplut bolul de mâncare pentru câteva zile, ca să nu...

Se aude soneria.

Mă adâncesc înapoi în perne. Capul mi se întoarce spre ușă.

Cine naiba să fie?

Nu e David; nici Bina. Nici dr. Fielding, cu siguranță – mi-a lăsat mai multe mesaje vocale, dar mă îndoiesc că ar apărea neanunțat. Doar dacă nu m-a anunțat într-un mesaj vocal pe care l-am ignorat.

Sună din nou. Opresc filmul, pun picioarele pe podea, mă ridic. Mă duc spre ecranul interfonului.

Este Ethan. Cu mâinile îndesate în buzunare; are un fular înfășurat în jurul gâtului. Părul îi strălucește în lumina soarelui.

Apăs butonul difuzorului.

– Părinții tăi știu că ești aici? îl întreb eu.

– E în regulă, spune el.

Fac o pauză.

– E foarte frig, adaugă el.

Apăs butonul.

O clipă mai târziu, el intră în camera de zi, iar aerul rece îl urmărește.

– Mulțumesc, gâfâie el, cu respirația întretăiată. E atât de frig afară. Se uită în jur. Este foarte întunecat aici.

– Doar pentru că e atât de multă lumină afară, spun eu, dar are dreptate.

Aprind lampadarul.

– Să deschid obloanele?

– Sigur. De fapt, nu, e bine așa. Nu e?

– E OK, spune el.

Mă așez pe fotoliu.

– Să stau aici? întreabă Ethan, arătând cu degetul spre canapea.

Să deschid, să stau, foarte respectuos pentru un adolescent.

– Sigur.

Se așază. Punch coboară de pe spătarul canapelei și se strecoară rapid sub ea.

Ethan cercetează camera.

- Şemineul funcţionează?
- E pe gaz, dar da. Vrei să-l pornesc?
- Nu, mă întrebam doar.

Tăcere.

- Pentru ce sunt toate pastilele astea?

Îmi îndrept repede privirea spre măsuţa de cafea, încărcată cu pastile; patru flacoane, unul gol, stau împreună într-o mică pungă din plastic.

- Le număr doar, îi explic eu. Le pun înapoi.
- Ah, bine.

Mai multă tăcere.

- Am venit... începe el exact în momentul în care îi spun numele.

Continui.

- Îmi pare atât de rău. Îşi ridică privirea. Îmi pare atât de rău. Acum se uită în jos, dar eu insist. Pentru toate necazurile şi pentru că te-am implicat pe tine. Am fost... atât de... sigură. Am fost atât de sigură că se întâmpla ceva.

El încuviinţează din cap.

- Am avut... a fost un an foarte greu. Închid ochii; când îi deschid din nou, văd că se uită la mine cu ochii lui strălucitori, căutători. Mi-am pierdut copilul şi soţul. Înghit. O spun. Au murit. Sunt morţi. Respiră. Respiră. Unu, doi, trei, patru. Şi am început să beau. Mai mult decât de obicei. Şi am luat medicamente. Ceea ce este periculos şi greşit.

El mă urmăreşte cu atenţie.

- Nu e ca şi cum... nu credeam că vorbeau cu mine propriu-zis... ştii, de...
- De dincolo, spune el, cu vocea scăzută.

– Exact.

Mă mișc pe scaun, mă aplec în față.

– Știam că au dispărut. Că sunt morți. Dar mi-a plăcut să îi aud. Și să simt... Este foarte greu de explicat.

– Cum ar fi, să fii conectat?

Încuviințez din cap. E un adolescent atât de neobișnuit.

– În ceea ce privește restul, nu... Nici măcar nu-mi amintesc prea mult. Cred că am vrut să mă conectez cu alți oameni. Sau am avut nevoie să fac asta. Părul îmi mângâie obrajii în timp ce mișc din cap. Nu înțeleg chestia asta. Mă uit direct la el. Dar îmi pare foarte rău. Îmi dreg glasul, mă îndrept de spate. Știu că nu ai venit aici să vezi un adult plângând.

– Am plâns în fața ta, subliniază el.

Zâmbesc.

– Destul de corect.

– Am împrumutat filmul de la tine, îți amintești?

Scoate o carcasă din buzunarul din haină și o pune pe măsuta de cafea. Night Must Fall. Uitasem de asta.

– Ai reușit să-l vezi? întreb.

– Da.

– Ce zici?

– E înfiorător. Tipul ăla.

– Robert Montgomery.

– El a fost Danny?

– Da.

– Chiar înfiorător. Îmi place partea în care o întreabă pe fată... ăăă...

– Rosalind Russell.

– Ea a fost Olivia?

– Da.

– În care o întreabă dacă îi place de el, și ea zice că nu, și el spune: „Toată lumea mă place“.

Chicotește. Zâmbesc.

– Mă bucur ca ți-a plăcut.

– Da.

– Alb-negru nu e așa de rău.

– Nu, a fost bine.

– Ești bine-venit să împrumuți tot ce îți place.

– Mulțumesc.

– Dar nu vreau să ai probleme cu părinții tăi. Acum se uită într-o parte, studiază șemineul. Știu că sunt furioși, continui eu.

Râde înfundat.

– Au ei problemele lor. Se uită înapoi la mine. Sunt dificili. Vreau să spun, foarte dificili.

– Cred că o mulțime de tineri spun asta despre părinții lor.

– Nu, dar ei chiar sunt.

Încuviințez din cap.

– Abia aștept să merg la facultate, spune el. Încă doi ani. Nici măcar atât.

– Știi unde vrei să mergi?

El scutură din cap.

– Nu chiar. Undeva departe. Își îndoaie brațul la spate și se scarpină pe spinare. Oricum, nu am prieteni aici.

– Ai o iubită? îl întreb.

Neagă cu o mișcare a capului.

– Iubit?

Se uită la mine surprins. Ridică din umeri.

– Acum încerc să-mi dau seama cum stau lucrurile, explică el.

– Destul de corect.

Mă întreb dacă părinții lui știu.

Ceasul bunicului bate o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

– Știi, îi spun eu, apartamentul de jos e gol.

Ethan se încruntă.

– Ce s-a întâmplat cu tipul ăla?

– A plecat. Îmi dreg din nou glasul. Dar, dacă vrei, poți să-l folosești. Spațiul. Știu cum e să ai nevoie de propriul spațiu.

Încerc să mă răzbun pe Alistair și Jane? Nu cred. Nu cred. Dar ar putea fi frumos – ar fi frumos, sunt sigură – să mai am pe cineva aici. Un tânăr, oricât de surprinzător ar părea, chiar dacă e un adolescent singuratic.

Continui, ca și cum ar fi o prezentare promoțională:

– Nu este televizor, dar pot să-ți dau parola de Wi-Fi. Și este o canapea acolo. Vorbesc intens, mă conving pe mine însămi. Ar putea fi pur și simplu un loc în care să te retragi dacă lucrurile sunt dificile acasă.

Face ochii mari.

– Asta ar fi minunat.

Mă ridic înainte să se poată răzgândi. Cheia lui David se află pe blatul de la bucătărie, un obiect mic, argintiu în lumina slabă. O iau, i-o ofer lui Ethan, care se ridică în picioare.

– Minunat, repetă el, punându-și-o în buzunar.

– Vino oricând, îi spun.

Se uită spre ușă.

– Probabil că ar trebui să plec acasă.

– Desigur.

– Mulțumesc pentru... își lovește ușor buzunarul. Și pentru film.

– Cu plăcere.

Îl conduc până pe hol.

Înainte de a pleca, se întoarce și face cu mâna spre canapea.

– Micuțul este timid azi, spune el – și mă privește îndelung. Am telefon, mă anunță el, cu mândrie.

– Felicitări.

– Vrei să îl vezi?

– Sigur.

Scoate un iPhone rablagit.

– E luat la mâna a doua, dar tot e ceva.

– Este minunat.

- Ce model e al tău?
- N-am idee. Dar al tău?
- Șase. Aproape cel mai nou.
- Ei bine, este minunat. Mă bucur că ai telefon.
- Ți-am salvat numărul. Vrei numărul meu?
- Numărul tău?
- Da.
- Sigur.

Bate ușor ecranul și simt că telefonul meu îmi zbârnâie în buzunarul de la halat.

- Acum îl ai, explică el, închizându-l.

- Mulțumesc.

Întinde mâna după clanță, apoi își lasă mâna în jos și se uită la mine, dintr-odată serios.

- Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întâmplat, spune el, iar vocea lui este atât de moale încât simt un nod în gât.

Dau din cap.

Pleacă. Închid ușa în urma lui.

Mă duc înapoi pe canapea și mă uit la măsuta de cafea, la pastilele împrăștiate pe ea ca niște stele. Mă întind după telecomandă. Reiau filmul.

- Să-ți spun drept, zice Jimmy Stewart, chiar mă sperie puțin.

SÂMBĂȚĂ, 13 noiembrie

E zece și jumătate și mă simt diferit.

Poate că datorită somnului (două pastile de Temazepam, douăsprezece ore); poate datorită stomacului – după ce a plecat Ethan, după ce s-a terminat filmul, mi-am făcut un sendviș. Cel mai apropiat lucru de o masă propriu-zisă pe săptămâna aceasta.

Indiferent de situație, indiferent de cauză, mă simt diferit.

Mă simt mai bine.

Fac un duș. Stau sub duș; apa îmi înmoaie părul, se lovește de umerii mei. Trec cincisprezece minute. Douăzeci. O jumătate de oră. Când ies din duș, curată și șamponată, pielea mea se simte ca nouă. Mă îmbrac în blugi și pulover. (Blugi, când am purtat ultima dată blugi?)

Mă duc în partea cealaltă a dormitorului, la fereastră, și desfac perdelele; lumina se revarsă în cameră. Închid ochii, o las să mă încălzească.

Mă simt gata de luptă, pregătită să înfrunt ziua. Pregătită pentru un pahar cu vin. Doar unul.

Merg jos, vizitez fiecare cameră pe lângă care trec, ridic jaluzelele, trag perdelele. Casa este inundată de lumină.

În bucătărie, îmi torn câteva degete de merlot. („Doar scotch-ul se măsoară cu degetele“, parcă îl aud pe Ed spunând. Îl alung din minte și îmi mai torn un deget.)

Acum: Vertigo, runda a doua. Mă așez pe canapea, mă întorc înapoi, la început, la acea secvență de aruncare și săritură letală de pe acoperiș. Jimmy Stewart se ridică în cadru, urcând pe o scară. Am petrecut mult timp cu el în ultima vreme.

O oră mai târziu, în timpul celui de-al treilea pahar:

– Era pregătit să-și ducă soția la un ospiciu – intonează magistratul care prezidează ancheta –, unde sănătatea ei mintală ar fi fost în mâinile unor specialiști calificați.

Mă agit și mă ridic să îmi mai pun de băut.

În această după-amiază, m-am hotărât, voi juca șah, voi intra pe site-ul meu de filme clasice, poate voi face curățenie în casă – camerele de la etaj sunt prăfuite rău. În nici un caz nu-mi voi urmări vecinii.

Nici măcar pe familia Russell.

Mai ales pe familia Russell nu.

Stând la fereastra de la bucătărie, nici măcar nu mă uit la casa lor. Mă întorc cu spatele la ea, mă întorc la canapea, mă întind.

Trec câteva momente.

– Este păcat că, fiind cunoscute tendințele ei suicidale...

Arunc o privire spre grămada de pastile de pe masă. Apoi mă ridic, îmi fixează picioarele pe covor și le iau pe toate într-o mână. O mică movilă în pumnul meu.

– Juriul constată că Madeleine Elster s-a sinucis în timp ce nu era în deplinătatea facultăților mintale.

Te înșeli, mă gândesc eu. Nu asta s-a întâmplat.

Arunc pastilele, una câte una, în flacoanele lor. Înșurubez strâns capacele.

În timp ce mă așez înapoi, mă trezesc că mă întreb când va veni Ethan. Poate că va dori să mai povestim.

– Până aici am reușit să ajung, spune Jimmy, profund supărat.

– Până aici am reușit să ajung, repet eu.

A mai trecut o oră; lumina apusului se strecoară în bucătărie. Deja sunt destul de amețită. Motanul intră șchiopătând în cameră; se vaită când îi verific labele.

Mă încrunt. M-am gândit la medicul veterinar măcar o dată anul acesta?

– Sunt o iresponsabilă, îi spun lui Punch.

El clipește și se cuibărește între picioarele mele.

Pe ecran, Jimmy o forțează pe Kim Novak să urce în turnul clopotniței.

– N-am putut să o urmez. Dumnezeu mi-e martor că am încercat, strigă el, ținând-o pe Kim strâns de umeri. Lumea nu primește deseori o a doua șansă. Vreau să nu mai fiu bântuit.

– Vreau să nu mai fiu bântuită, spun eu.

Închid ochii, o spun din nou. Mângâi pisica. Întind mâna după pahar.

– Și ea a fost cea care a murit, nu tu. Soția adevărată, strigă Jimmy. – Mâinile sunt pe gâtul ei. – Tu ai fost copia. Tu ai fost cea contrafăcută.

Ceva sună în creierul meu, ca un șuierat de radar. Un ton blând, înalt și îndepărtat, moale, dar îmi distrage atenția.

Numai pentru scurt timp, totuși. Mă las pe spate, sorb din vin.

O călugăriță, un țipăt, dangătul unui clopot, și filmul se termină.

– Așa vreau să plec și eu, îmi informez pisica.

Mă ridic cu greu de pe canapea, îl așez pe Punch pe podea; el se plânge. Îmi duc paharul la chiuvetă. Trebuie să încep să țin casa în ordine. Se poate ca Ethan să vrea să-și petreacă timpul aici – nu pot să fiu chiar ca domnișoara Havisham¹³. (O altă carte de la clubul de lectură Christine Gray. Ar trebui să aflu ce mai citesc zilele astea. Cu siguranță nu e nimic rău în așa ceva.)

La etaj, în birou, vizitez forumul de șah. Trec două ore și afară se lasă noaptea; am câștigat trei partide simple. E timpul să sărbătoresc. Aduc o sticlă de merlot din bucătărie – joc cel mai bine când sunt pilită – și îmi umplu paharul în timp ce urc scările, pătând ratanul cu vin. Îl voi șterge mai târziu.

Încă două ore, încă două victorii. Sunt de neoprit. Torn și ultima picătură din sticlă în pahar. Am băut mai mult decât am vrut, dar mâine voi fi mai bine.

Când începe al șaselea joc, mă gândesc la ultimele două săptămâni, la febra care m-a cuprins. Simțeam că e o hipnoză, ca Gene Tierney în Whirlpool; simțeam că e o nebunie, ca Ingrid Bergman în Lumina de gaz. Am făcut lucruri pe care nu mi le pot aminti. Nu am făcut lucruri pe care mi le pot aminti. Clinicianul din mine își freacă mâinile: un episod disociativ autentic? Dr. Fielding va...

La naiba!

Am sacrificat regina din greșeală – am confundat-o cu un nebun. Înjur, spun cuvântul cu F. Au trecut zile întregi de când am înjurat ultima dată. Mă gândesc la cuvânt, îl savurez.

Totuși, totuși. Regina aceea. Rook&Roll izbucnește, desigur, și mi-o ia.

„Ce dracu???“ îmi scrie. „Proastă mișcare lol!!!“

„Am crezut că e o altă piesă“, îi explic, și ridic paharul la gură.

Și apoi încremenesc.

Personaj din romanul Marile speranțe de Charles Dickens, care trăiește într-o casă aflată în ruină (n.red.)

Dar dacă...

Gândește!

Se îndepărtează de mine, ca sângele în apă.

Strâng paharul în mână.

Dar dacă...

Nu.

Da.

Dar dacă...

Jane – femeia pe care o cunoșteam sub numele de Jane – nu a fost niciodată Jane?

... Nu.

... Ba da.

Dar dacă...

Dar dacă a fost altcineva în tot acest timp?

Asta mi-a spus Little. Nu – este jumătate din ceea ce mi-a spus Little. El a spus că femeia de la numărul 207, femeia cu tunsoarea elegantă și cu șoldurile subțiri, este cu siguranță Jane Russell. Foarte bine. Am acceptat.

Dar dacă femeia pe care am cunoscut-o sau am crezut că am cunoscut-o era, de fapt, reală – doar că era o altă persoană care s-a prezentat drept Jane? O piesă pe care am confundat-o cu o altă piesă? Un nebun pe care l-am confundat cu o

regină?

Dar dacă ea ar fi copia – cea care a murit? Dar dacă ea era cea contrafăcută?

Paharul mi-a alunecat de pe buze. Îl pun pe birou, îl împing la o parte.

Totuși, de ce?

Gândește! Să presupunem că era reală. Da: Respingem ideea lui Little, respingem logica și presupunem că am avut dreptate în tot acest timp – sau aproape dreptate. A fost reală. A fost aici. A fost acolo, în casa lor. De ce familia Russell i-a negat existența? De ce au făcut asta? Ar fi putut, în mod plauzibil, să susțină că nu era Jane, dar ei au făcut un pas mai departe.

Și cum putea să știe atât de mult despre ei? Și de ce pretindea că e altcineva, de ce pretindea că e Jane?

– Cine ar fi putut fi? întreabă Ed.

Nu. Oprește-te!

Mă ridic, merg până la fereastră. Îmi ridic privirea spre casa Russell – casa aceea. Alistair și Jane stau în bucătărie, vorbesc; el strânge un laptop într-o mână, ea stă cu brațele încrucișate la piept. Lasă-i să se uite înapoi, îmi spun eu. În întunericul biroului, mă simt în siguranță. Mă simt misterioasă.

Mișcare în coada ochiului. Arunc o privire sus, la etaj, spre camera lui Ethan.

E la fereastra lui, doar o umbră îngustă în lumina lămpii din spatele lui. Stă cu ambele mâini apăsate pe sticlă, ca și cum s-ar chinui să vadă prin ea. După o clipă, ridică o mână. Îmi face cu mâna.

Pulsul mi se accelerează. Fac înapoi cu mâna, încet.

Următoarea mișcare.

Bina răspunde la primul apel.

– Ești bine?

– Sunt...

– M-a sunat medicul tău. E foarte îngrijorat din cauza ta.

– Știu.

Stau așezată pe scări, într-o baie slabă de lumină provenită de la razele lunii. E un petic umed lângă piciorul meu, în locul în care am vărsat vinul mai devreme. Trebuie să îl curăț.

– Spune că a tot încercat să te contacteze.

– M-a contactat. Sunt bine. Spune-i că sunt bine. Ascultă...

– Ai băut?

– Nu.

– Mi se pare că... ți se împleticește limba în gură.

– Nu. Am dormit doar. Ascultă, mă gândeam...

– M-am gândit că dormi.

Ignor ce-mi spune.

– M-am gândit la câteva lucruri.

– Ce lucruri? întreabă ea, cu grijă.

- Oamenii de dincolo de parc. Femeia aceea.
- Oh, Anna, suspină ea. Chestia asta... am vrut să vorbesc cu tine despre asta joi, dar nici măcar nu m-ai lăsat să intru.
- Știu. Îmi pare rău. Dar...
- Femeia aia nici măcar nu a existat.
- Nu, pur și simplu nu pot dovedi că există. Că a existat.
- Anna. E o nebunie. S-a terminat.

Tac.

– Nu e nimic de demonstrat. Convingătoare, aproape furioasă – nu am auzit-o niciodată vorbind așa. Nu știi ce a fost în mintea ta sau ce... se întâmpla cu tine, dar s-a terminat. Îți transformi viața într-o harababură. O ascult cum respiră. Cu cât continui chestia asta, cu atât va dura mai mult să te vindeci.

Tăcere.

- Ai dreptate.
- Chiar crezi asta?

Oftez.

- Da.
- Te rog, spune-mi că nu ai de gând să faci vreo nebunie.
- Nu am de gând.
- Vreau să promiți.
- Îți promit.
- Vreau să spui că totul a fost în capul tău.
- Totul a fost în capul meu.

Liniște.

– Bina, ai dreptate. Îmi pare rău. A fost doar... un șoc posttraumatic sau ceva de genul ăsta. Ca atunci când neuronii continuă să funcționeze după moarte.

– Bine, spune ea, pe un ton mai calm, eu nu știu nimic despre așa ceva.

– Îmi pare rău. Ideea este că nu am de gând să fac nici o nebunie.

– Și promiți.

– Și îți promit.

– Deci, când vin la ședința de săptămâna viitoare, nu voi auzi nimic... știi tu. Nimic îngrijorător.

– Nimic, cu excepția sunetelor îngrijorătoare pe care le fac de obicei.

Parcă aud cum zâmbește.

– Dr. Fielding a spus că ai ieșit din nou din casă. Te-ai dus la cafenea.

Cu o eternitate în urmă.

– Da.

– Cum a fost?

– Oh, oribil.

– Încă.

– Încă.

O altă pauză.

– Pentru ultima oară... spune ea.

– Îți promit. Totul a fost în capul meu.

Ne spunem la revedere. Încheiem convorbirea.

Mă frec cu mâna pe ceafă, așa cum se întâmplă de multe ori când mint.

Trebuie să gândesc înainte de a continua. Nu există marjă de eroare. Nu am aliați.

Sau poate am un aliat. Totuși, nu o să apelez la ajutorul lui încă. Nu pot.

Gândește! Trebuie să gândesc. Și, mai întâi, trebuie să dorm. Poate e din cauza vinului – probabil e din cauza vinului –, dar, dintr-odată, mă simt foarte obosită. Îmi verific telefonul. E aproape zece și jumătate. Timpul zboară.

Mă întorc în camera de zi, sting veioza. Mă duc la birou, opresc calculatorul (mesaj de la Rook&Roll: „Unde ai plecat???“). Urc, din nou, în dormitor. Punch mă urmărește, împiedicându-se. Trebuie să facă ceva cu laba aceea a lui. Poate că Ethan îl poate duce la veterinar.

Arunc o privire în baie. Prea epuizată să mă spăl pe față, să-mi periez dinții. În plus, le-am făcut pe amândouă azi-dimineață – le voi face din nou mâine. Îmi dau jos hainele, iau pisica în brațe, mă urc în pat.

Punch dă turul cearșafurilor și se așază într-un colț îndepărtat. Îl ascult cum respiră.

Și, din nou, poate e din cauza vinului – aproape sigur e din cauza vinului –, dar nu pot dormi. Mă întind pe spate, uitându-mă în gol, la tavan, la tencuiala scorojită de-a lungul marginilor; mă rostogolesc pe o parte, privesc în întunericul holului. Mă întorc pe burtă, îmi pun fața în pernă.

Temazepamul. E încă în flaconul lui de pe măsuta de cafea. Ar trebui să mă ridic, să mă duc jos. În schimb, mă întorc pe cealaltă parte.

Acum pot vedea dincolo de parc. Casa Russell s-a culcat: bucătăria este cufundată în întuneric; în salon, perdelele sunt trase; camera lui Ethan este luminată numai de strălucirea fantomatică a monitorului de la calculator.

Mă uit la el până când îmi obolesc ochii.

– Ce vrei să faci, mami?

Mă întorc, îmi îngrop fața în pernă, închid pleoapele. Nu acum. Nu acum. Concentrează-te la altceva, la orice altceva!

Concentrează-te la Jane!

Derulez filmul înapoi în minte. Repet conversația cu Bina; mi-l imaginez pe Ethan la fereastră, cu lumina din spate, cu degetele desfăcute pe sticlă. Schimb bobinele, trec prin Vertigo, prin vizita lui Ethan. Orele din timpul săptămânii petrecute în singurătate dau buzna în sens invers; bucătăria mi se umple cu vizitatori – mai întâi detectivii, apoi David, apoi Alistair și Ethan. Acum imaginile prind viteză, se estompează, trec pe lângă cafenea, pe lângă spital, pe lângă noaptea când am văzut-o cum moare – când aparatul foto mi-a sărit de pe podea în mâini –, înapoi, înapoi, înapoi la momentul în care s-a întors de la chiuvetă, cu fața spre mine.

Stop. Mă răsucesc pe spate, deschid ochii. Plafonul se întinde deasupra mea ca un ecran de proiecție.

Și Jane umple cadrul – femeia pe care o știam sub numele de Jane. Stă la fereastră de la bucătărie, cu coada aceea împletită atârându-i între umeri.

Scena mi se derulează încă o dată, cu încetinitorul.

Jane se învârte spre mine și mă apropii cu aparatul de fața ei strălucitoare, de ochii electrici, de pandantivul acela strălucitor, din argint. Mărește distanța focală acum, panoramează: un pahar cu apă într-o mână, un pahar cu coniac în cealaltă.

– Habar n-am dacă puțin coniac chiar merge! se aude vocea ei melodioasă, în sunetul ambiental.

Opresc pe cadrul acela.

Ce-ar spune Wesley? Să ne perfecționăm investigația, Fox.

Întrebarea numărul unu: De ce mi se prezintă ea însăși ca Jane Russell?

... Anexă la prima întrebare: Oare asta face? Nu sunt eu cea care vorbește mai întâi și i se adresează pe numele acela?

Derulez din nou, până în clipa când i-am auzit prima dată vocea. Se întoarce înapoi spre chiuvetă. Acțiune: „Tocmai mergeam până în vecini...”

Da. Acela a fost – acela a fost momentul în care am decis cine era. Momentul în care am citit greșit plăcuța.

Deci, a doua întrebare: Cum răspunde ea? Derulez înainte, mă uit chiorâș la tavan, îmi îndrept atenția direct spre gura ei în timp ce mă aud pe mine vorbind: „Tu ești femeia de dincolo de parc, zic eu. Ești Jane Russell”.

Ea se înroșește. Buzele i se întredeschid. Spune...

Și acum aud altceva, ceva în afara ecranului.

Ceva de jos.

Sunetul de sticlă spartă.

Dacă sun la 911, cât de repede ajung? Dacă îl sun pe Little, oare va răspunde?

Mâna mea caută repede în jur.

Nici urmă de telefon.

Trântesc perna lângă mine, păturile. Nimic. Telefonul nu este aici.

Gândește! Gândește! Când l-am folosit ultima dată? Pe scări, când vorbeam cu Bina. Și apoi... apoi am intrat în camera de zi, ca să sting luminile. Ce am făcut cu telefonul? L-am dus sus în birou? L-am lăsat acolo?

Îmi dau seama că nu contează. Nu îl am.

Sunetul acela rupe tăcerea din nou. Sticlă spartă.

Cobor din pat, cu un picior în fața celuiilalt, îmi împing picioarele în covor. Mă ridic în poziție verticală. Găsesc halatul aranjat pe un scaun, îl trag pe mine.

Merg spre ușă.

De afară pătrunde o lumină gri prin lucarnă. Mă strecor pe ușă, mă sprijin cu spatele de perete. Cobor pe scara în spirală, cu respirația ușoară și inima bubuindu-mi în piept.

Mă opresc la următorul palier. Totul este liniștit jos.

Încet... încet... intru în birou, cu pași foarte înceți, simt ratanul sub picioare, apoi covorul. Din ușă, cercetez biroul. Telefonul nu este acolo.

Mă întorc. Sunt la un etaj distanță. Sunt neînarmată. Nu pot cere ajutor.

Sticla se sparge la parter.

Mă cutremur, mă lovesc cu șoldul de clanța ușii de la debara.

Ușa de la debara.

Prind mânerul. Răsucesc. Aud sunetul încuietorii, deschid ușa.

Un întuneric adânc se cascadează în fața mea. Fac un pas în față.

Înăuntru, bâjbâi cu mâna spre dreapta, mă lovesc cu degetele de un raft. Firul de la bec se lovește de fruntea mea. Să risc? Nu – e prea strălucitor; lumina s-ar revărsa pe scară.

Înaintează în întuneric, cu mâinile întinse în față acum, de parcă m-aș juca baba-oarba. Până când unul dintre degete îl atinge: metalul rece al lăzii cu scule. Caut zăvorul, deschid, bag mâna înăuntru.

Cutterul.

Mă retrag din debara, cu arma în mână și apăs butonul; lama iese afară, strălucind într-o rază rădăcită de lună. Mă duc până în capătul scărilor, cu cotul lipit strâns de corp și cutterul îndreptat în față. Cu cealaltă mână mă prind de balustradă. Pun un picior înainte.

Și apoi îmi amintesc de telefonul din bibliotecă. Linia fixă. La câțiva metri distanță. Mă întorc.

Dar, înainte de a face un pas, aud un alt sunet venind de jos:

– Doamnă Fox, spune cineva. Vino până în bucătărie.

Cunosc vocea.

Lama îmi tremură în mână în timp ce mă îndrept în jos, pe scări, cu grijă, simțind balustrada netedă sub palmă. Îmi aud respirația. Îmi aud pașii.

– Ai auzit bine. Mai repede, te rog.

Ajung la parter, ezit chiar în fața ușii. Inspir atât de adânc încât tușesc, mă înec. Încerc să mă potolesc, chiar dacă știe că sunt aici.

– Intră.

Intru.

Lumina lunii inundă bucătăria, îmbrăcând în argint blaturile de lucru, umplând sticlele goale de lângă fereastră. Robinetul strălucește; chiuveta a devenit un bazin luminos. Chiar și lemnul de esență tare strălucește.

El se sprijină de insula din mijloc, o siluetă în lumina albă, plată ca o umbră. Gunoii îi sclipește la picioare: cioburi și bucăți de sticlă împrăștiate pe podea. Pe blatul de lângă el sunt aliniate sticle și pahare, care strălucesc la lumina lunii.

– Scuze pentru... – face un gest larg cu mâna – mizerie. N-am vrut să fiu nevoit să urc la etaj.

Nu spun nimic, dar îmi încleștez degetele în jurul mânerului cutterului.

– Am avut răbdare, doamnă Fox. Alistair oftează, întorcându-și capul într-o parte, ca eu să-i văd profilul scăldat de lumină: fruntea înaltă, nasul abrupt. Dr. Fox. Oricum îți... spui. Cuvintele lui miros a băutură. Îmi dau seama că e foarte beat. Am fost răbdător, repetă el. Am suportat multe. Inspiră pe nas, alege un pahar, îl rotește între palme. Cu toții am fost, dar mai ales eu.

Acum îl pot vedea mai clar; jacheta lui e închisă cu fermoar până la guler și

poartă mănuși de culoare închisă. Simt că mi se pune un nod în gât.

Încă nu-i răspund. În schimb, mă mut spre comutatorul de lumină, întind mâna spre el.

Sticla explodează la câțiva centimetri de mâna mea întinsă. Mă dau înapoi.

– Nu aprinde lumina aia nenorocită! strigă el.

Stau nemișcată, prinzând cu degetele tocul ușii.

– Cineva ar fi trebuit să ne avertizeze în privința ta.

Dă din cap râzând.

Înghit. Râsul lui se stinge, moare.

– I-ai dat fiului meu cheia de la apartamentul tău. Mi-o arată. Ți-o dau înapoi. Cheia zornăie când o aruncă pe masa de bucătărie. Chiar dacă nu ți-ai fi pierdut... nenorocita aia de minte, n-aș vrea să-și petreacă timpul cu o femeie matură.

– Sun la poliție, șoptesc eu.

Râde zgomotos.

– Dă-i drumul. Poftim telefonul.

Îl ia de pe blat, îl aruncă în sus, o dată, de două ori.

Da... l-am lăsat în bucătărie. Și, pentru o clipă, aștept să-l arunce pe podea, să-l trântască de perete; dar, în schimb, îl pune înapoi lângă cheie.

– Poliția crede că ești o glumă, spune el, făcând un pas către mine.

Ridic cutterul.

– Oh! Rânjește. Oh! Ce vrei să faci cu ăla?

Din nou, face un pas în față.

De data asta fac și eu.

– Ieși din casa mea! îi spun.

Brațul mi se clatină; mâna îmi tremură. Lama strălucește în lumină, o mică felie de argint.

Nu se mai mișcă, nu mai respiră.

– Cine a fost femeia aceea? întreb.

Și, dintr-odată, mâna lui se repede la gâtul meu, mi-l prinde. Mă împinge în spate până când mă izbesc de perete și capul îmi trosnește puternic. Strig. Degetele lui apasă în pielea mea.

– Ești nebună!

Răsuflarea lui, înfierbântată de alcool, aruncă flăcări pe fața mea, îmi înțepă ochii.

– Nu te apropia de fiul meu! Nu te apropia de soția mea!

Mă înec, îmi simt gâtul iritat. Cu o mână mă prind de degetele lui, îmi înfig unghiile în încheietura mâinii lui.

Cu cealaltă apropii lama de el.

Dar ținta mea se depărtează, iar cutterul îmi cade cu zgomot pe podea. Alistair calcă pe el și mă strânge de gât. Mă sufoc.

– Stai dracului departe de noi toți, şuieră el lângă mine.

Trece o clipă.

Încă una.

Nu mai văd. Lacrimile îmi curg pe obraji.

Îmi pierd conști...

Îmi dă drumul la gât. Cad pe podea, gâfâind.

Acum se înalță deasupra mea. Își trage piciorul înapoi, brusc, lovește cutterul și îl aruncă într-un colț.

– Să nu uiți asta, spune el, gâfâind, cu vocea răgușită. Nu mă pot uita în sus, la el. Dar îl aud spunând încă două cuvinte scurte, aproape în șoaptă: Te rog.

Tăcere. Mă uit la picioarele lui încălțate cum se întorc, se îndepărtează.

Când trece pe lângă insula din bucătărie, își trece brațul peste ea. Un val de sticlă se prăbușește pe podea, făcându-se țandări, spulberându-se. Încerc să țip. Gâtul meu doar fluieră.

Merge la ușa de pe hol, o deschide cu putere. Aud cum se deschide ușa de la intrare, apoi cum se închide cu zgomot.

Mă sprijin, cu o mână îmi ating gâtul, iar cu cealaltă îmi țin corpul strâns. Plâng în hohote.

Și, când Punch intră șchiopătând pe ușă și îmi linge mâna precaut, plâng și mai tare.

DUMINICĂ, 14 noiembrie

Îmi analizez gâtul în oglinda de la baie. Cinci vânătăi, albastre ca niște bijuterii, o urmă întunecată în jurul gâtului meu, acolo unde m-a strâns.

Mă uit în jos la Punch, ghemuit pe gresie, îngrijindu-și laba rănită. Ce pereche!

Nu voi raporta la poliție cele întâmplare în seara asta. Nu voi face asta și nu pot face asta. Există dovezi, desigur, amprente reale pe pielea mea, dar ei vor dori să știe de ce Alistair a fost aici, în primul rând și adevărul este... ei bine... Am invitat un adolescent a cărui familie am urmărit-o și am hărțuit-o să stea în subsolul casei mele. Așa, ca înlocuitor pentru copilul meu mort și pentru soțul meu mort.

Nu ar da bine.

– Nu ar da bine, spun eu, testându-mi vocea. Sună slabă, pierită.

Ies din baie și cobor scările. Adânc în buzunarul halatului, telefonul mi se lovește de coapsă.

Mătur cioburile, trupurile sparte ale sticlelor și paharelor; scot cioburile și bucățile sparte din podea, le arunc într-o pungă de gunoi. Încerc să nu mă gândesc la el cum m-a prins de gât, cum m-a strâns. Stând peste mine. Trecând mândru prin ruinele strălucitoare de sub picioarele lui.

Sub papucii mei, lemnul alb de mesteacăn strălucește ca o plajă.

La masa de bucătărie, răsucesc în mână cutterul, ascult sunetul lamei alunecând încoace și încolo.

Mă uit dincolo de parc. Casa Russell mă privește la rândul ei, cu ferestrele goale. Mă întreb unde sunt. Mă întreb unde este el.

Ar fi trebuit să țintesc mai bine. Ar fi trebuit să îmi iau avânt mai tare. Îmi imaginez cum lama îi pătrunde prin jachetă și îi rupe pielea.

Și atunci ai fi avut un bărbat rănit în casă.

Pun jos cutterul și îmi duc o cană la buze. Nu am ceai în dulap – pe Ed nu l-a interesat niciodată și am preferat să beau alte lucruri –, așa că beau apă caldă cu sare. Îmi arde gâtul. Mă chircesc de usturime.

Mă uit din nou dincolo de parc. Apoi mă ridic, trag jaluzelele peste fereastră.

Noaptea trecută îmi pare ca un vis febril, o buclă de fum. Ecranul filmului de pe tavanul meu. Clinchetul vioi al sticlei. Golul din debara. Scara în spirală. Și el, stând acolo, chemându-mă, așteptându-mă.

Îmi ating gâtul. Nu-mi spune că a fost un vis, că el nu a venit niciodată aici. Unde... da: din nou în Lumina de gaz.

Pentru că nu a fost un vis. (Acesta nu este un vis! Chiar se întâmplă cu adevărat! – Mia Farrow, Copilul lui Rosemary.) Casa mea a fost invadată. Proprietatea mea a fost distrusă. Am fost amenințată. Am fost agresată. Și nu pot face nimic în privința asta.

Nu pot să fac nimic în legătură cu nimic. Acum știu că Alistair este violent; acum știu de ce este capabil. Dar are dreptate: poliția nu mă va asculta. Dr. Fielding crede că delirez. I-am spus Binei, i-am promis că o să merg mai departe. Cu Ethan nu pot lua legătura. Wesley a dispărut. Nu am pe nimeni.

– Ghici cine-i!

Este ea, de data aceasta, cu o voce slabă, dar clară.

Nu. Scutur vehement din cap.

Cine a fost femeia aceea? l-am întrebat pe Alistair.

Dacă a existat.

Nu știu. Nu voi ști niciodată.

Petrec restul dimineții în pat, apoi și după-amiaza, încercând să nu plâng, încercând să nu mă gândesc – la noaptea trecută, la ziua de azi, la ziua de mâine, la Jane.

Dincolo de fereastră, norii se adună, își coboară burțile joase și întunecate. Deschid aplicația meteo de pe telefon. Se anunță furtuni mai târziu în seara asta.

Se lasă întunericul sumbru. Trag draperiile și deschid laptopul, îl pun lângă mine; îmi încălzește cearșafurile în timp ce mă uit la Șarada.

– Ce trebuie să fac ca să te mulțumesc? întreabă Cary Grant. Să devin următoarea victimă?

Mă trec fiorii.

Până când se termină filmul, sunt pe jumătate adormită. Muzica de final se aude mai tare; întind mâna spre laptop, îl închid.

Ceva mai târziu, mă trezesc la zgomotul telefonului.

Alertă de urgență

Avertizare de inundații în această zonă până la ora 3:00 A.M. Evitați zonele cu inundații. Verificați presa locală. – SMN

Vigilent, Serviciul Meteorologic Național. Chiar intenționez să evit zonele cu inundații. Casc, mă dau jos din pat, îmi târăsc picioarele până la perdele.

E întuneric afară. Încă nu plouă, dar cerul s-a scufundat, norii s-au lăsat mai jos; ramurile de platan se agită. Aud vântul. Mă cuprind cu un braț.

Dincolo de parc, în bucătăria familiei Russell scânteiază o lumină: e el, merge la frigider. Îl deschide, scoate o sticlă – bere, cred. Mă întreb dacă se îmbată din nou.

Degetele mi se opresc la gât. Mă dor vânătăile.

Trag perdeaua și mă întorc în pat. Șterg mesajul de pe telefon, verific ora: 9:29 P.M. Aș putea urmări alt film. Aș putea bea ceva.

Mâna îmi umblă pe ecran, absentă. Un pahar de băutură, mă gândesc eu. Doar unul – mă doare să înghit.

O revărsare de culori la vârful degetelor mele. Mă uit la telefon; am deschis fișierul cu fotografii. Inima îmi încetinește: e fotografia cu mine dormind. Fotografia pe care se presupune că am făcut-o eu.

Mă dau înapoi. După un moment, o șterg.

Imediat apare fotografia anterioară.

Pentru o clipă, nu o recunosc. Apoi îmi amintesc: am făcut-o de la fereastra bucătăriei. Un apus de soare, de un portocaliu ca șerbetul, clădiri îndepărtate, înțepenite în apus, ca niște dinți. Stradă aurie în lumina soarelui. O singură pasăre înghețată pe cer, cu aripile larg deschise.

Și reflectată în pahar este femeia pe care o știam sub numele de Jane.

Transparentă, neclar conturată, dar e Jane, fără îndoială, bătând colțul din dreapta jos ca o fantomă. Se uită în obiectiv, cu privirea îndreptată înainte și buzele întredeschise. Un braț se întinde afară din cadru – stinge o țigară într-un castron, îmi amintesc. Deasupra capului ei se ridică o spirală groasă de fum. Ora scrisă pe poză arată 06:04 P.M., o dată cu aproape două săptămâni în urmă.

Jane. Sunt aplecată peste ecran și abia respir.

Jane.

Lumea este un loc minunat, a spus ea.

Nu uita asta și nu lăsa să treacă viața pe lângă tine, a spus ea.

Bravo! a spus ea.

Chiar a spus aceste lucruri, pe toate, pentru că a fost reală.

Jane.

Mă rostogolesc din pat, trag după mine cearșafurile, iar laptopul îmi alunecă pe podea. Sar la fereastră, trag înapoi perdelele.

Acum, luminile sunt aprinse în salonul familiei Russell – acea cameră unde a început totul. Cei doi sunt acolo, stau pe acel scaun dungat: Alistair și soția lui. El stă gârbovit, cu o sticlă de bere în mână; ea își ține picioarele strânse sub ea, în timp ce își trece o mână prin părul ei lucios.

Mincinoșii.

Mă uit la telefonul din mâna mea.

Ce fac cu asta?

Știu ce ar spune Little: fotografia nu dovedește nimic în afară de existența ei – și aceea a unei femei anonime.

– Dr. Fielding nu te va asculta nici el, spune Ed.

Taci!

Dar el are dreptate.

Gândește! Gândește!

– Cum rămâne cu Bina, mami?

Încetează!

Gândește!

Există o singură mișcare. Privirea mea trece de la salon la dormitorul întunecat de la etaj.

Ia pionul.

– Alo?

O voce de copil, fragilă și slabă. Mă uit prin întuneric la fereastra lui. Nu se vede nicăieri.

– Sunt Anna, spun eu.

– Știu.

Vorbește aproape în șoaptă.

– Unde ești?

– În camera mea.

– Nu te văd.

Într-o clipă apare la fereastră ca o fantomă, subțire și palid, într-un tricou alb. Pun o mână pe geam.

– Mă vezi? întreb eu.

– Da.

– Vreau să vii aici.

– Nu pot. Scutură din cap. Nu am voie.

Îmi cobor privirea spre salon. Alistair și Jane nu s-au mișcat din loc.

– Știu, dar e foarte important. Este foarte important.

– Tatăl meu a luat cheia.

– Știu.

O pauză.

– Dacă eu te pot vedea...

Nu-și termină propoziția.

– Ce?

– Dacă eu te pot vedea, și ei te pot vedea.

Mă întorc în spate, pe un picior, trag perdelele, lăsând o fâșie între ele. Verific salonul. La fel cum au fost până acum.

– Vino, îmi spun eu. Te rog. Nu ești...

– Ce?

– Ești... când poți ieși din casă?

O altă pauză. Îl văd că își cercetează telefonul, îl apasă din nou la ureche.

– Părinții mei se uită la Soția perfectă la ora zece. Poate că o să pot ieși atunci.

Acum îmi verific telefonul. Mai sunt douăzeci de minute.

– În regulă. Bine.

– Este totul în regulă?

– Da. Nu-l alarma. Nu ești în siguranță. Dar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

– Mi-ar fi mai ușor să vin mâine.

– Nu poate să aștepte. Chiar nu...

Alistair a dispărut.

– Închide telefonul, îi spun, cu vocea alarmată.

– De ce?

– Închide!

Gura lui se deschide.

Camera lui e inundată de lumină.

În spatele lui stă Alistair, cu mâna pe comutator.

Ethan se întoarce și își lasă brațul într-o parte. Aud tonul telefonului.

Și urmăresc scena în tăcere.

Alistair stă impunător în pragul ușii, vorbește. Ethan face un pas în față, ridică mâna, agită telefonul în aer.

Pentru o clipă stau nemișcați.

Apoi Alistair se îndreaptă spre fiul său. Ia telefonul de la el. Se uită la telefon.

Se uită la Ethan.

Trece pe lângă el, spre fereastră, se uită furios. Mă retrag mai adânc în

dormitorul meu.

Își întinde brațele, închide jaluzelele pe ambele jumătăți ale geamului. Le închide cu putere.

Camera este sigilată.

Șah mat.

Mă întorc de lângă perdele și mă uit îndelung spre dormitorul meu.

Nu-mi pot imagina ce se întâmplă acolo. Din cauza mea.

Îmi târăsc picioarele până la scară. Cu fiecare pas, mă gândesc la Ethan, în spatele acelor ferestre, singur cu tatăl său.

Jos, jos, jos.

Ajung în bucătărie. În timp ce clătesc un pahar la chiuvetă, se aude hurelul înfundat al unui tunet și mă uit prin jaluzele. Norii se adună mai repede acum, ramurile copacului se mișcă cu putere. Vântul crește în intensitate. Vine furtuna.

Stau la masă, bând tacticos niște merlot. Silver Bay, Noua Zeelandă scrie pe etichetă, sub o mică gravură a unei corăbii aflate pe o mare zbuciumată. Poate că mă voi muta în Noua Zeelandă, să încep viața de la zero acolo. Îmi place cum sună Silver Bay. Mi-ar plăcea să navighez din nou.

Dacă voi părăsi vreodată casa asta.

Mă duc până la fereastră și ridic o lamelă de jaluzele; ploaia se aude bătând în geam. Mă uit dincolo de parc. Jaluzelele lui sunt încă închise.

Imediat ce mă întorc la masă, sună soneria.

Rupe tăcerea ca o alarmă. Mâna îmi zvâcnește; vinul se scurge peste marginea sticlei. Mă uit la ușă.

Este el. Este Alistair.

Panica mă cuprinde brusc. Degetele mi se afundă în buzunar, țin telefonul strâns. Și cu cealaltă mână iau cutterul.

Mă ridic și traversez încet bucătăria. Mă apropii de interfon. Îmi fac curaj și mă uit la ecran.

E Ethan.

Plămânii mei se relaxează.

Ethan, legănându-se pe călcâie, cu brațele înfășurate în jurul lui. Apăs butonul interfonului și desfac încuietoarea. O clipă mai târziu este înăuntru, cu părul strălucindu-i de picături de ploaie.

– Ce faci aici?

Se uită țintă la mine.

– Mi-ai spus să vin.

– M-am gândit că tatăl tău...

Închide ușa, trece pe lângă mine în camera de zi.

– Am spus că a fost un prieten de la înot.

– Nu ți-a verificat telefonul? îl întreb, urmându-l.

– Ți-am salvat numărul cu un alt nume.

– Și dacă m-ar fi sunat înapoi?

Ethan ridică din umeri.

– Nu te-a sunat. Ce e ăla?

Se uită la cutter.

– Nimic.

Îl pun în buzunar.

– Pot să merg la baie?

Încuviințez din cap.

În timp ce se află în camera roșie, deschid telefonul, îmi pregătesc mișcarea.

Se aude apa de la toaletă, apa de la robinet țâșnește, iar apoi el se îndreaptă din nou spre mine.

– Unde e Punch?

– Nu știu.

– Cum e lăbuța lui?

– Bine. Chiar acum nu-mi pasă. Vreau să îți arăt ceva. Îi pun telefonul în mână. Apasă aplicația Fotografii.

Se uită la mine, cu fruntea încruntată.

– Deschide aplicația, repet.

În timp ce face asta, mă uit la expresia feței lui. Ceasul bunicului începe să bată ora zece. Îmi țin respirația.

Pentru un moment, nimic. E impasibil.

– Strada noastră. La răsărit, spune el. Sau, stai, acesta e vestul. Deci e la a...

Se oprește.

O vede.

Trece o clipă.

Ridică ochii mari spre mine.

Șase bătăi ale ceasului, șapte.

Deschide gura.

Opt. Nouă.

– Ce... începe el.

Zece.

– Cred că este timpul pentru adevăr, îi spun.

Când se aude ultima bătaie a ceasului, el stă în fața mea, abia respirând, până când îl apuc de umăr și îl conduc spre canapea. Ne așezăm, Ethan încă ținând telefonul în mână.

Nu spun nimic, doar mă uit îndelung la el. Inima mea a luat-o razna, ca o muscă aflată în captivitate. Îmi pun mâinile în poală ca să nu-mi tremure.

Ethan spune, șoptind:

– Ce? Își drege glasul. Când ai găsit asta?

– În seara asta, chiar înainte să te sun.

Încuviințează din cap.

– Cine este ea?

Încă se uită la telefon. Pentru un moment, cred că nu m-a auzit.

– Cine este...

– Este mama mea.

Mă încrunt.

– Nu, detectivul a spus că mama ta...

– Mama mea adevărată. Biologică.

Sunt uluită.

– Ai fost adoptat?

El nu spune nimic, doar încuviințează din cap, din nou, cu privirea lăsată în jos.

– Deci... Mă aplec înainte, îmi trec mâinile prin păr. Deci...

– Ea... nici măcar nu știu cum să încep.

Închid ochii, dau confuzia la o parte. Trebuie să fie îndrumat.

Asta pot face.

Mă aplec spre el, îmi netezesc halatul pe coapse, mă uit la el.

– Când ai fost adoptat? întreb.

Suspină, se așază pe spate, pernele expirând sub greutatea lui.

– Când aveam cinci ani.

– De ce atât de târziu?

– Pentru că ea era... dependentă de droguri. Se oprește, ca un mânz care face primii pași. Mă întreb de câte ori a mai spus chestia asta până acum. Era drogată și foarte tânără.

Asta explică de ce Jane părea atât de tânără.

– Așa că m-am dus să locuiesc cu mama și cu tatăl meu.

Îi analizez fața: vârful limbii umezindu-i buzele, stropii de ploaie care-i strălucesc la tâmplă.

– Unde ai crescut? întreb.

– Înainte de Boston?

– Da.

– În San Francisco. De acolo m-au luat părinții.

Rezist la impulsul de a-l atinge. În schimb, îi iau telefonul din mână, îl pun pe masă.

– Ea m-a găsit o dată, continuă el. Când aveam doisprezece ani. Ne-a găsit în

Boston. A apărut în fața casei și l-a întrebat pe tatăl meu dacă poate să mă vadă. El a spus că nu.

– Deci nu ai reușit să vorbești cu ea?

– Nu. Se oprește, respiră adânc, cu ochii strălucitori. Părinții mei au fost atât de supărați! Mi-au spus că, dacă va mai încerca din nou să mă vadă, ar trebui să le spun.

Dau din cap, mă las pe spate. Acum vorbește liber.

– Și apoi ne-am mutat aici.

– Dar tatăl tău și-a pierdut slujba.

– Da.

Pare obosit.

– De ce s-a întâmplat asta?

Se foiește.

– Ceva cu soția șefului său. Nu știu. Se certau foarte mult din cauza asta.

Totul este supermisterios, spusesese Alex, răutăcios. Acum știu. O mică aventură. Nimic special. Mă întreb dacă a meritat.

– Imediat după ce ne-am mutat, mama s-a întors în Boston, ca să se ocupe de niște treburi. Și ca să scape de tatăl meu, cred. Și apoi a plecat și el. M-au lăsat singur, doar pentru noaptea aceea. O mai făcuseră înainte. Și a apărut ea.

– Mama ta biologică?

– Da.

– Cum o cheamă?

Trage aer pe nas. Apoi se șterge.

– Katie.

– Și a venit la tine acasă.

– Da.

Un alt smiorcăit.

– Când? Exact.

– Nu-mi amintesc. Schițează un gest cu capul. Nu, stai – a fost de Halloween.

În noaptea în care am cunoscut-o.

– Mi-a spus că e... „curată“ – spune el, parcă strângând cuvântul acesta ca pe un prosop umed. Nu mai lua droguri.

Încuviințez din cap.

– A spus că a citit on-line despre transferul tatălui meu și a aflat că ne mutăm la New York. Așa că ne-a urmat aici. Și aștepta să decidă ce să facă, când părinții mei au plecat în Boston.

Se oprește, își scarpină o mână cu cealaltă.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

– Și apoi... Are ochii închiși acum. Apoi a venit la noi acasă.

– Și tu ai vorbit cu ea?

– Da. Am lăsat-o să intre.

– Asta s-a întâmplat de Halloween?

– Da. În timpul zilei.

– Eu am cunoscut-o în după-amiaza aceea, îmi spun eu.

El încuviințează cu capul aplecat.

– A mers să ia un album foto de la hotelul ei.

Voia să-mi arate niște poze vechi. Poze de-ale mele de bebeluș și alte chestii. Și apoi, când s-a întors acasă la noi, te-a văzut pe tine.

Mă gândesc la brațele ei care mi-au înconjurat talia, la părul ei, care mi-a atins obrazul.

– Dar ea mi s-a prezentat drept mama ta. Mama... drept Jane Russell.

Din nou, el încuviințează din cap.

– Știai asta.

– Da.

– De ce? De ce mi-ar spune că era o persoană care nu era?

Într-un final, se uită la mine.

– A spus că nu ea a făcut asta. A spus că tu i te-ai adresat cu numele mamei mele și ea n-a găsit nici o scuză suficient de repede. N-ar fi trebuit să fie acolo, ține cont de asta. Face un gest larg cu mâinile împrejurul camerei. N-ar fi trebuit să fie aici. Face o pauză, se scarpină din nou pe mână. În plus, și eu cred că îi plăcea să pretindă că este... știi tu. Mama mea.

Se aude un tunet, ca și cum s-ar despica cerul. Tresărim amândoi. După o clipă, insist să continue.

– Și ce s-a întâmplat în continuare? După ce m-a ajutat?

Își întoarce privirea spre propriile degete.

– S-a întors în casă și am vorbit mai mult. Despre cum eram eu când eram bebeluș. Despre ce a mai făcut de când m-a dat. Mi-a arătat fotografii.

– Și apoi?

– A plecat.

– S-a întors la hotel?

Scutură din cap, o mișcare mai lentă.

– Unde s-a dus?

– Ei bine, nu știam pe atunci.

Stomacul mi se strânge.

– Unde s-a dus?

Își ridică din nou privirea spre mine.

– A venit aici.

Se aude bătaia ceasului.

– Ce vrei să spui?

– S-a întâlnit cu tipul care locuiește jos. Sau locuia.

Mă uit surprinsă.

– David?

Încuviințează din cap.

Mă gândesc la dimineața de după Halloween, cum auzisem apa curgând prin țevi, în timp ce eu și David am examinat șobolanul mort. Mă gândesc la cerceul de pe noptieră. A aparținut unei doamne numită Katherine.

Katie.

– Ea a fost în subsol la mine, spun eu.

– Nu am aflat decât după aceea, insistă el.

– Cât timp a stat acolo?

– Până când...

Cuvintele i se opresc în gât.

– Până când ce?

Acum își frământă degetele.

– S-a întors a doua zi după Halloween și am vorbit puțin și am zis că o să le spun părinților mei că vreau să mă întâlnesc cu ea, cum ar veni, oficial. Pentru că am aproape șaptesprezece ani și, când voi avea optsprezece, voi putea face orice-mi doresc. Așa că a doua zi i-am sunat pe mama și pe tata și le-am spus. Tatăl meu a explodat, continuă el. Mama a fost nervoasă, dar tatăl meu a fost furios. A venit direct înapoi și a vrut să știe unde era ea și, când nu am vrut să-i spun, el...

O lacrimă i se rostogolește din ochi.

Îi pun o mână pe umăr.

– Te-a lovit? întreb.

El încuviințează din cap, fără să spună nimic. Stăm în tăcere.

Ethan trage o gură de aer, apoi alta.

– Știam că ea era cu tine, spune el, ezitând. Te-am văzut acolo – se uită spre bucătărie – din camera mea. I-am spus, în cele din urmă. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Acum plânge.

– Of... spun eu, cu mâna pe spatele lui.

– Trebuia pur și simplu să scap de el.

– Înțeleg.

– Adică... Își trage un deget pe sub nas. Am văzut că ea a ieșit din casa ta. Așa că știam că nu o va găsi. Atunci a venit el aici.

– Da.

– Eu v-am urmărit. Mă rugam să nu se enerveze pe tine.

– Nu, nu s-a enervat. Voiam doar să știu dacă ai avut vreun vizitator în seara asta, îmi explicase el. Și mai târziu: Îmi căutam fiul, nu soția. Minciuni.

– Apoi, imediat după ce s-a întors acasă, ea... ea a apărut din nou. Nu știa că el era deja acolo. Trebuia să se întoarcă a doua zi. Ea a sunat la ușă și m-a făcut să răspund și să o invit înăuntru. Am fost atât de speriat.

Nu spun nimic, doar ascult.

– Am încercat să vorbim cu el. Amândoi am încercat.

– În salonul vostru, murmur eu.

Clipește.

– Ai văzut?

– Am văzut. Îmi amintesc de ei acolo, Ethan și Jane – Katie – pe canapeaua dungată, Alistair, pe un scaun în fața lor. Cine știe ce se întâmplă într-o familie?

– Nu a mers prea bine. Respirația lui se îngreunează acum. Îl apucă sughițurile. Tata i-a spus că, dacă se mai întoarce vreodată, va chema poliția și o vor aresta pentru că ne-a hărțuit.

Încă mă gândesc la acel tablou din fereastră: copil, tată, „mamă“. Cine știe ce se întâmplă...

Și apoi îmi amintesc altceva.

– A doua zi... încep eu.

El încuviințează din cap, se uită îndelung la podea. Degetele i se chircesc în poală.

– S-a întors. Și tata a spus că o va ucide. A apucat-o de gât.

Tăcere. Cuvintele aproape că au ecou. O s-o omoare. A prins-o de gât. Îmi amintesc că Alistair m-a ținut la perete, m-a strâns cu mâna de gât.

– Și ea a țipat, îi spun, pe un ton liniștit.

– Da.

– Atunci am sunat acasă la tine.

Încuviințează, din nou, din cap.

– De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla?

– El era acolo. Și eu eram speriat, spune el cu voce stridentă, cu obraji uzi. Am vrut. Am venit aici după ce ea a plecat.

– Știu. Știu că ai făcut asta.

– Am încercat.

– Știu.

– Și apoi mama s-a întors din Boston a doua zi. Își trage nasul. Și la fel a făcut și ea. Katie. În noaptea aceea. Cred că ea și-a imaginat că avea să fie mai ușor să vorbească cu mama.

Își sprijină fața în palme, se șterge.

– Deci, ce s-a întâmplat?

Nu spune nimic pentru o clipă, doar mă privește cu coada ochiului, aproape suspicios.

– Chiar nu ai văzut?

– Nu. Am văzut-o doar pe... am văzut-o doar pe ea strigând la cineva și apoi am văzut-o cu... Îmi mișc mâna agitată la piept. ... cu ceva în... Vocea mi se stinge treptat. Nu am văzut pe nimeni altcineva acolo.

Când vorbește din nou, vocea lui este mai scăzută, mai fermă.

– Au urcat sus să vorbească. Tatăl meu, mama și ea. Eu eram în camera mea, dar am auzit totul. Tatăl meu a vrut să cheme poliția. Ea... a continuat să spună că eu sunt fiul ei, că ar trebui să ne putem vedea unul pe celălalt și că părinții mei nu trebuie să ne oprească. Mama țipa la ea, spunând că o să se asigure că n-o să mă mai vadă niciodată. Apoi, totul s-a liniștit. Și un minut mai târziu m-am dus jos și ea era...

Fața i se boțește și vorbește nedeslușit, suspinele îi vin adânc din piept și

izbucnesc la suprafață. Se uită spre stânga, se foiește în locul unde stă.

– Era la podea. Ea a înjunghiat-o.

Acum, Ethan este cel care arată spre pieptul lui.

Cu un cuțit pentru deschis scrisorile.

Încuviințez din cap, apoi mă opresc.

– Stai puțin – cine a înjunghiat-o?

El se sufocă.

– Mama mea.

Mă uit uluită.

– A spus că nu voia să mă ia altcineva – un sughiț – și să mă ducă de aici.

Se apleacă și mai mult înainte, mâinile lui transformându-se într-un cozoroc deasupra frunții. Umerii îi saltă și se agită în timp ce plânge.

Mama mea. Am înțeles greșit. Am înțeles cu totul greșit.

– A spus că a așteptat atât de mult să aibă un copil și...

Închid ochii.

– ... și a spus că n-o va lăsa să mă rănească din nou.

Îl aud plângând încet.

Trece un minut, apoi altul. Mă gândesc la Jane, la adevărata Jane; mă gândesc la acel instinct de leoaică-mamă, la același impuls care a pus stăpânire pe mine în defileu. A așteptat atât de mult să aibă un copil. Nu a vrut ca altcineva să mă ia.

Când deschid ochii, observ că nu îi mai curg lacrimile. Acum Ethan gâfâie, ca și cum tocmai s-ar fi oprit din alergat.

– A făcut-o pentru mine, spune el. Să mă protejeze. Mai trece un minut. Își drege

vocea. Au dus-o... au dus-o la casa noastră din provincie și au îngropat-o acolo.

Își pune mâinile în poală.

– Acolo este? îl întreb.

Respiră adânc și des.

– Da.

– Și ce s-a întâmplat când a venit poliția a doua zi să întrebe despre asta?

– A fost atât de înfricoșător! spune el. Eu eram în bucătărie, dar i-am auzit vorbind în camera de zi. Au spus că cineva a raportat o tulburare a liniștii cu o noapte înainte. Părinții mei au negat, pur și simplu. Și apoi, când au aflat că era vorba de tine, și-au dat seama că era cuvântul tău împotriva cuvântului lor. Al nostru. Nimeni altcineva nu o văzuse.

– Dar David a văzut-o. El a petrecut... Frunzăresc repede datele din capul meu. ... patru nopți cu ea.

– Nu am știut asta decât după aceea. Când ne-am uitat prin telefonul ei, ca să vedem cu cine ar fi putut vorbi. Și tatăl meu a spus că, oricum, nimeni nu va asculta un tip care trăiește într-un subsol. Deci erau ei împotriva ta. Și tata a spus că tu...

Se oprește.

– Că eu ce?

Înghite în sec.

– Că ești instabilă și bei prea mult.

Nu răspund. Aud ploaia, ca o rafală de împușcături în ferestre.

– Nu am știut de familia ta atunci.

Închid ochii și încep să număr. Unu. Doi.

La trei, Ethan vorbește din nou, cu vocea încordată.

– Simt că am păstrat toate aceste secrete față de toți acești oameni. Nu mai pot face asta.

Deschid ochii. În amurgul camerei de zi, în lumina fragilă a lămpii, arată ca un înger.

– Trebuie să spunem poliției.

Ethan se apleacă înainte, îmbrățișându-și genunchii. Se îndreaptă, se uită la mine o clipă, apoi privește în depărtare.

– Ethan!

– Știu.

Abia dacă se aude ce spune.

Un mieunat în spatele meu. Mă răsucesc. Punch stă în spatele nostru, cu capul înclinat într-o parte. Miaună din nou.

– Uite-l! Ethan întinde mâna peste spătarul canapelei, dar pisica se retrage. Cred că nu mă mai place, spune Ethan încet.

– Uite, îmi dreg glasul. Situația asta este foarte, foarte gravă. O să-l sun pe detectivul Little și îl chem aici, ca să-i poți spune ce mi-ai spus mie.

– Pot să le spun eu? Primul?

Mă încrunt.

– Cui să-i spui?

– Mamei mele. Și tatălui meu.

– Nu, spun eu, scuturând din cap. Noi...

– Oh, te rog! Te rog!

Vocea lui se sparge ca un baraj.

– Ethan, noi...

– Te rog! Te rog!

Aproape țipă acum. Mă uit ținută la el: îi curg lacrimi din ochi, pielea îi este pătată. Pare pe jumătate cuprins de panică. Să îl las să își verse oful?

Dar deja vorbește, din nou, o revărsare umedă de cuvinte:

– A făcut-o pentru mine. Ochii i se umplu de lacrimi. A făcut-o pentru mine. Nu pot... Nu pot să-i fac așa ceva. După ceea ce a făcut ea pentru mine.

Respirația mea devine superficială.

– Eu...

– Și nu va fi mai bine pentru ei dacă se predau ei înșiși? Întreabă el.

Analizez posibilitatea asta. E mai bine pentru ei și atât de bine pentru el. Cu toate astea...

– Au început să se panicheze de când s-a întâmplat. Chiar au luat-o razna. Buza superioară îi strălucește – sudoare și muci. Se șterge. Tata i-a spus mamei că ar trebui să meargă la poliție. Mă vor asculta.

– Eu nu...

– Vor merge. Dă cu fermitate din cap, respirând adânc. Dacă spun că am vorbit cu tine și tu vei spune totul la poliție, dacă nu vor spune ei.

– Ești sigur...

Că poți avea încredere în mama ta? Că Alistair nu te va ataca? Că nici unul dintre ei nu va veni să se răzbune pe mine?

– Poți să aștepti să mă lași să vorbesc cu ei? Nu pot... dacă las poliția să vină și să-i ia acum, nu... Privirea îi coboară spre mâini. Pur și simplu, nu pot să fac asta. Nu știu cum aș... mai trăi împăcat cu mine însumi. Vocea i se umflă din nou. Fără să le dau o șansă mai întâi. Ca să se ajute pe ei înșiși. Abia poate vorbi. Ea este mama mea.

Se referă la Jane.

Nimic din experiența mea nu m-a pregătit pentru asta. Mă gândesc la Wesley, la ce ar recomanda el. Gândește, Fox!

Pot să-l las să se întoarcă în casa aceea? La oamenii aceia?

Dar aş putea să-l condamn să regrete gestul acesta o viață întreagă? Știu cum se simte; cunosc durerea neîncetată, huruitul constant al acesteia. Nu vreau să simtă așa ceva.

– În regulă, spun eu.

Clipește.

– E în regulă?

– Da. Spune-le.

Acum mă privește cu gura căscată, ca și cum nu i-ar veni să creadă. După o clipă, își revine.

– Mulțumesc.

– Te rog să fii foarte atent.

– Voi fi.

Dă să plece.

– Ce ai de gând să le spui?

Se așază din nou, suspină, în lacrimi.

– Cred... că o să spun că... știi tu. Că ai dovezi. Încuviințează din cap. Voi spune adevărul. Că ți-am spus ce s-a întâmplat și ai spus că trebuie să mergem la poliție. Îi tremură vocea. Înainte să mergi tu. Se freacă la ochi. Ce crezi că li se va întâmpla?

Mă opresc, caut un răspuns.

– Cred că... poliția va înțelege că părinții tăi au fost hărțuiți, că ea, Katie, într-adevăr te urmărea. Și probabil că a încălcat ceea ce au convenit când ai fost

adoptat. Dă din cap încet. Și, adaug eu, vor lua în considerare faptul că s-a întâmplat în timp ce se certau. Își mușcă buza. Nu va fi ușor.

Se uită în jos.

– Nu, spune el. Apoi se uită la mine cu o asemenea forță încât mă mișc din locul în care stau. Mulțumesc.

– Ei bine, eu...

– Serios. Înghite în sec. Mulțumesc.

Dau din cap.

– Ai telefonul la tine, da?

Își pipăie buzunarul.

– Da.

– Sună-mă dacă... anunță-mă că totul e în regulă.

– Bine.

Se ridică din nou; mă ridic și eu odată cu el. Se întoarce spre ușă.

– Ethan...

Se răsuțește.

– Trebuie să știu: tatăl tău... Mă urmărește. A venit... a venit la mine acasă noaptea?

Se încruntă.

– Da. Noaptea trecută. Am crezut...

– Nu, vreau să spun, săptămâna trecută.

Ethan nu spune nimic.

– Pentru că mi s-a spus că mi-am imaginat că s-a întâmplat ceva în casa voastră și acum știu că nu mi-am imaginat. Și mi s-a spus că am făcut un desen pe care nu l-am făcut. Și vreau... trebuie să știu cine mi-a făcut fotografia aceea. Pentru că – îmi aud vocea tremurând – chiar nu-mi doresc să fi fost eu.

Tăcere.

– Nu știu, spune Ethan. Cum ar fi ajuns el aici?

La întrebarea asta nu pot răspunde.

Mergem spre ușă împreună. Când întinde mâna spre mâner, îl cuprind în brațe, mi-l apropii, îl țin strâns.

– Te rog să ai grijă, șoptesc eu.

Stăm acolo pentru o clipă, în timp ce ploaia cade pe ferestre și vântul șuieră afară.

Se îndepărtează de mine, zâmbește trist. Apoi pleacă.

Întredeschid jaluzelele, îl urmăresc cum urcă treptele de la intrare și bagă cheia în încuietoare. Deschide ușa; când aceasta se închide, Ethan a și dispărut.

Am făcut bine că l-am lăsat să plece? Ar fi trebuit să-l avertizăm pe Little mai întâi? Ar fi trebuit să-i chemăm pe Alistair și pe Jane la mine acasă?

Prea târziu.

Privesc îndelung dincolo de parc, la ferestrele goale, la camerele libere. Undeva în adâncurile aceluia loc, el vorbește cu părinții săi, parcă înfigând un ciocan cu vârf spintecat în lumea lor. Mă simt așa cum mă simțeam în fiecare zi din viața Oliviei: Te rog să ai grijă.

Dacă există un singur lucru pe care l-am învățat în tot timpul cât am lucrat cu copiii, dacă aș putea să reduc toți acei ani la o singură revelație, ar fi aceasta: sunt extrem de rezistenți. Ei pot să reziste la neglijență; pot supraviețui abuzului; pot să îndure, chiar să prospere acolo unde adulții s-ar prăbuși ca niște umbrele. Inima îmi bate pentru Ethan. Va avea nevoie de această rezistență. Trebuie să reziste.

Și ce poveste – ce poveste diabolică! Tremur în timp ce mă întorc în camera de zi și sting veioza. Biata femeie! Bietul copil!

Și Jane. Nu Alistair, ci Jane.

O lacrimă îmi curge pe obraz. O ating cu degetul și mi se prinde de piele; mă uit la ea, ciudat. Apoi mă șterg cu mâna de halat.

Pleoapele îmi atârnă. Mă duc în dormitor, să-mi fac griji, să aștept.

Stau la fereastră, urmărind cu atenție casa de dincolo de parc. Nici un semn de viață.

Îmi rod unghia de la degetul mare până când curge sânge.

Mă plimb încoace și încolo prin cameră, dau ture în jurul covorului.

Mă uit la telefon. A trecut o jumătate de oră.

Am nevoie de ceva să-mi distragă atenția. Trebuie să-mi liniștesc nervii. Ceva familiar. Ceva liniștitor.

Îndoiala. Scenariul de Thornton Wilder și preferatul lui Hitch din rândul propriilor filme: o tânără naivă află că eroul ei nu este cine pretinde a fi. Thornton Wilder, scenarist. „Pur și simplu înaintăm și nu se întâmplă nimic“, se plânge ea. „Suntem într-o rutină îngrozitoare. Mâncăm și dormim și cam asta e totul. Nici măcar nu purtăm niște conversații reale.“ Până când unchiul ei Charlie îi face o vizită.

Rămâne indiferentă prea mult timp ca să fie pe placul meu, sincer.

Îl urmăresc pe laptop în timp ce îmi sug degetul rănit. După câteva minute, motanul intră alene și se lipește de mine pe pat. Îi apăs laba; sâsâie spre mine.

Pe măsură ce povestea devine mai încordată, la fel se întâmplă și cu ceva din interiorul meu, un sentiment de neliniște pe care nu îl pot identifica cu exactitate. Mă întreb ce se întâmplă dincolo de parc.

Telefonul scoate un sunet, mă întind peste perna de lângă mine să îl iau. Îl apuc.

Mergem la poliție

11:33 P.M. Am adormit.

Mă dau jos din pat și trag perdelele într-o parte. Ploaia îmi bate în ferestre, intensă ca focul de artilerie, transformându-le în niște băltoace.

Dincolo de parc, prin vârtoarea furtunii, casa este întunecată.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi, atât de multe.

În spatele meu, filmul încă merge.

– Tu trăiești într-un vis, rânjește unchiul Charlie. Ești o somnambulă, oarbă. De unde știi cum este lumea? Știi că, dacă ai smulge fațadele, ai găsi porci? Folosește-ți inteligența. Învăță ceva.

Merg aplecată până la baie, în bătaia razei de lumină care cade prin fereastră. Ceva care să mă ajute să mă întorc la somn – melatonină, cred. O să am nevoie de așa ceva în seara asta.

Înghit o pastilă. Pe ecran, corpul cade, trenul țipă și apare genericul.

– Ghici cine-i!

De data aceasta nu-l pot respinge, pentru că dorm, deși sunt conștientă de asta. Un vis lucid.

Totuși, încerc.

– Lasă-mă în pace, Ed.

– Haide! Vorbește cu mine.

– Nu.

Nu-l văd, nu văd nimic. Stai – e o urmă a lui, doar o umbră.

– Cred că trebuie să vorbim.

– Nu. Pleacă de aici!

Întuneric. Tăcere.

– Ceva e în neregulă.

– Nu.

Dar are dreptate – ceva este în neregulă. Acea neliniște în interiorul meu.

– Măi, tipul ăla, Alistair, s-a dovedit a fi unul din ciudații săptămânii, nu-i așa?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Aproape am uitat. Livvy are o întrebare pentru tine.

– Nu vreau să aud întrebarea.

– Doar una. Un străfulgerat de dinți; un zâmbet curbat. O întrebare simplă.

– Nu.

– Hai, scumpete. Întreab-o pe mami.

– Am spus...

Dar gura ei este deja la urechea mea, revărsându-și cuvintele ei mici și fierbinți în capul meu, vocea aceea a ei, răgușită, pe care-o folosește atunci când împărtășește un secret.

– Cum este laba lui Punch? întreabă ea.

Sunt trează, cu o luciditate instantanee, de parcă ar fi turnat cineva apă pe mine. Ochii mi se deschid larg. O coloană de lumină trece peste tavanul de deasupra.

Mă rostogolesc din pat și merg tiptil până la perdele, le deschid. Camera se decolorează într-o nuanță de gri în jurul meu; prin ferestre, prin ploaie, văd casa familiei Russell parcă ținând pe umeri un cer nefiresc. O cută zimțată de lumină deasupra. Bubuitul adânc al unui tunet.

Mă întorc în pat. Punch se vaită încet când mă așez.

Cum este laba lui Punch?

Despre asta era vorba – de aceea aveam eu un nod în stomac.

Când Ethan m-a vizitat alaltăieri, când a găsit pisica întinsă în spatele canapelei,

Punch s-a lăsat pe podea și s-a făcut ghem sub canapea. Închid ochii, vizualizez încă o dată scena din fiecare unghi posibil. Nu: Ethan nu a văzut – nu avea cum să vadă – piciorul lui rănit.

Dar dacă a putut să vadă? Îl caut cu mâna pe Punch și îmi pun degetele pe coada lui; se zbârlește spre mine. Verific telefonul să văd cât e ora: 1:10 A.M.

Lumina digitală mi se revarsă în ochi. Strâng puternic din ochi, apoi mă uit la tavan.

– De unde știa el despre laba ta? întreb pisica în întuneric.

– Pentru că te vizitez noaptea, spune Ethan.

LUNI, 15 noiembrie

Corpul îmi tresaltă din cauza șocului. Îmi întorc capul spre ușă.

Fulgerul îmi aprinde camera, o luminează în alb. Stă în pragul ușii, sprijinindu-se de toc, cu capul ud de ploaie, ca o aureolă, și eșarfa lejeră la gât.

Cuvintele îmi ies din gură împleticindu-se.

– Am crezut că te-ai dus acasă.

– Da. Vocea îi este scăzută, dar clară. Am spus noapte bună. Am așteptat ca ei să meargă la culcare. Gura i se curbează într-un zâmbet mic, fin. Apoi m-am întors aici. Am venit aici de foarte multe ori, adaugă el.

– Poftim?

Nu înțeleg ce se întâmplă.

– Trebuie să-ți spun, începe el, că am întâlnit o mulțime de psihologi, și tu ești prima care nu m-a diagnosticat cu o tulburare de personalitate. Face un gest de mirare cu sprâncenele. Presupun că nu ești cel mai bun terapeut din lume.

Gura mea se închide brusc, apoi se deschide, parcă scârțâind ca o ușă defectă.

– Totuși, tu mi-ai stârnit interesul, spune el. Chiar mi-ai stârnit interesul. De aceea m-am tot întors la tine, chiar și atunci când știam că nu ar trebui. Mă interesează femeile mai în vârstă. Se încruntă. Scuze, ai luat-o ca pe o insultă?

Nu mă pot mișca.

– Sper că nu. Un oftat. Șeful tatălui meu avea o soție care mă interesa. Jennifer. Mi-a plăcut de ea. Și ea m-a plăcut, oarecum. Doar că... Își schimbă poziția corpului său lung și subțire, se înclină pe cealaltă parte a tocului ușii. A existat... o neînțelegere. Chiar înainte să ne mutăm. M-am dus acasă la ei. Noaptea. Și ei nu i-a plăcut asta. Sau a spus că nu i-a plăcut. Acum îi strălucesc ochii. Știa bine

ce făcea.

Apoi îi văd pumnul. În el strălucește un fulger argintiu.

E o lamă. E un cuțit pentru deschis scrisorile.

Privirea lui se mută de la fața mea la mâna lui și înapoi. Simt cu mi se pune un nod în gât.

– Pe acesta l-am folosit pentru Katie, explică el, bucuros. Pentru că nu voia să mă lase în pace. I-am spus și i-am tot spus, de atâtea ori, dar ea pur și simplu... Scutură din cap. Nu voia să se oprească. La fel ca tine.

– Dar, spun eu, cu o voce răgușită, în seara asta, tu...

Vocea mea se usucă, moare.

– Ce?

Îmi ling buzele.

– Mi-ai spus...

– Ți-am spus suficient cât să – scuze că zic asta – să te fac să taci. Îmi pare rău că o spun așa, pentru că ești chiar drăguță. Dar trebuia să te fac să taci. Până când puteam să mă ocup de anumite treburi. Se agită. Ai vrut să suni la poliție. Aveam nevoie de puțin timp să... știi tu. Să termin lucrurile.

Mișcare în colțul ochiului meu: pisica se întinde pe lungimea patului. Se uită la Ethan, miaună.

– Pisica aia blestemată, spune el. Mi-a plăcut filmul când eram copil. Acea pisică blestemată. Îi zâmbește lui Punch. Apropo, cred că i-am rupt laba. Îmi pare rău. Deschizătorul de scrisori strălucește când îl mișcă spre pat. Mă tot urmărea prin casă noaptea și, într-un fel, mi-am pierdut puțin firea. Plus că sunt alergic, așa cum ți-am spus. N-am vrut să strănut și să te trezesc. Îmi pare rău că ești trează acum.

– Ai venit aici noaptea?

Face un pas spre mine, iar lama pare fluidă în lumina cenușie.

– Vin aici aproape în fiecare noapte.

Mă aud cum respir cu dificultate.

– Poftim?

Zâmbește din nou.

– Ți-am luat cheia. Când mi-ai scris numărul de telefon în ziua aceea. Am văzut-o pe cârlig prima oară când te-am vizitat și apoi mi-am dat seama că nici măcar nu vei observa că lipsește. Nici nu o folosești. Am făcut o copie și am pus-o înapoi. Un alt zâmbet. A fost ușor.

Chicotește, își apasă mâna liberă peste gură.

– Îmi pare rău. Doar că am crezut cu adevărat că ți-ai dat deja seama când m-ai sunat în seara asta. Eram... nu știam ce să fac. Chiar aveam asta în buzunar. Flutură din nou deschizătorul de scrisori. Pentru orice eventualitate. Și mă înfrânam cât puteam eu de mult. Dar apoi tu ai dat pur și simplu totul peste cap. „Tatăl meu are un temperament vulcanic.“, „Oh, sunt atât de speriat.“, „Oh, ei nu mă lasă să am telefon.“ Practic, îți curgeau balele. Cum am spus, nu ești cel mai grozav psihiatru. Hei! exclamă el. Am o idee: analizează-mă. Vrei să știi despre copilăria mea, nu? Toți vor să știe despre copilăria mea.

Încuviințez din cap prosteste.

– Ți va plăcea asta. Acesta este visul oricărui terapeut. Katie – practic trânteste cuvântul cu dispreț – a fost o drogată. O curvă drogată, lua orice. Cuvă dependentă de heroină. Nici măcar nu mi-a spus vreodată cine e tatăl meu. Și, pe bune, n-ar fi trebuit să fie mamă. Se uită la deschizătorul de scrisori. A început să se drogheze când aveam un an. Asta mi-au spus părinții mei. Nu-mi amintesc prea multe, pe bune. Adică, aveam cinci ani când m-au luat de la ea. Dar îmi amintesc că îmi era foame de multe ori. Îmi amintesc câteva lucruri cu ace. Îmi amintesc că iubiții ei mă băteau ori de câte ori aveau chef.

Tăcere.

– Pun pariu că tatăl meu adevărat nu ar fi făcut asta.

Nu spun nimic.

– Îmi amintesc că am văzut-o pe una dintre prietenele ei luând o supradoză. A văzut-o murind chiar în fața mea. E prima mea amintire. Aveam patru ani.

Mai multă tăcere. Suspină ușor.

– Am început să mă port rău. A încercat să mă ajute sau să mă oprească, dar era prea epuizată fizic. Apoi am intrat în sistemul de plasament, și după aceea m-au luat mama și tata. Ridică din umeri. Ei... Da. Mi-au dat mult. Un alt oftat. Le fac necazuri, știu. De asta m-au scos din școală. Și tatăl meu și-a pierdut slujba pentru că am vrut să o cunosc pe Jennifer. A fost supărat din cauza asta, știi... Se încruntă. Ghinion.

Camera se luminează din nou de la fulger. Apoi bubuie tunetul.

– Oricum. Katie. Se uită pe fereastră acum, dincolo de parc. După cum ți-am spus, ne-a găsit în Boston, dar mama nu voia să o lase să vorbească cu mine. Apoi ne-a găsit în New York, a apărut pur și simplu într-o zi, când eram singur. Mi-a arătat acel medalion cu poza mea în el. Și am vorbit cu ea, pentru că mă interesa. Și mai ales pentru că voiam să știu cine e tatăl meu. Acum, își întoarce privirea spre mine. Știi cum e să te întrebi dacă tatăl tău e la fel de distrus ca maică-ta? Sperând că nu este? Dar a spus doar că nu contează. El nu era în pozele ei. Avea destul de multe fotografii. Toate erau reale, să știi. Ei bine... Se uită sfios. Nu chiar toate. În ziua aceea când ai auzit-o țipând? I-am pus mâinile în gât. Nu chiar atât de tare, dar deja mă săturasem de ea. Nu voiam decât să plece. Înebunise. Nu voia să mai tacă. Tatăl meu nici măcar nu a știut că e acolo până atunci. El zicea ceva de genul: „Ieși din casă înainte ca el să facă ceva rău“. Și ai sunat tu, și a trebuit să mă prefac că eram foarte speriat, și apoi ai sunat din nou, iar tatăl meu s-a prefăcut că totul este în regulă... Scutură din cap. Și târfa s-a mai întors încă o dată, a doua zi. Deja mă plictisise de ea. Eram cât se poate de plictisit. Nu-mi păsa de fotografii. Nu-mi păsa că ea învățase să navigheze sau că lua cursuri de limbajul semnelor sau de orice altceva. Și, cum am spus, nu voia să-mi spună nimic despre tatăl meu. Probabil că nu putea. Probabil că nici măcar nu știa cine e.

Respiră pe nas.

– Deci, da. S-a întors. Eram în camera mea și am auzit-o certându-se cu tatăl meu. Nu mai puteam rezista. Voiam să dispară, nu-mi păsa de povestea ei

lacrimogenă, o uram pentru ceea ce mi-a făcut, o uram pentru că nu mi-a spus despre tatăl meu, voiam să iasă din viața mea. Așa că am luat ăsta de pe biroul meu – arată deschizătorul de scrisori –, am coborât la parter, am dat buzna și, pur și simplu... Îl lasă în jos. S-a întâmplat foarte repede. Nici măcar nu a țipat.

Mă gândesc la ce mi-a spus el în urmă cu doar câteva ore: cum Jane a înjunghiat-o pe Katie. Și îmi amintesc cum privirea i-a fugit repede spre stânga.

Acum ochii lui sunt strălucitori.

– A fost oarecum palpitant. Și a fost un adevărat noroc că nu ai văzut ce s-a întâmplat. Sau nu totul. Mă privește cu intensitate. Totuși, ai văzut destul.

Se îndreaptă încet spre pat. Și continuă:

– Mama mea nu are nici cea mai vagă idee. Despre nimic din ce s-a întâmplat. Nici nu era acolo – s-a întors în dimineața următoare. Tatăl meu m-a făcut să jur că nu spun. Vrea să o protejeze. Îmi pare destul de rău pentru el. E un secret destul de mare ca să-l ții față de persoana cu care ești căsătorit. Face al treilea pas. Ea crede doar că ești nebună.

Încă un pas și acum stă lângă mine, cu lama întinsă în dreptul gâtului meu.

– Deci? spune el.

Mă vait îngrozită.

Apoi se așază pe marginea saltelei, cu partea de jos a spatelui proptită de genunchii mei.

– Analizează-mă! Își înclină capul. Repară-mă!

Mă dau înapoi. Nu. Nu pot face asta.

Ba da, poți, mami.

Nu. Nu. S-a terminat.

Haide, Anna!

Are o armă.

Și tu ai rațiunea de partea ta.

În regulă. În regulă.

Unu, doi, trei, patru.

– Știu ce sunt, spune Ethan încet, aproape liniștitor. Asta îți este de ajutor?

Psihopat. Farmec superficial, personalitate labilă, afectare falsă. Deschizătorul de scrisori în mână.

– Ai... crescut răbind animale, îi spun, încercând să-mi stăpânesc vocea.

– Da, dar e ușor să ghicești asta. I-am dat pisicii tale un șobolan pe care l-am tăiat. L-am găsit în subsolul nostru. Orașul ăsta este dezgustător. Se uită la lamă. Se uită înapoi la mine. Altceva? Haide. Poți mai bine decât atât.

Inspir adânc și ghicesc din nou.

– Ți place să-i manipulezi pe alții.

– Păi, da. Adică... da. Se scarpină la ceafă. E distractiv. Și ușor. Tu ești un caz foarte ușor.

Îmi face cu ochiul.

O atingere ușoară pe braț. Arunc o privire în lateral. Telefonul mi-a alunecat de pe pernă și e așezat lângă cotul meu.

– Am progresat foarte repede cu Jennifer. Pare că se gândește la ceva. Ea... a fost prea mult. Ar fi trebuit să nu grăbesc atât de mult lucrurile. Își pune lama întinsă pe o coapsă, o mângâie, ca și cum ar provoca-o. Obiectul se lovește de materialul blugilor. Deci nu am vrut să crezi că sunt o amenințare. De aceea am spus că mi-e dor de prietenii mei. Și m-am prefăcut că aș fi gay. Și am plâns de atâtea ori. Toate ca să ți se facă milă de mine și să crezi că sunt... Se oprește. Și pentru că, după cum am spus, într-un fel, nu mă mai satur de tine.

Închid ochii. Parcă văd cu ochii minții telefonul; și este pornit.

– Hei, ai observat când m-am dezbrăcat în fața ferestrei? Am făcut asta de câteva

ori. Știu că m-ai văzut o dată.

Înghit. Îmi trag încet cotul înapoi în pernă, iar telefonul alunecă de-a lungul antebrațului meu.

– Ce altceva? Probleme cu tăticul, poate? Rânjește din nou. Știu că am vorbit despre el destul de mult. Despre tatăl meu adevărat, nu despre Alistair. Alistair e doar un om mic și trist.

Simt ecranul la încheietura mâinii mele, rece și alunecos.

– Nu...

– Ce?

– Nu respecti spațiul celorlalți.

– Ei bine, sunt aici, nu-i așa?

Încuviințez din nou din cap. Ating ecranul cu degetul mare.

– Ți-am spus: mă interesai. Târfa aia bătrână de pe strada asta mi-a spus despre tine. Ei bine, nu totul, evident. De atunci am aflat multe. Dar de aceea ți-am adus lumânarea. Mama mea nu avea nici o idee. Nu m-ar fi lăsat. Se oprește, se uită la mine. Pun pariu că erai destul de frumoasă.

Mișcă deschizătorul de scrisori spre fața mea. Îmi strecoară lama lângă o șuviță de păr de pe obraz și mi-o dă la o parte. Tresar, scâncesc.

– Doamna a spus doar că stai tot timpul în casă. Și asta a fost interesant pentru mine. Această femeie ciudată care nu iese niciodată afară. Această ciudățenie.

Prind telefonul cu mâna. Voi ajunge la ecranul cu parola și îmi voi lăsa degetele să tasteze cele patru cifre. Am făcut asta de atât de multe ori. Pot să o fac în întuneric. Pot să o fac și cu Ethan așezat lângă mine.

– Știam că trebuie să ajung să te cunosc.

Acum. Ating butonul telefonului, îl apăs. Tușesc ca să ascund clicul.

– Părinții mei... începe el, întorcându-se spre fereastră.

Se oprește.

Îmi întorc capul odată cu el. Și văd ce vede și el: strălucirea telefonului, reflectată în geam.

El rămâne cu respirația întretăiată. La fel și eu.

Îmi întorc repede privirea spre el. Se uită fix la mine.

Apoi rânjește.

– Glumesc. Arată spre telefon cu deschizătorul de scrisori. Am schimbat deja codul. Chiar înainte să te trezești. Nu sunt prost. Nu am de gând să las un telefon funcțional chiar lângă tine. Nu pot respira. Și am scos bateriile de la cel din bibliotecă. În caz că te întrebai.

Sângele încetează să-mi mai curgă în vene.

El gesticulează spre ușă.

– Oricum. De vreo două săptămâni am tot venit aici noaptea, doar m-am plimbat pe aici, te-am privit. Îmi place aici. E liniștit și întunecat. Pare preocupat. Și este oarecum interesant felul în care trăiești. Simt că fac cercetare despre tine. Ca un documentar. Ți-am – zâmbește – ți-am făcut chiar și o fotografie cu telefonul tău. O grimasă. A fost prea mult? Simt că a fost prea mult. Oh, dar întreabă-mă cum ți-am deblocat telefonul.

Nu spun nimic.

– Întreabă-mă, îmi spune, pe un ton amenințător.

– Cum mi-ai deblocat telefonul? șoptesc.

El zâmbește larg, ca un copil care știe că e pe cale să spună ceva inteligent.

– Tu mi-ai spus cum.

Scutur din cap.

– Nu.

Își dă ochii peste cap.

– Bine, ok – nu mi-ai spus mie. Se apleacă spre mine. I-ai spus târfei ăleia bătrâne din Montana.

– Lizzie?

Încuviințează din cap.

– Ne-ai... spionat?

Scoate un oftat profund.

– Doamne, chiar ești proastă. Apropo, nu îi învăț pe copiii cu dizabilități să înoate. Mai degrabă m-aș omorî. Nu, Anna: eu sunt Lizzie.

Rămân cu gura căscată.

– Sau am fost, spune el. În ultima vreme a ieșit din casă foarte mult. Cred că e mai bine. Mulțumită fiilor ei – care sunt numele lor?

– Beau și William, răspund, înainte să mă pot opri.

Chicotește din nou.

– La dracu'. Nu-mi vine să cred că-ți amintești de asta. Râde și mai mult acum. Beau. Jur că l-am inventat pe loc.

Mă uit uluită la el.

– În prima zi când am venit în vizită. Era deschis site-ul ăla ciudat pe laptopul tău. Mi-am creat un cont imediat ce am ajuns acasă. Am ajuns să cunosc tot felul de ratați singuratici. DiscoMickey sau, mă rog, cum l-o fi chemând. Scutură din cap. E o chestie jalnică. Dar m-a pus în legătură cu tine. Nu am vrut să-ți scriu doar așa, din senin. Nu am vrut ca tu să... știi tu. Să începi să-ți pui întrebări.

– Oricum. I-ai spus lui Lizzie cum să își codeze toate parolele. Să schimbe literele cu cifre. Asta chiar că-i o treabă ca la NASA.

Încerc să înghit, nu pot.

– Sau să folosească o zi de naștere – asta ai spus. Și mi-ai spus mie că fiica ta s-a născut de Ziua Îndrăgostiților. Zero-doi-unu-patru. Așa am intrat în telefonul tău și am făcut fotografia cu tine când sforăiai. Apoi am schimbat codul, doar ca să mă distrez cu tine. Arată cu un deget spre mine. Și m-am dus jos, și am intrat în laptopul tău. Se apleacă spre mine, vorbește încet. Desigur, parola ta era numele Oliviei. Pentru desktop și pentru e-mail. Și, bineînțeles, ai înlocuit doar literele. La fel cum i-ai spus lui Lizzie. Scutură din cap. Cât de proastă poți să fii?

Nu spun nimic.

Mă săgetează cu privirea.

– Ți-am pus o întrebare, spune el. Cât de...

– Foarte, îi spun eu.

– Foarte ce?

– Foarte proastă.

– Cine a fost așa?

– Eu.

– Foarte proastă, al naibii de proastă.

– Da.

Încuviințează din cap. Ploaia lovește cu putere în ferestre.

– Așa că am făcut contul de Gmail. Pe calculatorul tău. I-ai spus lui Lizzie că familia ta întotdeauna spunea „ghici cine-i“ atunci când vorbeai tu, iar acesta era un detaliu pur și simplu prea bun ca să-l trec cu vederea. Ghici cine-i, Anna! Chicotește. Apoi ți-am trimis fotografia pe e-mail. Mi-aș fi dorit să-ți văd fața.

Chicotește din nou.

Parcă nu mai este aer în camera asta. Abia respir.

– Și, pur și simplu, trebuia să pun numele mamei mele în contul acela. Pun pariu că asta te-a entuziasmat. Rânjește. Dar i-ai spus lui Lizzie și alte lucruri. Se

apleacă din nou în față, cu deschizătorul de scrisori îndreptat spre pieptul meu. Ai avut o aventură, târfo. Și ți-ai ucis familia.

Nu pot vorbi. Nu mi-a mai rămas nimic.

– Și apoi ai luat-o razna în legătură cu Katie. A fost o nebunie. Tu ai fost nebună. Adică, oarecum înțeleg chestia asta. Am făcut-o chiar în fața tatălui meu și s-a speriat și el. Deși cred că a fost ușurat să scape de ea, să fiu sincer. Eu am fost. Cum ți-am mai spus, m-a călcat pe nervi.

Se târăște pe pat, mai aproape de mine.

– Dă-te mai încolo.

Îmi încrucișez picioarele și mi le lipesc de coapsele lui.

– Ar fi trebuit să verific geamurile, dar totul s-a întâmplat prea repede. Și, oricum, a fost atât de extrem de ușor de negat. Mai ușor decât minciuna. Mai ușor decât adevărul. Schițează un gest cu capul. Mă simt, cum să zic, mă simt prost pentru el. Voia doar să mă protejeze.

– A încercat să te protejeze de mine, spun eu. Chiar dacă știa...

– Nu, îmi spune el cu o voce categorică. A încercat să te protejeze pe tine de mine.

N-aș vrea să-și petreacă timpul cu o femeie adultă, a spus Alistair. Nu de dragul lui Ethan, ci de dragul meu.

– Dar știi cum e, ce poți să faci, nu? Unul dintre psihiatri le-a spus părinților mei că eram pur și simplu rău. Ridică din nou din umeri. Bine. E al naibii de bine.

Furia, vulgaritatea îl cuprind. Sângele îmi urcă în tâmpile. Concentrează-te! Adu-ți aminte! Gândește!

– Știi, îmi pare rău și pentru polițiști. Tipul acela a încercat atât de mult să te liniștească. Ce sfânt! Trage, din nou, aerul pe nas. Cealaltă părea o târfă.

Abia dacă îl mai ascult.

– Spune-mi despre mama ta, murmur eu.

Se uită la mine.

– Ce?

– Mama ta, îi spun eu, încuviințând din cap. Spune-mi despre ea.

O pauză. Afară, tunetul se întinde pe cer, parcă suferind.

– Ce... anume să-ți spun? întreabă el prudent.

Îmi dreg vocea.

– Ai spus că iubiții ei te-au tratat rău.

Acum se uită urât.

– Am spus că m-au snopit în bătaie.

– Da. Pun pariu că s-a întâmplat foarte des.

– Da. Încă uitându-se urât. De ce?

– Ai spus că ai crezut că ești „pur și simplu rău“.

– Am spus că asta a spus celălalt psihiatru.

– Nu cred asta. Nu cred că ești pur și simplu rău.

Își înclină capul.

– Nu?

– Nu. Încerc să respir încet. Nu cred că oamenii sunt făcuți în acest fel. Mă așez mai drept pe perne și îmi acopăr coapsele cu cearșaful. Tu nu ai fost făcut așa.

– Nu?

Ține lama mai lejer în mână.

– Lucrurile ți s-au întâmplat când erai copil. Au fost... lucruri pe care le-ai văzut. Lucruri pe care nu le-ai putut controla. Vocea mea câștigă forță. Ai trecut prin multe.

Se smucește.

– Nu era o mamă bună pentru tine. Ai dreptate. Înghite în sec; înghit și eu. Și cred că, în momentul în care părinții tăi te-au adoptat, ai fost foarte grav afectat. Cred... – să risc? – cred că le pasă foarte mult de tine. Chiar dacă nu au fost perfecți, adaug eu.

El mă privește în ochi. Un freamăt ușor îi distorsionează fața.

– Le este teamă de mine, spune el.

Încuviințez din cap.

– Ai spus-o chiar tu, îi reamintesc. Ai spus că Alistair încerca să mă protejeze pe mine ținându-te... ținându-ne departe unul de altul.

Nu se mișcă.

– Dar cred că se temea și pentru tine. Cred că voia să te protejeze și pe tine. Întind brațul. Cred că atunci când te-au dus acasă, te-au salvat.

Mă urmărește.

– Ei te iubesc, îi spun. Meriți să fii iubit. Și dacă vorbim cu ei, știu – sunt sigură – că vor face tot posibilul ca să te protejeze în continuare. Amândoi. Știu că vor... să se apropie de tine.

Îmi apropii mâna și rămân cu ea deasupra umărului lui.

– Ce s-a întâmplat cu tine când erai mic nu a fost vina ta, îi șoptesc. Și...

– Ajunge cu prostiile astea!

Se smucește înainte să-l pot atinge. Îmi trag brațul înapoi.

L-am pierdut. Simt că sângele mi se scurge din creier. Mi se usucă gura.

Se apleacă spre mine, mă privește cu ochii lui strălucitori și sinceri, în felul lor.

– Cum miroso?

Schițez cu capul un gest de refuz.

– Hai! Miroase-mă! A ce miroso?

Inspir. Mă gândesc la acea primă dată când am inhalat mirosul lumânării.
Levăntică.

– A ploaie, răspund.

– Și?

Îmi vine greu să spun asta.

– A apă de colonie.

– Romance. De la Ralph Lauren, adaugă el. Am vrut ca treaba asta să fie frumoasă pentru tine.

Scutur, din nou, din cap.

– O, da. Ceea ce nu pot hotărî, continuă el, preocupat, este dacă să fie din cauza unei căderi pe scară sau din cauza unei supradoze. Ai fost așa de tristă în ultima vreme și câte și mai câte. Și ai atât de multe pastile pe măsuta de cafea. Dar ești și o epavă nenorocită, așa că ai putea, știi tu, să ratezi o treaptă.

Nu cred că mi se întâmplă așa ceva. Mă uit la motan. E din nou, într-o parte, adormit.

– O să-mi fie dor de tine. Nimănui altcuiva n-o să-i fie dor. Nimeni nu va observa absența ta zile întregi și nimănui nu îi va mai păsa după aceea.

Îmi îndoi picioarele sub cearșafuri.

– Poate psihiatrului tău, dar pariez că s-a săturat de tine. I-ai spus lui Lizzie că el îți acceptă agorafobia și sentimentul de vinovăție. Dumnezeu! Alt sfânt nenorocit.

Îmi țin ochii strâns închiși.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, târfă!

Cu toată puterea mea, lovesc cu picioarele.

Îl lovesc în abdomen. Se îndoaie de durere și îmi retrag picioarele, îl lovesc din nou în față. Călcâiul meu îi face nasul să trosnească. Se răstoarnă pe podea.

Smulg cearșafurile de pe mine și sar din pat, alerg pe ușă în holul întunecat.

Deasupra mea, ploaia bate în lucarnă. Mă împiedic pe covorul de pe scară, cad în genunchi. Mă prind de balustradă cu o mână care îmi tremură.

Dintr-odată, scara strălucește, albă, în timp ce fulgerul îmi sclipește deasupra capului. Și, în acea clipă, mă uit printre barele balustradei, văd fiecare treaptă luminată, mergând în spirală, în jos, jos, jos, până la capăt.

Jos, jos, jos.

Clipesc. Scara este, din nou, cufundată în întuneric. Nimic de văzut, nimic de înțeles, cu excepția percuției ploii.

Mă ridic în picioare, mă reped pe trepte. Tunetul bubuie afară. Și apoi:

– Târfă! Îl aud cum se împiedică pe palier, cu vocea moale. Târfă!

Balustrada scârțâie când el se ciocnește de ea.

Trebuie să ajung la bucătărie. La cutterul încă desfăcut de pe masa din bucătărie. La cioburile de sticlă care strălucesc în coșul pentru reciclarea gunoaielor. La interfon.

La ușă.

Dar poți ieși? întreabă Ed, ca o șoaptă.

Trebuie. Lasă-mă în pace!

Te va prinde în bucătărie. Nu vei reuși să ieși. Și chiar dacă ai reuși...

Ajung la următorul etaj și mă învârt ca o busolă, orientându-mă. Mă înconjoară patru uși. Biroul. Biblioteca. Toaleta. Baia de serviciu.

Alege una.

Așteaptă...

Alege una.

Baia. Slavă Cerului! Apuc clanța, deschid brusc ușa, intru. Mă ascund în pragul ușii, simt că respir tot mai greu și mai superficial...

... și el vine acum, grăbindu-se în jos pe scări. Nu respir.

Ajunge pe palier. Se oprește la peste un metru distanță de mine. Simt că aerul se mișcă.

Preț de o clipă nu aud nimic decât sunetul ploii. Transpirația mi se prelinge pe spate.

– Anna!

O voce scăzută, rece. Mă ascund.

Prind tocul ușii cu o mână, atât de tare încât aproape îl scot din cuie, și mă uit în întunericul de pe palier.

Îl văd estompat, doar o umbră printre alte umbre, dar pot să-i disting lățimea umerilor, albul mișcător al mâinilor. Stă cu spatele la mine. Nu-mi dau seama în ce mână ține deschizătorul de scrisori.

Încet, se rotește; îl văd în profil, cu fața spre ușa bibliotecii. Se uită drept înainte, nemișcat.

Apoi se întoarce din nou, dar mai repede de data asta, și, înainte să mă pot retrage în baie, se uită la mine.

Nu mă mișc. Nu pot.

– Anna, zice el încet.

Buzele mi se deschid. Inima îmi bubuie.

Ne privim unul pe altul. Sunt pe cale să strig.

Se învârte.

Nu m-a văzut. Nu este capabil să privească adânc în întuneric. Dar eu sunt obișnuită cu asta, cu lumina slabă, cu lipsa luminii. Eu pot vedea ceea ce el...

Acum se deplasează spre capătul scărilor. Lama îi pâlpâie într-o mână; pe cealaltă și-o adâncește în buzunar.

– Anna! strigă el.

Își trage mâna din buzunar și o ridică în fața lui.

Și lumina izbucnește din palma lui. E telefonul. Lanterna.

Din pragul ușii văd cum se conturează scările, iar pereții devin albi. Tunetul bubuie în apropiere.

Încă o dată, se rotește, raza de lumină străbătând palierul ca lumina unui far. Mai întâi, ușa de la dulap. Se îndreaptă spre ea, o deschide. Îndreaptă telefonul înăuntru.

În continuare, biroul. Intră, cercetează camera cu telefonul. Îi urmăresc spatele, mă pregătesc pentru o fugă spre parter. Jos, jos, jos.

Dar te-ar prinde.

Nu am altă cale de ieșire.

Ba da.

Unde?

Sus, sus, sus.

Mișc capul în timp ce el se retrage din birou. Biblioteca este următoarea, iar apoi, baia. Trebuie să mă mișc înainte să...

Șoldul îmi atinge mânerul ușii. Se răsucesce scoțând un zgomot ușor.

Ethan se învârte brusc, lumina trecând dincolo de ușa bibliotecii și o îndreaptă direct în ochii mei.

Sunt orbită. Timpul se oprește.

– Uite unde erai, șuieră el.

Eu fug repede în față.

Pe ușă, mă izbesc de el, îngropând-mi umărul în abdomenul lui. Gâfâie când îl împing. Nu pot să văd, dar îl împing într-o parte, spre scară...

... și, deodată, a dispărut. Îl aud cum se prăbușește pe scări ca o avalanșă, lumina întinzându-se pe tavan.

Sus, sus, sus, șoptește Olivia.

Mă întorc; vederea îmi este încă încețoșată. Mă lovesc cu un picior de baza scării, mă poticnesc, urc cu greu jumătate din altă treaptă. Mă ridic în poziție verticală. Alerg.

Când ajung pe palier, mă întorc, iar privirea mi se adaptează la întuneric. Dormitorul meu e deschis în fața mea; vizavi de el, camera de oaspeți.

Sus, sus, sus.

Dar la etaj e doar camera de oaspeți. Și camera ta.

Sus.

Pe acoperiș?

Sus.

Dar cum? Cum aș putea?

Gagico, spune Ed, nu ai de ales.

Un etaj mai jos, Ethan urcă repede pe trepte. Mă întorc și urc în grabă la etaj, cu

ratanul arzându-mi tălpile, cu balustrada scârțâindu-mi sub palmă.

Ajung poticnindu-mă pe următorul palier și înaintez cât pot de repede spre colțul de sub trapă. Bâjbâi cu mâna deasupra capului, găsesc lanțul. Îmi înfășor degetele în jurul lui și trag.

Când se deschide ușa, apa mă stropește pe față. Cu un țipăt metalic, scara se desface repede spre mine. În partea de jos a scărilor, Ethan strigă, dar vântul îi estompează cuvintele.

Țin ochii strâns închiși din cauza ploii și urc. Unu, doi, trei, patru, treptele sunt reci și alunecoase, scara scârțâie sub greutatea mea. La a șaptea treaptă, simt cum capul trece de tavan și sunetul...

Sunetul aproape că mă doboară pe spate. Furtuna urlă ca un animal. Vântul prinde aerul în ghearele lui și îl sfâșie. Ploaia, ascuțită ca niște dinți, îmi pătrunde în piele. Apa îmi linge fața, îmi dă părul înapoi pe spate...

Mâna lui îmi apucă glezna.

Scutur din picior să mă eliberez, înnebunită, și mă târăsc în sus și în afară, rostogolindu-mă într-o parte, între trapă și lucarnă. Mă proptesc cu o mână de sticla curbată a cupolei și mă chinui să mă ridic în picioare și să deschid ochii.

Lumea se clatină în jurul meu. În desimea furtunii, mă aud cum mă vait.

Chiar și în întuneric îmi pot da seama că e o sălbăticie pe acoperiș. Plantele se scutură în ghivece și în straturile de flori; pereții sunt acoperiți cu viță-de-vie. Iedera se cațără pe instalația de ventilație. În fața mea stă o matahală de spalier de aproape patru metri, înclinat într-o parte sub greutatea frunzelor.

Și de-a lungul lui toată ploaia nu cade, ci se umflă în valuri, în pânze, în perdele imense de apă. Cade ca o greutate pe acoperiș, face spume pe pardoseala de piatră. Halatul deja mi se lipește de piele.

Mă întorc încet, îmi simt genunchii slabi. Pe trei laturi, o cădere de trei etaje; la est, zidul de la St. Dymphna se înalță ca un munte.

Cerul deasupra mea. Spațiu în jurul meu. Degetele mi se încleștează. Picioarele

mi se îndoiaie. Respirația îmi este întretăiată. Zgomotul se dezlănțuie.

Văd pata întunecată de dincolo – trapa. Și, ieșind din ea, un braț îndoit în ploaie, Ethan.

Se ridică pe acoperiș, negru ca o umbră, ținând într-o mână deschizătorul de scrisori, ca o țepușă.

Ezit, mă dau în spate. Piciorul meu se oprește în cupola lucarnei; Simt că cedează ușor – E fragilă, m-a avertizat David. Ramurile cad pe ea, o să rupă toată fereastra.

Umbra se apropie de mine. Țip, dar vântul îmi smulge țipătul din gură și îl duce departe, ca pe o frunză moartă.

Pentru o clipă, Ethan se dă înapoi, surprins. Apoi râde.

– Nimeni nu te poate auzi, spune el, deasupra vuietului ploii. Suntem într-un...

Chiar când vorbește, ploaia bate și mai tare.

Nu mă pot da mai în spate fără să calc pe lucarnă. Fac un pas în lateral, doar câțiva centimetri, și piciorul meu atinge metalul ud. Mă uit în jos. Stropitoarea pe care o răsturnase David în acea zi pe acoperiș.

Ethan se apropie, înmuiat de ploaie, cu ochii strălucitori pe o față întunecată, gâfâind.

Mă aplec, iau stropitoarea, o balansez spre el, dar sunt amețită, nu mai am echilibru, iar stropitoarea îmi alunecă din mână și e dusă de ploaie.

El se ferește.

Iar eu fug.

În întuneric, în sălbăticie, speriată de cerul de deasupra, dar înspăimântată de băiatul din spate. Memoria mea încearcă să refacă planul acoperișului: rândul de arbuști ornamentali la stânga, straturile de flori chiar dincolo de ei. Ghivece goale la dreapta, saci de pământ trântiți între ele, ca niște bețivi. Drept în față, tunelul creat de spalier.

Tunetul se revoltă pe cer. Fulgerul luminează norii, scaldă acoperișul în lumină albă. Văluri de ploaie își schimbă direcția și se cutremură. Eu gonesc prin ele.

În orice moment, cerul s-ar putea prăbuși și ar putea să mă zdrobească în moloz, dar, cu toate astea, inima îmi bate, iar sângele mi se încălzește în vene în timp ce înaintez cu viteză spre spalier.

O perdea de apă acoperă intrarea. Dau buzna prin ea, în tunel, întunecat ca un pod acoperit, rece și umed, ca o pădure tropicală. E mai multă liniște aici, sub acoperișul de crengi și prelată, ca și cum zgomotul ar fi ținut la o parte de niște ziduri; mă pot auzi cum gâfâi. Într-o parte se află banca mică, subțire. Pe căi anevoiase până la stele.

E la capătul tunelului, acolo unde speram să fie. Mă reped spre ea. O prind cu amândouă mâinile. Mă întorc.

O siluetă se înalță în spatele căderii de apă. Așa l-am întâlnit pentru prima oară, îmi amintesc; umbra lui se proiecta pe sticla înghețată a ușii mele.

Și apoi trece prin perdeaua de apă.

– E perfect. Își șterge apa de pe față, înaintează spre mine. Haina îi este îmbibată de apă; eșarfa îi atârna în jurul gâtului. Deschizătorul de scrisori îi iese puțin din mână. Voiam să îți rup gâtul, dar e mai bine așa. Ridică o sprânceană. Ai fost atât de scrântită încât ai sărit de pe acoperiș.

Scutur din cap.

Un zâmbet acum.

– Nu crezi? Ce ai acolo?

Și apoi vede ce am aici.

Foarfece de grădinărit se mișcă în mâinile mele – e grea și îmi tremură mâna, dar o ridic spre pieptul lui în timp ce înaintez.

Nu mai zâmbește.

– Pune-o jos! spune el.

Scutur din nou din cap și mă apropii mai mult. El ezită.

– Pune-o jos! repetă el.

Mai fac un pas, închid foarfeca.

Se uită cu ochii lui strălucitori la lama pe care o ține în mână.

Și se retrage în perdeaua de ploaie.

Aștept un moment, respir sacadat. A dispărut.

Încet, încet, ajung spre arcul intrării. Acolo mă opresc, ploaia îmi stropește fața, iar eu înfig vârful foarfecii prin perdeaua de ploaie, ca o vergea magică.

Acum.

Împing cu putere foarfeca în fața mea și sar prin apă. Dacă mă așteaptă, va fi...

Încremenesc, apa mi se scurge din păr, hainele îmi sunt ude learcă. Nu e acolo.

Mă uit atentă la acoperiș.

Nu se vede lângă arbuștii ornamentali.

Nici lângă instalația de ventilație.

Nici în răsadurile cu flori.

Un fulger deasupra capului meu și acoperișul strălucește alb. Este pustiu, după cum văd – doar o pustietate de plante sălbătice și ploaie extrem de rece.

Dar, dacă nu e acolo, atunci...

Se izbește de mine din spate, atât de repede și atât de tare încât strigătul iese brusc din mine. Scap foarfeca și cad odată cu el, genunchii mi se prăbușesc, tâmpla mi se trânteste de acoperișul umed; aud pocnetul. Sângele îmi inundă gura.

Ne rostogolim pe ciment o dată, de două ori, până când trupurile noastre se lovesc de marginea lucarnei. Simt cum aceasta tremură.

– Târfă! mormăie el, cu respirația lui fierbinte în urechea mea. Acum s-a îndreptat și mă apasă cu piciorul pe gât. Bolborosesc ceva. Nu te juca cu mine. Scrâșnește din dinți. Vei sări de pe acoperișul ăsta. Și, dacă nu sari, o să te arunc. Așa. Urmăresc picăturile de ploaie cum fac bulbuci pe asfaltul de lângă mine. Ce parte vrei să alegi? Spre parc sau spre stradă?

Închid ochii.

– Mama ta... șoptesc eu.

– Ce?

– Mama ta.

Presiunea asupra gâtului meu scade ușor.

– Mama mea?

Încuviințez din cap.

– Ce e cu ea?

– Mi-a spus...

Acum apasă mai tare, aproape că mă strangulează.

– Ce ți-a spus?

Simt că ochii mai au puțin și îmi ies din orbite. Gura mi se deschide. Simt că mă înec.

Slăbește, din nou, strânsoarea.

– Ce ți-a spus?

Respir adânc.

– Mi-a spus, încep eu, cine este tatăl tău.

Nu se mișcă. Ploaia îi spală fața. Simt mai puternic gustul de sânge pe limbă.

– Asta e o minciună.

Tușesc, îmi smucesc și mai tare capul de ciment.

– Nu.

– Nici măcar nu știai cine era ea, spune el. Ai crezut că e altcineva. Nu știai că am fost adoptat. Își împinge piciorul în gâtul meu. Atunci cum ai putea...

– Ea mi-a spus. Nu am... Înghit, gâtul mi se umflă. Nu am înțeles la momentul respectiv, dar mi-a spus...

Din nou, tace. Aerul îmi șuieră prin gât; ploaie șuieră pe asfalt.

– Cine?

Nu spun nimic.

– Cine?

Mă lovește în stomac. Trag aer în piept, mă îndoi, dar deja m-a apucat de cămașă, ridicându-mă în genunchi. Mă prăbușesc în față. Își pune mâna în gâtul meu și mă strânge.

– Ce a spus? strigă la mine.

Degetele mele băjbâie către gât. Începe să mă ridice și mă ridic cu el, genunchii mi se clatină până când ne privim ochi în ochi.

Arată atât de tânăr, cu pielea scăldată de ploaie; buzele pline, părul dat peste frunte. Un băiat foarte frumos. Dincolo de el văd întinderea parcului, umbra uriașă a casei lui. Și, la călcâiele mele, simt proeminența lucarnei.

– Spune-mi!

Încerc să vorbesc, nu reușesc.

– Spune-mi!

Mă înec.

Își relaxează mâna pe gâtul meu. Mă uit repede în jos; încă ține deschizătorul de scrisori strâns în pumn.

– Era arhitect, spun eu răsuflând cu greu.

Mă urmărește. Ploaia cade în jurul nostru, între noi.

– Îi plăcea ciocolata neagră, spun eu. Îi spunea mamei tale „gagico“.

Își lasă mâna jos.

– Îi plăceau filmele. Amândurora. Le plăcea...

Se încruntă.

– Când ți-a spus asta?

– În noaptea în care m-a vizitat. A spus că îl iubește.

– Ce s-a întâmplat cu el? Unde este?

Închid ochii.

– A murit.

– Când?

Schițez un gest că nu știu.

– Cu ceva timp în urmă. Nu contează. El a murit și ea a fost distrusă.

Mă prinde din nou cu mâna de gât și ochii mi se deschid, mari.

– Ba da, contează. Când...

– Ceea ce contează este că el te-a iubit, îi spun.

El încremenește. Lasă mâna jos.

– Te-a iubit, repet. Amândoi te-au iubit.

Ethan se uită la mine, cu deschizătorul de scrisori în mână; respir adânc.

Și îl îmbrățișez.

Rămâne țeapăn, dar apoi corpul îi slăbește. Stăm acolo, în ploaie, eu îl cuprind cu brațele, el stă cu mâinile pe lângă corp.

Mă clatin, simt că îmi vine să leșin și el mă ține în timp ce mă răsucesc în jurul lui. Când sunt din nou în picioare, am schimbat pozițiile; mâinile mele sunt pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii.

– Amândoi te-au iubit, murmur.

Și apoi, cu toată greutatea mea, mă aplec spre el și îl împing spre lucarnă.

Aterizează pe spate. Lucarna se cutremură.

El nu spune nimic, doar mă privește confuz, de parcă i-aș fi pus o întrebare dificilă.

Deschizătorul de scrisori a alunecat într-o parte. Își desface palmele pe sticlă, încearcă să se împingă în poziție verticală. Inima îmi încetinește. Timpul încetinește.

Și apoi lucarna se dezintegrează sub el, zgomotul fiind acoperit de furtună.

Într-o clipă, îmi iese din raza vizuală. Dacă strigă, nu-l pot auzi.

Merg împleticindu-mă până la marginea unde era lucarna și mă uit peste ea, în casa scării. Picături de ploaie se învârt în vidul acela ca niște scânteii; pe palierul de jos strălucește o galaxie de sticlă spartă. Nu pot să văd mai jos – este prea întuneric.

Stau acolo în furtună. Mă simt năucită. Apa se scurge la picioarele mele.

Apoi mă dau la o parte. Mă mișc cu atenție în jurul lucarnei. Merg înapoi spre trapă, încă larg deschisă.

Cobor. Jos, jos, jos. Degetele îmi alunecă pe trepte.

Ajung pe podea, covorul e îmbibat cu apă. Merg spre capătul scărilor, trecând pe sub golul din acoperiș; ploaia curge pe mine.

Ajung la dormitorul Oliviei. Mă opresc. Mă uit înăuntru.

Copilul meu. Îngerul meu. Îmi pare atât de rău.

După o clipă mă întorc, merg jos; ratanul este uscat și dur. Pe palier mă opresc din nou, trec pe sub cascada de ploaie și stau, udă leoarcă, în ușa dormitorului

meu. Studiez patul, perdelele, spectrul negru al casei Russell dincolo de parc.

Trec încă o dată pe sub rafala de ploaie, încă o dată pe trepte în jos și acum sunt în bibliotecă – biblioteca lui Ed; biblioteca mea –, privesc ploaia cum bate în fereastră. Ceasul de deasupra șemineului bate ora exactă. E două dimineața.

Îmi întorc privirea și ies din cameră.

De pe palier deja pot vedea epava corpului său, răvășit pe podea, un înger căzut. Cobor scările.

O coroană întunecată de flăcări de sânge îi iese din cap. O mână îi este îndoită peste inimă. Ochii lui privesc la mine.

Mă uit înapoi.

Și apoi trec pe lângă el.

Și intru în bucătărie.

Și conectez telefonul fix, astfel încât să-l pot suna pe detectivul Little.

Şase săptămâni mai târziu

Ultimii fulgi de zăpadă s-au cernut cu o oră în urmă, iar acum soarele amiezii plutește pe un cer dureros de albastru – un cer care „să nu încălzească carnea, ci doar să încânte ochiul“. Nabokov, Adevărata viață a lui Sebastian Knight. Mi-am conceput propriul program de lectură. Nu mai fac parte din clubul de lectură la distanță.

Chiar încântă ochiul. La fel și strada de dedesubt, pavată cu alb, parcă emițând energie electrică în bătaia soarelui. Aproape patruzeci de centimetri au căzut peste oraș în această dimineață. M-am uitat timp de câteva ore, de la fereastra dormitorului meu, am văzut zăpada cum se așază într-un strat gros, înghețând trotuarele, așternând covoare pe treptele de la intrare, formând grămezi înalte în jardinierile cu flori. La ceva vreme după ora zece, cei patru membri ai familiei Gray au ieșit din casă într-un grup vesel; au strigat în zăpadă, au mers împleticindu-se prin troiene, pe stradă în jos, până când nu i-am mai văzut. Și, peste drum, Rita Miller a ieșit pe veranda din față să se minuneze de vreme, înfășurată într-un halat, cu o cană în mână. Soțul ei a apărut în spatele ei, a luat-o în brațe și și-a sprijinit bărbia de umărul ei. Ea l-a sărutat pe obraz.

Apropo, am aflat numele ei adevărat – mi l-a spus Little după ce a stat de vorbă cu toți vecinii. O cheamă Sue. Dezamăgitor.

Parcul este un câmp de zăpadă, atât de frumos strălucește. Dincolo de el, de ferestrele cu jaluzelele trase, curbate sub cerul acela orbitor, este ceea ce ziarele de scandal au numit casa de 4 milioane DE dolari a UCIGAȘULUI ADOLESCENT! Costă mai puțin, știi, dar presupun că 3,45 de milioane de dolari! nu sună la fel de sexy.

E goală acum. Așa a fost de săptămâni întregi. Little m-a vizitat acasă pentru a doua oară în acea dimineață, după ce a sosit poliția, după ce oamenii de la Urgențe au luat corpul. Corpul lui. Alistair Russell a fost arestat, mi-a spus detectivul, acuzat de complicitate la crimă; a mărturisit imediat, de îndată ce a auzit de fiul său. A recunoscut că s-a întâmplat exact așa cum a descris Ethan. Se pare că Alistair și-a pierdut controlul; Jane a fost cea puternică. Mă întreb ce știa.

Mă întreb dacă știa ceva.

– Îți datorez scuze, a mormăit Little dând din cap. Și Val – deci ea chiar îți datorează scuze.

Nu am zis că nu sunt de acord.

El a trecut pe la mine și a doua zi. Reporterii îmi băteau deja la ușă, sunau încontinuu la sonerie. I-am ignorat. Măcar în ultimul an am ajuns să mă pricep să ignor lumea exterioară.

– Ce mai faci, Anna Fox? a întrebat Little. Și, când spun asta, mă refer la celebra psihiatră.

Doctorul Fielding mă urmărise din bibliotecă. Acum stătea lângă mine, holbându-se la detectiv, la dimensiunea impresionantă a bărbatului.

– Mă bucur că vă are pe dumneavoastră, domnule, a spus Little, dând mâna cu el.

– Și eu, i-a răspuns dr. Fielding.

Și la fel mă bucur și eu. Ultimele șase săptămâni m-au stabilizat, mi-au limpezit gândurile. Printre altele, lucarna a fost reparată. A venit o firmă profesionistă de curățenie și a făcut casa lună. Iar eu îmi dozez cum trebuie medicamentele, beau mai puțin. De fapt, nu beau deloc, datorită, în parte, unei ființe tatuate, care face miracole, pe nume Pam.

– M-am ocupat de tot felul de oameni, în tot felul de situații, mi-a spus ea la prima sa vizită.

– Asta ar putea fi o situație nouă, i-am spus eu.

Am încercat să-i cer scuze lui David – l-am sunat de cel puțin douăsprezece ori, dar nu a răspuns niciodată. Mă întreb unde este. Mă întreb dacă e în siguranță. I-am găsit căștile înfășurate sub pat, la subsol. Le-am luat sus, le-am pus într-un sertar. În caz că sună înapoi.

Și, acum câteva săptămâni, m-am reîntors la Agora. Ei sunt tribul meu; sunt un fel de familie. Voi promova vindecarea și bunăstarea.

Mă opun în continuare lui Ed și lui Livvy. Nu tot timpul, nu pe deplin; în unele nopți, când îi aud, le șoptesc înapoi. Dar conversațiile s-au terminat.

– Hai!

Mâna Binei e uscată. A mea nu este.

– Hai, hai!

A deschis ușa spre grădină. Suflă un vânt rece.

– Ai făcut asta pe un acoperiș, în ploaie.

Dar atunci a fost diferit. Mă luptam pentru viața mea.

– Asta este grădina ta. În lumina soarelui.

Adevărat.

– Și ai cizmele de zăpadă în picioare.

Și asta este adevărat. Le-am găsit în debara. Nu le-am mai purtat din noaptea aceea, în Vermont.

– Deci, ce mai aștepți?

Nimic – nu mai aștept nimic. Am așteptat ca familia mea să se întoarcă; nu se vor întoarce. Am așteptat ca depresia mea să treacă; nu va trece fără ajutorul meu.

Am așteptat să mă reîntorc în lume. Acum e momentul.

Acum, când soarele îmi inundă casa. Acum, când am capul limpede, vederea limpede. Acum, când Bina mă conduce spre ușă, spre scări.

Are dreptate: am făcut asta pe un acoperiș în ploaie. Mă luptam pentru viața mea. Deci înseamnă că nu vreau să mor.

Și, dacă nu vreau să mor, trebuie să încep să trăiesc.

Ce mai aștepti?

Unu, doi, trei, patru.

Îmi dă drumul la mână și pășește în grădină, lăsând urme în zăpadă. Se întoarce, îmi face semn.

– Hai odată!

Închid ochii.

Și îi deschid.

Și pășesc în lumină.

MULȚUMIRI

Lui Jennifer Joel, prietena mea, agenta mea și un ghid de neprețuit;
lui Felicity Blunt, pentru că a făcut minuni;
lui Jake Smith-Bosanquet și Alice Dill, care mi-au oferit lumea întreagă;
echipelor de la ICM și Curtis Brown.

Lui Jennifer Brehl și Juliei Wisdom, susținătoarele mele, lucide și cu suflet mare;
echipelor de la Morrow și Harper;
editorilor mei internaționali, cu recunoștință.

Lui Josie Freedman, Greg Mooradian, Elizabeth Gabler și Drew Reed.

Familiei mele și prietenilor mei;
lui Hope Brooks, cititoare perspicace și susținătoare neobosită;
lui Robert Douglas-Fairhurst, o inspirație de mult timp;
lui Liate Stehlik, care a spus că pot;
lui George S. Georgiev, care a spus că ar trebui.